

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

BESTSELLER YAZARI

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100

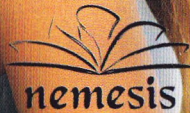
Deniz Kabuğunun Evi

Aşk Şans İşidir

NEW YORK TIMES VE

USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

Ücretsiz PDF Kütüphane <https://rantey.org>

*“Jill Shalvis kesinlikle farklı bir üsluba
sahip.Daha iyisi zor bulunur.”*

Suzanne Forster

- NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

*Hayal kırıklığı, yeni
başlangıçlar için yeşeren umutlar,
eğlence, heyecan ve aşk bu kasabada sizleri bekliyor...*

Mallory Quinn, Şanslı Liman'ın iyi kızı olarak bilinir. O şefkatli bir hemşire, yardımsever bir komşu, hoş sohbet bir tanıdıktır her zaman. Herkesi düşünür, herkes için bir şeyler yapar; kendisi hariç. Ondan beklenen, kendisi gibi iyi birini seçip Bay Doğru'yla birlikte olmasıdır. Ancak Mallory, Bay Yanlış'a abayı yakalı çok olmuştur.

Ty Garrison, Şanslı Liman'da yenidir. Kasabanın kötü çocuğu olmaya aday bu gizemli yakışıklı, yaralandığı kazadan sonra Mallory'nin çalıştığı hastaneye kaldırılır. Gördüğü fizik tedavi boyunca Mallory hep yamı başında olur. Bu engel olunamayan yakınlık, ilişkilerini hemşire-hasta ilişkisinin ötesine taşıyacaktı ancak Bay Yanlış'la Bayan Doğru hangi hikâyede mutlu sona ulaşabilir ki?

*Yine de Şanslı Liman, mucizelerin gerçekleştiği kasabadır.
Her an her şey olabilir.*

nemesis

KİTAP

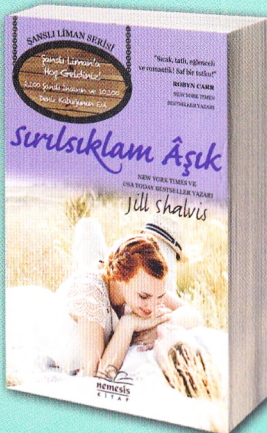
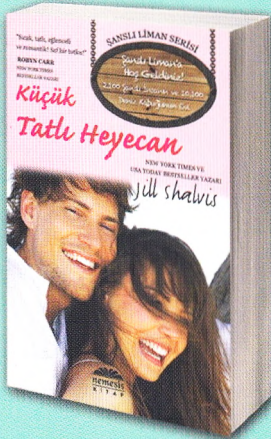
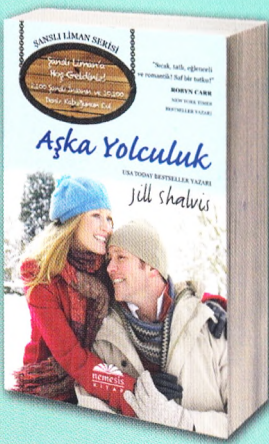
[facebook.com/nmssktip](https://www.facebook.com/nmssktip)

twitter.com/nemesiskitap

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi <https://rantey.org>

ISBN 978-605-9961-74-5

Aşk Şans İşidir

Aşk Şans İşidir

Jill Shalvis

Kitabın Özgün Adı: Lucky in Love

Nemesis Kitap / Roman

Yayın No: 243

Yazan: Jill Shalvis

Çeviren: Pınar Polat

Yayına Hazırlayan: Erdal Çakıcıoğlu

Kapak Tasarım ve Uygulama: Başak Yaman Eroğlu

ISBN: 978-605-9961-74-5

© Jill Shalvis

© Nemesis Kitap

Bu kitabın yayın hakları Onk Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tanıtım için yapılacak kısa alıntılar dışında yayıncının izni olmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz.

Sertifika No: 26707

1. Baskı / Nisan 2015

Baskı ve Cilt:

Kitap Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti

Davutpaşa Cad. No: 123 Kat:1 Topkapı / İstanbul

Tel: 0212 482 99 10 (pbx)

Sertifika No: 16053

Yayımlayan:

NEMESİS KİTAP

Gürsel Mah. Alaybey Sk. No:10/2 Kağıthane / İstanbul

Tel: 0212 222 10 66 - Faks: 0212 222 46 16

info@nemesiskitap.com / www.nemesiskitap.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Aşk Şans İşidir

Jill Shalvis

Çeviren: Pınar Polat

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

“Bana asılıyor musun sen?”

Mallory, “Şey... Teknik olarak sen benim üstümdesin,” diyerek onu düzeltti. “Yani bu sen bana asılıyorsun demek oluyor.”

Ty inleyerek alnını onun alnına yasladı ve söylendi. Hem de müstehcen bir şekilde. Mallory bunun olacağını tahmin etmeliydi aslında ama edememişti.

Ty onu istemiyordu.

Bu, gerçekten harikaydı. Gecenin geriye kalanı için mükemmel bir sondu. Mallory, kendini hem berbat hem de küçük düşmüş hissederek Ty’ı itti.

“Affedersin, bir an içimden öyle yapmak geldi. Anlaşılan, bu konuda pek iyi değilim.” Ty hiç kıpırdamadı. O yüzden, onu tekrar itti. “Çekilir misin?”

Ty onu daha da sıkıca kavradı. “Tam olarak hangi konuda iyi değilsin?” diye sordu.

“Gerçekten mi? Bunu söylememi mi istiyorsun?”

Ty bir şey demeden öylece bekleyince, Mallory iç geçirdi. “Erkekleri cezbetmek konusunda... O konuda iyi değilim. Şimdi lütfen üstümden kalk.”

Ty kafasını kaldırıp kocaman eliyle onu ensesinden tuttu. Gözleri âdeta alev saçıyordu. Herhangi bir yanlış

anlaşılmaya yer bırakmayarak sert ve pürüzlü bir sesle, “Önce seninle ilgileneyim,” dedi.

Mallory’nin nefesi kesildi. Ty, bunu fırsat bilerek onu öptü. Mallory’nin nefesi tekrar kesilene kadar dudakları onun dudaklarında gezindi.

Sonra olay biraz daha ileri gitti. Ty’nin öpücüğü daha talepkâr ve arzuluydu. Dili Mallory’nin dilinin üstünde âdeta kayıyordu. *Tanrım!* Mallory neredeyse böyle, yani dünyada ondan daha önemli biri yokmuş gibi öpülmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu.

*“Jill Shalvis gerçekten özgün bir yazar.
Bir hikâye ancak bu kadar güzel yazılır.”*

**Suzanne Forster, Yazar,
New York Times Çok Satan Kitaplar Listesi**

Laurie, Melinda ve Mary'ye: Hatalarımı bulduğunuz için teŖekkürler. Başka hatalar da varsa, onlardan ben sorumluyum.

Helenkay Dimon, Susan Anderson, Kristan Higgins ve Robyn Carr'a: Bu kitabı teslim ettiğimin (ve bir Rita ödölü kazanmak da cabası oldu) ertesi günü, hayatımın en güzel limuzin yolculuğu (tamam, hayatımın TEK limuzin yolculuğu) için teŖekkürler.

Jolie ve Debbie'ye: Ty'ı yaratmama yardımcı olduğunuz için teŖekkürler.

Robyn Carr'a: Neredeyse geriye kalan her Ŗey için teŖekkürler.

Hepinizi seviyorum.

GİRİŞ

*Tek ihtiyacınız olan şey aşk.
Ama arada bir biraz çikolatanın da zararı dokunmaz.*

Şimşek çakınca, ışıǒı aniden Ty Garrison'ın kapalı göz-
lerinden içeri sızdı. Gök gürültüsü koptu, âdeta yer sal-
landı. Ty, sanki maraton koşmuş gibi nefes nefese kalarak
birden yataкта sıçrayıp doğruldu.

Rüya görmüştü; hem de dört yıldır hep gördüğü o aynı
lanet rüyayı...

Terlemişti. Bir yaprak gibi titriyordu. Elleriyle yüzünü
ovuşturdu. Neden rüyasında üçüzlerle seks yapmak gibi
güzel bir şey göremiyordu ki?

Yorganı üzerinden itti. Sendeleyerek gidip hışım la
pencereyi açtı. Bahar mevsimine özgü fırtınanın soğuk
nemi sıcak tenine temas etti ve Ty, gözlerini kapatma is-
teğine karşı koymaya çalıştı. Gözlerini kapatırsa o ana
tekrar dönecekti.

Ama her şeye rağmen anılar geri geldi:

*Uçak geceyi bölen fırtınanın hemen altından ilerler-
ken, pilot:*

“On saniye sonra inmiş olacağız,” diye anons etti.

Sekizinci saniyede uçak sallanmaya başladı.

Altıncı saniyede şimşek çaktı.

Sonra da patlama oldu. Patlama öyle şiddetliydi ki, neredeyse kulak zarlarını patlatacaktı.

Ty, yağmurun açık pencereden bedenine sıçramasına izin vererek kafasını geriye eğdi. Tepelerin ötesinde, Pasifik Okyanusu’nun kıyıya çarpan dalgalarını duyabiliyordu. Kokulu çam ağaçları yüzünden hava nisan ayında Noel gibi kokuyordu. Ty, kendini derin ama titrek bir nefes almaya zorladı.

Artık kendisi hayatta kalıp da tek bir can kurtarmadığı gerçeğiyle boğuşarak kendi kışını yanan bir uçaktan kurtarmaya çalışan bir sağlık görevlisi değildi. Artık Washington eyaletinin küçük sahil kasabası Şanslı Liman’daydı. Önünde, okyanus arkasında Olimpik Dağları vardı.

Güvendeydi.

Ama şimşek bir daha çaktığında, yine de akli çıkacak gibi olurdu. Bu zayıflığına kızarak pencereyi kapattı. Bir daha, yatmadan önce bir *pepperoni* pizzanın tamamını asla mideye indirmeyecekti.

Tabii aslında pizza kadar basit bir şeyin kâbus görmesine neden olmadığını biliyordu. Uzun süredir hiçbir şey yapmadığı için kâbus görmüştü. Özel timdeki pozisyonu hâlâ duruyordu ama kazalara acil müdahale ekibine geri dönmemişti. Onun yerine, hükümetle sözleşmeli çalışan bir şirkette özel asker olmuştu. Bu da sağlam bir adrenalini yüklemesini garanti eden bir işti. Ayrıca, tam ona göre idi. Ya da altı ay önce bir operasyon sırasında vurulmaktan kurtulmak için ikinci kattan atlamak zorunda kalıp bacağını sakatlayana kadar öyleydi.

Şimdi o bacağına esnetirken, yüzünü buruşturdu. İşine geri dönmek istiyordu; geri dönmeye ihtiyacı vardı. Ama önce doktorun işe dönebileceğini onaylaması gerekiyordu. Bir kot pantolon ve sandalyenin arkasında asılı duran bir tişörtü giyip odadan dışarıya çıktı. Dışarıda fırtına vardı. Bir süreliğine kiraladığı büyük ve neredeyse boş evden çıkınca, garaja yöneldi. Gece yarısı hızlı araba kullanmak işini görürdü. Belki yirmi dört saat açık bir restorana da uğrardı.

Ama önce, yapması gereken bir şey vardı.

Garajın ışıklarını yakarak motor yağı, yağlanmış aletler ve lastiklerin kokusunun sindiği havayı derince içine çekerek rahatladı. Sol tarafta, 72 model bir GMC Jimmy duruyordu. Bu aracı yeniden toparlamayı, çok detaylı düşünmeden kabul etmişti. Paraya ihtiyacı yoktu. Anlaşılan, özel askerlik bu günlerde iyi para getiriyordu ama tamir işleri, dikkatini sorunlarından uzaklaştırmaya yardımcı oluyordu.

Sağ taraftaki 68 model Shelby Mustang ek iş değildi. O araba, onun bebeğiydi ve onu çağırıyordu. Tamirci tulumunu duvardan alıp o klasik hız aracına doğru tekmele-yerek fırlattı. Acıyla kıvrandı. Aracın altına girmeye yara-yan sürgünün üstüne yatıp arabanın altına girdi. Böylece sorunlarını uzaklaştırdı, inkâr etti ve görmezden geldi.

Fırtınada sakinliği aradı.

1. Bölüm

Çikolatayı çantaya koyarsan kimse zarar görmeyecek.

Şimşek çakınca hava aydınlandı. Bu aydınlık, arabasından çıkıp karanlık ve yağmurlu gecenin içinden restoranın ön kapısına doğru koşan Mallory Quinn'i geçici olarak kör etti.

Biiir.

İkiiii.

Üçe geldiğinde, gök gürleyip âdeta yer yerinden oynadı. Sert bir rüzgâr, Mallory'nin ayaklarını neredeyse yerden kesti. Sabah şemsiyesini almayı unutmuştu. Bu iyi olmuştu; çünkü şemsiyesini almış olsaydı havaya uçardı.

Bir saniye sonra, gökyüzünde daha da göz kamaştırıcı bir şimşek çaktı ve her yer, restoranın arkasındaki iskele, dalgalı okyanus ve tehditkâr gökyüzü bir anlığına gündüz gibi aydınlandı. Mallory'nin nefesi kesildi.

Her yer tekrar kapkaranlık oldu. Mallory'nin ayakları çok yorulmuştu ama ardından atlı kovalıyormuş gibi nefes nefese Eat Me adlı restoranın içine daldı. Ayağındaysa topuklu ayakkabılar değil, imitasyon UGG botları vardı.

Saat ondan sonra, Şanslı Liman'da sokakta kimse

kalmazdı. Bugün de bir istisna değildi. Restoran, tezgâhtaki yalnız bir müşteri ve onun önündeki garson dışında bomboştu. Uzunluğu ve güzel bacaklarıyla savaşı prenses Xena'yı anımsatan çokbilmiş, alaycı garson Amy Micheals, Mallory'nin arkadaşlarından biriydi. Xena'ya benzemesi iyi bir şeydi, çünkü Amy'nin genelde hayata karşı bir dik duruşu vardı. Koyu kestane rengi saçları, her zamanki gibi biraz dağınıktı. Mallory içeriye apar topar girince, saçlarından da koyu renkli gözlerinde, onu komik bulduğunu gösteren bir ifade vardı.

Mallory, rüzgârla boğuşarak kapıyı ardından kapatmaya çalıştı. "Selam."

Amy, tezgâhı silerken, "Biraz korkmuş gibisin? Yine durgun mesailerinde Stephen King mi okudun, Hemşire Nightingale?" dedi.

Mallory derin, titrek bir nefes alarak üstündeki dondurucu yağmur taneciklerini elinden geldiğince silkeledi. Günü, sabahın köründe başlamıştı. Her zamanki telaşıyla, evden ceketsiz çıkmıştı. Yorucu bir acil servis mesaisi ve üstüne çalıştığı on yedi saatten sonra, üstünde hâlâ hastane kıyafetleriyle sadece ince bir hırka vardı. Şimdiyse her şey ıslanıp üstüne yapışmıştı. Savaşı prenses Xena'ya hiç benzemiyordu. Olsa olsa, yağmur sularında boğulmuş bir kadına benzerdi.

"Artık Stephen yok. Onu bırakmak zorunda kaldım. Geçen ay 'Medyum'u tekrar okumak beni mahvetti."

Amy kafasını salladı. "Acil Servis Hattı, senin 'pence-remin dışında bir gölge var' demek için telefon etmeden bıkmış mı?"

“Yaaa! Böyle bir şey bir kez oldu.” Mallory, saçlarının suyunu sıkmaktan vazgeçti. Amy’nin bilmiş bilmiş gülüşünü görmezden geldi. “Ayrıca, penceremin dışında gerçekten bir adam olduğunu da bilmeni isterim.”

“Evet. Binasına girmek için köşeyi dönen yetmiş yaşındaki Bay Wykowski vardı.”

Ne yazık ki bu doğrudu. Mallory, Bay Wykowski’nin çok iyi bir adam olduğunu bilse de, adam o gün gerçekten *Medyum* filmindeki Jack Nicholson’a benziyordu.

“Çok daha kötü şeyler olabilirdi.”

Amy, peçetelikleri doldururken kafasını salladı. “Senior Drive’da yaşıyorsun. Başına gelebilecek en kötü şey, kiralık aracın herkesi Bingo Gecesi’ne götürmeye gelmemesi olurdu.”

Bu da doğrudu. Mallory’nin küçük müstakil evi, genelde yaşlıların yaşadığı küçük müstakil evlerle çevriliydi. Ama bu, fena bir durum sayılmazdı. Yaşlılar tatlı insanlardı ve her zaman paylaşacak kahveli pastaları ya da rahatsızlıklarına dair bir, iki ya da yüz tane hikâyeleri olurdu.

Evi büyükannesinden, kocaman bir ipotek borcuyla Mallory’ye kalmıştı. O, o borcu öderken, neredeyse doğacak ilk çocuğunu feda etmeye razı olma aşamasına gelmişti. Tabii doğacak bir çocuğu olsaydı... Ama çocuğu olması için, önce evlenmesi gerekiyordu. Evlenmesi için de Bay Doğru’yu bulması gerekiyordu.

Ama zaten bulduğu son iki Bay Doğru da onu terk etmişlerdi.

Restoranın pencerelerine rüzgâr ve daha yoğun bir şeyler vuruyordu. Mallory, buna inanamadı. *Kar!*

“Hava gerçekten soğudu demek? Bu, bayağı erken oldu.”

Tezgâhtaki yalnız müşteri, dönüp manzaraya şöyle bir baktı. “Kahretsin! Kış lastiklerim yok.” Kız, yirmili yaşlarının ortasında gibi duruyordu. Konuşurken, kuzeydoğulu olduğunu belli edecek şekilde ünlü harfleri yutuyordu. Amy Xena, Mallory de yağmur sularında boğulan kadınsa, o zaman bu kız da sarışın Barbie’nin daha genç, daha güzel ve çok daha doğal kız kardeşiydi. “Arabam da 72 model VW Bug.”

Mallory, kendi lastikleri de berbat olduğu için, alt duşağını ısırarak pencereden dışarı baktı. Belki buradan hemen giderse bir sorun yaşamazdı.

Amy, “Karın durmasını beklemeliyiz. Çok uzun sürmez,” diye önerdi.

Mallory pek sanmıyordu ama bu, kendi hatasıydı. Geçen hafta spiker, hava sıcaklığının 32 derece olacağını söylediğinden beri, hava durumunu görmezden geliyordu. Ama sıcaklık 10 derecenin üstüne hiç çıkmamış ve o, buz gibi acil serviste çok fazla zaman geçirmek zorunda kalmıştı. Meme uçları bunun için onu hâlâ affetmemişlerdi.

“Bekleyecek kadar zamanım yok.” Sekiz saat aralıksız bir uyku onu bekliyordu.

VW’i olan kızın ince yazlık bir eteği ve birbiri üstüne giydiği iki ince askılı atleti vardı. Tek hazırlıksız yakalanan Mallory değildi. Ama kız, onun ağzını sulandıran kocaman browniesini yerken pek de endişeli durmuyordu. Amy, Mallory’nin aklını okuyarak, “Kusura bakma... Bu sonuncusuydu,” dedi.

“İyi ki öyle.” Mallory zaten buraya kendisi için gelmemiştir. Kolunu kıpırdatacak hali kalmamış olsa da, annesine yardım olsun diye uğramıştır. “Sadece Joe’nun pastasını almam gerek.”

Joe, Mallory’nin küçük kardeşiydi. Yarın yirmi dört yaşına girecekti. İsteddiği en son şey ailesiyle parti yapmaktır ama kaynak atölyesindeki işleri pek iyi gitmiyordu. Parası olmadığı için, arkadaşlarıyla Vegas’a uçuş planları suya düşmüştü.

Bu yüzden anneleri olaya dahil olup pasta alma görevini Mallory’ye vermişti. Aslında pasta yapma görevini vermişti ama Mallory, su ısıtacak zamanı bile olmadığı için kolayca kaçıyor.

“Lütfen bana, pastayı çılgın ailemden kimsenin görmediğini söyle. Böylece, kendim yapmışım gibi davanabilirim.”

Amy *cık cık* yaptı. “Şanslı Liman’ın iyi aile kızı, annesine yalan söylüyor demek? Utan utan!”

Bu ‘iyi aile kızı’ sözü, Mallory’yle ilgili kasabada sürekli yapılan bir şakaydı. *Peki, tamam.* Dürüst olmak gerekirse, Mallory gerçekten de öyle davranıyordu. Ama bunun için şu an ya da asla detayına girmek istemediği nedenleri vardı.

“Hımm... Oldu. Ver şu pastayı. Zaten bir randevum var.”

“Yok. Olsaydı duyardım.”

“Bu, gizli bir randevu.”

Amy güldü. Çünkü Mallory’nin randevusu olduğunu söylemesi, biraz zorlama olmuştu. Şanslı Liman, insan-

ların birbirini önemseydiği harika bir küçük kasabaydı. Arabanın arka koltuğunda bir dolu altın bıraksanız bile çalınmazdı.

Ama bu kasabada hiçbir şey gizli kalmazdı.

Mallory, “Yatağımla randevum var.” diyerek yalan söylediğini kabul etti. “Mutlu musun?”

Amy, aklına gelen ukala yorumunu kendine saklayıp doğum günü pastasını almak için mutfığa döndü. O giderken şimşek çaktı. Ardından hemen sarsıcı bir gök gürültüsü koptu. Şiddetli bir rüzgâr esti; bütün bina yoğun bir titreşimle sallandı. Bu döngü sürekli devam etti. Amy hâlâ tezgâhın diğer tarafında olsa da, üç kadın mümkün olduğunca birbirlerine yaklaştılar. Sarışın kız, “Birdenbire ‘Medyum’ aklıma düştü,” diye mırıldandı.

Amy, “Endişelenme. O korku hikâyeleri, Mayberry’de çok nadir yaşanır,” dedi.

Üçü de bu yorum karşısında azıcık gülmeyi başarmışlardı ki, kulakları sağır eden bir gürültü koptu. Ardından hem ön cam hem de kapının camları tuzla buz olup içeri doldu.

O anki şok edici sessizlikte yıkılan bir ağacın dalı, kırılan camın açıklığından onlara doğru uluorta sallandı.

Mallory, yanında duran kızı tuttu. Hızla tezgâhın arkasına, Amy’nin yanına gittiler.

“Başka pencereler de kırılabilir. Burada, uçan camlardan korunmuş oluruz.”

Amy, sesli bir şekilde yutkundu. “Bir daha sana Bay Wykowski yüzünden gülmeyeceğim.”

Mallory, “Bunu yazılı olarak beyan etmeni istiyorum,”

deyip dizlerinin üstünde doğrularak tezgâhın üstünden, şu an çıkışı kapatan ağaca baktı. Sarışın kız, titrek bir sesle, “Buradan brownieme ulaşamıyorum. Brownieme gerçekten ihtiyacım var,” dedi.

Amy, “İhtiyacımız olan şey, bir an önce harekete geçmek,” dedi.

Mallory kafasını salladı. “Çok şiddetli yağıyor. Şu an, buradan gitmek güvenli değil. Yıkılan ağaçla ilgili birilerini aramalıyız.”

Sarışın kız, cep telefonunu çıkartıp ekrana baktı. “Böyle ücra bir kasabada olduğumu unuttum. Kasabanın yarısında telefon çekmiyor,” deyip yüzünü buruşturdu. “Affedersiniz, buraya daha bugün geldim. Eminim, Şanslı Liman çok hoş bir ücra kasabadır.”

“İdare eder.” Mallory, kendi cep telefonu için ceplerini yokladı. Sonra hatırladı. *Kahretsin!* “Telefonum arabada.”

Amy, “Benimkinin şarjı bitti. Ama elektriğimiz olduğu sürece, mutfakta sabit hattımız var.”

Tam da o anda ışıklar titredi ve karardı.

Mallory, büyük bir hayal kırıklığı duydu. Amy’ye, “Bunu demek zorundaydın, değil mi?” dedi.

Sarışın kız, telefonunda bir şeylerle uğraştı. Sonra mavi parlak bir ışık çıktı. Telefonunu kaldırıp göstererek, “Bu, bir sigara yakma uygulaması,” dedi. Ekranda gerçek bir Bic çakmağınıninki gibi sahte bir alev belirdi. “Tek sorun, şarjımı çok çabuk yiyor. O yüzden, acil bir durum olana kadar kapatacağım.” Telefonunun ana ekran düğmesine bastı ve her yer kapkaranlık oldu.

Rüzgâr bir kez daha şiddetlice esince, yere daha çok kırık cam parçaları saçıldı ve Bic çakmağı hemen tekrar yandı. Sarışın kız, “Acil durum,” dedi. O, Amy ve Mallory birbirlerine sokuldular. Mallory, “Aptal pasta!” dedi.

Amy, “Aptal fırtına,” diye karşılık verdi.

Sarışın kız, “Aptal hayat,” diye ekledi. Rengi atmış bir halde onlara baktı. “Şu an, içinizden birinin bana, sizi bulmaya gelecek iri, güçlü bir erkeğiniz olduğunu söylemeniz için mükemmel bir zaman olurdu.”

Amy, “Şey, bu pek muhtemel değil” dedi. “Adın ne?”
“Grace Brooks.”

“Bak Grace! Sen, Şanslı Liman’a yeni gelmişsin. O nedenle, izin ver de seni bilgilendireyim. Bu kasabada bir sürü iri, güçlü erkek var. Ama ben kendi ağırlığımı kendim kaldırıyorum.”

Grace’le Mallory, Amy’nin kısa, çok cepli asker şortu, asker botları ve üstündeki bronz, kaslı kollarını açıkta bırakan dar tişörtüne baktılar. Bu seksi kombin, üstünde ‘Eat Me’ yazan ilgisiz pembe bir önlükle tamamlanmıştı. Amy, ‘Eat Me’ yazısının etrafını kırmızı bantla çevreleyerek, üstünü aynı bantla çizerek tarzına kendi yorumunu katmıştı. Grace ona, “Sana bakınca inanasım gelmiyor,” dedi.

Amy, “Benim adım Amy,” deyip çenesiyle Mallory’yi işaret etti. “Bu da Mallory. Benim tam zıttım, bu kasabanın ‘iyi aile kızı’...”

Mallory, üstüne yapışan ‘iyi aile kızı’ yakıştırmalarını Amy’nin sıkça kullanmasından bıkarak, “Kes şunu!” dedi.

“Tabii,” dedi ama Amy susmadı. “Eğer sokağın karşısında yardım edilecek yaşlı bir kadın ya da dizi soyulmuş, yara bandı ve bir öpücüğe ihtiyacı olan küçük bir çocuk ya da tatlı, samimi genç bir bayana ihtiyacı olan iri, güçlü bir erkek varsa, Mallory hemen yardıma koşar.”

Grace, “Peki, o zaman nerede onun iri ve güçlü erkeği?” diye sordu.

Amy omuz silkti. “Kendisine sor.”

Mallory, suratını ekşitip gerçeği kabullendi. “Görünüşe göre, ben Bay Doğru’ları elimde tutmakta pek iyi değilmişim.”

Amy, “O zaman, bir Bay Yanlış’la çık,” dedi.

“Sen sussana!” Mallory, aşk hayatını ya da olmayan aşk hayatını daha fazla konuşmak istemediği için, karın dinmiş olması umuduyla dizlerinin üstünde kalkıp tezgâhın üzerinden dışarıya bir kez daha baktı.

Kar dinmemişti. Sert rüzgâr karı yanlara doğru savuruyor, pencerenin kırıldığı yere vurup kırık cam parçalarını uçuruyordu. Mallory boynunu uzatıp arkasına, mutfağa doğru baktı. Arka kapıdan çıkarsa, arabasına gidip telefonu almak için binanın etrafını tamamen dolaşmak zorunda kalacaktı. Hem de karanlıkta... Ama bu, en iyi çözümdü. Tam ayağa kalkmıştı ki, mutfağın üstündeki iki pencere, neredeyse kalbinin durmasına neden olacak şekilde birdenbire tuzla buz oldu. Grace’in Bic çakmağı tekrar yandı.

“Yuh!” derken, nefesi kesildi. Birbirlerine sokularak bu yeni açıklıktan kendilerine doğru sallanan ağaç dalına baktılar.

Amy, “Jan küplere binecek,” dedi.

Jan, restoranın sahibiydi. Elli yaşlarında, en iyi gününde bile huysuz bir kadındı. İnternette poker oynama alışkanlığı hariç, güçlükle kazandığı parasının tek kuruşunu herhangi bir şeye harcamaktan nefret ederdi.

İçeri giren soğuk rüzgâr ve üzerlerine doğru savrulan kar yüzünden mutfağın sıcaklığı düşmüştü. Grace, titrek bir sesle, “Biri pasta mı dedi?” diye sordu.

Taş, kâğıt, makas oynadılar ve Amy kaybetti. Bu yüzden de pastayı almak için sürünerek buzdolabına gitmek zorunda kaldı. Çatalları uzatırken Mallory’ye, “Bu senin için bir sorun olur mu?” diye sordu.

Mallory pastaya baktı. Bir ay kadar önce, hastane üniforması ona dar gelmeye başlamıştı. O yüzden çikolata yemeyi bırakmıştı. Ama bazen istisnalar olmak zorundaydı.

“Bu, pasta yemeyi gerektiren acil bir durum... Joe elbet anlar.”

Yani dışarı çıkmaya çalışıp karlı yollara çıkmaktansa, hepsi pastaya daldılar. Gecenin karanlığında, fırtına yüzünden kırılan cesaretleriyle şeker ve çikolatadan destek alarak sohbet ettiler.

Grace, onlara ekonominin nasıl kötüye gittiğini, popüler yatırım bankacılığı kariyerinin evi, kredi kartları ve borsa portföyüyle birlikte nasıl yok olduğunu anlattı. Seattle’da, ona göre bir iş fırsatı çıkmıştı. O nedenle ülkenin bir ucundan diğer ucuna gitmişti. Ama oraya vardığında, işin şirket müdürü olan adi herifle yatmayı içerdiğini öğrenmişti. Adama ‘canın cehenneme’ dedikten sonra, şim-

di de belki Los Angeles'a gitmeyi düşünüyordu. Yorulduğu için de bugün Şanslı Liman'da durmuştu. Kasabadaki küçük otelin kuponu eline geçmişti ve birkaç gün burada kalıp kafasını toplamayı planlıyordu. Kısıtlı imkânlarına rağmen neşeli görünmeye çalışarak, "Ya da param bitip de sokaklara düşene kadar," dedi.

Mallory, uzanıp onun elini tuttu ve sıkı. "Bir yolunu bulacaksın. Buna inanıyorum," dedi.

"Umarım haklısındır." Grace, uzun ve titrek bir *of* çekti. "Dertlerimle sizi boğduğum için özür dilerim. Çok uzun zamandır içimde tutuyordum, birden patladım."

Amy, "Üzülme," derken parmağındaki kremayı yaladı. "Karanlık, fırtınalı geceler ne için? Elbette itiraflar için..."

"Sizin de itiraflarınız olsaydı, kendimi daha iyi hissedirdim."

İtiraf, pek Mallory'ye göre değildi. O yüzden Amy'ye baktı. Amy, "Bana bakma. Benimki özel bir şey değil," dedi.

Grace, beklentiyle öne doğru eğildi. "Yine de duymak istiyorum."

Amy, Mallory gibi isteksiz görünerek omuz silkti. "Benimki, sıradan bir zenginken, birden meteliksiz kalma hikâyesi..."

Mallory, çatalını hâlâ elinde öylece tutarken, şaşırarak, "Ne?" diye sordu. Amy aylardır bu kasabadaydı ve utangaç olmasa da, çok kendi halindeydi. Geçmişinden asla bahsetmezdi. Amy, "Şey... Sıfırdan zengin olup sonra tekrar meteliksiz kalmak desek, daha doğru olur," diye dediğini düzeltti.

Grace, bir parça daha pasta almak için uzanırken, “Anlat bize,” dedi.

“Tamam ama bu, gerçekten inanılmaz klişe bir şey. Karavanda yaşayan fakir kızın annesi, zengin bir adamla evlenir. Karavanda yaşayan fakir kız yeni üvey babasını sinirlendirince, on altı yaşında paldır küldür kapı dışarı edilip mirastan çıkarılır. Meteliksiz ve yeteneksiz bir halde ülkeyi dolaşıp birbirinden yanlış insanlarla ilişki kurar. Elinde sadece iki seçeneği kalana kadar: Sarsılıp kendine gelmek ya da ölmek... Kız, sarsılıp kendine gelmenin daha iyi bir seçenek olduğuna karar verir ve yolu, büyükannesinin ta yıllar önce yazı geçirdiği Şanslı Liman’a düşer. Bu da hayatını değiştirir.”

Mallory’nin kalbi acıdı. Uzanarak Amy’nin de elini tuttu. “Ah, Amy!”

Amy Grace’e, “Gördün mü? İşte kasabanın biricik kızı... Kendine hâkim olamıyor,” dedi.

“Olabiliyorum.”

Ama bu bir yalandı. İnsanlara yardım etmek Mallory’nin hoşuna gidiyordu. Bu da Amy’yi haklı çıkarıyordu. O, gerçekten kendine hâkim olamıyordu. Amy, “Ayrıca senin de zaafını bizimle paylaşmadığını fark etmediğimizi sanma,” dedi.

Mallory, çatalını yaladı. “Belki daha sonra...” *Ya da asla!* Mallory her zaman kendisiyle ilgili her şeyi paylaşırdı. Bu, hem onun işinde hem de doğasında vardı. Kendini tuttu; çünkü sadece kendisiyle ilgili olan bir şey paylaşmalıydı. “Bir parça daha yiyeceğim.”

O pastadan ikinci bir parça bölerken, Amy Grace’e,

“İnkâr, onun en iyi arkadaşı. Sanırım, vahşilikleri ve çılgınlıklarıyla meşhur kardeşleri arasında ailedeki tek akıllı insan olduğu için böyle. Mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyor; çünkü şu çikolata başka bir şeyin yerine geçiyor gibi.”

“Teşekkürler Doktor Phill!” Aslında Amy’nin bu dediği, gerçeğe rahatsız edici derecede yakındı. Onun ailesi vahşi ve çılgındı. Mallory, onları bir arada tutmak için çok çabalıyordu. Tam anlamıyla mutlu olmak için kendisine izin vermekte de zorlanıyordu. Kız kardeşi Karen’in ölümünden beri durum buydu. O anda ürperdi. “İçinde fazladan ceketlerin olduğu kayıp dolabı gibi bir şey var mı burada?”

“Hayır. Jan her şeyi e-Bay’de satıyor.” Amy çatalını bırakıp arkasına yaslandı. “Şu halimize bakın. Bir cuma akşamında, yapacak daha iyi bir şeyimiz olmadığı için burada oturmuş doğum günü pastası tıkınıyoruz.”

Grace, “Benim başka seçeneklerim var bir kere... Ama çıkış stratejilerimizi bozan kocaman, korkunç bir fırtına var,” dedi. Amy ona alaylı bir ifadeyle baktı. Grace olduğu yerde sindi. “Tamam. Başka seçeneğim falan yok.”

İkisi de Mallory’ye bakıp iç geçirdiler.

“Tamam. Bende de tık yok. Hatta tık yoktan daha beter, tamam mı? Şu an içinde bulunduğum durum bitmiş bir şarj, patlak lastikler, bitmiş benzin ve olmayan bir yol yardımı hizmetinin birleşimi... Bu itiraf sizce nasıl?”

Grace’le Amy hafifçe güldüler. Nefesleri havada beyaz buharlar oluşturdu. Vücut ısılarını paylaşmaya çalışarak birbirlerine yaklaştılar. Amy, “Biliyor musunuz? Eğer

buradan canlı çıkarsak ben...” derken, Mallory, “Hoop!” deyip endişeyle doğruldu. “Elbette canlı çıkacağız. Kar izin verirse yol üstündeki birkaç dalı itip arabama gider ve yardım ararız. Ve...”

Amy’nin morali bozulmuştu. “Tanrım! Şurada acıklı bir an yaşıyordum ama mahvettin!”

“Affedersin. Lütfen devam et.”

Amy, alaylı bir tavırla, “Teşekkürler. Eğer hayatta kalırsak...” diye tekrar etti. “Ben, bizim için buzdolabında aynı bunun gibi bir pasta bulunduracağım. Ayrıca...” Kıpırdandı. Bu kez konuştuğunda, sesi daha yumuşaktı. “Hayatımda bazı olumlu değişiklikler yapmak istiyorum. Hayatın beni ezip geçmesine izin vermektense hayatı yaşamak gibi... Bir yere yerleşip gerçek arkadaşlar edinmek gibi... Bu konuda hiç başarılı değilim.”

Mallory, onun elini ellerinin arasına alarak sıktı. “Ben gerçek bir arkadaşım,” diye fısıldadı. “Özellikle de pasta konusunda söylediğinde ciddiysen.”

Amy hafifçe gülümsedi. Grace, “Eğer hayatta kalırsak, ben bir işten daha fazlasını bulacağım. Olduğum yerde dönüp durmayı bırakıp onun beni bulmasını beklemek yerine, bir kez olsun biraz mutluluk aramaya başlayacağım. Yeterince çok bekledim.”

Amy ve Grace, bir kez daha beklentiyle Mallory’e baktılar. Mallory iç geçirdi. Kendisi için ne istediğini biliyordu ama bu konu biraz karışıktı. O, özgür olup içinden geleni yapmak istiyordu. Ayrıca iş yerinde ve ailesinde herkesi bir arada tutan bir güç olduğu için endişelenmeyi bırakmak istiyordu. Bunu açıkça dile getiremeyeceği

için, zihnini zorlayıp başka bir şey buldu. “Gelecek hafta hastane için organize edeceğim resmi bir yemekle açık artırmadan oluşan büyük bir yardım etkinliği var. Bizim katta, kavalyesi olmayan tek hemşire benim. Eğer hayatta kalırsak, bir kavalye bulmak gerçekten harika olurdu.”

Amy, “Eğer dilek diliyorsan, biraz da aşna fişne dile,” dedi.

Grace, onu onaylayarak kafasını salladı. Özlemle bakarak, “Aşna fişne... Ahh! Ne çok özledim,” dedi.

Mallory, “Aşna fişne?” diye tekrar etti.

Grace, “Ateşli seks,” diye tercüme etti.

Amy kafasını salladı. “Ayrıca Bay Doğru’yla yürümediğini söylediğin için, bir Bay Yanlış bulmalısın.”

Mallory, öncelikle yakınlarda hiçbir Bay Yanlış olmadığını, ikinci olarak da olsa bile onunla ilgilenmeyeceğini bilerek rahat rahat, “Tabii olur,” dedi.

Amy, önlüğünün cebinden sipariş defterini çıkardı. “Dur bakalım. Ben olası adayların bir listesini yapayım. Bay Yanlışlar benim tanıdığım tek erkek tipi olduğu için, sanırım bu benim uzmanlık alanım. Aklıma gelen iki tane var. Biri hastaneden Doktor Josh Scott, diğeri de hırdavatçı Anderson. Eminim başka bir sürü kişi daha vardır. Ama eğer yoluna bir Bay Yanlış çıkarsa, onun peşinden gideceğine söz ver,” dedi. Sorumlu bir ifade takındı. “Tabii suçlu olmadığı sürece...”

Bazı limitler olduğunu bilmek iyiydi. Amy serçe parmağını uzatınca, Mallory onun söz vermesini istediğini anladı. İç geçirerek serçe parmağını onun serçe parmağına doladı.

“Söz veriyorum...” derken, öndeki duvarlardan “güm”

diye bir ses geldi ve sözü yarıda kaldı. Kızlar, birbirlerine bakarak şok içinde donup kaldılar. Mallory, “Bu, bir ağaç dalı değildi. Yumruk sesi gibiydi,” diye fısıldadı.

Grace, sarsılmaz bir iyimser olduğu için, “Bir taş olabilir,” dedi.

Hepsi kafa salladılar ama hiçbiri bunun bir taş sesi olduğuna inanmadı. Mallory’nin içine kötü bir duygu düştü. Acil serviste, bazen bir yaralı gelmeden önce de aynen bu duyguya kapılırdı. Grace’in cep telefonunu işaret ederek, “Alabilir miyim?” diye sordu.

Grace, telefonu ona verdi. Mallory, dizlerinin üstünde kalkarak tezgâhın ucundan bakmak için çakmak uygulamasını kullandı.

Durum hiç de iyi görünmüyordu. Açık girişi kar doldurmuştu. Yılın bu zamanında böyle bir hava gerçekten inanılmazdı ama neredeyse restoranın tabakları kadar iri kar taneleri gökyüzünden düşüyor ve hızla birikiyordu.

Gümbürtü sesi yine geldi. Mallory, şiddetli rüzgâr sesinin arasında, acı içinde bir inleme sesi duyduğunu sandı. Ayağa kalktı. “Belki biri içeri girmeye çalışıyordur,” dedi. “Belki yaralanmıştır?”

Amy, “Mallory, yapma!” dedi.

Grace, Mallory’nin elini tuttu. “Şu an dışarısı çok tehlikeli!”

“Ama bunu görmezden gelemem.” Mallory, onun elinden kurtularak kollarını kavuşturup restorandaki açıklığa doğru ilerledi. Birisinin başı dertteydi ve bu, Mallory’nin zayıf noktasıydı. Bu, hem ebedi bir ortanca çocuk sendromu hem de bir hemşirenin lanetiydi. Ayağının altındaki

cam kırıkları çıtırdadı. Yüzüne kar vurunca ürperdi. Giriş kapısının camı paramparça olsa da, alüminyum çerçevesi şaşırtıcı bir şekilde dayanmıştı. Kalın ağaç dalını kenara iterek karanlıkta dışarı bakmak için telefonu bir kez daha önüne doğru tuttu.

Kardan başka bir şey yoktu. Dışarıdaki beton veranda çıkarken, “Pardon?” diye seslendi. “Orada birisi...”

Ayak bileğine bir el dolandı. Korkarak gecenin derinliğinde yankılanan bir çığlık attı.

2. Bölüm

*Eğer bir erkekle çikolata arasında tercih yapılacaksa,
getirin çikolatayı.*

Mallory geri çekildi ya da en azından çekilmeyi denedi ama iri bir el, ayak bileğini sıkıca tutuyordu. Bu el, daha da iri bedene ait gibiydi. Mallory'nin boğazı korku ve panikle düğümlendi. Aniden harekete geçerek Grace'in telefonunu, kendisini tutan adamın kapüşonlu kafasına fırlattı.

Telefon, adamdan sadece hafif bir homurdanma dışında tepki almadı ve yanağına çarpıp düştü. Adam sırtüstü yere yayılmış, kısmen karla kaplanmıştı. Hâlâ Mallory'nin bileğini sımsıkı tutarak hafifçe kıpırdanıp inledi. Sesi Mallory'nin paniği atlatmasına yetmedi ama içinde başka bir duygu uyandırdı: Endişe. Adam ona zarar vermeye çalışmadığı için, daha iyi görmek için eğilerek üzerindeki karı silkeledi. Rüzgâr onu sarsarak esiyordu. Yüzüne buz gibi karı savururken, bu pek de kolay olmadı.

“Yaralı mısınız?” diye sordu.

Adam cevap vermedi. Parkasının önü açıldı; ıslanmıştı, titriyordu. Mallory, onun koyu kestane saçlarını alnın-

dan geriye itince, ilk sorunu gördü. Kaşının tam üstünde kötü bir yarık vardı. Şakağından aşağı, şişmiş gözünün üstünden yoğun bir şekilde kan akıyordu. Yara neyse ki Mallory'nin telefonla vurduğu yerde değildi ama daha büyük ve ağır bir şey, muhtemelen kopan bir ağaç parçası yüzünden olmuştu.

Adamın gözleri birdenbire açıldı. Derin bakan gözlerini öylece Mallory'ye dikti.

Mallory, kendi dediğine inanıyormuş gibi görünmeye çalışarak, "Tamam. Önemli bir şey yok," dedi. "Sanırım, üzerinize büyük bir ağaç dalı düşmüş. Dikiş atılması gerekecek ama şimdilik ben..."

Sözünü tamamlayamadan, kendini yüz kilo gibi gelen bir kas yığınının altında, yerde yatarken buldu. Bütün vücudu sertçe karın içine gömüldü. Adam, ellerini aniden kafasının üstüne kaldırıp tuttu. Onu ezmiyor ya da canını yakmıyordu ama kavrayışı şaşırtıcı derecede güçlüydü. Bir saniyeden de kısa bir sürede onu etkisiz hale getirmiş, bedeniyle yer arasına sıkıştırmıştı. Boğuk ve pürüzlü bir sesle, "Sen de kimsin?" diye sordu. Mallory'nin bedeni zaten soğuktan ürpermiş olmasaydı, bu ses tüylerini diken diken ederdi.

Serbest kalmak için çabalarken, "Mallory Quinn," dedi. Bir çimento yığınının kurtulmaya çalışsa daha az zorlanırdı.

Adam, güçlkle nefes alıyordu. Göz bebekleri büyümüştü. Anlaşılan, aklını kaçırmıştı. Mallory'nin üstüne doğru eğildi. Karlar kafasının üstünde ilginç bir ışıık huzmesi şeklinde uçuşuyordu.

Mallory sert, ciddi ve acil servisle çılgın kardeşlerine özel

‘kontrol bende’ diyen bir ses tonuyla, “Kafanıza darbe almışsınız. Vücut ısınız çok düşmüş,” dedi. Ayrıca yanağı da iyice kızarmaya başlamıştı. Mallory bunun, ona fırlattığı telefon yüzünden olduğunu tahmin etti. Ama ona bunu hatırlatmamak en iyisiydi. “İzin verirseniz, yardım edebilirim.”

Kar etraflarında şiddetle yağmaya devam ederken, adam hiç gözünü kırpmadan ona öylece baktı. Bilinci tam anlamıyla açık değildi. Orası kesindi. Yine de bedeni âdetâ testosteron ve gizemli bir sertlik yayıyordu. Mallory’yi canını yakacak kadar sıkıca kavrayışı da bunları destekliyordu. Rüzgâr bir kez daha şiddetlice eserek adamın kapüşonunu tekrar açtı. Mallory tam da tercihlerini gözden geçiriyordu. O anda onu tanıdı.

O, ‘Gizemli Yakışıklı’ydı. En azından, Şanslı Liman’da öyle tanınıyordu. Altı ay önce kasabaya gelip kimseyle samimiyet kurma zahmetine katlanmamıştı. Şanslı Liman’daki kimse buna alışkın değildi. Buranın yerlileri, dedikodu yapıp insanların işlerine burunlarını sokmayı Tanrı vergisi bir hak olarak görüyorlardı ve kimse bundan hariç tutulmazdı. Bu adamla ilgili bilinen tek şey, kayalıkların tepesindeki büyük kiralık evde kalıyor olmasıydı. Kasabanın bar-restoran karışımı Love Shack’te, spor salonunda ve benzinlikte klasik hızlı aracına benzin doldururken birkaç kez görülmüştü. Ama Mallory onu bir kez, elinde bir poşetle marketin park yerinde görmüştü. Boyu uzundu, geniş omuzları vardı. Yüzü arabasına dönüktü; cebinden anahtarlarını almaya uzandığında, sırt kasları tişörtünü geriyordu. Mallory onun siyah Oakley marka gözlüklerini, keskin hatlı çenesini ve sert bir ifadesi olan ağzını belli belirsiz görmüştü. Oysa tam o sırada uzun

bacaklarını arabasına sokup park yerinden hızla uzaklaşmıştı. Mallory, o gün kadınsı bir farkındalıkla sırtında bir ürperti duymuştu.

Şu an da onun altında ıslak, soğuk ve rahatsız bir haldeyken bile aynı duyguya kapılmıştı. Bedeni, kendisininkinden daha soğuktu. Bu, Mallory'nin onun ne kadar uzun süre dışarıda kaldığını fark etmesine neden oldu. Muhtemelen beyin sarsıntısı geçirmişti ama onu ısıtıp yardım çağırmazsa, kafasına aldığı yara, diğer sorunlarının yanında ufak kalırdı. Onun altında çabalamayı bırakıp bunun onu sakinleştirmesini umarak, "Hadi, sizi içeri sokalım," dedi. Hiçbir tepki yoktu. Adamın kılı bile kıpırdamıyordu. "Kalkmama izin vermelisiniz. Kalkmama izin vererseniz size yardım edebilirim."

Adam biraz yumuşar gibi oldu. Yavaşça geri çekilip onun üstünden kalkarak dizlerinin üstünde durdu ama onu serbest bırakmadı. Bileklerini hâlâ tek eliyle sıkıca tutuyordu. Gözleri gölgede kalıyordu. Hava, Mallory'nin onun göz rengini göremeyeceği kadar karanlıktı. Aslında başka şeyleri de pek göremiyordu ama onun çok gergin olduğunu hissetmesi için ışığa ihtiyacı yoktu. Adam, alnını kırıştırdı. "Yaralı mısınız?"

"Yaralı olan sizsiniz."

"Hayır, değilim."

Bu, klasik bir erkek cevabıydı. Kan kaybediyordu, bilinci neredeyse kapalıydı ama tabii yaralı değildi. Mallory'nin bunu bilmesi iyi oldu.

"Kan kaybediyorsunuz ve sizi ısıtmamız gerek. Bu yüzden..."

Adam, anlaşılabilir bir şeyler söyleyip itiraz ederek

onun lafını böldü. Sonra gözlerini açmadan yine inledi. Neredeyse ağır çekimde üstüne devrildi. Mallory, kafasını tekrar vurmasın diye, paltosunu zar zor yakalayarak kendi üst bedeniyle onun düşüşünü kesti. Ama adam o kadar ağırdı ki, ikisi de tekrar yere düştüler.

Grace'in titrek sesi duyuldu. "Aman Tanrım! Bu ne kadar kan böyle?"

Mallory, adamın altından güçlkle uzanıp kafasını kaldırıncı, düşen ağaç dallarıyla kapının arasından kendisine bakan Grace'le Amy'yi gördü. Amy, "Lanet olsun! O iyi mi?" diye sordu.

"İyi olacak." Mallory, karın üstünden Grace'in telefonunu alıp ona attı. "Yardıma ihtiyacım var. Ona, onu içeri sokacağımı söyledim ama sanırım arabam daha iyi olur. Telefonum arabada ve çekiyor. Yardım çağırabiliriz. Ben arabayı çalıştırıp onu ısıtmak için kaloriferi açabilirim."

Amy eğilip adamın suratına bakmaya çalıştı.

"Bir dakika!" deyip Mallory'ye baktı. "Bunun kim olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu, 'Gizemli Yakışıklı'. Sürekli restorana gelir."

Mallory, "Bana hiç bahsetmedin," dedi.

Amy omuz silkti. "Tek kelime etmez ama iyi bahşış verir."

Grace, "Gizemli Yakışıklı kim?" diye sordu.

Amy ona, "Telefonun çektiğinde, Şanslı Liman'ın Facebook sayfasına gir. Orada, duvarda Bingo Gecesi programı, geçen hafta Seksi Şerif tarafından kenara çekilmeyi başaran kadınların isimlerinin yanı sıra, *Gizemli Yakışıklı*'nın görüldüğü yerlerin bir listesi de var. Sawyer nişanlı, yani artık onun arabıyla seni kenara çekmesi pek eğlen-

celi değil ama en azından, gizemli bir yakışıklımız var. Yani onun nişanlı olması artık o kadar da önemli değil,” dedi.

Grace muhtemelen Mayberry’ye, başka bir deyişle Alacakaranlık Kuşağı’na geldiği gerçeğini hazmetmeye çalışarak sessizleşti.

Mallory, kollarını *Gizemli Yakışıklı*’nın arkasında kavuşturarak onun kafasını ve omuzlarını kardan yukarı kaldırıp kucağına koydu. Adam hiç kıpırdamadı. Bu, iyiye işaret değildi.

“Grace, ayaklarını tut. Amy, sen de gövdesini tut. Hadi!”

Onu güçlükle kaldırmayı, daha doğrusu sürüklemeyi başardıklarında, Amy oflayıp pufladı.

“Bu, karma... Biliyorsun, değil mi? Çünkü önüne çıkan ilk Bay Yanlış’m peşinden gideceğine söz verdin ve o, tam da burada. Gerçek anlamda!”

“Evet. Ama ben bilinci açık olan birini kastetmiştim.”

“Yine de listeye girdi.”

Mallory, onun ayağını düşüren Grace’e “Dikkatli ol!” dedi ama çok geçti. Ayakları düşünce, hepsi kışlarının üstüne kara düştüler. *Gizemli Yakışıklı* da üstlerine düştü. Grace, “Affedersin ama çok ağır,” dedi.

Amy, onun üst bacaklarını tuttuğu için Grace’in dediğinin farkındaydı.

“Ama taş gibi kaslı.”

Nasıl olduysa, karda etraflarını güçlükle görüp rüzgârla mücadele ederek Mallory’nin arabasına ulaşmayı başardılar. Mallory, arabasını kilitlememişti. Hatta anahtarlarını kontakta bırakmıştı. Grace, bunu görünce ina-

namayarak kafasını salladı. Mallory, kendini savunarak, “Burası Şanslı Liman,” dedi.

“Buranın ‘imkânsızların memleketi’ olması hiç umurunda değil. Ama arabayı kilitlemen gerek.”

Gizemli Yakışıklı’yı, aslında ona göre çok dar olan arabanın arka koltuğuna aldılar. Gövdesini sığdırabilmek için bacaklarını büktüler. Sonra Mallory arabaya binip onun kafasını kucağına aldı. Amy’ye, “Arabayı çalıştır,” dedi. Grace’e, “Kaloriferi de çalıştır. Yan koltuktan telefonumu al, 911’i ara. Onlara, kafasına darbe almış, bilinci kapalı ve muhtemelen hipotermi geçiren yaklaşık otuz yaşlarında bir erkek bulduğumuzu söyle. Nerede olduğumuzu tarif et de ambulans gönderebilsinler,” dedi.

İkisi de onun dediklerini yaptılar. Amy, kendi kendine, “Seni otoriter ufaklık seni,” diye söylendi. Ama arabayı ve kaloriferi çalıştırıp dikkatini tekrar onlara verdi. Siyah saçlarında karlar vardı. Bir periye benziyordu. “Hâlâ nefes alıyor mu?”

“Evet.”

“Emin misin? Çünkü belki suni teneffüse ihtiyacı vardır.”

“Amy!”

“Bu, sadece bir tavsiyeydi. Şşşt!”

Grace, acil servisle görüşmesini sonlandırdı.

“On beş dakikaya geleceklerini söylediler. Onu ısıtıp kurutmaya çalışmamızı istediler. Yani onu ısıtmak için hepimiz soyunmak zorundayız, değil mi? Filmlerde öyle olur.”

Mallory, “Aman Tanrım! Siz ikiniz var ya...” dedi.

Amy, Grace'e döndü. "Ona nasıl muzip bir kız oluna-
cağını öğretmemiz gerekecek. Biliyorsun, değil mi?"

Mallory, onları duymazdan gelerek yaralıya baktı. Alnı
hâlâ kıvrıktı. Dudaklarında da hâlâ ciddi bir ifade vardı.
Hangi rüya âlemindeyse, orası hiç de mutlu bir yer de-
ğildi anlaşılan. Sonra birdenbire omuzları ve boynundaki
kaslar gerildi; bütün bedeni kaskatı kesildi. Mallory, onu
sabit tutmak için yüzünün iki yanını kavradı. Ona, "Yok
bir şey," dedi.

Adam, kafasını sallayarak çok üzgün olduğunu belli eden
boğuk ve pürüzlü bir ses çıkardı. "Öldüler! Hepsi... Öldüler!"

Üç kadın da bir an birbirlerine baktılar. Sonra Mallory
ona doğru eğilip onu aniden uyandırmamaya dikkat ede-
rek nazikçe, "Bana bak! Biz yanındayız. Sen Şanslı Li-
man'dasın ve..."

Adam onun elini itip öyle hızla doğruldu ki, neredey-
se kafasını önce Mallory'nin çenesine, sonra da arabanın
tavanına vuracaktı. Mallory, "Ambulans çağırdık," dedi.

Adam, ona doğru dönerek gölgelerle dolu karanlık
gözleriyle baktı. Mallory, "İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim."

"Gerçekten mi? Çünkü bunu en son söylediğinde, ba-
yıldın."

Adam, şakağını koluna sildi. Kolundaki kana baktı.
"Lanet olsun!"

"Evet. Gördün mü? Hiç de iyi değilsin..."

Adam, onun bu değerlendirmesiyle ilgili ne düşün-
düğünü net bir şekilde belli eden bir ses çıkardı. Sonra
kafasını sıkıca tutarak acıyla inledi. Mallory, onu tekrar
yatmaya zorladı. "Kıpırdama."

Adam, “Otoriter ama seksisin,” diye mırıldandı.

Seksi mi? Bunu gerçekten demiş miydi? Mallory kendine baktı. Üstünde kırışık hemşire üniforması ve sahte Ugg botları vardı. Saçları da gerçek anlamda bir felaketti. Seksi olmakla uzaktan yakından ilgisi yoktu. Yani *Gizemli Yakışıklı* saçmalıyordu. Amy ona:

“Bay Yanlış,” diye fısıldadı.

Tabii tabii! Daha ziyade, Bay Tamamen Yanlış. Ama Mallory, kendine hâkim olamayarak onun çok yakışıklı, kana bulanmış suratını inceledi ve kabul etmek zorunda kaldı. Deneseydi de ondan daha uygun bir *Bay Tamamen Yanlış* bulamazdı.

Bir kadın sesi sarsılmış ama harekete geçemeyen beynine işlediğinde, Ty uyanır gibi oldu.

“Ben, senin için *Bay Yanlış*’ların bir listesini yapıyorum. Bu, hafta sonunda olacak açık artırmaya yetişemeyebilir.”

Başka bir kadın, “Kes şunu!” dedi.

“Sadece şaka yapıyorum.”

Üçüncü bir kadın, “Ben oyumu hâlâ onu soymaktan yana kullanıyorum,” dedi.

Bir dakika! Üç kadın mı? Yoksa Ty ölüp toplu seks cennetine mi düşmüştü? O anda uyanarak durumu değerlendirdi. Ölmemiştir ve Bay Yanlış’ın ne halt demek olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Ama ne yapıp edip öyle olmayı başaracaktı. Bir arabanın, hem de küçük bir arabanın arka koltuğuna sıkıştırılmıştı. Sakat bacağına felaket bir kramp girmişti. Kafası bir şeyin... Ne olduğunu anlamaya çalışarak kıpırdandı. Göz bebekleri acıyla yandı. Kurumuş dudaklarını yalayarak odaklanmaya çalıştı.

“Ben iyiyim.”

Kadınlardan biri, dalga geçerek, “İyi bari... İyiymiş. Bir şeyi yokmuş. Ama felaket kan kaybediyor. Erkeklerin hepsi saçmalıyorlar,” dedi.

Yakınındaki birisi, “Kıpırdamadan dur,” dedi. Bu, ona daha önce kafasına bir ağaç dalının düştüğünü söyleyenle aynı kişiydi. Kendini daha çok bir Mack Kamyonu çarpmış gibi hissediyordu. Kadının sesinin geldiği yerden, yani hemen tepesinden anladığı kadarıyla, kafası onun çok hoş göğüslerine yaslıydı. Kusmayı göze alarak onu görmek için kafasını geriye eğdi. Onu görmesi zordu. Çünkü birincisi hava karanlıktı; ikincisi, Ty çift görüyordu. Kadın, saçlarını tepede atkuyruğu yapmıştı. Saçların yarısı tokadan çıkarak ona ya da çift gördüğü için onlara hafif dağınık, yataktan yeni kalkmış havası vermişti. Üstünde biraz kırışmış standart hastane uniformalarına benzeyen bir kıyafet vardı. Üniforma hatlarını gizlese de Ty onun hoş, yumuşak ve kadınsı olduğunu hissedebiliyordu. Abartısız bir güzelliği vardı. Yüz hatları zarif ama belirgindi. Belki bir doktordu. Ama doktorların çoğu gibi ukala birine benzemiyordu. Belki de bir hemşireydi?

“Biliyorum. Biraz çok kan kaybetmişsin gibi duruyor ama kafa yaraları her zaman daha çok kanar ve olduklarından daha ciddi görünürler.”

Evet, kesinlikle bir hemşireydi. Ty ona muhtemelen tahmin edebileceğinden daha fazla yara gördüğünü söyleyebilirdi. Bir keresinde, bir kafanın patlayarak bir bedenden ayrılışını bile görmüştü ama o, bunu duymak istemezdi.

Onun huzur veren sıcak eli yüzüne dokundu. Ty, yüzünü

onun eline yaslayıp düşünmeye çalıştı. Birkaç saat önce, bir kâbustan uyanmıştı. Shelby üzerinde çalışıp sonra onunla dolaşmaya çıkmıştı. Hız yapmaya ve açık bir yola ihtiyacı vardı. Elbette bütün bunlar, kar yağmadan önceydi. Çünkü Ty bile o kadar umursamaz değildi. Otobanda hız yaptığını, sağ tarafındaki tepelerle solunda uzaktan görünen Pasifik Okyanusu'nu hatırladı. Okyanus, kopan fırtınanın etkisiyle çalkalanıyor, köpükleniyordu. Ty, kasabanın merkezine geldiğini, turta yemek istediğini, sonra da restoranın ışıklarının açık olduğunu ve arabasını park ettiğini hatırladı. Kar tam da o an şiddetlenmişti. Kapıya yaklaştığında, hatırladıkları aniden son buldu. *Kahretsin!* Bu durumdan hiç hoşlanmadı. Doğrulamaya çalıştı ama altı tane el onu bastırarak geri yatırdı. *Tanrım!* Bu, ona üçüzlerle ilgili bir rüya görmeyi dilemenin ne demek olduğunu gösterirdi.

Birisinin telefonunun ışığı yanınca, ortam biraz aydınlandı ve o, kafatasındaki zonklamanın arasında, odaklanmak için kendini zorladı. Bu hiç de kolay değildi ama gözlerini kıstığında, gözlerindeki örümcek ağının ötesini görebiliyordu ya da görür gibi oluyordu.

Şoför koltuğundan arkaya doğru eğilen, restorandaki garsondu ama şu an, sıırılsıklam olmuştu, bir sıçana benziyordu. Yanında ona yardımcı olan kadın, zarif bir sarı-sındı ve kendisine hiç tanıdık gelmiyordu.

Göğüslerine kafasını yasladığı kadını da tanıımıyordu. Ona, “Teşekkürler, kıcıımı kurtardığın için,” dedi.

Garson, “Eee? Ona borçlu olduğun söylenebilir mi?” diye sordu.

Hemşire, sesinde bir uyarı belirtisiyle, “Amy!” dedi. Sonra Ty’a hafif gülümsedi. “Zor bir gece geçirdin.”

O da zor bir gece geçirmişti. Bunu söylemedi ama söylemesine gerek yoktu. Ceylanlarınkine benzeyen kah-verengi gözlerinden her şey belli oluyordu. “Ambulans birazdan burada olur,” dedi.

“Ambulansa ihtiyacım yok.”

Ty’ın sırtüstü yattığını ve bariz bir şekilde çaresiz olduğunu dile getirme zahmetine girmede bile. Ellerini ondan ayırmadı; yumuşak bakan o gözlere rağmen, şu an çok ciddi duran bakışları, onun kolay lokma olmadığını gösteriyordu.

“Yaralarını sarıp ağrıların için sana ilaç veririz.”

“Olmaz.” *Asla olmaz!*

“Bak! Acı çektiğin belli oluyor. O yüzden...”

Ty öfkeyle, “Uyuşturucu hiçbir ilaç olmaz,” diye çıkıştı. Sonra omuzlarının üstünde tutabilmek için kafasını sıkıca tutmak zorunda kaldı. O an gelen spazmı atlatmak için dişlerini sıktı. Gözlerinin önünde yıldızlar uçuşuyordu. Karanlık onu yeniden ele geçirirken, yıldızlar küçük noktalara dönüştüler.

Grace, otoparka yavaşça girip çıkan ambulansın yanıp sönen mavi kırmızı ışıklarına bakmak için dönerek endişeyle, “Bizi görmeden geçtiler!” dedi.

Mallory, “Onlara arabamın içinde olduğumuzu ve buraya bakmalarını söyledin mi?” diye sordu.

“Hayır. Kahretsin!” Grace tekrar Mallory’nin telefonunu aldı. “Affedersin. Şimdi onları tekrar arıyorum.”

Mallory, kucağındaki yaralıya tekrar baktı. Koyu renkli ipeksi saçları ve keskin, kirli sakallı bir çenesi vardı.

Şakağında, eski bir yara izi görünüyordu. Şu an da kaşının üzerinde yeni bir yara izi oluşmak üzereydi. Gözleri hâlâ kapalıydı. Yüzü bembeyaz ve buz gibiydi ama Mallory onun tekrar uyandığını hissedebiliyordu. Onlar onu arabadan indirene kadar kusmamayı başarsa, Mallory kendini şanslı sayacaktı.

“Sakin ol,” dedi.

Yaralı, gözleri hâlâ kapalı bir halde dişlerini sıkarak, “Ne oldu?” diye sordu. Kocaman bedeni, hâlâ üstünde baskı oluşturuyordu.

Kafa travması geçiren birinin sürekli ne olduğunu unutmaması, pek de nadir rastlanan bir durum değildi. O yüzden, Mallory ona durumu yeniden özetledi. “Kafana ağaç düştü.”

Amy, “Ve Hemşire Nightingale, senin yardımına koştu. Sen, ona borçlu olduğunu söyledin,” diye araya girdi.

Mallory, “Amy!” dedi. Amy adama, “Onun bu hafta sonu bir kavalyye ihtiyacı var,” dedi.

“Onu duymazdan gel.” Mallory Ty’ın tepesinde, Amy’ye parmağıyla boğazını kesermiş gibi yaparak çenesini kapamasını işaret etti.

Amy onu dinlemedi. “Eğer onunla cumartesi akşamı Askeriye Konferans Salonu’ndaki yardım toplamak için düzenlenecek açık artırmaya katılırsan, onu acımasız bir şekilde küçük düşmekten kurtarmış olursun. Durum şu ki o, kendi kavalyesini bulamıyor.”

Mallory iç geçirdi. “Sağ ol Amy. Minnettarım ama ben kendi kavallemi bulabili...”

Yaralı, inanılmaz bir şekilde geveleyerek onun lafını kesti. Ama Amy sırtarak Grace’le yumruk tokuşturdu.

“Bay Yanlış’ın onun aklını başından alacağına, beş dolara bahse girerim.”

Grace, Mallory’nin kuağıında yatan adama bariz bir şüphayle baktı. “Kabul,” diye fısıldadı.

Mallory, Amy’yi kontrol etmeye çalışmaktan vazgeçip yaralıya baktı. Sırtüstü yatarken bile çarpıcı derecede yakışıklıydı. Onun özenle giyinip iki ayağıının üstünde dururken nasıl görüneceğini hayal bile edemiyordu. Amy adama, “Elbette seninle etkinliğıin olduğı mekânda buluşacak. Çünkü burası Şanslı Liman bile olsa, sana onun adresini veremeyiz. Sen bir seri katil olabilirsin. Ya da daha beteri, tam bir *Bay Doğru* olabilirsin,” dedi.

Gizemli Yakışıklı, bir ses daha çıkardı. Bu aslında, onun bu saçmalığa razı olduğına inanamadığına dair bir inleme sesi olarak yorumlanabilirdi.

Katılıyorum sana Bay Yanlış. Katılıyorum.

3. Bölüm

*Kadınlar otuz beş yaşına geldiklerinde,
sadece birkaç tane tat dokuları kalır:
Biri alkol, biri peynir, biri de çikolata için.*

Bir hafta sonra Mallory, karakterine hiç uymasa da içinde bir beklentiyle ortalıkta dolaşıyordu. Açık artırma o akşamdı ve *Gizemli Yakışıklı*'nın gelmeyeceğini çok iyi bilse de, bir yanı yanılmayı diliyordu.

Bay Yanlış, başka bir deyişle *Gizemli Yakışıklı*...

Dürüst olmak gerekirse, restorandaki o fırtınalı gecenin tamamı, zihninde net bir şekilde canlanmıyordu. Ambulans onları sonunda bulmuş, yaralıyı almıştı. Kar durmuştu. Mallory, hem Amy hem de Grace'e, en azından Grace kasabada kaldığı sürece, her hafta buluşmak üzere serçe parmağıyla söz verdikten sonra, arabasıyla eve gidebilmişti.

Onlar '*çikolatakolikler*'di ve çikolatalı pasta onlardan sorulurdu.

Mallory, haftanın geriye kalanını acil servisteki uzun mesailerle ve açık artırma üzerinde çalışarak geçirmişti.

Akşamın bir kısmı, kendi özel projesi olan *İlçe Hastane Vakfı*'yla bağlantılı olarak açılmasını planladığı Sağlık Hizmetleri Kliniği'ne ayrılacaktı. SHK, ilçedeki herkesin sağlığı için gerekli kaynaklar, gençler için özel hizmetler, kriz danışmanlığı ve onun yıllardır gerçekleştirmeye çalıştığı birtakım başka programlardan faydalanabilecekleri bir yer olacaktı. Yine de hastane yönetim kurulunun onayına ihtiyacı vardı. Açık artırmadan gelecek paranın, onay vermelerini sağlamasını umuyordu. Kafasını en çok meşgul etmesi gereken konu buydu.

Ama *Gizemli Yakışıklı*, kafasını bu konudan daha çok meşgul ediyordu. O gün ilk kez hemşire odasının yanından geçerken, oradaki bilgisayar gözüne takıldı. Çok katı bir mahremiyet yasası olan HIPAA¹ yüzünden, aynı gün hasta üzerinde çalışmadığı sürece hasta kayıtlarına ulaşamıyordu. Yani *Gizemli Yakışıklı*'nın adını öğrenmek istese bile, o gece acil serviste ona bakan hemşireye sormak zorundaydı. Ne yazık ki ona bakan hemşire, annesiydi. Bu yüzden, ona sormamayı tercih etti.

Neyse ki kafasını meşgul edecek altı tane hastası vardı. Ama asıl sorun, birlikte çalıştığı Alyssa'nın yeni stajyer doktorla flört etmekle meşgul olduğu için, yapması gereken hiçbir şeyi yapmamasıydı. Bu, ona zaten çok uzun gelen bir sabahın, Bayan Louisa Burland'la ilgilenmek zorunda kalmasıyla bir türlü bitmek bilmez bir hal almasına neden olmuştu. Bayan Burland, yaşlılarda baş dönmesi, zihin bulanması ve bayılmaya neden olan bir ra-

¹ Amerikan Sağlık Sigortası Taşınabilirlik ve Sorumluluk Yasası
Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

hatsızlık olan *nörokardiyojenik senkopla*² birleşince daha ağırlaşan bir aritmiden mustarıptı. Ayrıca ‘*huysuzluk*’ denen bir rahatsızlığı da vardı. Mallory, onun odasına girerken, “İstediginiz meyve suyunu getirdim,” dedi.

“Onu üç saat önce istemiştin. Senin sorunun ne? Kaplumbağa kadar yavaşsın!”

Mallory, onun bu şikâyetini göz ardı etti; çünkü meyve suyunu üç saat önce değil, beş dakika önce istemişti. Bayan B. çok ters bir kadın olduğu için, gönüllü hastane ziyaretçileri bile onun odasına girmekten kaçınıyorlardı. Emekli olmadan önce, insanların suratlarına sallamaktan hoşlandığı kemikli parmağıyla, kasabadakilerin çoğunu o veya bu şekilde dehşete düşürmüş bir birinci sınıf öğretmeni idi. Öyle çekilmez bir kadındı ki, Seattle’da oturan kızı bile ne arıyor ne de ziyaretine geliyordu.

“Biliyor musun? Seni hatırlıyorum. Bütün sınıfın önünde altını ıslatmıştın.”

Mallory, o anı hatırlayınca hâlâ utancından kıpkırmızı olabildiğini fark edince şaşırdı. “Çünkü tuvalete gitmeme izin vermemiştiniz.”

“Teneffüse beş dakika vardı.”

“Ama anlaşılan, bekleyememişim.”

“Şimdi de sen beni bekletiyorsun. Berbat bir hemşiresin. Geçmişteki ilişkimizin beni tedavi edişini gölgelemesine izin veriyorsun.”

Mallory, onun bu yorumunu da göz ardı etti. İçinde pipet de olan meyve suyunu Bayan Burland’ın yatağının yanındaki tepsiye yerleştirdi.

² Ani bayılmalarla kendisini gösteren, yaşlılarda sık görülen bir kalp rahatsızlığı

“Ben elma suyu istemiştim.”

“Kızılıcık suyu istediniz.”

Bayan Burland elini savurdu ve meyve suyu havaya uğarak yatağa, yere, serum askısına ve Mallory’nin üstüne döküldü. Mallory, burnundan meyve suyu damlarken iç geçirdi. *Mükemmel!* Ortalığı temizlemek yirmi dakika sürdü. Bayan Burland’ı yeni yapılmış yatağına yatırmak da bir on dakika sürdü. Onu yatırmaya ęabalarken nefes nefese kaldı. Bayan B., *cık cık* yaptı. “Formdan mı düştün? Yoksa kilo mu aldın?”

Mallory, karnını içine çekerek iki saat önce molada mideye indirdiği tarçınlı açma yüzünden suçluluk duymamaya ęalıřtı. Kendine, can almaya değil, kurtarmaya yardımcı olduğunu hatırlattı. Giderken, özellikle lavabonun üzerindeki küçük aynaya bakmayarak odadan ıkıp gitti.

Sağlık görevlileri yeni bir hasta getiriyorlardı. Hasta, yarasına dikiş atılması gereken iki yaşındaki bir çocuktu. Mallory, onun yarasını temizleyip alanı doktor için hazır hale getirdi. Lidocaine, dikiş kiti, 4x4’ler ve bazı dikiş malzemelerini ıkardı. Sonra da yaranın kapatılmasına yardımcı oldu; günü böyle devam etti.

İlk molasında, hemşirelerin dinlenme odasına gitti. Buzdolabından yanları yumuşak beslenme kutusunu ıkardı. Ablası Tammy de oradaydı; onun yanına gitti. Tammy bir zamanlar ılgındı. Lafı açılmışken, küçük erkek kardeşi Joe da öyleydi. Tammy’nin ikizi Karen da... Hepsi birbirlerinden daha beter kontrolden ıkımlıydı. O, öyle

değildi. Her zaman uslu bir kızdı. Annesiyle babasını çılgın, kontrolden çıkmış çocuklar yetiştirmenin stresinden uzaklaştırmaya çalışmıştı.

Sonra Karen ölmüştü.

Tammy'yle Joe, hayatlarına eskisi gibi devam etmişlerdi ama Mallory için her şey durmuştu. Kendisini suçladığı için, büyük bir acıya gömülmüştü. Hep doğruca önüne bakarak dapdar bir yoldan ilerliyordu ama tek bir şeyi bile berbat edip ailesi için her şeyi daha da beter hale getirmemek için, bu durumu daha da abartmıştı. O korkunç zamanlarda, bir kez kazara bir dudak kreminin parasını ödemeyi unutmuş ve hırsızlık yaptığını düşünerek gidip teslim olmuştu. Mağazadaki tezgâhtar, şikâyetçi olmayı reddetmişti. Gelip onu alması için Mallory'nin annesini aramıştı.

Mallory, Karen'a yeterince dikkatini vermediği için, kötü bir kız kardeş olduğu için, en ufak bir şey için, herhangi bir şey için bir şekilde cezalandırılması gerektiğini düşünmüştü. Bütün enerjisini ailesini iyileştirmeye vermişti ama hiç de başarılı olamamıştı. Annesiyle babası boşanmışlardı ve babası, Avustralya'ya sörf yapmaya gitmiş, bir daha geri dönmemişti. Tammy'yle Joe, daha da beter hale gelmişlerdi.

Joe, bu günlerde polis merkezinde daha az, işinde daha çok zaman geçiriyordu. Yani gayet iyi idare ediyordu. Tammy de iyiye gidiyordu. Tabii geçen yıl, bir hafta sonu Vegas'a gidip eve evlenerek dönmüştü. Ama herkesi şaşırtsa da, evliliğinin nedeni plansız bir hamilelik değildi. Alkolle de ilgisi yoktu.

Belki biraz alkol söz konusu olabilirdi ama Tammy'yle aniden kocası olan, kaldığı otelin güvenlik görevlisi, inanılmayacak bir şekilde hâlâ evliydi. Tammy, hastanede hastabakıcı pozisyonuna başvurmuş ve işe kabul edilmişti. İşine de evliliği gibi sıkı sıkı tutunuyordu. Anneleri başhemşire olduğu için de hastanede, birlikte çalışan üç Quinn vardı. Ya da daha net belirtmek gerekirse, Tammy ile Ella birbirlerini iten mıknaşlar gibi çalışırken, Mallory onları bir arada tutmak için elinden geleni yapıyordu.

Tammy, fırtınanın olduğu o berbat gecede çalışıyordu. Her şeyi bilmekten hoşlandığı için, *Gizemli Yakışıklı*'nin adını bilmesi de çok muhtemeldi. Mallory, ona sormanın çok iyi olmadığını biliyordu ama annesine sormaktan ya da bilgisayardan bakıp işini kaybetmekten daha iyi olacağını da biliyordu. Adamın mahremiyetini tamamen çiğnemekten daha iyi olacağından bahsetmiyordu bile. En iyi ihtimalle, öylesine bir sohbette, hatta belki kazara onun adının geçmesini umuyordu. Asıl mesele, Tammy'ye ne istediğini çaktırmamaktı. Yoksa işi biterdi.

Dinlenme odası, günün bu saatinde, hep olduğu gibi kalabalıktı. Çoğunlukla diğer hemşire ve hastabakıcılarla doluydu. Bugün Lucille de gönüllü üniformasıyla koltukta oturmuş, kahvesini yudumluyordu.

Kimse Lucille'in tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu ama o, ezelden beri sanat galerisini işletiyordu. Aynı zamanda, Şanslı Liman'daki bütün dedikodular ondaydı ve hayata dört elle sarılıyordu. Buna, hastanede gönüllü olmak da dâhildi. Herkesi tanıdığı için, Mallory'nin

Sağlık Hizmetleri Kliniği'ne ilgi duyması konusunda büyük etkisi olmuştu. Mallory onu çok severdi. O nedenle ona el salladı. Sonra da odanın ortasındaki büyük yuvarlak masanın etrafında oturan Tammy'nin yanına oturdu. Tammy gülümseyip telefonunu bıraktı. "O gece olanları duydum."

Mallory, sandviçini çıkarırken duraksadı. Bu, düşündüğünden de kolay olabilirdi. "O gece ne olmuş?"

"Söylentilere göre, açık artırma için seksi bir kavaliden varmış."

"Hayır. Ben..." Mallory durdu. "Bir dakika! Sen bunu nereden duydun?"

"Ben psişigim..." Mallory'nin beslenme kutusundaki cipten çaldı.

Kahretsin! Mallory'nin o cipslere ihtiyacı vardı. Sonra Bayan Burland'ın kilo aldığına dair yorumunu hatırlayıp iç geçirdi.

"Wicca güçlerini kontrol etmeyi öğrenmek için internetten paralı ders alman, gerçekten güçlerin olduğu anlamına gelmez. Kavalileyi nereden duydun?"

"Dün restoranda öğle yemeği yerken, Amy söyledi."

Tamam! Mallory, sonraki *çikolatakolikler* buluşmalarında Amy'yi öldürecekti. Şimdilik, açılan bu konu tam da ihtiyacı olan şeydi.

"Öncelikle, kavalie meselesi saçma bir dedikodu." İçten içe aksini umdu. "İkinci olarak da... Amy sana bu saçma dedikoduya konu olan kavalienin kim olduğunu söyledi mi?"

"Evet." Onun cipslerini yemeyi sürdürüp memnuniyet

dolu sesler çıkardı. Mallory ona gıcık oldu; iki kilo almış olmasını umdu. Tammy, parmaklarındaki tuzu yaladı. “Senin *Gizemli Yakışıklı*’yı gerçekten kaptığına inanamıyorum.”

“Şşşt!” Etrafa çabucak bir bakış attı. Lucille’in sadece birkaç adım ötede olduğunu ve konuştuklarına kulak misafiri olmaya çalıştığının farkındaydı. “Alçak sesle konuş.”

Tammy, onun gizliliğe ihtiyaç duymasından etkilenmeyerek konuşmaya devam etti. “Gerçekten de bu, inanılmaz etkileyici bir şey. Senin böyle bir yeteneğin olduğunu bilmiyordum. Yani en son erkek arkadaşın, Seattlelı o sıkıcı muhasebeciydi. Hatırlıyor musun? Onunla ilgili tek gizemli şey, sende ne gördüğüydü.”

“Geçen hafta o geldiğinde, sen de buradaydın...”

“Muhasebeci mi?”

“Kavalyem.”

Tammy gülümsedi. Mallory’nin sabrını zorladığının farkındaydı. Bu, her zaman yaptığı bir şeydi; durum Mallory için hiç de iyi gitmiyordu.

“Yani bu saçma bir söylenti mi, yoksa gerçek bir randevu mu?”

“Boş ver.” Duraksadı. “Ama... Sen onunla ilgili bir şey duydun mu?”

“Ne gibi?”

Lucille, konuştuklarını duymaya çalışırken neredeyse koltuktan düşme aşamasına geldi. Mallory, sandalyesini hafifçe kardeşine döndürdü.

“Adı gibi,” diye fısıldadı.

Bu, Tammy’nin dikkatini çekti:

“Bir dakika! Adını bilmiyor musun?”

Kahretsin!

“Vay! Ne kadar da edepsiz bir davranış, Mal... Sen, on altı yaşında mağazadan bir şey çaldığın için teslim olduğundan beri böyle bir edepsizlik yapmadın. Şimdiyse adını bilmediğin bir erkekle randevun olabilir ya da olmayabilir. Bu, gerçekten dikkat çekmeye yönelik enteresan bir girişim.” Arkasına döndü. “Bütün bunları duyabiliyor musun Lucille?”

Lucille, “İı... Duyduğumu biliyorsun,” deyip akıllı telefonunu çıkararak başparmaklarıyla tuşlara basmaya başladı. Muhtemelen Facebook’taki duvarına yazıyordu. “Bu, çok ilgi çekici bir durum... Konuşmaya devam edin.”

Mallory kafasını masaya indirip vurdu ama ne yazık ki bilinci kapanmadı; her şeye rağmen mesaisini tamamlamak zorunda kaldı.

İşten sonra, arabasıyla eve gitti. Yan komşusunun çiçeklerini suladı. Çünkü Bayan Tyler tekerlekli sandalyeye mahkûmdu; çiçeklerini sulayamıyordu. Sonra, büyükannesinin kıymetli çiçeklerini suladı. Evi aldığından beri orada olan, “Minnoş!” diye seslenildiğinde ve sadece yemek söz konusu olduğunda cevap veren yaşlı, siyah kediyi besledi. Akşamki yemek ve açık artırmaya hazırlanmak için, duş almadan önce e-postasını kontrol etti.

Sonra, etmemiş olmayı diledi. Facebook’ta etiketlenmişti.

“Bu akşamki şık, resmi akşam yemeği ve açık artırma için biletlerinizi mutlaka alın millet! Hastane tarafından desteklenen ve Mallory Quinn’in başını çektiği hemşireler tarafından organize edilen bu etkinliğin bütün geliri, Mallory’nin gözümüze sokarak (Şaka yapıyorum Mallory) üzerinde çalıştığı Sağlık Hizmetleri Kliğini’ne aktarılacak üzere Hastane Vakfı’nın kasasına gidecek.

Ayrıca Bayan Quinn’den bahsetmişken, söylentilere göre bu akşam Gizemli Yakışıklı’yla belki bir randevusu olabilirmiş.

Yürü be Mallory!

Not: Etkinlikte cep telefonu olan herkese sesleniyorum: Her türlü fotoğraf çok makbule geçer.”

4. Bölüm

Çikolata sizi asla hayal kırıklığına uğratmaz.

Ty'in günlük rutini, Şanslı Liman'a geldiğinden beri, yani altı aydır pek değişmemişti. Sabahları kalkıp ya okyanusta yüzer ya da genelde yerli baş orman korucusu olan ve Ty'in tamir etmeye çalıştığı 72 model GMC Jimmy'nin sahibi Matt Bowers'la spor salonuna giderdi.

Matt, eskiden Chicago Özel Timi'ndeydi; ondan önce de donanmadaydı. O ve Ty, temel eğitime birlikte katılmışlardı.

Ty bacağını tekrar sakatladığında, Matt onu iyileşmesi için batıdan buraya gelmeye ikna etmişti. Birlikte uzun süre atış talimi yapmışlardı ama çoğunlukla minderlerin üstünde, birbirlerinin canına okumaktan zevk alıyorlardı.

Birlikte kurdukları bir düzenleri vardı. Spor salonunda nefes nefese kalmış bir halde yan yana, sırtüstü yatarlardı. Matt:

"Bir tura daha ne dersin?" diye sorardı. Ty da, "Olur," derdi.

İkisi de kıpırdamazlardı. Sonra Matt, "İyi misin?" diye sorardı.

“Bu konuda konuşmak istemiyorum...”

Matt de konuyu kapatırdı. Ty, plaja gidip yorgunluktan neredeyse boğulana kadar yüzerdi. Sonrasında da kendini, sırf ayakta kalabildiğini kanıtlamak için girintili çıkıntılı, kayalık plaj boyunca gitmeye zorlardı. Önceleri, sadece yavaş yavaş gidebiliyordu. Hatta neredeyse sürüyordu ama şimdi yürüyebiliyordu. Bu, oldukça kayda değer bir gelişmeydi ya da doktoru ona öyle olduğunu söyleyip duruyordu. Dört yıl öncesine bakılırsa, Ty da bunun muhtemelen doğru olduğunu düşünüyordu. Dört yıl önce, bir uçak kazası yüzünden ameliyat sonrası enfeksiyon kaptığı için neredeyse sol bacağına kaybediyordu.

Tabii bu Brad, Tommy, Kelly ve Trevor’ın kaybettiklerinin yanında hiç kalırdı.

Birliğini kaybettiği o zamanları düşününce, içinde tanıdık bir burkulma oluyordu. Hiçbirini kurtaramamıştı. Kazalara müdahale etmek üzere yetiştirilmiş bir sağlık görevlisiydi ama arkadaşlarının sakatlıklarıyla kendi sakatlığı ona çok ağır gelmişti. Sonra, şeref unvanıyla terhis olmuş ve sağlık görevlisi olmayı bırakmıştı.

O zamandan beri, kimseye yara bandı bile yapıştırmamıştı. Özel sektörde çalışmak, tam ona göre idi. Orduda olmaktan pek farklı değildi. Maaşı daha iyiydi ve aldığı görevlerde söz hakkı vardı. Ama işten altı ay uzak kalmak, onun çok fazla düşünmesine neden oluyordu. O, böyle boş kalmaya alışkın değildi. Çok uzun süre tek bir yerde olmaya alışkın değildi. Hayatı boyunca bir üstün diğerine, bir görevden diğerine koşmuştu. Tekrar o dünyaya dönmeye hazırdı.

Ama onun sağlığından sorumlu Doktor Josh Scott, ona göreve dönebilir onayı verene kadar, her hafta onun röntgenlerini inceleyip her seferinde kafasını olumsuz anlamda sallıyordu.

Ty da bu yüzden Matt'in kendisine kiraladığı, kendi dünyasından, büyüdüğü yerden, tanıdığı herkesten mümkün olduğunca uzaklaşabileceği bu boş evde inzivaya çekilmiş, eski sağlığına kavuşmaya çalışıyordu. Hem, zaten tanıdığı herkes göçüp gitmişti. Babası bir çöl fırtınasında ölmüş, annesi iki yıl önce vefat etmişti. En yakın arkadaşları da Arlington'da mermer mezar taşlarının altında yatarken, hayatında geriye başka kimse kalmamıştı: Ne bir eş, ne bir sevgili ne de çocuklar... Bu nedenle de telefonunda iletişime geçeceği kişiler listesi çok kısaydı.

Bu konu üzerinde düşünmek yerine, zamanını insanları değil arabaları, yani Matt'in 1972 model Jimmy'si ve kendi Shelby'sini tamir ederek geçiriyordu. Çünkü arabaları, onları sevenlerin ellerinde ölmezlerdi.

Hastanenin düzenleyeceği büyük açık artırmanın olduğu gün, Matt'in Jimmy'sinin şanzımanını değiştirdikten sonra, her zamanki gibi duş alarak üstündeki yağlardan arındı. Her zamankinden farklı olarak, sürekli giydiği kot pantolon yerine bir takım elbise giyip aynada kendisine baktı. Orada gördüğü adamı neredeyse tanıyamadı. Tek gözünün üstünde hâlâ fırtına gecesinden kalan dikişler, yanağında bir morluk vardı. Saçlarının kesilmesi, tıraş olması gerekiyordu. Son altı ayda biraz kilo vermişti. Bu nedenle yüz hatları daha keskin duruyordu. Gözleriye bomboş bakıyordu. Bu boşluk, içten içte duyduğu hisle

aynıydı. Bedeni yavaş yavaş tekrar yapılanmaya, dövüşe hazır sıkı bir bedene dönüşmeye başlamış olabilirdi ama ruhunu da iyileştirmek zorundaydı. Elini cebine sokarak daima yanında bulundurduğu Vicodin şişesini çıkarıp parmaklarının arasında döndürdü.

Kutu iki aydır boştu. Onu doldurmak için, rahatlıkla testislerinden birini feda edebilirdi. İki doldurma hakkı daha vardı. Kutunun üzerinde öyle yazıyordu. Ama o, korkutucu çaresizliği yüzünden duygusuzlaşmaya ihtiyaç duyduğu için, ilaç bitince yeniden doldurma alışkanlığını bırakmıştı. Bunun bacağına bir faydası olmamıştı. Farkında olmadan bacağına ovuşturarak aynaya döndü. Açık artırmaya neden gittiğine dair hiçbir fikri yoktu. Ama gi-di-yordu. Bütün kasaba orada olacağı için gidecekti. Çünkü hiç ona göre olmasa da merak ediyordu.

Otoriter, samimi, seksi hemşiresini tekrar görmek istiyordu.

Bu, saçma bir şeydi. Fırtınanın olduğu gece hava öylesine karanlıktı ki, onun nasıl görüldüğünden bile emin değildi. Ama onun o yumuşak, sıcak sesini tanıyacağından emindi. O geceye dair neredeyse tek hatırladığı şey, onun sesiydi; ona nasıl huzur verip onu nasıl yatıştırdığıydı.

Kafasını sallayarak yatak odasından çıktı. Cebine anahtarıyla nakit para aldı. Rahatlatıcı ağırlığını özleyecek olsa da, silahını almamayı seçti. Cep telefonunda elli beş cevapsız arama vardı ki bu bir rekordu. Teslim olarak telesekreteri arayıp kaçınılmaz sonu bekledi. Telefondaki seksi kadın sesi, "Ty! Beni ara," dedi.

Frances St. Claire, Ty'ın hayatında gördüğü en seksi,

aynı zamanda en acımasız kızıldı. Mesajlar bir ay öncesi-
ne kadar gidiyordu.

Sil.

Mesajlardan birinde, “Ty! Gerçekten ara beni,” diyordu.

Sil.

“Ty! Şaka yapmıyorum. Beni araman gerek.”

Sil.

“Ty! Lanet olsun! Beni ara, pislik herif!”

Sil.

Aramaların geriye kalanı da soyuna sopuna, tartışılır ahlakına yönelik benzer şeyler içerdiğinden, sürekli ‘sil’e bastı. Onu geri aramasına gerek yoktu. Çünkü ne istediğini iyi biliyordu. Ty’ın işe geri dönmesini istiyordu. Kendisi de istiyordu.

Mallory, küçük siyah elbisesi ve özel tasarım topuklu ayakkabılarıyla, Askeriye Konferans Salonu’nun lobisinde bir o yana bir bu yana koşuşturarak geç gelen tek tük insanı kafasıyla selamlıyordu. Ön tarafta, insanların toplandığı geniş salonda servis edilen enfes akşam yemeğinin kokusunu alabiliyordu. Kendisinin de içeride olması, yemek yemesi, gülümsemesi, sohbet etmesi, insanları açık artırma için harekete geçirip paralarını harcamaları için hazırlaması gerektiğini biliyordu.

Ama tek bir şey eksikti: Bir kavalye...

Bay Tamamen Yanlış’ı gelmemişti. Bu, çok şaşırtıcı bir durum değildi. Onun gerçekten geleceğini beklemiyordu ama... *Kahretsin!* Amy onu ümitlendirmişti ve Mallory

Amy’yi düşünürken, önünde uzun, dik duran, çok güzel bir kadın durunca şaşkınlıktan gözlerini kırıştırdı.

“Vay!” Mallory Amy’yi makyajlı ya da bir elbiseyle hiç görmemişti ama bu akşam hem makyaj yapmış hem de upuzun bacaklarını vurgulayan çok şık, dar bir elbiseyle çok güzel gladyatör tarzı bir topuklu ayakkabı giymişti.

Amy omuz silkti. “Hastanenin ikinci el mağazasından...”

Mallory, “Vay!” diye tekrar etti. “Bir süper kahraman filminden fırlamış gibi duruyorsun.”

“Tamam, anladık. Dinle beni. Buraya, *Bay Yanlış*’la bu akşamki görevini tekrar gözden geçirmemiz gerekiyor mu diye sormaya geldim.”

“Hayır. Görev iptal oldu.”

“Ne? Kavalien nerede?”

“İkimiz de gerçekte bir kavalienin olmadığını biliyoruz.” Kafasını salladı. “Harika görünüyorsun. Seni neredeyse tanıyamıyordum.”

Amy Şanslı Liman’a geldiğinden bu yana, Mallory onun kimseyle çıktığını görmemişti. Ona ne zaman sorsa, omuz silkip seçeneklerinin çok kısıtlı olduğunu söylüyordu. “Belki de ben, Grace’le sana *Bay Doğru*’ların bir listesini yapmalıyım.”

Amy alayla güldü. “Ben o yollardan çok geçtim.”

Matt Bowers yanlarından geçti ve durup Mallory’ye selam verdi. Mallory, onu her zamanki korucu üniformasıyla silahlı ve iş üstünde görmeye alışkındı. Ama bu gece, pahalı siyah bir takım elbise giymişti. Her zamanki gibi kendinden emin görünüyordu ve bu tavrı oldukça etkileyiciydi. 1.80 boyundaydı. İzin günlerinde dönüştüğü bir boksöre özgü

uzun ve yapılı bir vücudu vardı. Saçları, günlerinin çoğunu dağda geçirdiği için, güneşten açılıp kahverengileşmişti. Mallory'ye samimi bir şekilde gülümsedi. "Selam..."

Mallory de ona gülümsedi. "Sana da selam."

Matt, dikkatini kibarca Amy'ye verdi. Sonra gözlerinin birdenbire bir şaşkınlık ifadesi belirdi. "Amy?"

"Evet, biliyorum. Kendime biraz çekidüzen verdim." Sesinde hiçbir duygu belirtisi yoktu ve Mallory'ye döndüğünde, yüzündeki gülümseme yok olmuştu. "İçeride görüşürüz."

Amy, lobi boyunca yürüyerek içeri girip gözden kaybolurken, Matt gözleriyle onu takip etti. Evet, Matt bu akşam çok hoş görünüyordu ama birazcık şaşkın gibiydi. Mallory, onun sakin ve rahat bir adam olduğunu biliyordu. Ayrıca gözü pek, kıvrak zekâlı ve sağlam karakterliydi. Eski bir polis olduğu ve şimdi bölgenin baş orman korucusu olarak çalıştığı için, doğal olarak böyle olması gerekiyordu. Hiçbir şey onu kolay kolay etkileyebilirmiş gibi durmuyordu. Ama Amy onu etkilemişti. Bu, ilginç bir durumdu. Bir sonraki *çikolatakolikler* buluşmasında bu konu kesinlikle konuşulacak şeyler listesine girecekti. Matt'e, "Restoranda ona bahşiş vermeyi falan mı unuttun?" diye sordu.

Matt, "Öyle bir şey," deyip kafa sallayarak ona veda etti ve yürüyüp gitti.

Mallory, omuz silkererek etrafına bir kez daha baktı. Önce ortamı hazırlayıp sonra insanları selamlamakla o kadar meşguldü ki, *Bay Yanlış* gelmezse ne olacağını düşünemeyecek kadar endişeliydi. Ama şu an düşününce,

gelmemesi pek de hoş olmayacaktı. Lobi boyunca tekrar gidip geldi. Otoparka bakan büyük pencerelerden dışarı bakmak için durdu. *Ahhh!* Uzun adımlarla tekrar yemek salonuna yürüyüp içeri göz attı: Dopdoluydu. Bu, hem iyi hem de kötü bir haberdı. İyiydi, çünkü bütün o ceplerden bir sürü para gelmesi olasılığı vardı. Kötüydü, çünkü kavalyesi olduğu açıklandıktan sonra, oraya yalnız girmek zorunda kalıp rezil olması olasılığı vardı.

Neyse, daha beterini atlatmıştı. Bunu düşünerek kendini rahatlattı. Hem de çok daha beterini... Yine de açık artırmaya çıkacak parçaların gösterilmelerinin üzerinden bininci kez geçmeye de bir beş dakika harcamayı başardı. Parçaları her kontrol edişinde, özellikle bir parçanın önünde takılıp kalmıştı.

Söz konusu parça küçük, gümüş bir tılsım bilekliğiydi. Bilekliğin küçük bir otel, minyatür bir iskele ve eski altına hücum günlerinden kalma altın bir tavadan oluşan her bir tılsımı, bir şekilde Şanslı Liman'a özgüydü. Çok güzeldi. Normalde onun tek taktığı takı, eskiden Karen'a ait, sonsuzluk tılsımı olan küçük ve narin, altın bir kolyeydi. Tek ihtiyacı olan şey oydu ama bu bileklik dikkatini çekip duruyor ve onu olmayan parasını harcamaya çağırıyordu.

"Bir acil servis hemşiresi için pek de kullanışlı değil."

Arkasını döndü ve arkasında, bir bastona yaslanmış, suratında tuhaf bir gülümsemeyle duran Bayan Burland'ı gördü. Ağzı, dişleri olmadığı için gülümseme gibi duruyordu. "Bayan Burland, daha iyi misiniz?"

"Değilim elbette. Ayak bileklerim şişti. El parmaklarım uyuştı ve hiçbir şeyin faydası olmayacak kadar kabızım."

Mallory, insanların ona normal sohbetlerde konusu açılmayan şeylerden bahsetmesine çok alışkındı.

“Bol su içmelisiniz. İlaçlarınızı alıyor musunuz?”

“Eczanede bir karışıklık olmuş.”

“O ilaçları almanız gerek.”

“Doktorumu aramayı denedim. O, tam bir ahmak, tam bir velet.”

Bayan B.’nin doktoru, Josh Scott’tı. Otuz iki yaşındaydı ve Batı Yakası’ndaki en iyi doktorlardan biriydi. Bayan Burland, “Sevimliliğini kullanıyor,” deyip burnunu çekti.

Mallory, Josh’ı sevimli olarak nitelendirmezdi. Yakışıklı diyebilirdi, göz alıcı da diyebilirdi. Josh, gülümseğinde bile ciddiye. Öyle ciddiye ki hep, çok büyük badireler atlatmış gibi bir ifadesi vardı. Buralara gelene kadar oldukça deneyim kazanması da cabasıydı. Bunların hiçbirinin, onun işini yapma yeteneğiyle ilgisi yoktu. Josh deli gibi çalışıyordu.

“Hayatınızı size yeniden kazandıran bir adama karşı çok haksızlık ediyorsunuz. İlaç meselesini, sabah ilk iş kontrol edeceğim.”

“Evet. Kontrol et bakalım. Senin kavalien nerede?”

Mallory derin bir nefes aldı. “Şey...”

Bayan Burland, “Ekildin mi? Böyle süslendiğine bakılırsa yazık olmuş,” dedi. Sonra da yürüyüp gitti.

Mallory dikkatini tekrar bilekliğe verdi. Bayan B., tek bir konuda haklıydı. Bu bileklik, onun gibi her gün ideal performans sergilemesi gereken biri için hiç ideal değildi. Tılsımları, hastalara bağlı kablolardan yatak başlıklarına kadar her şeye takılırdı.

“Tatlım, sen burada ne arıyorsun?”

Mükemmel. Annesi gelmişti. Ella, her pazar olduğu gibi çok şıktı. Açık mavi elbisesi, molalarında aşk romanları okuyup bekâr kızının mutlu sonuna dair planlar yaptığı hastanenin üstündeki verandada bronzlaşan tenini ortaya çıkarmıştı. Bilekliğe bakarak:

“Hoşmuş ama,” dedi.

“Kullanışlı değil. Biliyorum.”

“Aslında bu, insana erkek arkadaşının alacağı türden bir şey diyecektim. Senin bir erkek arkadaşına ihtiyacın var Mallory.” Tabii, Mallory daha sonra erkek arkadaş mağazasından bir tane seçerdi. “Kavalyen nerede?” *Hıh! Çok güzel.* Bu, annesinin en sevdiği soruydu. “Ah, canım! Ekildin mi?”

Mallory, bilekliğin bilgilerinin olduğu plaketi düzeltmekle meşgulmüş gibi yaptı. “Belki de sadece birazcık geç kaldı.”

“Şey... Bir ilişki söz konusu olduğunda bu, hiç de iyiye alamet değil.”

Tabii Mallory’nin bir ilişkisinin olmaması da hiç iyiye alamet değildi. “Senin de birileriyle çıkman gerek, anne.”

Ella, bariz bir şaşkınlıkla, “Benim mi?” diye sordu. “Olmaz. Ben başka bir erkekle görüşmeye hazır değilim. Sen de biliyorsun.”

Biliyordu. Babasıyla meşhur boşanmalarının ardından geçen son on yıldır aynı şeyi söyleyip duruyordu. Ne kadar saçma olsa da Mallory, bu boşanmanın yüzde yüz kendi suçu olduğunu düşünüyordu.

“Biraz bitkin görünüyorsun, canım. Ortalığı saran gri-be yakalanabilirsin.”

Hayır. Mallory, Ekilme Hastalığı'na yakalanıyordu.

“Ben iyiyim anne. Endişelenme.”

“Tamam o zaman. Ben içeri giriyorum. Birazdan tatlı servis edilecek.” Ella, onun yanağından öpüp gitti.

Mallory, açık artırmada sergilenecek parçaların geriye kalanının etrafında şöyle bir dolandı. Artık pek de yakışıklı olmayan *Gizemli Yakışıklı* için otoparka bir kez daha baktı. Tatlı servisi çoktan bitmişti. Işıklar karardı ve açık artırma parçalarını sergilemek için hazırladığı PowerPoint slayt gösterisi başladığında içeri girdi. Parmak uçlarında arkadaki masalardan birine yürüdü ve bulabildiği ilk boş yere oturup rahat bir nefes aldı.

Şimdilik her şey yolundaydı. Masasındaki insanlara kaçamak bir bakış attı. Sağındaki sandalye boştu. Solunda, karanlıkta kıpırdamadan yüzü slayt gösterisine dönük oturan bir adam vardı. Onun neden biraz tanıdık geldiğini anlamaya çalışarak gözlerini kısmış bakıyordu ki, arkasından biri gelip omzuna elini koydu. “Mallory, demek buradasın?”

Gelen patronuydu. *Lanet olsun!* Boynunu büküp gülmüsedti. “Merhaba Jane.”

“Her yerde seni aradım. Geç kaldın.” Jane Miller baş-hemşireydi ve muhtemelen önceki hayatında kendi gezenin kraliçesiydi. Dikkat gerektiren bir hareket etme ve konuşma tarzı vardı. Azıcık bile hayal kırıklığına uğratılırsa, karşısındakinin hayatını kaydıracağını ima ediyordu. Mallory, onu temin etmeye çalıştı. “Ben yeni gelmedim. Bütün gece arka taraftaydım.”

“Hımmm. Eee?”

Mallory çabucak, “Her şey sorunsuz gidiyor,” diyerek onu rahatlatmaya çalıştı. “Her yer dolu. Gayet iyi gidiyoruz.”

“Tamam o zaman.” Jane’in sesinde, nadir bir takdir belirtisi vardı. “Bu, harika bir durum,” deyip Mallory’nin sağındaki boş sandalyeye baktı. “Kavalyen gelmedi mi?”

İşte Mallory tam da burada hata etmişti. Neden böyle yaptığını bilmiyordu. Uzun bir hafta çalışmaktan yorulduğu için ya da ayaklarını daha şimdiden vurmaya başlayan topuklu ayakkabılar yüzünden olabilirdi. Ama muhtemelen büyükannesinin ona her zaman ‘ölümün bundan olacak’ dediği katıksız, inatçı gururu yüzündendi.

“Kavalyem burada,” diye fısıldadı. Mümkün olduğunca çaktırmadan, solundaki adamı çenesiyle işaret etti. Onun birlikte geldiği kişinin lavabodan dönmek için o anı seçmemesini umdu. Jane, “Ne güzel,” deyip adamın kafasının arkasına nazikçe gülümsedi. “Bizi tanıştırmayacak mısın?”

Yok daha neler! Mallory, adamın kendileriyle hiç ilgilenmemesinden memnun bir halde, ona göz ucuyla baktı. “Şu an slayt gösterisine dalmış.”

Jane’in gülümsemesi kaybolmadı. Yerinden de kıpırdamadı. Bu, hastane yöneticileri, politikacılar ve Tanrı’nın bile karşısında eğildiği dominant duruşuydu. Mallory dişlerini sıktı ve onun hâlâ slayt gösterisini izliyor olmasını umarak tekrar sözde kavalyesine baktı.

Adam, slayt gösterisini izlemiyordu. Doğruca ona bakıyordu. Ve slayt gösterisi tam da o anda bitti, ışıklar yandı. Adamın gözünün üstünde, Mallory’nin altında dikişler

olduğunu bildiği bir bandaj ve yanağının Grace'in telefonunu fırlattığı yerinde küçük bir morluk vardı. O, *Gizemli Yakışıklı*'ydi.

5. Bölüm

Rahatsız etmeyin: Çikolata fantezisi gerçekleşiyor.

Mallory, *Gizemli Yakışıklı*'yı gördüğü ilk anda 'Yüce Tanrım!' diye düşündü. Fırtına gecesi ona iyice bakamamıştı ama şu an bakıyordu. Ciddi bir yüz ifadesi, tehlikeli bakan gözleri ve şık siyah bir takım elbiseye bürünmüş taş gibi bir fiziği vardı. Yüzüstü yere kapaklanıp kan kaybederek sakatlanmayı başarmıştı ama şu an kendindeyken ve bilinci açıkken, fırtına gecesindeki hali Mallory'nin içinde bulunduğu durumun yanında hiç kalırdı. Mallory konuşmadan, bir spot ışığı sahneyi aydınlattı. Sahnenin ortasında bir mikrofona vardı. Jane, Mallory'yi sandalyeden çekştirerek, "Senin sıran. Açık artırmayı açacaksın, değil mi?" dedi.

Slayt gösterisinin bitişiyle kurtulmuştu. "Evet, benim sıram."

Jane, *Gizemli Yakışıklı*'ya, "Eee? Sen Mallory'nin kavalyesi değil misin? Ona eşlik etsene," dedi.

Yakışıklı'nın yüzündeki serinkanlı ifade, yerini sakince durumu incelediğini gösteren bir ifadeye bıraktı. Mallory, onun mesleğinin, hatta adının ne olduğunu bile bilmese

de, şimdiye kadar ona sadece birkaç kişinin emir verdiğine ya da hiç kimsenin emir veremediğine, cüzdanında kalan son üç dolarına bahse girerdi. Jane'e aceleyle, "H... Önemli değil, onun gelmesine gerek yok," dedi.

Ama *Gizemli Yakışıklı* çoktan ayağa kalkıp elini onun beline koymuş ve ona, önünde gitmesini işaret ediyordu.

Mallory boynunu uzatarak ona baktı. O da ona baktı. Tek kaşı kalkıktı, hafifçe gülümsüyordu. Mallory'ye "Seksisin," demişti, "Otoriter," de demişti. Bunları söylediğinde akli başında değildi ama şimdi bile onun bu dediklerini hatırlamak, Mallory'nin hiç ilgisi olmayan yerlerinde titreşim duymasına neden oldu.

Jane, memnuniyetsiz bir kraliçeye özgü ses tonuyla, "Mallory, hadi!" dedi.

Kavalyesi de alçak ve pürüzlü sesinde hafif bir alay belirtisiyle, "Evet Mallory, hadi!" dedi.

Mallory, neredeyse kendisini deli gibi gösterecek küçük bir kahkaha atacaktı ama ağzını eliyle kapattı. *Sonra*, diye düşündü. Utancından sonra ölebilirdi. Kendilerine bakan herkese zorla gülümsedi; herkes onlara bakıyordu. Dudağının kenarından, çaktırmadan, sadece kavalyesinin duyacağı şekilde, "Bunu yapmak zorunda değilsin. Yani zaten başından beri istemediğin bir randevudaymışsın gibi davranmak zorunda değilsin," diye fısıldadı.

Gizemli Yakışıklı'nın gözlerinde anlık bir ifade belirdi ama sonra kayboldu. Yüzünde yine o kayıtsız, boş ifade belirdi. Kafası mı karıştı? Mallory emin değildi. Zaten artık bunun bir önemi yoktu. Tabii onu ektiği için bir özür dilege hoş olurdu ama denize düşen yılanı sarılırdı. Kavalyesi, her nedense role bürünmeye istekli gibi duruyor-

du ve şu an, Jane bakışlarıyla âdeta sırtlarında delikler açarken, Mallory ona minnettardı.

Göz göze geldiği herkese gülümsemeyi başararak, masaların arasından geçerek sahneye gitti. Ama belinde o büyük, sıcak el varken ve kendisine iri, güçlü ve çok yakışıklı bir erkek eşlik ederken, o insanların hiçbirinin isimlerini hatırlayamadı. Onun kokusunu alabileceği kadar yakınında duruyordu. Kokusu da muhteşemdi. *Kahretmesin!* Sahnenin merdivenlerini çıkarlarken, onun topalladığını fark etti. Kafasını eğip bacağına baktı. Ne olmuştu? Bildiği kadarıyla, fırtınada bacağı sakatlanmamıştı.

“İyi misin?”

“Sonra konuşuruz.” Mallory’ye dokunarak sahnenin merdivenlerinden çıkmasını işaret etti.

Mallory, üzerlerindeki beş yüz çift göz yüzünden, onun için endişelenmeyi bırakıp mikrofonu aldı. “İyi akşamlar, Şanslı Liman!”

Kalabalıktan coşkulu sesler yükseldi. Tabiatına aykırı olsa da, onların bu coşkulu selamlamaları karşısında, içinden gelerek gülümsedi. O, bu kasabada büyümüştü. Bu kasabanın hemşiresi olmanın, hayattaki en büyük tutkusu olduğunu öğrenmişti. Gelecekte bir gün, herhangi bir nedenle dünyanın ücra bir köşesine gidecek bile olsa, Şanslı Liman’ı düşündüğünde hep gülümseyecekti.

“Bu akşam, sağlık için biraz para toplayalım mı?”

Daha coşkulu alkışlar yükseldi. Sonra birisi, “Yanındaki yakışıklı kim?” diye bağırdı.

Bağırın, elbette ön masalardan birinde oturan Tammy’ydi. Sesi sahneye ulaşsın diye, ellerini ağzının kenarlarına

koymuştu. Mallory, ablasının sorusunu duymazdan gelerek arkasındaki büyük ekrana döndü. “Tamam, millet! Fiyat kartlarınızı hazırlayın, çünkü bu akşam sizin için harika parçalarımız var. En sevdiğimiz açık artırma sunucusu Charles Tennessee buraya gelecek. Sizden büyük katılım bekliyorum. Birbirinizle mücadele etmenizi istiyorum, millet! Gerekirse saç saça, baş başa girin. Fiyat artırma devam ettiği sürece her şey mubah. Öyleyse, hadi eğlence başlas...”

“Kavalyenle tanışmak istiyoruz!”

Mallory, oflayarak öndeki başka bir masada oturan Lucille’e baktı. Lucille ona parmağıyla selam verdi. Mallory onu da görmezden geldi ama Tammy’nin masasından gelen “Hadi! Hadi! Hadi!” tezahüratlarını göz ardı etmek zordu. Erkek kardeşi de o masadaydı. Taktığı gözlük yüzünden göz bölgesi beyaz ama her daim bronz olan teni, yağlı, uzun kahverengi saçlarıyla aynı serse-ri bir dağ motosikletçisi gibi duruyordu. Zaten öyleydi de. Joe, uzun ve inceydi. Bu hafta çıktığı sarışına kolunu dolamış oturuyordu. Mallory, sağ tarafında bir hareketlenme sezdi. O tarafa bakınca, sözde kavalyesinin uzun adımlarla merdivenlerden çıktığını gördü. *Tanrım!* Onun gelmesinin hiçbir faydası olmayacaktı. Onu durdurmak ya da geri gitmesini sağlamak için aceleyle kafa salladı. Ama kavalyesi yanına geldi.

Mallory tekrar kafasını salladı. Ağzı kıpırdamasa bile, onun güldüğüne yemin edebilirdi. Gözlerinde zekâ ve nükte dolu bir ifade vardı ama onu ektiğine dair hiçbir utanç belirtisi yoktu. Mallory muhtemelen bunu unutmalıydı. Hem de çabuk. Çünkü şimdi bütün kalabalık,

neredeyse elle tutulur bir beklentiyle onlara bakıyordu. Mallory'nin başka seçeneği yoktu. O yüzden, mümkün olduğunca zarif bir ifadeyle kalabalığa bakarak kafasını salladı. "Amma da hevesli bir kalabalıksınız." Herkes güldü. "Eminim, bir gün siz de kendinize bir meşgale bulacaksınız." Herkes yine güldü ama Mallory, kendisi *Gizemli Yakışıklı*'yı tanıtana kadar hiç kimsenin açık arttırmaya girmeyeceğini biliyordu. "Peki ama bana boşuna yanımda duran adamı tanımadığınızı söylemeyin. Facebook durum güncellemelerinizi gördüm." İnsanlar yine kahkaha attılar. Kavalyesi, bir parça şaşırmış gibi göründü. "Evet. Karşınızda..." deyip aklına gelen şey yüzünden lafı yarıda kesildi. *Kahretsin!* Bu gece, utanç verici başka bir an yaşayabileceğine inanmak güçtü ama Mallory kendini hafife almamalıydı. Derin bir nefes aldı. Başka seçeneği yoktu. Kavalyesine döndü ve onun, ihtiyaç duyduğu şeyin farkında olduğunu anladı. Ona adı lazımdı.

Mallory'ye bakarken, yine dudağının kenarında ufak bir gülümseme belirdi. Tek kaşını kaldırdı. Kocaman, seksi bir serseri olduğu için, Mallory'yi sormak zorunda bırakacaktı. *Bay Yanlış, Bay Serseri, Bay Çok Seksi*'yi isterse böyle olurdu işte. Onu yakıp kavuracağı kesindi ve Mallory, bütün suçu *çikolatakoliklere* atacaktı. Ama Amy ve Grace'e sonra bağırabilirdi. Şimdilik, durumla ilgilenmek zorundaydı. Ama nasıl? Hiçbir fikri yoktu. Ona ses çıkartmadan ağzını kıpırdatarak, "Pes ediyorum," dedi.

Kavalyesi, geniş göğsü onun omzuna değecek şekilde eğildi ve mikrofonda parmaklarını onun parmaklarının üstüne doladı. Elleri, Mallory'nin elinden daha bronzdu ve çalışmaktan sertleşmişti. Dokunuşu, Mallory'nin ür-

permesine neden oldu. Kalabalığa, “Mallory utangaçlık ediyor,” deyip ona, ne olduğunu çözemediği bir ifadeyle baktı. Bu adam, düşüncelerini gizleme konusunda çok başarılıydı. “Ben, Ty Garrison... Meşhur kavalie.”

Mallory hiç de utangaçlık falan etmiyordu. Onun da daha önce Jane kendisine hitap edene kadar adını bilmediğinden emindi. Şimdi de ona o serseri gülüşüyle bakıyordu. Mallory onu tokatlamak istedi ama en azından artık adını biliyordu: Ty Garrison...

Bu isim ona yakışıyordu. Mallory’nin birinci sınıfta Ty adında bir arkadaşı vardı. Onun saçını çeker, ödevini yırtar ve Bayan Burland’a onun kendi ödevini çaldığını söylerdi. Bunun sadece düşüncesi bile öfkelenmesine neden oldu. Mikrofona el koyarak, “Kim olduğunu öğrendiniz... Hadi, açık artırmaya geçip güzel vakit geçirelim,” dedi. Açık artırmayı kontrol edecek sunucuyu takdim edip minnetle sahneden indi. Artık gözler üstünde olmadığı için mutluydu.

Kalabalığın arasından çabucak yürüdü. Artık kimsenin dikkatinin üzerinde olmadığını, herkesin açık artırmaya odaklandığını fark edince daha mutlu oldu. Ama Lucille bir istisnaydı. Üstünde gümüş rengi bir balo elbisesi olan Lucille, telefonuyla Mallory’nin bir fotoğrafını çekip sonra da göz kırptı.

Mallory iç geçirdi. Doğruca yerine gidiyordu ki, annesi önünü kesti. Onu kendine çekip sarıldı. Mallory, sözde kavalyesinin nereye gittiği bilmiyordu. Anlaşılan, kendisi sahneden inince, o da ortadan kaybolmuştu. Bu durum, onun işine gelirdi. Onu annesine maruz bırakmak istemiyordu.

Açık artırma, almak istediği bileklikle başladı. Mallory, kendine hâkim olamayarak fiyat kartını çabucak Ella'nın masasından aldı. Başka kimse fiyat vermiyordu. O nedenle, kendi kendine etkinlik adına fedakârlık yaptığını söyleyerek fiyat vermek için kartı kaldırdı. Annesi, "Mallory, senin o bilekliğe paran yetmez," diye uyardı.

Bu, doğrudu. Sınır bozucu ama doğrudu. "Ben otuz yaşındayım, anne. Artık kendi aptalca hatalarımı yapabiliirim. Unuttun mu?"

"Adını bile bilmediğin bir adamla çıkmak gibi mi?" Sesinden, şok olduğu belliydi. "Bu, şeyde bir adam bulmak kadar kötü..." deyip sanki bir devlet sırrı açıklıyormuş gibi sesini korku dolu bir fısıltıya dönüştürdü. "...İnternette."

"Ben internette erkek aramıyorum. Hem Ty'la sadece bu geceliğine çıktım."

Arkalarındaki biri bilekliği kazandı ve sunucu bir sonrakı parçaya geçti. Ella, "Dinle beni hayatım. Ty Garrison, seninle evlenip bana torun verecek türden bir adam değil," dedi.

Annesi bu konuda kesinlikle haklıydı.

"Ben de böyle bir şeyi istemiyorum zaten." En azından şu anda istemiyordu.

"Ne arıyorsun peki?"

Bu, güzel bir soruydu. Mallory, "Tam olarak bilmiyorum," deyip açık artırmadan çok ortamla ilgilenen etrafındaki kalabalığa baktı. "Sanırım... Bunaldım." Annesi ona, sanki ot çektiğini itiraf etmiş gibi bir ifadeyle baktı. "Ayrıca gergin ve mutsuzum. Hiç de hoş olmayan duru-

mumu tam anlamıyla öğrenmiş oldun.” Bu söz istemsizce ağzından çıkana kadar, söylediğinin doğru olduğunu fark etmemişti bile ama artık geri alamazdı.

“Ah, hayatım!” Ella onun elini sıktı. Gözleri şüphe uyandırıcı bir şekilde doldu. “Bütün çocuklarım arasında, sen hep en uysalı oldun.” İnsanların sesleri yükseldi. Bu yüzden, Ella da sesini yükseltti. “Hem de en akıllısı. Bazen senin iyi olup olmadığını kontrol etmeyi unutuyorum. Özellikle de Karen...”

“Ben iyiyim.” İyi değilse bile idare edebilirdi ama kahretsin ki yorulmuştu. Kendisinden bekleneni yapmaktan, bir şeylerden geri kalmış gibi hissetmekten yorulmuştu.

Ella, endişeli bir sesle yavaşça, “Mallory, sen çocuklarımın arasında hep en zekisiydin. Sana bu nedenle güveniyorum,” deyip duraksadı. “Bu gece, sonradan pişman olacağın aptalca bir şey yapmayacaksın, değil mi?”

Bu, annesinin ‘*aptalca*’ derken ne kastettiğine bağlıydı. Pişmanlıklara gelince, Mallory onlarsız yaşamak için çok çabalıyordu.

“Umarım.”

Annesi Mallory’nin arkasındaki bir şeye baktı ve boğazından tuhaf bir ses çıktı. Mallory donup kaldı; gözlerini bir anlığına kapattı. Arkasını döndüğünde, orada elbette Ty’ı buldu.

Orada durmuş elinde iki kadeh şampanya tutarken, gözüne daha da iri göründü. Kadehlerden birini ona uzatırken, Mallory sakın kalmak için elinden geleni yaptı. Kadehin yarısını midesine indirerek bunu sağlamak için güzel bir önlem almış oldu. *Lütfen konuştuklarımızın hiçbirini duymamış olsun...*

Ella, sanki onun ismini test edermişçesine, “Ty Garrison!” dedi. “Kızım seninle güvende mi?”

Mallory hemen, “Anne! Yuh!” diye araya girdi. Ama Ella, “Küfürlü konuşma hayatım,” deyip ona otoriter bir şekilde elini kaldırdı. “Peki, o zaman şöyle söyleyeyim.” Ty’a baktı. “Kızımı üzecek misin?”

Ty, cevap verirken Mallory’ye baktı. “O, bunun olmasına izin vermeyecek kadar akıllı biri.”

Peki. Demek bütün konuştuklarını duymuştu? Ne kadar da harika! Tanrım! Mallory, artık nasıl davranacağını bilemiyordu. Annesi aptalca bir şey yapıp yapmayacağını sormuştu. Mallory, cevabın “evet” olduğundan oldukça emindi.

Ty da sanki düşüncelerini okuyabiliyormuşçasına ona hafif alaylı bir ifadeyle bakarak onunla kadeh tokuşturdu. Sonra oradan uzaklaşarak onu şaşırttı. Bu, onun da akıllı olduğu anlamına geliyordu. Mallory annesine, “Şey... Seninle sohbet etmek çok hoştu,” dedi.

“Alay ediyorsun sanırım.”

“Zekâmı senden aldığımı biliyordum.” Eğilip annesinin yanağını öptü. Sonra tekrar çantasını bıraktığı masaya döndü. Sorunlarının kendi aptal meselelerinden daha büyük olduğunu da o zaman fark etti. Salon mutlu, karnı doymuş insanlarla dolu olsa da, fiyat vermekten çok sosyalleşiyorlardı. “Marina’da Kayıkla Gezinti” isimli parça geldiğinde kimse fiyat vermeyince, Jane memnuniyetsiz gözlerle Mallory’ye baktı. Mallory, içten içe ürperse de, onu rahatlatırcasına gülümsedi. İçinden çaresizlikle, “*Birisi fiyat versin! Lütfen birisi fiyat versin,*” diye geçirdi. Çok isteyerek bunu gerçekleştirmeye çalıştı. Sonunda bi-

risi fiyat verdi ama parça, onun almasını beklediği fiyatı almadı.

Bir sonraki parça, Seattle’da limuzin, lüks bir akşam yemeği ve orkestra konserinden oluşan bir gece için pahalı bir biletti. Artırma yine düşük, mütevazı bir fiyatla başladı ve Mallory’nin kalbi âdeta ağzında attı. Bundan daha iyisini başarmaları gerekiyordu. Çok daha iyisini... Tekrar Jane’le göz göze geldi ve huzursuzluğu arttı. Birisi yanındaki sandalyeye oturdu. Meme uçları sertleştiğinde, yanına oturanın Ty olduğunu anladı. Gözlerini sahneden ayırmadan, “Git başımdan,” dedi.

Ty hiçbir şey demeden fiyat kartını havaya kaldırıncı, Mallory ona göz ucuyla baktı. Ty, onun teklif etmeyi bile düşünemeyeceği bir miktardan iki yüz dolar daha fazlasını teklif etti. Mallory ona öylece bakakaldı. “Ne yapıyorsun sen?”

Ty, ona bakmadı bile. Sadece ilgiyle ve Mallory’nin daha önce hiç şahit olmadığı bir gülümsemeyle kalabalığa göz attı. Mallory, onun bu gülümsemesinin insanı perişan edecek türden olduğunu kabul etti. Odanın diğer ucundan biri Ty’ın verdiği fiyatı artırınca, Ty yine gülümseyerek fiyatı artırmak için kartını kaldırdı. Sonra çok tuhaf bir şey oldu... Daha çok insan katıldı. İnanılmaz bir şekilde “Şehirde Bir Gece” için artırma, en sonunda şaşırtıcı miktarda bir para teklif edilene kadar beş dakika daha devam etti.

Ty kazandı.

Anlaşılan, memnun olmuştu. Fiyat kartını bırakıp geriye yaslanarak uzun bacaklarını öne doğru uzattı. Olup bitenleri izlerken inanılmaz rahattı. O da olup biteni iz-

lemeliydi ama gece etraflarındaki insanlar sayesinde yeni bir heyecan kazanırken, Mallory gözlerini Ty'dan alamadı. Şimdi salondaki bütün insanlar her parça için fiyat veriyorlar ve şakalaşarak, hatta bazı durumlarda pek de şakayla olmasa da birbirlerinden üstün gelmeye çalışıyorlardı. Bu harikaydı. Ama Mallory, Ty'ın ortamı ateşlemek için yüzlerce dolar harcadığı gerçeğini bir türlü aklından çıkaramıyordu.

“Kazandığın o paketle ne yapacaksın?”

“Görünüşe göre, şehirde bir gece geçireceğim.” Ty'ın orkestra dinleyecek türden bir adam olmasına imkân yoktu. “Ama...” Çaktırmadan, “Saat üç yönünden bela yaklaşıyor,” dedi.

Mallory dönüp bakınca, Lucille ve saçları mavimsi kötü bir beyaz olan arkadaş grubundan yaşlı bir kadını, bir sonraki açık artırma parçası için kıyasıya fiyat verirken gördü. Söz konusu parça, kasabadaki hırdavatçı Anderson Moore'la bir randevuydu. Ty, yaşlı kadınların endişe uyandırıcı bir huysuzlukla fiyat artırıışlarını izlemeye devam ederken, Mallory'ye, “Bu Anderson denen herif doksan yaşında değil mi?” diye sordu.

Sunucu, şakayla karışık iki kadının randevuyu paylaşmalarını önerdi ve fiyat artırma, uzlaşmayla sona erdi. Ty, şu an bir değil, iki yaşlı kadınla randevusu olan Anderson'ın içine düştüğü durumu anlayarak suratını ekşitti. Mallory, “Onun için üzülme. Bunu hak etti. Memesi olan her şeyin peşinden koşuyor,” dedi.

Ty, ona bir bakış attı. “Sende de hafif bir huysuzluk var.”

Mallory güldü. Şanslı Liman'daki kimse inanmasa da,

bu doğrudu. Kendisini tanıyan birinin değil de ona tamamen yabancı olan Ty'ın bunu görmesinin kendisiyle ilgili nasıl bir izlenim yarattığını bilmiyordu. Gülümseyince, Ty ona yaklaştı. Gözleri, gözlerinden dudaklarına kaydı. “Ben biraz huysuzluk eden kadınlardan hoşlanırım.”

Mallory, onun gözlerinin içine baktı. Neredeyse içine düşecekti. Sonra hafifçe bir kez daha güldü ama bu kez kendine gülmüştü. Ty gerçekten etkileyiciydi. Çok etkileyiciydi.

“Bu çekiciliğini başkasına sakla. Ben etkilenmiyorum.” Mallory, böylesine bariz bir yalan söyleyerek yine muzip kızlara özgü şok edici bir tavır sergiledi.

“Bana bir şeyi açıklasana.”

“Neyi?”

“Neden bu gece herkes benim senin kavalien olduğumu düşünüyor?”

Mallory ona dik dik baktı. “Geçen hafta sonu seni fırtınadan kurtardığımda, Amy sana açık artırmadan bahsedip benim bir kavalieye ihtiyacım olduğunu söyledi. Hatırlamıyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

Mallory ona ağzı açık baktı. “Gerçekten mi?”

Ty, sanki hafızasını zorluyormuş gibi yavaşça, “Fırtınayı hatırlıyorum. Üstüme bir ağacın düştüğünü de hatırlıyorum. Seni hatırlıyorum,” dedi. Mallory bunun iyi mi yoksa kötü bir şey mi olduğunu merak ederken Ty, “Yani belli belirsiz,” dedi.

Belli belirsiz mi? Ty onu “*belli belirsiz*” mi hatırlıyordu? Bu da ne demek oluyordu? Mallory şarabına uzandı. Şaraptan daha sert bir şey olmasını tercih ederdi.

“Bir liste olduğunu hatırlıyorum. *Bay... Yanlış*’lardan oluşan bir liste...” Şarap Mallory’nin boğazına kaçtı. “Ve ambulansla korkunç bir baş ağrısıyla uyandığımı çok iyi hatırlıyorum.”

Mallory, bu şaşkınlık verici bilgiyi hazmetmeye çalışırken, içinde bulunduğu şokun etkisiyle bir an sessiz kaldı. Ty, bu akşam onun kavalyesi olması gerektiğini kesinlikle hatırlamıyordu. O zaman bu, birçok şeyi açıklardı. Mesela neden ekildiğini... *Kahretsin!* Her ne kadar denemek istese de, onu kendisini ekmekle suçlamak zor olacaktı.

“O zaman, bir dahaki sefere beyin sarsıntısı geçiren bir erkekle randevu planlarsam, unutmasın diye yakasına bir not ilıştirmeliyim.”

“Bu, iyi bir plan...”

Ty’ın eli masada, Mallory’nin elinin yanında duruyordu. Başparmağını onun parmaklarının üzerinde gezdirdi. Bu, Mallory’nin ürpermesine neden olan hafif, neredeyse sıradan bir dokunuştı.

“Randevumuzu unuttuğum için özür dilerim.” O kadar yakınında duruyordu ki, Mallory onun yeşil gözlerinde ki her tonu görebiliyordu; orada, gerçekten de yeşilin bir sürü tonu vardı. Şakağında onun nefesinin sıcaklığını hissedebiliyordu. Kalabalık salonda birbirlerine yakınlıkları, orada oturmuş verecekleri bir sonraki fiyat üzerine konuşan ya da bir şakaya gülen diğer bütün çiftlerinkinden farksızdı. Ama Mallory fiyat vermiyor ya da gülmüyordu. Birdenbire, kalbi âdeta yerinden fırlayacakmış gibi atmaya başladı; midesinde kelebekler uçtu. Ty alçak ve kadifemsi bir sesle, “Ben o listede miyim Mallory? Ben de bir *Bay Yanlış* mıyım?” diye sordu.

Yüce Tanrım! İşte Mallory'nin başı şimdi beladaydı. Çünkü onun adını telaffuz etmesi hoşuna gitmişti. Hem de çok.

“O kadar havalanma. Listede başkaları da var.” Mallory, onun yanağındaki morluğa dokunmak için elini kaldırdı.

Ty, elini tuttu. “Ben onu sormadım.”

Mallory itiraf etti. “Evet. Sen de o listedesin. Hatta listenin başındasın.”

6. Bölüm

Hangisi önce geldi? Kadın mı, bir kalıp çikolata mı?

Ty'ın, Mallory'yle flört ederek ne yapmaya çalıştığına dair hiçbir fikri yoktu. Hayır, sözünü geri alıyordu. Ne yaptığını çok iyi biliyordu. Altı aydır, hatta muhtemelen son dört yıldır ilk kez kendini hayat dolu hissediyordu.

Mallory ona bakıyordu. Tatlı kahverengi gözleri ışıltıyordu; yanakları kızarmıştı. Ty, onun da kendisiyle aynı şeyi hissettiğini tahmin etti. Ama Mallory, muhtemelen cebinde bir prezervatif olup olmadığını ve onun ne kadar eski olduğunu hesaplamaya çalışmıyordu. Ama onun bir listesi varsa Ty'ın da vardı. Kısa, sadece ondan oluşan bir liste.

“Senin gibi bir kadının neden bir listeye ihtiyacı olur ki?”

“Benim gibi mi?”

“Güzel, akıllı ve komik...”

Mallory güldü. Sonra kafasını salladı. “Bilmiyorum. Sanırım, birileriyle çıkmaya ayıracak kadar çok vaktim yoktu.”

Ty bunu anlayabiliyordu. O da uzun zamandır birile-riyle çıkmamıştı. Bir kadın olmadan, hayatı uzunca bir süredir durgundu ve Mallory inanılmaz kadınsıydı. Siyah dar ve dizinin bir karış üstündeki elbisesinin sırtında, çapraz ince askılar vardı; hatlarını iyice belirginleştirerek Ty'ın ağzını sulandırıyordu. Hastane üniformasının altında gizli kalan upuzun bacaklarını ortaya çıkaran yüksek, ince bantlı topuklu ayakkabılar giymişti. Saçlarını dağınık bir topuz yapmıştı. Serbest kalan birkaç tutam saç, tek şakağıyla ensesinden aşağı iniyordu. Üstündeki tek mücevher ince, altın bir kolyeydi. Küpe ya da Ty'ın eğilip boynundan kulağına doğru emerek çıkmasına engel olacak başka bir şey takmamıştı. Ty, bunu yaparken de öylesine kendini kaptırmış olurdu ki, sadece kulağına eğilip çeşitli vaatler fısıldamak için dururdu. Ama bunu istememeliydi.

Mallory tatlı, sıcak ve şefkatli biriydi. Evlenip çocukla çocuğa karışılacak, alışıldık ilişkiler yaşayacak türden bir kadındı. Âdeta tek taş bir yüzüktü. Birisi için kesinlikle evlenilecek bir kadındı. Ama onun için değil. Asla onun için değil. Onun, evlenilecek kızlarla işi olmazdı. Buna rağmen, Mallory'nin dudakları dudaklarına bu kadar yakinken ve gözlerinde o gülümseme varken, yanıp kavrulduğunu hissetti. Bir şeye, birine arzu ve özlem duyuyordu. Kollarını bir kadına, bu kadına dolayıp kendini onda kaybetmek istiyordu.

Bir kadın, Mallory'nin omzuna dokundu. Bu, Ty'ın daha önce de gördüğü uzun, ince ve soğuk bir güzelliği olan kadındı. Ağzının kenarı, bir konuda çok memnuni-

yetsiz olduğunu gösterecek şekilde bükülmüştü. Otoriterliği ve çirkefligi, her halinden belli oluyordu. Mallory, onu göz ucuyla görünce doğruldu. Temkinli bir şekilde yüz ifadesini değiştirdi. Kadına tuhaf bir ses tonuyla, “Jane?” dedi.

Ty, onun ses tonundan, kadının patronu ya da celladı olabileceğini düşündü. Jane, “Bir dakika gelmen lazım,” dedi.

Ty, kadının onun patronu olduğunu düşündü. “Elbette.” Mallory, Jane’in peşinden salonun dışına, koridora çıktı.

Açık artırma tam gaz devam ediyordu. İnsanlar, fiyat verirken yerlerinde zıplayıp el sallayarak büyük ilgi gösteriyorlardı. Ty, kendini ağrıyan bacağına açması gerektiğine ve Mallory’nin suratının neden bir an düştüğünü hiç merak etmediğine inandırmaya çalışarak salondan dışarı çıktı. Mallory girişte, arkası ona, yüzü *Cadı Kadın*’a dönük duruyordu. “Elbette. Şimdi yukarı gidip alırım. Yardımcı olduğun için teşekkürler Jane,” diyordu.

Jane’le Mallory ters yönlerde gittiler. O seksi topuklu ayakkabılarla yürürken küçük, tatlı poposu bir o yana bir bu yana sallandı. Ty, içinden kendine, ‘*Bırak gitsin! Bırak onu gitsin!*’ dedi. Annesinden, onun sadece biraz macera arayan iyi bir kız olduğunu anlamasına yetecek kadar şey duymuştu. Muhtemelen Şanslı Liman’da büyümüştü. Bu, hayatı boyunca kendi kozası içinde yaşamasıyla aynı şeydi. Mallory ona uygun değildi.

Ama...

Ama işte tam da gözünün önünde duruyordu. Ailesi-

nin, işinin ya da başka şeylerin oldukça ağır beklentilerini karşılamak için kendini hırpalarken, bir yandan da özgür kalmaya çalışıyordu. Mallory cesurdu. Ty, onun bu özelliğini takdir ediyordu. Seksi ve sevimliydi ama çılgınca bir şeyler yapmak için ne yaparsa yapsın, Ty'ın bu hayatta yaşadıklarıyla asla boy ölçüşemezdi. Hatta yakınından bile geçemezdi. O, temiz, lekesiz ve hayat doluydu. Ty'ın tam tersiydi. Ona göre fazla iyiydi. Çok fazla iyiydi. Kendini ortaya attığında ve her şeyini tehlikeye atarken bile. O, Ty'ın vereceğinden çok daha fazlasını hak ediyordu. Ty'ın ondan uzaklaşması gerekiyordu. Ne de olsa, belki de bir hafta gibi kısa bir süre sonra buradan gidecekti. *Elveda bebeğim, elveda!*

Bütün bunları kendi kendine tekrar tekrar söyledi. Ama yine de koridor boyunca onun peşinden gitti.

Mallory, ayaklarını acıtan topuklu ayakkabılarına söyleyerek merdivenlerden yukarı çıktı. Jane onu oraya, yanlışlıkla açık artırma dışında bırakılan antik bir vazoyu alması için, âdeta samanlıkta iğne aramaya göndermişti.

O, Askeriye Konferans Salonu'nu 1940'lı yılların başlarında Jane'in ailesinin yaptırdığını biliyordu. Görünüşe göre kaybolan vazo, geçen bahar bina tadilatından geçene kadar, yıllardır binanın girişinde duruyormuş. Vazo, ondan sonra tekrar sergilenmemiş. Jane, şimdi vazanın elden çıkarılmasını istiyordu. Onun tek yapması gereken de vazoyu bulmaktı.

İkinci kat, bina boyunca uzanıyordu. Bir yanda, eğlen-

ce ve dinlenme tesisleriyle moral kulübü gibi diğer başka gruplarca kullanılan odalar vardı. Diğer yandaysa büyük, kapalı bir depo vardı. Mallory içeri girip ışıkları yaktı. Tepede sıra sıra kirişli bir tavan ve saçma sapan şeylerin rast gele tıkıştırıldığı bir tavan arası vardı. Vazoyu bulmak için üzerindeki elbise ve sinir bozucu topuklu ayakkabılarıyla oraya çıkmak zorunda kalmamayı umdu. Depo sıcak ve sıkıştıktı. İçeriye, ihmal edildiğini belli eden bir koku hâkimdi. Etrafına baktı. Kayıp vazonun nerede olduğunu bulmak şöyle dursun, oradan çıkmak için yolunu nasıl bulacağını bile düşününce, paniğe kapıldı. Yıllar öncesinden kalma tiyatro dekorları, arka plan malzemeleri ve pek işe yaramayan başka çeşitli şeylerle ağzına kadar dolu olan kocaman raflı bir bölümün yanından geçti. Vazodan eser yoktu. Başka rafların yanından geçip iki kocaman yapay Noel ağacının etrafından dolanınca, duvara dayalı üst üste yığılmış kutuların olduğu bir yere geldi. Vazonun onların içinde olmayacağını farz ederek arayan gözlerle daha da ilerledi. Deponun ortasına doğru geldiğinde, bir dizi raf daha gördü. Orada, ofis malzemeleri ve mobilyaları gibi daha değerli eşyalar vardı. Bir rafta mucizevi bir şekilde tek başına duran ve Jane'in tarifiyle tamamen aynı görünen uzun bir vazo vardı. Gözlerine inanamadı. Vazoyu alıp gitmek için arkasını dönünce, âdeta bir duvara tosladı.

Duvar sandığı, bir erkeğin, Ty'ın göğsüydü. Birdenbire ortaya çıkarak onun ödünü patlatmıştı. Vazo elinden havaya uçtu. Ty yakalamasaydı, yere çakılacaktı. Seksi takım elbisesi ona şık bir hava kazandırsa da, tehlikeli

karizmasını gizleyemiyordu. Saçları hafif dağınıktı; ellerini sürekli saçlarında gezdiriyordu. Başka bir erkek olsa, bu hareket ona yumuşak bir görünüm kazandırırды ama Ty için böyle bir şey söz konusu değildi. Mallory aptal değildi. Onun hiç yumuşak bir yanı yoktu. Belanın ta kendisiydi ve Mallory bunu biliyordu. Elini çarpan kalbine koyarak şaşkın bir ifadeyle, “Ne yapıyorsun burada?” diye sordu.

“Sen ne yapıyorsun?”

Mallory, hışımla vazoyu onun elinden aldı. “Çalışıyorum.”

“Ben de partnerimin çalışmasına yardımcı oluyorum.”

“Sen benim gerçek kavaljem değilsin. Bir randevumuz olduğunu bile bilmiyordun.”

Bu dediğı, Ty’ın hoşuna gitmiş gibiydi. “Yani sen, şükün tutan kadınlardan mısın?”

“Hayır. Ben...”

Deponun arkalarında bir yerde kalan kapı açıldı. “Hu-hu! Mallory? Orada mısın canım?”

Mallory, dehşete düşerek, “Lanet olsun! Bu Lucille,” diye fısıldadı.

“Annen sana küfür etmemeni söyledi.”

Mallory, Ty’a gözlerini kısarak baktı. Lucille, “Mallory!” diye seslendi. Mallory, elini ağzına kapattı. “Hu-hu-u! Kavalyenin, senin peşinden buraya geldiğini gördüm. Facebook için ikinizin bir fotoğrafını çekmek istiyordum sadece.”

Of, hayır! Hayır. Hayır. Hayır. Mallory, çaresizce saklanacak bir yer arayarak sıcak, tozlu ve tikiş tikiş depoda

olduğu yerde döndü. Ty, onun paniklediğini anladı. Parmasını, susması için bir anlığına onun dudağına koydu. Sonra tek eliyle vazoyu aldı. Diğer eliyle de bileğinden tutup onu gölgelerin içinde, doğru ileriye götürdü. Mallory, topukları ses çıkarmasın diye parmak uçlarında yürüyerek onun peşinden gitti. Sonra Ty, birdenbire onu bir duvara yasladı. Kulağına, “Şşş!” diye fısıldadı.

Mallory, onun dikkat çekmemeye çalıştığını anladı. Zaten o da buna güveniyordu. Ayrıca Ty’ın dudağının kulağına, bedeninin bedenine temas etmesi yüzünden, vücudunda beklenmedik bir titreşim duydu. Lucille, “Mallory!” diye seslendi. Ty, 007 James Bond moduna girmişti. Gözleriyle etrafı tarıyordu. Bedeni hazır ve tetikteydi. Duvarda, Mallory’nin farkına bile varmadığı bir kutuyu açtı. Cebinden bir şey çıkarıp kutunun içinde bir şeyler yaptı. Sonra hemen ışıklar gitti. Mallory korkudan iç geçirecekti ki, Ty eliyle ağzını kapattı. Ve onu duvara yapıştırıp sıkıca tutuyor olması, Mallory’nin içinde bir duygu fırtınası kopmasına neden oldu.

“Kıpırdama.” Mallory anladığını gösterircesine kafasını sallayana kadar Ty hareketsiz durdu. Sonra gözden kayboldu. Ama tamamen kaybolmamıştı. Mallory, onun ellerini ayak bileklerinde hissedince sıçradı. Önünde eğilmişti. Önce bir ayakkabısını, sonra da diğerini çıkarttı. Mallory’nin dengesi şaştı, yanlışlıkla onun kafasına vurdu. Ty’ın sessizce gülüşünü duydu. Sonra yine elinden tuttu ve hareket ettiler. O hiçbir şey göremiyordu ama Ty’ın böyle bir sorunu yok gibiydi. Sanki karanlıkla görebiliyormuş gibi, hem kendisini hem de onu kocaman depo-

nun içinde dolaştırarak rahatlıkla yönlendiriyordu. Bazı köşeleri dönerek dar yerlere girdiler. Ty'ın elleri onun beline kaydı ve hiçbir yere çarpmamasına dikkat ederek onu tam olarak götürmek istediği yere yönlendirdi. Mallory, onun nasıl görebildiğini ya da nereye gittiklerini bile bilmiyordu ama yine de hiçbir şey görmeden onun peşinden gitti. Böylesi, aksini yapmaktan daha iyiydi.

Ty, her durduklarında onu iri, sıcak bedenine çekiyordu. Mallory artık onun kendini bedenine çekmesini bekler hale gelmişti. Öyle yapmasını âdeta canı çekiyordu. "Mallory?" Artık Lucille'in sesine küçük bir ılık eşlik ediyordu.

Yüce Tanrım! Kadın, Grace'in kullandığıyla aynı Bic çakmak uygulamasını kullanıyordu. "Yok daha nel..."

Ty'ın sıcak dudakları dudaklarına kapandı. "Şşş!"

Evet. Şşş! Mallory'nin dizlerinin bağı çözüldü. Bir eli Ty'ın elinde, bedenlerinin arasında sıkışmış halde duruyordu ama diğer elini onun göğsünden yukarı kaydırıp ensesine doladı ve saçına daldırdı. Tutunacak bir şeye ihtiyacı olduğu için böyle yaptığına kendini ikna etmeye çalıştı. "Ondan saklanmayı ne kadar çok istiyorsun?" Ty bu soruyu sorarken, her hecesi hem kendinin hem de Mallory'nin göğsünden çıkar gibi bir titreşim yaydı. Vazoyu yere koydu. İki eli de serbest kaldı. Mallory, ona doğru sendeledi. Saçını tutan elini daha da sıktı. Ty'ın dediklerini anlaması biraz zaman aldı; çünkü beyni işlevini tam anlamıyla yerine getiremiyordu. "Mallory?"

İsmi onun dudaklarından duymak, Mallory'nin çok hoşuna gitti. Yoğun ama âdeta sarsıcı beklenti hissi de hoşuna gitti. Şu an ne canı sıkılıyordu, ne de üzgündü.

“Hı?”

“Ne kadar çok?”

Onu ne kadar çok mu istiyordu? *İnanılmaz çok.*

Çenesine sıcak bir nefes geldi. Ty yine gülmüş olmalıydı. Mallory’yi daha sıkıca tuttu ve onu, kendisine arkasını dönecek şekilde çevirerek ellerini soğuk çelik gibi gelen bir şeyin üstüne koydu.

“Sıkı tutun,” diye fısıldayarak iri bedeniyle onun arkasına temas etti. Pazıları kollarının iki yanında, göğsü de sırtındaydı. Mallory’nin beyni durdu ama bedeni değil. Oracıkta, o pozisyonda, yani arkadan işi pişirmeyi düşündü. Bu muzip fikri, bedeninin ıslanmasına neden oldu. Ty “Yukarı çık,” deyince fantezisi yarıda kaldı. Hayır, Ty seks istemiyordu. Onu bir merdivenin önüne getirmiş ve yukarı çıkmasını istiyordu. İçerisi iyi ki karanlıktı. Çünkü Mallory yüzünün kızardığını, ısındığını hissedebiliyordu. Kendini yukarı çekti. Poposunun önce onun suratında, sonra da hemen tepesinde olduğunun kesinlikle farkındaydı.

Ty’ın karanlıkta hâlâ görebildiği belliydi. Yani elbisesinin altını da iyice görebiliyordu. Onun en iyi iç çamaşırı olan siyah, ipeksi, yeni bir tanga giymişti ama yine de şu an durduğu açı çok da iyi sayılmazdı.

Merdivenin tepesinde tavan arası vardı. Oradaki tek yuvarlak pencereden içeriye ay ışığı sızıyor, oraya tıkıştırılan başka ıvır zıvırı, koltuğu ve geniş bir masayla sandalyeleri gözler önüne seriyordu. Masanın üzeri de ıvır zıvırla doluydu. Bir dizi çerçeveli fotoğraf ve boş saksılarla her yerde bir sürü başka saçma sapan şey vardı.

Mallory, Ty'in yanına gelmesi için kenara çekildi ama alan çok dardı; dengesini kaybederek koltuğun üstüne düştü. Ty da onun üstüne düştü. Mallory, fırtına gecesi de onun altındaydı ama bu kez farklıydı. Seksi anlamda farklıydı; kendini kaybeder gibi olup hafifçe güldü. Ty, onun ağzını eliyle kapatıp ağırlığını üstünden almak için hafif yana kaydı. Öyle yapınca, bacaklarından biri onun bacaklarının arasına girdi ve Mallory, 'Ahh! Tanrım!' diye düşündü. Derhal gülmeyi kesip inledi. Bu, tamamen istemsiz, yanlışlıkla çıkan ve kulağa arzulu, ahlaksız gelen bir inleme sesiydi. Ayrıca hiç de alçak bir ses değildi.

Ty elleriyle onu sıkıca kavradı ve ikisi de hareketsiz durup boyunlarını eğerek aşağıya, karanlık depoya baktılar. Lucille alttaki koridorlardan birinden geçiyor, küçük ışık huzmesi de onun peşinden gidiyordu. Ty, elini onun ağzından çekti. "O, merdivenden çıkamadığı sürece ve vazgeçip buradan gidene kadar, burada gayet iyiyiz."

Evet, evet, orada gayet iyidiler ya da oldukça kötüydüler. Bu, nasıl bakıldığına göre değişirdi. Ty, üstünde âdeta sıcak ve taş gibi bir testosteron yığınıydı; kaslarıyla onu koltuğa bastırıyordu. Mallory biraz güçsüz ve çaresiz hissediyordu ve bu çok hoşuna gidiyordu. Böyle hissetmesinin onu nasıl göstereceğinden emin değildi.

Hoşuna giden başka bir şey daha vardı. Ty her nefes aldığı anda, bacağı onun tam da bacak arasına temas ediyordu. Bu, âdeta ruhunun bedeninden ayrılmasına, Ty'ı daha da çok istemesine neden oluyordu. Güçlükle nefes alarak, "Vazgeçmeyecek," diye fısıldadı.

Ty, "İzle," deyip yine kıpırdadı. Mallory, 'Aman Tan-

rim, o bacak var ya!’ diye düşündü. Ty cebinden bir şey çıkarıp fırlattı. Mallory, bozuk paranın koca odayı geçip tam isabetle depo kapısının önüne düştüğünü duydu. Vay! Amma atış!

Lucille’in “A-a!” deyip arkasını dönerek sesin geldiği yere doğru gittiğini duydular. “Kaçıyorsun demek, akıllı kız? Kahretsin!”

Küçük ışığın titreyerek depoda ilerleyişini, kapıdan çıkıp tamamen gözden kayboluşunu izlediler. Ortama bir sessizlik çöktü. Sessizliği bölen tek şey, Mallory’nin küt küt atan kalbiydi. Bir tavan arasında, *Bay Yanlış*’ının altında dümdüz uzanmıştı. Mantığı ona ‘kaç’ diye bağıırıyordu. Ama içinde gizlenen muzip kız, ‘Of! Lütfen! Ona sahip olabilir miyim? Sadece bir kere’ diyordu. Ty, “İyi misin?” diye sordu.

Bu, altında birçok şeyin yattığı bir soruydu.

“Amma yetenekliyimisin. Kendimi tam bir Bond kızı gibi hissettim.”

“Sen de hiç fena sayılmazdın. Merdivenden çıkışın, uzun bir süre fantezilerimi süsleyecek.”

Yani, demek karanlıkta görebiliyordu? Şimdi, pencereden içeri sızan ay ışığı altında kendisi de görebiliyordu. Alt dudağını ısırdı; çünkü hissedebiliyordu da. Göğüsleri onun göğsü altında ezilmiş, manalı bir şekilde elbisesinden dışarı taşacak gibi duruyordu. Ty’ın bunu fark ettiğinden emin değildi ama sonra kafasını bilerek eğdi ve dudakları, göğüslerinin açıkta kalan kısmına belli belirsiz temas etti. Mallory derin bir nefes aldı ve onun bedeninin de uyandığını hissetti. Evet, fark etmişti. Saçmalayarak, “Merdivenler konusunda çok deneyimim var,” dedi.

“Öyle mi?” Bu, Ty’ın ilgisini çekmişe benziyordu. “Acil serviste çok merdiven çıkıyor musun?”

“İl... Hayır.” Heyecanlandığı için gülmeye, gevelemeye başladı. “Ama geçen sonbaharda, yağmurlar başlamadan önce evimin oluklarını temizlemek zorunda kalmıştım. Yumruğum kadar bir örümceği beni beklerken bulduğumda neredeyse düşüyordum ama kazayla kendimi öldürmekten ucuz kurtulmayı başardım.”

Ty hafifçe güldü. “Eee? Bunu neden yaptın?”

“Merdiveni mi diyorsun? Yukarıdan başka gidecek yer yoktu.”

“Hayır. Yani neden saklanmama yardım ettin? Bu arada teşekkürler. Resmen kıcıımı kurtardın.” *Yeniden.*

Ty elini kolundan aşağı indirip belini sıkıca kavrayınca, şok oldu. Sonra o eli daha da aşağı götürüp poposunu avuçladı. “Benim için bir zevkti.”

Mallory, bu sözcükler, dokunuş ya da belki de poposunu sıkıca kavrayan parmaklar yüzünden âdeta eridi. Kıvranıp ona daha da yaklaşmak istedi. İçindeki yepyeni muzip kız kontrolü eline alınca, ona daha da sokuldu.

Ty kaskatı kesildi. Mallory bunun tam olarak ne anlama geldiğinden emin değildi ama çok uzun zamandır hissetmediği şeyler hissediyor ve hislerini dinlemeyi planlıyordu. O yüzden, bir daha kıpırdandı.

“Mallory!” Ty’ın bu alçak ve seksi ses tonunda bir uyarı vardı; hem de çok ciddi bir uyarı.

Mallory onun kendisini öpmesini istiyordu ama adını söylediğini duymak da aynı derecede memnun ediciydi. Şimdi, daha fazlasını istiyordu. İsmini bile bilmediği şey-

ler istiyordu. O yüzden, mesajının karşı tarafa geçmesini umarak biraz daha kıpırdandı; çünkü muzip bir kız gibi davranma konusunda pek deneyimli değildi. Amy haklıydı. Onun ders almaya ihtiyacı vardı. Bir sonraki *çikolata-kolikler* buluşmasında bu konuya değinmeyi, aklının bir kenarına yazdı. Şimdilik doğaçlama davranacaktı.

“Efendim?”

“Bana asılıyor musun sen?”

“Şey... Teknik olarak sen benim üstümdesin,” diyerek onu düzeltti. “Yani sen bana asılıyorsun demek oluyor.”

Ty inleyerek alnını onun alınına yaslayarak söylendi. Hem de müstehcen bir şekilde. Mallory bunun olacağını tahmin etmeliydi aslında ama edememişti. Ty onu istemiyordu.

Bu, gerçekten harikaydı. Gecenin geriye kalanı için mükemmel bir sondu. Mallory, kendini hem berbat hem de küçük düşmüş hissederek onu itti. “Affedersin. Bir an içimden öyle yapmak geldi. Anlaşılan, bu konuda pek iyi değilim.” Ty hiç kıpırdamadı. O yüzden, onu tekrar itti. “Çekilir misin?”

Ty, onu daha sıkıca kavradı. “Tam olarak hangi konuda iyi değilsin?”

“Gerçekten mi? Bunu söylememi mi istiyorsun?”

Ty bir şey demeden öylece bekleyince, Mallory iç geçirdi. “Erkekleri cezbetmek konusunda. O konuda iyi değilim. Şimdi lütfen üstümden kalk.”

Ty, kafasını kaldırıp kocaman eliyle onu ensesinden tuttu. Gözleri âdeta alev saçıyordu. Herhangi bir yanlış anlaşılmaya yer bırakmayarak sert ve pürüzlü bir sesle, “Önce seninle ilgileneyim,” dedi.

Mallory'nin nefesi kesildi. Ty, bunu fırsat bilerek onu öptü. Mallory'nin nefesi tekrar kesilene kadar dudakları onun dudaklarında gezindi.

Sonra olay biraz daha ileri gitti. Ty'nin öpücüğü daha talepkâr ve arzuluydu. Dili Mallory'nin dilinin üstünde âdeta kayıyordu. *Tanrım!* Mallory, neredeyse böyle, yani dünyada ondan daha önemli biri yokmuş gibi öpülmenin nasıl bir şey olduğunu neredeyse unutmuştu. Hassas ve kadınsı hissetmenin verdiği heyecan bedenini sardı. Bu, uzun zaman önce unuttuğu bir duyguydu.

Sonra Ty kafasını kaldırdı ve Mallory, onun yüzüne dokunduğunu fark etti. Çenesindeki kirli sakalları avucunu çiziyordu. Ty, "Açıkça belirtmek gerekirse, beni çok cezbediyorsun," dedi. Mallory buna inandı; çünkü onun bu söylediğinin kanıtı, sertleşmiş bir halde üst bacağına temas ediyordu. "Sanırım, gözlerin yüzünden."

Mallory, bu ifadenin beklenmedik romantikliği karşısında biraz tedirgin oldu. Sonra onun alev alev gözlerinde âdeta boğuldu. Sonra yine öpüşmeye başladılar. Mallory düşünemedi; çünkü Ty dünyadaki gelmiş geçmiş en iyi öpüşen kişi olabilirdi. Dakikalar boyunca kendini bu öpücükte kaybetti. Ty'nin hiç aceleci davranmaması ya da öpücüğü bir araç olarak kullanmaması çok hoşuna gitti. Onun kendisini öpmesi, başlı başına bir olaydı. Ty sonunda öpücüğü sonlandırdığında, Mallory nefes nefese kalmıştı. Ty kalkmak için kıpırdandı ama Mallory, refleks olarak onu sıkıca tuttu. "Bir dakika... Duruyor muyuz?"

Ty kafasını eğerek çenesini onun çenesine sürttü. "Evet."

“Ama... Neden?”

Ty, derinden gelen erkeksi bir inlemeyle, “Çünkü sen, patronu beklerken bir yabancıyı depoda becerecek türden bir kadın değilsin,” dedi.

Aslında o böyle deyince... Kahretsin ki Mallory’nin içindeki muzip kız biraz, hatta birazdan daha fazla geri çekildi.

Mutlu olmayı hak ettiğini düşünmüyorsun.

Amy’nin bu sözü kulaklarında çınladı. Hayır, o, bir yabancının bedeni şöyle dursun, kalbine girmesine bile izin verecek türden biri değildi. Ama bu meselenin kalbiyle bir ilgisi yoktu.

Ty, artık tam anlamıyla bir yabancı değildi. O, bu akşam ona ihtiyacı olduğunda iyilik edip harekete geçen adamdı. Hem de birden çok kez. Ona az önce hayatının en muhteşem öpücüğünü veren adamdı. Mallory, onun huzursuzluğunu ve yalnızlığını ortadan kaldıracak adam olmasını da istiyordu.

“Bu akşamlığına öyleyim,” dedi ve bacaklarını ona doladı.

“Mallory!” Ty ona baktı. Ay ışığı, yüz hatlarını ortaya çıkarıyordu. “Ben uzun süre, hatta kısa süre bile sığınabileceğin bir liman değilim.”

“Ben sadece bunu istiyorum. Burada, şimdi, seninle...”

Mallory bunu diyince, Ty ona yine baktı. Oyunu kendi lehine çevirmeye çalışarak bedenini onun bedenine sür-tünce, Ty ona bakmayı kesip boğuk ve erkeksi bir tonda inledi. İç geçirerek, “Tanrım! Gözlerin... O zaman gel bakalım,” diyip Mallory hareket edemeden onu iyice koltu-

ğa bastırıp boynuyla köprücük kemiği üzerinde dudaklarını gezdirdi.

Ty, bir karar üzerinde fazla düşünecek ya da ondan şüphe duyacak tarzda biri değildi. Mallory'nin bunu bilmesi iyi olmuştu. Onu öperek elbisesinin kumaşına ulaştı. Elbise ona engel olmadı. Parmaklarıyla kumaşı hızlıca çekti; elbisesinin askıları omzundan dirseklerine indi. Ellerini yanlarında sabitleyip tek bir hamleyle göğüslerini açtı. Anlaşılan, gereksiz yere enerji de harcamıyordu. Mallory'nin bunu bilmesi de iyi olmuştu. Ty memnuniyetle inleyerek, “Imm...” dedi. Göğüslerine yönelip özenle meme uçlarıyla ilgilendi. Karnına ulaştığında, Mallory onun altında kıvranıyordu.

Tenine “Çok yumuşak,” dedi. Nefesi tenini nazikçe okşuyordu. Ama sert parmakları elbisesini beline kadar kaldırırken, hiç de nazik bir tarafı yoktu. Siyah tangasına bakıp yine memnuniyetle inledi. Sonra ince siyah ipek kumaşı bir kenara itti. Onun bu hareketi, Mallory'nin bütün sırlarını hem geceye hem de onun ateşli bakışlarına maruz bıraktı. Ty kafasını eğip dudaklarını ona değdirdi. Dudakları ve diliyle onun bedeninin kendisine doğru kalkmasına neden oldu. Mallory, dakikalar içinde çılgınlık atmaya başladı. Gözlerinin önünde yıldızlar belirdiğinde, yumruklarını onun saçlarına doladı.

Mallory daha titremeyi bırakmadan, Ty ceketini çıkardı. Sonra kemerini çözüp fermuarını açtı ve bir prezervatif taktı. Bu manzara, Mallory'nin inlemesine neden oldu. Sonra içine girdi ve Mallory'nin nefesi kesildi. Ty, büyüklüğüne alışması için ona biraz zaman tanıdı. Sonra

dudakları tekrar onun dudaklarıyla buluştuğunda, Mallory onun dilinde kendi tadını alabiliyordu. Bu, çok seksi bir şeydi. Şu ana kadar deneyimlediği her şeyden öylesine uzaktı ki, tırnaklarını onun sırtına batırıp sadece ona tutundu.

Ty, içine girip çıkarken, Mallory'nin çığlıklarını yuttu. Bir elini onun dizinin altına sokup daha derine girebilmek için bacağına kaldırarak kendi beline doladı.

Daha derine girmesi, işe yaramıştı. Hem de nasıl işe yaramıştı. Mallory'yi âdeta kendinden geçirmiş ve bu duygu, kızı inanılmaz memnun etmişti. Ty güçlü ve vahşiydi. Kızın da kendisiyle aynı noktada olmasına bu kadar özen göstermeseydi, Mallory kendinden şüphe duyardı. Ama şüphe duymak yerine, bedenini kaldırarak ona daha da yaklaştı. Ty uzun sertliğiyle içine girip çıkarak ona sahip olurken, diliyle bedeninin yaptığı aynı hareketleri yaparak onu tekrar uçuşumun kenarından iterken, Mallory o anı hissetmekten başka hiçbir şey yapamadı. Ty ona sahip oluyordu, hem de nasıl sahip oluyordu. Kollarının arasında titreyerek, elleriyle kalçalarını sıkıca kavrayıp hazzın derinliklerinde, onun içinde kaybolarak kendisine katıldığında, Mallory de sarsılıyordu.

Bu gerçek ve Ty'nin boşalırken çıkardığı boğuk, pürüzlü ve oldukça erkeksi ses, Mallory'nin neredeyse tekrar zevkin doruklarına ulaşmasına neden oldu. Ty, dudaklarını onun dudaklarından ayırarak kafasını boynuna yasladı. Nefesini toplamaya çalışırken, geniş omuzları onun ellerinin altında inip kalkıyordu.

Yüzüne bakmak için kafasını kaldırdığında, hâlâ iyice içindeydi. Mallory, "Ne?" diye fısıldadı.

“İyi misin diye bakmak istedim. Gülümsüyorsun.”

“Gülümsemiyorum.” Ama gülümsüyordu. Hem de içtenlikle gülümsüyordu. Bunun geçmesi, muhtemelen günler alacaktı. Ama görünüşe bakılırsa, Mallory *çikolatalakoliklerin* önerilerini dikkate almıştı. Az önce, *Bay Yanlış*’ıyla birlikte olmuştu. Hem de bir depoda. Bu, *Bay Tamamen Yanlış*’ın onun için ne kadar yanlış olduğunu çok iyi açıklıyordu. Çünkü Mallory daha önce, ortada bir bağlılık sözü olmadan hiç kimseyle birlikte olmamıştı. Kendini duyacağı suçluluk duygusuna karşı kolladı. Ama suçluluk duygusu gelmedi. Aslında o, beklenmedik bir şekilde muhteşem hissediyordu.

“Hiçbir şeyden pişmanlık duymuyorum.”

Ty, neredeyse gülümseyerek ona şüpheli bir ifadeyle baktı. “Bu şekilde düşünmen hoşuma gitti.”

Mallory, önce alnındaki yara bandının, sonra da yanındaki morluğun üzerinde parmağını gezdirdi. “Bunun için özür dilerim. Senin kötü biri olduğunu düşündüğümde kafana telefonu fırlattığım için de.”

Ty kafasını salladı ama şimdi tam anlamıyla gülümseyerek, “O kısmı hatırlamıyorum,” dedi.

“Tüh! O zaman boş ver.” Aşağıda büyük bir alkış koptuğunu duyarak açık artırmayı hatırladı. “Aman Tanrım! Gitmemiz gerek. Önce sen. Acele et!” Ty’ı itti ama o kıpırdamadı.

“Seni burada öylece bırakıp gitmeyeceğim.”

“Evet, gideceksin. Buradan birlikte çıkarken görülemeyiz.” Bunun düşüncesi bile paniklemesine yetti ve onu tekrar itti. “Hadi, git. Acele et.”

Ty, hiç de acele etmeden ona bir süre daha baktı. Öne doğru eğilerek dudaklarını onun nemli şakağına bastırdı ve sonunda geri çekildi. Kendi üstünü düzeltmeden önce, Mallory'nin kıyafetini düzeltmesine yardım etti.

O, tavan arasından inip gecenin içinde gözden kaybolurken, Mallory âdeta erimiş bir halde orada öylece yattı. Ty ona tam olarak istediği şeyi vermişti: Sadece bu... Burada, şimdi. Ve şimdi bu, sona ermişti.

7. Bölüm

Çikolata öpücüğünden daha tatlı bir öpücük yoktur.

Ty, o gece çok derin uyudu. Anlaşılan, orgazm sonrası büyüyle sersemlediği için rüya da görmemişti. Kâbuslarının ilacı seksti demek? Bunu bilmesi iyi oldu. O sabah, onun için her zamanki gibi gitti. Matt’le plajda buluşup birkaç mil yüzdüler. Sonra Matt’in bacağına kramp girdi ve suya battı.

Ty çok uzaktaydı. Matt’e yetişip onu sudan çekip çıkaran kadar, neredeyse kalbi duracaktı.

Matt, kumda acıyla yuvarlandı. Ty, parmaklarını onun baldırına bastırıp ovarak krampı geçirmeye çalıştı. Başardığında, kumda onun yanına yattı.

“Yeter artık.”

Matt nefes nefeseydi. “Haklısın. Sen, suda tam bir cannavarsın. Kimse o kadar uzun süre ve hızlı yüzememeli.”

“Hayır. Yeter diyorum, çünkü neredeyse boğuluyordun.”

“Aslında...” Yüzünde bir gülümsemeyle doğruldu. “Sayende, sadece boğulur gibi oldum.”

“Lanet olsun, Matt! Şaka yapmıyorum. Artık benimle birlikte yüzmeyeceksin.”

Matt bir süre Ty’ın yüzünü inceleyince, gülümsemesi kayboldu.

“Etrafındaki herkesin senin yüzünden ölmeyeceğini biliyorsun, değil mi?”

“Kapa çeneni!”

“Yine sol tarafından mı kalktın sen? Dün güzel bir gece geçirdin. Hatta senin Mallory’ye gülümsediğini bile gördüm.”

Mallory. Tanrım, Mallory! Ty hemen doğruldu; titreyen bacaklarına rağmen yürümeye başladı. Matt arkasından, “Seninle sohbet etmek güzeldi,” diye seslendi.

Ty, kumun en yumuşak ve kesik kesik olduğu dalga çizgisinde yürümeye kendini zorlayarak devam etti; çünkü orada yürümek çok daha zordu. Zor ona iyi geldi. Kendi kendine neden burada olduğunu hatırlatmak için, Mallory Quinn gibi tatlı, sıcak, fedakâr ve inanılmaz seksi olmayan bir acı duymak istiyordu. Ama aslında Mallory, bunlardan çok daha fazlasıydı. Onu çok etkiliyordu ama iyi anlamda. Ty onu o koltukta, altında öylece yatarken her hayal ettiğinde sertleşiyordu.

Aptal! Dün gece yaptığı şey, aptallıktan da beterdi; bunu biliyordu. Ayrıca bencil bir hareketti. Mallory onu açıklığı, dürüstlüğü ve sevecenliğiyle ters köşeye yatırmıştı. Ty, aralarındaki çekimi göz ardı etmeliydi. Tamamen öyle yapmayı amaçlamıştı ama bu konuda pek de başarılı olamamıştı.

Şimdi, kusurlarına pislik bir herif olmasını da ekleyebilirdi. Çünkü dün gece Mallory’dan faydalanmak, ger-

çekten adice bir hareketti. Ama Mallory, onun tam tersiydi.

Yine de Mallory, onun gibileri ya da dün yaptığı şeyi hak etmiyordu. Muhtemelen bu yüzden, daha şimdiden ondan nefret ediyordu. Ty, kendine böylesinin daha iyi olduğunu söyleyip uzun, sıcak bir duş aldı. Üstünü giyerken, şifoniyerin üstündeki boş Vicodin şişesine baktı. O şişeye öylece bakmak, onun için âdeta bir ritüeldi. Sonunda, her zaman yaptığı gibi, şişeyi cebine koydu. Onun bir hatırlatma olarak yakınında durmasına ihtiyacı vardı. Zihnini boşaltıp aklını hedefinde tutarak tekrar eski haline geri dönmesi gerektiğini hatırlatmasına ihtiyacı vardı. Bu düşünceyle, doktor randevusuna gitmek üzere evden çıktı.

Josh, bir saat sonra Ty'nin bacağıının son röntgenine bakarak, "Daha iyi görünüyor," dedi.

Ty, düpedüz yalan söyleyerek, "Tamamen iyileşmiş gibi hissediyorum," dedi. Sabah yaptığı egzersizlerden sonra, bacağı inanılmaz ağrıyordu.

Josh, yalanına kanmayıp ona uzun uzun baktı.

"Basit görevlere hazırım."

"Hı-hı." Josh sandalyesine yaslanarak onu inceledi. "Helikopterlerden atlayıp yüksek rütbelileri kurtarmak ve buna benzer şeylerden daha basit görevlere mi?"

İşe geri dönebilmesi için doktor onayı gerekiyordu. Patronunun ona, o zamana kadar izin vermesinin yarattığı sorun da buydu ya. Doktoru Josh, Frances sağ olsun, Ty'la ilgili çok fazla şey biliyordu. Ty ofladı. Bu, Josh'ın

hatası değildi. O, iyi bir adamdı; başka şartlar altında, bir arkadaş olarak bile görülebilirdi. Ty'ın arkadaşı olduğu farz edilirse tabii... Ama arkadaşı yoktu. O, arkadaşlarının dört yıl önce bir dağın zirvesinde ölmesine göz yummuştu. İçinden sinsi bir ses, '*Peki o zaman Matt ne? Ya da Mallory?*' diye sordu. Ty, onların kaza olduğuna karar verdi.

Josh, öne doğru eğilerek, "Bak, buradan gitmek istiyorsun. Anlıyorum. O aşamaya yavaş yavaş geliyorsun ama buna bir hafta daha verelim, olur mu?" dedi.

Lanet bir hafta daha! Ama kötü tepki vermenin ona hiçbir faydası dokunmazdı. O bir haftayı, Matt'in Jimmy'si ve Shelby üzerinde çalışmayı tamamlayarak geçirebilirdi. Shelby olmadan buradan gidemezdi.

"Peki ama ona bunu söyle."

Josh, sert bir ifadeyle gülümsedi. "Frances'e mi? Memnuniyetle söylerim."

Ty eve geri geldiğinde, telefonu gelen cevapsız aramalarla yanıp sönüyordu. Bakmadan onları silip Matt'in Jimmy'si üzerinde çalışmaya gitti. Sonra gerçek aşkı Shelby üzerinde çalışmaya koyuldu. Çalışmaya, internete bazı parçalara bakmak için ara verdi. İnternete girdiğinde, Matt'den gelen, içinde bir internet adresinin olduğu e-posta dikkatini dağdı.

Birisi Ty'ı Facebook'ta etiketlemişti. Aslında Şanslı Liman'ın sayfasında, görüldüğü yerler ve onunla ilgili haberlerin olduğu, sadece onunla ilgili bir ileti vardı. On-
dan, *Gizemli Yakışıklı* diye bahsediyorlardı.

Bu, onun kâbuslar görmesine neden olmaya yetecek türden bir şeydi. Ama zaten kâbuslar görüyordu. Açlığı

onu durdurana kadar dayandı. Sonra da arabasıyla kasabaya gitti. Şanslı Liman, dağlık bir bölgenin kovuğunda yer alıyordu. Eskiyle yeninin karıştığı alışılmadık bir mimarisi vardı. Ana yolun kenarında, canlı renkleri olan tarihi binalar vardı. Çok gerekli olan market, postane, benzinlik ve hırdavatçı da oradaydı. Sonra, plaja çıkan bir dönüş vardı. Orada, suya uzanan uzun bir iskele vardı. İskele boyunca sıra sıra dükkânlar, kemer altı ve dönme dolapla restoran vardı.

'*Eat Me!*' adlı restoran, hiç de şu anki Mayberry'ye ait bir yer gibi durmuyordu. Ama zaten Ty, Mayberry gibi bir yerde, muhtemelen bütün kasaba nüfusu alttayken, Askeriye Konferans Salonu'nun tavan arasında seks de yapamazdı.

Yenilenen kapıyı fark ederek restorana girdi; barın önüne oturdu. Amy, sessizce ona bir kupa kahve doldurdu. Rutinleri buydu. Aylar boyunca, nadiren konuşarak aynı şeyleri yapıyorlardı. Ty, bir garsonun nadiren konuşmasını takdir ediyordu ve onu, her daim son derece huysuz restoran sahibinden daha çok seviyordu. Jan'den biraz korkuyordu.

Amy, sonra yerel gazeteyi önüne koyup kalçasını bir tarafa eğerek durdu. Ty, güneş gözlüğünü yavaşça kafasına doğru itip Amy'nin gözlerine baktı. Amy ona ters ters bakıyordu. Üstünde Çince bir şeyler yazan siyah bir tişört giymişti. Zorunlu fırırlı pembe önlüğü, kısa kot eteği, botları ve her zamanki esaslı tavrına tezat oluşturunuyordu. Çenesiyle sertçe gazeteyi işaret etti. Ty da onun gösterdiği yere baktı. Başlıkta şöyle yazıyordu:

"İLÇE HASTANESİ AÇIK ARTIRMASI BÜYÜK BAŞARI KAYDETTİ."

Ty, *buraya kadar iyi*, diye düşündü. Sonra ilk paragrafı okudu. Paragraf, açık artırmanın başarısını hemşirelere, özellikle de salondaki bütün davetlileri ayağa kaldıran yeni erkek arkadaşı eşliğinde açık artırmayı büyük bir coşkuyla başlatan Mallory Quinn'e borçlu olduğundan bahsediyordu.

Haberi tekrar okudu. *Yeni erkek arkadaşı mı? Gizemli Yakışıklı mı?* Amy'ye ciddi bir yüz ifadesiyle, '*şaka mı yapıyorsun?*' der gibi baktı. Bu bakış, birçok insanın gözünü korkuturdu. Ama Amy etkilenmiş ya da korkmuş gibi durmuyordu. Gazeteyi tezgâhın üstüne bırakıp itti. Amy de gazeteyi tek parmağıyla itti. Ty, "Ne demek istiyorsun yani?" diye sordu.

"Birkaç tane şey demek istiyorum. Öncelikle, Mallory benim arkadaşım ve yakın zamanda, onu hayatını değiştirmesi konusunda teşvik ettim. O değişiklik sendin. Beni pişman etme."

Ty, tatlı tatlı olsa da tehdit edilmeye alışkın değildi. Hiç olmamıştı. Birisi yurt dışındayken diğerinin ona dönüşümlü olarak anne babalık ettiği, asker bir anneyle baba tarafından yetiştirilmişti. Çok sevilmişti ama zaafalarına müsamaha gösterilmemişti. Şu anki işi de kurallarla, disiplinle, kıvrak zekâ ve onurla yaşanan hayatına tuz biber ekmişti.

Onur, şu an onu rahatsız eden husustu.

Nasıl olduysa, kendi karakterine ve inzivaya çekilmesine ters düşecek bir şekilde, bu çılgınlarla dolu küçük bir kasabada ünlü olmayı başarmıştı. Daha da beteri, onunla çılgın bir maceraya çıkmak isteyen Mallory vardı. Bu, kötü fikirdi. *En kötü fikir.*

Yine de yapmıştı. O erimiş çikolata gözlerin büyü-
ne kapılmıştı. Hem de Şanslı Liman'dan her an gitmeyi
planladığını bilmesine rağmen. Sonunda, "O yetişkin bir
kadın," dedi.

Amy ona uzun uzun baktı. Sonra kafasını sallayıp er-
kek ırkının tamamının genetiğinin bozuk olduğuna dair
sessizce bir şeyler geveleyerek ondan uzaklaştı. Ty da
onunla hemfikirdi. Hesabını ödedi. Amy, ona yine uzunca
ve dikkatli bir ifadeyle baktı.

Ty mesajı almıştı. Bu uyarıyı dikkate alıp almayacağı-
na gelecek olursa, orasına henüz karar vermemişti. Doğ-
ruca büyük boş evine gitti. Müziği kulak zarını patlatacak
kadar açıp Shelby üzerinde çalıştı. Bu arabayı Şanslı Li-
man'a geldiği ilk gün gazetede görmüş ve ona karşı ko-
yamamıştı. Hoş bir arabaya ya da görünüşe göre hoş bir
kadına asla karşı koyamıyordu.

Mallory, aralarında patronuyla annesinin de olduğu bir
grup yöneticiyle, muhtemelen hayatının en önemli top-
lantısı olan bir hastane toplantısında, oturuyordu. Ama
aklı çok başka yerlerdeydi. Ya da daha net belirtmek gere-
kirse, akli malûm bir depodaydı. O depoya yönelik anılar
ve Ty'ın orada ona yaptıkları bedeninin ısınmasına, hem
de çok ısınmasına neden oluyordu.

Onun karşısında ne kadar çabuk çıplak kalabildiğine
hâlâ inanamıyordu. '*Aslında pek de çıplak sayılmazdım,*'
diye düşündü. Öyle aceleci davranmıştı ki, külotunu bile
tamamen çıkarmamış, yana doğru açmıştı. O anı hatırla-
yınca, yine her yeri ıslandı. *Tanrım!* Hayatı boyunca hiç

böylesine çabuk yanıp tutuşmamıştı. O an yaşadığı şey, âdeta cennetti. Ty, yedi dakikada onu cennete götürmüştü. Bu, Mallory için bir rekordu ve yine olsa, yine hiç düşünmeden aynı şeyi yapardı.

Tabii onu cennete götüren adam, ona tek kelime etmeden açık artırmadan gitmeseydi... Bu Mallory'ye, adını sadece yirmi dakika önce öğrendiği bir adamla uygunsuz seks yapmanın ne demek olduğunu öğretmeliydi. Ama ona asıl neler kaçırdığını öğretmişti. Hem de neler neler kaçıırıyordu. Daha da kötüsü, Mallory artık Ty'a karşı duyduğu çekimin büyüklüğünün farkındaydı ve onu bir daha gördüğünde, ikinci hatta üçüncü raunt için onu en yakın odaya sokmaktan korkuyordu.

Bir an durup bunu ve gelecek sefer birlikte olduklarında ne giyebileceğini hayal etti. Belki yine siyah küçük elbisesini giyerdi. Ty onu sevmiş gibi duruyordu. Ayrıca, belki gelecek sefer külotunu evde bırakı...

“Mallory?”

Ty ve külotuyla ilgili fanteziyi gözlerini kırpıştırarak uzaklaştırdı ve karşısında, suratında hoşnutsuz bir ifade olan Jane'le karşılaştı. “Miktar diyorum?”

Jane bunu, aynı şeyi birkaç kez tekrar ettiğini belli eden bir ses tonuyla sordu.

“On sekiz bin.” Elindeki çeke baktı. Bu, açık artırmanın toplamının yansıdığı, inanılmaz gurur duyduğu bir çekti. “Kurulun, çekin yüzde yirmi beşini Sağlık Hizmetleri Kliniği'ne bağışlayacağını söylemiştin.”

Jane, “Henüz bir sağlık hizmetleri kliniği yok,” dedi.

Mallory, zaafını göstermemesi gerektiğini bilerek ters bir cevap vermekten kaçındı.

“Olacak. Böyle bir ihtiyaç olduğunu kanıtladık.”

“Öyle mi yaptık?”

“Evet.”

Mallory konuşurken, ne kadar sert dursalar da diğer kurul üyelerinin gözlerine bakmak için kendini zorladı. Doktor Scott da her zamanki gibi üstü başı kırıksık ama yakışıklı bir halde oradaydı. Mallory onunla göz göze gelince, adamın gözlerinde sıcak bir ifade belirdi. Başka kimse onunla göz göze gelmedi. Mallory, derin bir nefes aldı.

“Böyle bir ihtiyacın olduğu aşikâr... Bütün ilçede uyuşturucu madde kullanımına yönelik programlar, gençlerde hamilelik danışmanlığı, kadınlara yönelik hizmetler ya da istismar bildirim hattı yok. Bunu hepimiz biliyoruz. Sağlık kliniğinin hizmet vermesinin daha doğru olacağı hastaları kabul ettiğimiz için, acil servis para kaybediyor.”

“Aldığı hizmetin karşılığını ödeyemeyecek ya da ödeyemeyecek insanlardan bahsediyorsun yani?”

Bunu, yönetim kurulu başkanı Bill Lawson söyledi. O, elli beş yaşına rağmen kırk yaşında görünen uzun boylu, ince ve formda bir adamdı. Keskin gözleri, onlardan da keskin bir zekâsı vardı. Her zaman konunun özülle ilgilenirdi. Ama karşısındakini dinlerdi. Mallory, onun bu özelliğini takdir ederdi. Bu, onun için önemliydi. Karen öldüğünden beri hep böyle olmuştu; çünkü Karen’ın çaresizce ihtiyaç duyduğu hizmetleri almak için gidecek hiçbir yeri olmamıştı.

İnsanlar Karen’dan ve ona olanlardan nadiren konuşuyorlardı. Ama Mallory hiçbir şeyi unutmamıştı. On sekiz yaşında, korkmuş başka hiçbir genç kızın Karen’ın duyduğu çaresizlik ya da korkuyu duymasına izin vermemeyi

amaçlıyordu. Artık doğrudan Bill'e konuşarak, "Paramız kalmadı," dedi. Şanslı Liman'ın hemen dışında bulunan hastane bütün ilçeye hizmet veriyordu ama Bill'in isteklerine boyun eğmeye meyilli bir yönetim kurulu tarafından yönetilen özel bir hastaneydi. Mallory'nin onun desteğine ihtiyacı vardı. "Böyle programlar ve maddi destek söz konusu olduğunda, bir sağlık hizmetleri kliniği, acil servise kıyasla daha uygun. Hibe başvurularını düzenledim. Eğer benim teklif ettiğim plana uyup eski batı yakasının kullanılmasına izin verirsiniz, o zaman sağlık hizmetleri kliniğinin gelirleri tekrar hastane kasasına gidecek."

Bill, "Bu, kliniğin bütün mali sorumluluğunu hastanenin üstlendiği anlamına da gelir," diye vurguladı.

Bill bunu zaten biliyordu ve bu durumdan hiç hoşlanmıyordu. Mallory, "Evet," diyerek onu onayladı. "Ama klinik, hibe ve bağışlar sayesinde herhangi bir borca girmeyecek ve uzun vadede, acil servisin kayıplarını tazmin edecek. Daha şimdiden, ilk yıla ayrılacak bütçenin çoğunu topladık."

"Koskoca on bin dolarınız eksik."

"Doğru ama ben, paranın geriye kalanını toplayana kadar durmayacağım," diye söz verdi. "Bu, kasaba halkı için çok mantıklı Bill ve yapılması gereken bir şey." Önce duraksadı, sonra, "Bu konuda başının etinin yiyeceğim," diye itiraf etti.

Bill, "Öyle mi?" derken, alaylı bir ifadeyle kafasını salladı. "Dinle, Mallory. Ben, yapmaya çalıştığın şeye inanıyorum; senin tarafında olmak istiyorum. Ama gerçekle yüzleşmemiz gerek. Senin teklif ettiğin programlar belli bir kesimi, bizim ülkenin başka taraflarına yönlendir-

dirmeye çalıştığımız bir kesim insanı Şanslı Liman'a çekecek. Kasabadakiler, bu planı pek desteklemiyorlar.”

“Kasabadakiler ikna edilebilir. İnsanların ihtiyacı var ve bu klinik, o ihtiyaca cevap verebilir.”

Bill bir an sessiz kaldı. Mallory, kıpırdanmamak için elinden geleni yaptı. Ama pek başarılı olamadı. Bill sonunda, “Seninle bir anlaşma yapacağız. Bu haftaki kasaba toplantısında, herkese resmi olarak söz hakkı vereceğim. Sonra da fikirlerini soracağım,” dedi.

İnsanlar, markete ya da benzin almaya gittikleri gibi, kasaba toplantılarına da gidiyorlardı. Bu, herkesin yaptığı bir şeydi. Bill fikirlerini sorarsa, kesin bol bol fikir duyacaktı.

“Eğer pozitif bir tepki alırsak, klinik için bir aylık bir deneme süresi düşüneceğim.” Mallory gülümsedi. “Sadece bir ay, Mallory. Sonra asıl masraflarla o anki bilançoyu yeniden değerlendireceğiz. Eğer bir ayın sonunda yılın geriye kalanına yetecek bütçeyi toplarsanız ve başka bir sorun olmazsa plan gerçekleşir. Eğer öyle olmazsa, bunun peşini bırakacaksın.” Mallory'ye uzun uzun baktı. “Bunu kabul edebilir misin?”

Ortada tek bir cevap vardı: “Evet, efendim.” Mallory bunu temkinli ama heyecanla dile getirmişti.

“A-a! Bu arada, o bütçeye senin eczaneye giderek hastalarımız için ilaçlarını alıp onlara teslim etme masraflarının dâhil olmasa iyi olur.”

Bill, onun o sabah Bayan Burland'ın ilaçlarını alıp onları evine götürmesinden bahsediyordu. Bunu nasıl öğrendiği çok da gizemli bir durum değildi. Şanslı Liman'da tek bir eczane vardı. O da marketin içindeydi ve

kasabadaki herkes sık sık markete gidiyordu. Eczacı, tez-gâhtar ya da herhangi bir müşteri onu görmüş olabilirdi ve Mallory, yaptığı şeyi gizli tutmaya çalışmamıştı. Bayan Burland'ın, onun ilaçlarını teslim etmesini gizli tutmadığı da kesindi. İlaçlarını götürdüğünde Mallory'ye, "Bahşış ister misin? Çünkü bahşış işte burada... Bununla biraz makyaj yap ve saçlarına bir şeyler yaptır; yoksa asla bir erkek bulamayacaksın," demişti.

O anı hatırlayınca, gözünün seğirmek üzere olduğunu hissetti ama bu duygunun, üzerine çöken rahatlığı gölgelemesine izin vermedi. Kliniği açmaya her zamankinden daha yakındı.

"Onu ben, kendi özel zamanımda yaptım."

Bill kafasını salladı. "Ayrıca bir mucize olur da kasaba toplantısı iyi geçerse, kliğini açıp işletmen için ne kadar zamana ihtiyacın var?"

Mallory, kasabanın her yerinden bütün bir yıl boyunca hazırda bekleyen gönüllü profesyoneller ayarlamıştı. "Sınırlı hizmetlerle hemen açabilirim. Sonra da malzemeleri alıp personelin programlarını ayarladıkça, daha çok hizmeti dâhil ederiz."

"O 'hemen'in gerçekten hemen olmasına özen göster. Ayrıca, haftalık rakamları görmeyi bekliyorum."

"Tabii efendim."

Bir saat sonra acil servisteydi ve hâlâ mutluluk dansı yapıyordu. Sonunda, seksi Ty'dan başka düşüneceği bir şey vardı. Çünkü kasabanın onayını almayı ummakla onu gerçekten almak, çok farklı iki şeydi.

Aşırı yoğun mesaisi yüzünden, bunu düşünecek vakti de yoktu zaten. Felç geçiren birisi, ayak parmaklarını

kaybetmek üzere olan bir diyabet hastası, Seattle’da vurulan ve ölmediğini anlayınca Şanslı Liman’a kadar gelen bir çete üyesi, iki sarhoş, bir karın ağrısı olayıyla ilgilenmişti. Hepsi birbirinden betardi.

Hastaları arasında, haftaya açılacak, henüz çok deneysel aşamada olan sağlık kliniği için deli gibi bir telefon trafiğine girdi.

Hastanenin batı kanadı, üç yıl önce yeni kanat inşa edilene kadar, bir zamanlar acil servis olarak hizmet veriyordu. Klinik için her şey hazırды. Kolayca erişilebilir kendi park yeri bile vardı. Sadece temizlenip çekidüzen verilmesi gerekiyordu. Mallory’nin ayrıca hazırda bekleyecek personele ihtiyacı vardı. İhtiyacı olanlarla yapması gerekenlerin listesi uzanıp gidiyordu.

Onuncu kez esnediğinde, kahve almaya gitti. Ayakta durmuş kahveyi yudumlayıp etkisini göstermesini beklerken, aklı yine malûm depoya, kendini okşayan büyük, sıcak, hem sert hem nazik ellere gitti. “Mallory, Tanrım! O küçük güzel kafanın içinde neler dönüyor?”

Gözlerini kırptırdı; hayali gözlerinin önünden kayboldu. Yerine, önünde şaşkınlıkla duran annesi geldi.

“Sana üç kez seslendim. Kurul toplantısında da aynı şey oldu. Bugün neler düşünüyorsun Tanrı aşkına, şekerim?”

O, Ty’ın boşaldığında çıkardığı boğuk, doğal erkeksi sesi düşünüyordu. O ses, bedeninin şu an bile titremesine neden oluyordu. Cansız bir tonda, “Tatlı... Tatlı düşünüyorum,” dedi.

“Hımmm...” Ella ona şüpheyle baktı ama yalanını yüzüne vurmadı. “Gazeteyi gördün sanırım?”

“Gerçek haber olarak geçinen yerel dedikodu saçma-

sından mı bahsediyorsun?” Gazetede Ty’dan onun erkek arkadaşı olarak bahsediyorlardı. Kim bu bilginin gerçek olup olmadığını teyit edecekti ki? “Evet, gördüm.” Karşılaştığı herkes gördüğünden emin olmuştu.

“Hayatım, ben, hakkında hiçbir şey bilmediğin bir adam için bu kadar çok risk almanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum.”

“Anne, bunun risk almakla ilgisi yok.” Gerçekten de ilgisi yoktu. O, aslında hiçbir risk almamıştı. Belki kamuya açık bir alanda çılgınca seks yaparken yakalanması riski vardı ama o, kendini yeterince güvende hissetmişti. Yoksa öyle bir şeyi asla yapmazdı. Hayır, yakın zamanlarda hatırladığı kadarıyla ilk kez bir bencillik yapmış ve istediğini almıştı. Evet, belki bu özel hayatını altüst edebilirdi. Ama insanların ne düşündüğü, ne zamandan beri onun için hayati önem taşıyordu ki? Uzun zaman öncesinden beri durum böyleydi. Sevilmek için iyi bir insan olması gerektiğini kafasına soktuğundan beri.

Ella, endişe dolu bir ses tonuyla, “Mallory, gerçekten hiç tanımadığın bir adamla çıkmak, hiç sana göre bir davranış değil,” diye geveledi.

Mallory şimdiye kadar ne büyük bir şok, ne büyük bir korku yaratmıştı. İyi kız Mallory, şimdi kendisi için bir şey istiyordu. Buna nasıl cesaret edebilirdi ki?

“Biz çıkmıyoruz.” En azından, Ella’nın kastettiği anlamda çıkmıyorlardı.

“Ama gazete demiş ki...”

“Çıkmıyoruz,” diye tekrar etti. Ty bunu uzun uzun ifade etmemişti ama ortadan kaybolduğunda, böyle kastettiği daha açık anlaşılamazdı.

“Yani bana, boş yere endişelendiğimi mi söylüyorsun?”

“O saçlarındaki akları üç haftada bir boyamak hoşuna gitmiyorsa, boş yere endişeleniyorsun.”

Annesi, topuz yaptığı kahverengi saçına dokundu. “Dört hafta geçti bile. Rötuşa ihtiyacım var mı?”

Tam o sırada, Camilla nefes nefese kalmış bir halde, koşarak geldi. O da Mallory gibi hemşireydi. Yirmi iki yaşındaydı, hemşirelik okulundan yeni mezun olmuştu. Yürürken hâlâ gıcır gıcır sesler çıkarıyordu. Eğitimdeydi. Yeni hastaları kaydetmek gibi en berbat işler hep öylelerine düşerdi. Verdiği haber karşısında âdeta kendinden geçerek abartılı bir ifadeyle:

“O burada,” diye fısıldadı. “Bekleme odasında.”

“O kim?” diye sordu Mallory.

Camilla, şiddetle kafasını salladı. “O işte!”

Ella, kayıtsız bir şekilde, “Onun bir adı var mı?” diye sordu.

“Gizemli Yakışıklı.”

Annesi, Mallory’ye bir bakış attı. Ama o, cevap vermeyecek kadar şok olmuştu. *Neden burada acaba?*

“Yaralı ya da hasta mı?”

Camilla telaşla, “Doktor Scott’ı görmek istedi ama Doktor Scott hastane dışına çağrıldı.”

Mallory, Camilla’nın arkasından dolandı, “Ona ben bakarım.”

“Emin misin? Çünkü ben de memnuniyetle...”

“Eminim.” Kalbi küt küt atıyordu. Üstünü başını kontrol ederek acil servisin bekleme odasına doğru yöneldi. Üniformasında iğrenç ya da ne olduğu belli olmayan bir

leke yoktu. Bu, her zaman için bir artıydı. Ama gözünde rimel olup olmadığını hatırlayamadı. *'Keşke arada saçımı yapsaydım,'* diye düşündü.

Ty gerçekten de bekleme odasındaydı. Gözle görülür bir yarası yoktu. Oturmuş, kafasını geriye atmış, gözlelerini kapatmış, bacaklarını önüne doğru uzatmıştı. Levi's kot pantolon ve siyah bir tişört giymişti. *'Tall, Dark and Dangerous'* dizisinin posterı gibi görünüyordu. Ona bakan hemen herkes şu an rahat olduğunu, hatta uyuyakalmış olabileceğini düşünürdü ama Mallory, onun hiç de rahat olmadığını hissetti.

Ty, gözlerini açıp ona baktı.

Mallory, açıklanamayacak bir endişeyle yukarıda, köşede duran ve günlük bir dizinin olduğu televizyona baktı. Ekranda güzel, siyah saçlı bir kadın, yarı yaşında bir erkekle küvette işi pişiriyordu: "Ah, Brad! Ah, lütfen Brad!"

Oh! Ne güzel. Çünkü zaten durum yeterince tuhaf değildi. Mallory telaşla etrafta kumandayı aradı ama doğal olarak bulamadı.

Ty, kaşlarını kaldırdı ama hiçbir şey demedi. Hiçbir şey demesine gerek yoktu. Mallory onu son gördüğünde, bütün çekiciliğini onun üzerinde kullanıp şaşırtıcı bir rahatlıkla onunla müstehcen bir pozisyona girmişti.

Tamam, belki de çekiciliğini o kadar kullanmamıştı. Hayır, onu çok daha sarsıcı etkisi olan bir şeyle, daha önce hiç olmadığı kadar tahrik eden keskin ve ateşli bakışlarıyla çekmişti.

Anlaşılan o konuda hiçbir değişiklik yoktu. Mallory, nabızı bir kez bile yükselmeden üç acil servis mesaisinin

üstesinden gelmişti ama şu an, kalbi küt küt atıyordu; âdeta felç geçirmesine neden olacak gibi, göğüs kafesinden fırlayacak gibiydi.

Ty onu bırakıp gitmişti. Kendine bunu hatırlattı. Anlaşılan, ilişkilerini daha ileriye götürmek istememişti. Bu günlerde alelacele sekse bir ilişki denilebilirse tabii...

Televizyondaki kadın, hâlâ sanki bir porno filminin seçmelerine katılmış gibi bağıırıyordu: “Ah, Tanrım! Ah, Brad! Evet!”

Klima açıldı. Bu da Mallory’nin bedenini neden alev bastığını açıklamıyordu. Ortalıkta dönüp durarak çaresizlik içinde kumandayı aramaya devam etti. Sonunda onu bir koltuğun köşesinde, öylece dururken buldu. Yine de sessiz tuşunu bulması fazla uzun sürdü. Tuşa bastığında ortama hâkim olan sessizlik, “Ah, Brad!” seslerinden daha sağır ediciydi.

Mallory, Ty’ın kendisine baktığını hissedebiliyordu. Tek düşünebildiği onun da kendisini böyle bağırıtığı olduğu için, alt dudağını ısırıldı.

Ama en azından, Mallory öyle yalvarmamıştı.

“Şu an ne düşündüğünü söylemen için sana para teklif ederdim ama teklif edeceğimden daha fazlasına mal olacağını hissediyorum.”

Mallory hemen, “Hiçbir şey düşünmüyorum,” dedi. Sonra yüzünün kızardığını hissetti.

Ty, “Yalancı,” derken oturduğu yerden kalkıp ona yaklaştı. Mallory’nin nefesi kesildi. Orada öylece nefes almayı unuttu. Bu, iyi bir şey değildi; çünkü nefes alması ve bir yere tutunması gerekiyordu. Ty, ona doğru biraz

eğildi. Dudakları kulağına temas etti. “Sen, o kadın kadar ses çıkarmadın.”

Mallory, gözlerini kapattı. Yine kızardı. “Düzgün bir erkek, bu konuyu açmazdı bile.”

Ty, düzgün bir erkek olmadığını söylercesine omuz silktilti. Aslında hiç öyle biri olduğunu iddia etmemişti. Elbette bekleme odasında başka kimse yoktu ama koridorun diğer ucundaki kayıt masasında Camilla’yla annesi vardı ve ikisi de hiç gizlemeye çalışmadan, merakla açık açık onlara bakıyorlardı. Mallory, onlara arkasını döndü. “Ben ses çıkarmadım,” diye fısıldadı.

Yüce Tanrım! Öyle demek istememişti ama bu dediği, Ty’ın gülümsemesine neden oldu. İçtenlikle gülümseyince göz kenarları kırıştı ve onu çok daha yakışıklı gösterdi. Tabii olduğundan daha yakışıklı görünmesi mümkün değildi.

“Evet, çıkardın.”

Tamam, belki de ses çıkarmıştı ama kendine hâkim olamamıştı. İstemeye istemeye, “Uzun zaman olmuştu,” diye itiraf etti. Ayrıca Ty ne yaptığını gerçekten çok iyi biliyordu.

Tammy’nin de ona hatırlattığı gibi, Mallory’nin en son erkek arkadaşı, Seattlelı bir muhasebeci olan Allen’dı. Allen, onun sürekli oradan buraya gelmeye degeceğini düşünmemişti. Bu, geçen yıldı. Uzun ve aksiyonsuz bir yıl...

Ty’ın gözlerindeki ifade yumuşadı. Mallory, onun gözlerinin yemyeşil olmadığını fark etti. İçinde başka renkler de vardı. Onlara bakınca, kendi gözlerindeki ifade de yumuşadı. Mallory nefes nefeseyken, çığlık atarken ve ona

dizideki kadın gibi yalvarırken, Ty ona kimsenin sarılma-
dığı gibi sarılmış, kulağına tatlı, seksi sözcükler fısılda-
mıştı. Kabul etmek istemiyordu ama Mallory, o kendisine
sarıldığında kollarındaki gücü, onda uyandırdığı o baş
döndürücü mutlak güvenlik ve çılgınca kendinden geç-
me duygusunu hatırladığında şu an bile tahrik oluyordu.
Ty, “Benim için de uzun zaman olmuştu,” diyerek onu
şaşırttı. Onun kadar yakışıklı, bu kadar yoğun feromon
ve testosteron salgılayan bir erkek, nasıl olur da uzun bir
zaman seks yapmayabilirdi ki?

Ty’ın arkasındaki ekranda kadın hâlâ bağırmaya de-
vam ediyordu. Onu sessiz izlemek, görüntüyü daha müs-
tehcen yapmıştı. Mallory, “Ben böyle yapmadım,” diye
mırıldandı. Ty akıllılık edip dilini tutsa da, ifadesi her
şeyi ortaya seriyordu. Mallory inanamayarak, “Ne? Öyle
yaptığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Ty gözlerini ekrana çevirdi. Sonra tekrar Mallory’ye
baktı. “Eğer bir yardımı dokunacaksa, sen o sırada daha
seksi görünüyor, daha seksi sesler çıkarıyordun.”

Aman Tanrım! Mallory ona arkasını döndü. Kapıya ka-
dar gitmişti ki yine Ty’ın o boğuk, kadifemsi sesini duy-
du. “Nereye gidiyorsun?”

“Seni bırakıp gidiyorum. Aslında bu sana tanıdık gel-
meli.”

“Ben buraya bir hasta olarak geldim.”

Mallory’nin tekrar arkasına dönmesine neden olabile-
cek sözlerdi bunlar. Arkasını dönüp, “Öyle misin? Hasta
mısın?” diye sordu.

Ty, kafasını işaret etti. “Josh, dikişleri aldirmek için on
gün sonra tekrar gelmemi söylemişti.”

Josh mı? Ty, Doktor Scott’a adıyla mı hitap ediyordu?

“Doktor Scott, Seattle’dan çağırıldı.” Ofladı. “Ama not bıraktıysa, dikişlerini ben alabilirim.”

Elbette annesiyle Camilla hâlâ izliyorlardı. Ama şimdi onlara, Mallory ile *Gizemli Yakışıklı*’nın konuştuklarına kulak misafiri olmaya yeltenmek dışında yapacak daha iyi işi olmayan personelden başkaları da katılmıştı. Mallory, onun burada görülmesinin olay olacağından ve mesaisi bitene kadar herkes tarafından duyulacağından emindi. Ama bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

“Hadi, bunu bir an önce halledelim.”

“Acıyacak mı?”

Mallory Ty’a, iri sert bedenine ve yürürken sol bacağı-nın nasıl hafif aksadığına baktı. Sonra da gözlerinin içine baktı. Gözlerinde, kendisiyle eğlendiğini yansıtan bir ifa-de vardı. Onunla alay ediyordu.

Peki, öyle olsun. Mallory de ondan geri kalamazdı:

“İçimden bir ses, dayanabileceğini söylüyor.”

8. Bölüm

Havva, Cennet Bahçesi'ni çikolata için terk etmiş.

Ty, Mallory'nin peşinden acil servisin ikiz kapılarından geçti. Mallory orada, mahremiyet için etraflarına bir perde çekti.

Ty askeriyede savunma taktikleri ve bilgi gizleme yöntemlerini öğrenmişti. Hatta iki konuda da mükemmeldi. Sonuç olarak, duygularını gizlemek de onun için çok kolaydı. Çalıştığı üçüncü dünya ülkelerinde, duygulara yer de yoktu zaten. Yani kayıtsız bir ifade takınmakta uzun zaman önce ustalaşmıştı ve bunu değerli bir araç olarak görüyordu. Bu, artık onun için çocuk oyuncağıydı. Ya da şimdiye kadar, Mallory'ye kadar öyle olmuştu. Çünkü Mallory söz konusu olduğunda, öyle davranmakta çok zorlanıyordu. Mesela şu anda, onu gördüğü için içi rahattı ama bunu gizlemek için çırpınıyordu. Anlaşılan Mallory onu gördüğüne o kadar sevinmemişti ki:

“Hemen geliyorum,” diyip gözden kayboldu.

Haklıydı. Dediği gibi, Ty onu bırakıp ortadan kaybolmuş ve bir yanı onu bir daha asla görmeyeceğini düşünmüştü. Ama başka bir yanı, onu görmeyi ummuştu.

Ty, onun burada çalıştığını biliyordu. Onun harika bir hemşire olduğunu tahmin etmişti. Fırtına gecesi, acil bir durum karşısında gayet akli başında ve metanetliydi. Ama açık artırmada, onun kollarındayken hiç de öyle değildi. O zaman akli başında ve metanetli olmaktan çok uzaktı. Âdeta açtı. Ty, onun bu yönünü çok seviyordu. Şimdi sakın bir karaktere bürünmüştü. Sol cebinin üzerinde kırmızı, küçük bir kalp olan açık pembe hastane üniforması içinde çok hoş görünüyordu. Ty, özellikle onun otoriter havasından hoşlanıyordu.

Kahretsin!

Onunla ilgili şu ana kadar öğrendiği her şeyi çok seviyordu. Buna tadı da dâhildi. Evet, onun tadına bakmak çok hoşuna gitmişti. Bu da buraya gelmesinin tek nedeniydi. Çünkü kendi dikişlerini kendisi de alabilirdi.

Yakınlarda bir yerde, birisi korku ve acı içinde hafifçe inledi. Ty, dört yıldır hiç yapmadığı bir şekilde sese tepki verip refleks olarak ayağa kalktı. Dört yıldır her türlü yardım ya da tıbbi müdahale çağrısını görmezden geliyordu.

İnleme sesi tekrar geldi. Ty gözlerini kapattı. Birden, buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Kendine hâkim olmayarak kafasını bulunduğu küçük, kare alanın perdesinden dışarı uzattı. Yan taraftaki yatakta bir monitöre, seruma ve oksijen tüpüne bağlı bir adam vardı. Adam, kırklı yaşların başında gibi duruyordu; alkol kokuyordu. Bir aydır duş almamış ya da çöplerin arasında yuvarlanmış gibiydi. Kır saçlıydı. Birden doğrulup havaya tekme-ler savurdu. Muhtemelen küçük, zayıf ve dehşete düşmüş gibi görünmesine neden olan geçici bir atak geçiriyordu.

Ty, olduğu yerde kalarak, “İyi misiniz? Hemşireye ihtiyacınız var mı?” diye sordu.

Adam kafasını salladı ama gözlerini kocaman açıp ellerini boş boş havada sallayarak inlemeye devam etti. Göz bebekleri büyümüştü. Suratında, uyuşturucu madde aldığını belli eden bir ifade vardı.

Ty, kendi kendine söylenerek onun yatağının yanına gitti. Seruma baktı. Serumunu, susuz kalmaması için vermişlerdi. Bu, iyi bir şeydi. Adamın ellerini tutarak hafifçe sıktı. “Neler oluyor?”

“Karnım ağrıyor.”

Adamın kıyafetleri pisti, parçalanmıştı. Ty, yırtıktan onun kolundaki üç dişli mızrak dövmesini görünce ofladı. Kasıldığını, hatta çok fazla kasıldığını hissederek, “Askersin,” dedi.

Adam, hâlâ uyuşturucunun yoğun etkisi altındayken, dili dolanarak, “Ordudanım,” dedi.

Ty kafasını salladı. Arkasını dönebilirdi ama adam onun eline, sanki hayata tutunmuş gibi tutundu. Bu yüzden, onu tutmaya devam edip tekrar yavaşça tabureye oturdu. Birdenbire ağzından, “Ben de donanmadaydım,” lafları çıktı. Özel Tim’de olduğundan bahsetmedi. Hiç bahsetmezdi. Bunun, sunduğu hizmetle gurur duymamasıyla hiçbir ilgisi yoktu. Bu, herhangi bir soruya cevap vermemesiyle ilgiliydi ve her zaman sorular sorulurdu. “Artık değilim.”

Teknik olarak değildi. Adam, “Asla çekip gidemezsin,” dedi. Bu, bir bakıma doğrudu.

“Bize, uzun geceler boyunca kâbus gördüğümüz için para vermeliler.” Adam bir dakika durup kafasını topladı.

maya çalıştı. Bu, onun için büyük bir çaba gibi duruyordu. Ty ona kendini fazla zorlamamasını söylemek istedi ama o bir şey diyemeden, adam tekrar konuştu. “Bize, hayatlarımız bu şekilde mahvolduğu için, fazladan savaş maaşı vermeliler.”

Onu anlayabiliyordu. Orada bir an sessizce oturdular. Adam artık uykuya dalar gibi görünüyordu. Ty, midesi- nin biraz bulandığını hissetti. Ruh derinliğinin bulandığını hissetti. Evet, hastaneye gelmek kesinlikle aptalca bir fikirdi. Bir daha penisiyle düşünmeyecekti. Bu sondu. Adam, alçak sesle sessizliğin içine doğru, “Sürekli onları düşünüyorum,” dedi.

Off! Lanet olsun! Ty’ın ‘kimi?’ diye sormasına gerek yoktu. Biliyordu. Adam ölenleri düşünüyordu. Ty sertçe yutkunup kafasını salladı.

Adam gözlerinde buğulu ama tutarlı bir ifadeyle ona baktı. “Sen kaç tane gördün?”

Ty gözlerini kapattı. “Dört,” dedi. Ama başkaları da vardı. Bundan çok daha fazlası vardı.

Adam, onu anlayarak titrek bir of çekti. Titreyen elini kaldırıp gömleğinin içinden bir matara çıkardı. “Al. Bunun faydası oluyor,” dedi.

Mallory perdeyi açmak için tam da o zamanı bulmuştu. Ty’a, “Demek buradasın?” diyip yataktaki adama sı- cak bir ifadeyle gülümsedi. “Daha iyi misin Ryan?”

Elinde matarayla yakalanan Ryan, kafasını titrek bir şekilde sallarken onun gözlerine bakmadı. Mallory, “Bunu ben senin için saklayayım, olur mu?” diyip matarayı onun parmaklarının arasından nazıkçe aldı ve tek kelime daha etmedi.

Ty, Mallory'den ne beklediğini bilmiyordu. Belki kızmasını ya da her halinden kendi yaptığı yanlışlar yüzünden buraya düştüğü belli olan bir adamla ilgilenmek zorunda kalmaktan nefret ettiğine dair bir belirti görmeyi bekliyordu. Ama Mallory, ona dokunmaktan çekinmeyecek rahatlatıcı bir şekilde Ryan'ın kolunu sıvazladı. Ty, onun bunu zorunluluktan öte gördüğünü düşündü. Çok daha önemseydiğini gördü. Bu tavrı gerçekti. Mallory gerçekti ve çok önemsiyordu. Ryan'a, "Kızını aradım. On dakika içinde burada olur. Şimdi bırakalım da serum bitsin; mineraller, potasyum, sodyum ve diğer faydalı şeyleri almana yardımcı olsun. Birazdan daha iyi hissedeceksin," dedi. Hayati değerlerini kontrol ederken, fiziksel temas kurarak onun alnını okşadı. Ty'a kafasıyla peşinden gelmesini işaret etti.

Ty, perdenin diğer tarafında sessizce, "O iyi olacak mı?" diye sordu.

"Ayılınca iyi olacak."

"Alkol dışında başka bir şey de almış."

"Evet."

"Kalacak bir yeri var mı?"

Mallory, ona uzun bir bakış attı. "Şu haline bak... Bir sürü soru falan soruyorsun?"

"Var mı?"

Mallory ofladı. "Üzgünüm ama seninle onun durumunu konuşamam. Ama sana, birilerinin onunla ilgilendiğini söyleyebilirim. Bunun bir faydası olur mu?"

Olurdu. Hayır, olmazdı. Ty boğazının neden böyle düğümlendiğini, kalbinin böyle çarptığını ya da bu konuyu kapatamadığını bilmiyordu.

“O bir asker. Kâbus görüyor. O...”

Mallory hafifçe, “Biliyorum,” diyip ona dokunmak için uzandı ve Ryan’ı sakinleştirdiği gibi, onu da sakinleştirdi. “Ve dediğim gibi, onunla ilgilenenler var.” Durup onu bir parça rahatsız edici bir şekilde, uzun uzun inceledi. “Biliyor musun? Herkes böyle davranmazdı. Oraya gidip bir ayyaşın elini tutarak onu sakinleştirmezdi.”

“Ben herkes değilim.”

“Hadi canım!” Mallory’nin cebindeki telefon titredi. Ekrana bakıp ofladı. “Bekle beni,” diyip bölmeyi işaret etti. “Hemen geliyorum.” Sonra kayıt masasının olduğu tarafa doğru gitti.

Ty’n önünde bir yatak daha vardı. Perde çekiliydi ama yatağın üstünde oturan hastayla konuşan bir hemşire tarafından birdenbire açıldı.

“Hastane önlüğünü giy. Ben de gidip doktorunu çağırayım.”

Hasta, anlaşılan kendi gelmişti ama iyi görünmüyordu. Otuzlu yaşlarında, iri bir adamdı. Üzerinde, göğsünün üstünde ‘Belediye’ yazılı bir üniforma vardı. Baştan ayağa pislik içindeydi. Anlaşılan buraya işten gelmişti. Ty ona bakarken, durumu kötüden daha kötüye gitti ve göğsünü tutarken nefesi kesildi.

‘Of Tanrım!’ diye düşündü. Neden buradaydı ki? Gitmeliydi. Onun yerine, zamanda geriye, o dağa, alev topuna dönüşen o uçağa gitti. Bir tepede oturmuş, kollarında Trevor’ı tutuyordu. Trevor, ezilen göğsünü sıkıca tutuyordu.

Kilometrelerce ötede ve dört yıl sonra, burada, hastane

yatağındaki adam inleyip elinde tuttuğu hastane önlüğünü yere düşürdü. Yere yığıldı ve gözleri yukarı kaydı.

Ty, geriye doğru bir adım attı. İçgüdüğü ona acele oraya koşup adama yardım etmesini haykırsa da, arkasında duran malzemelerin olduğu araca çarptı. Birisi, “Nöbet geçiriyor!” diye bağırdı.

Ve adamın hayatını kurtarma mücadelesi başladı. Birisi Ty’ı ayakaltından bölmenin içine çekti. Orada ona beş dakika ya da belki bir saat, hatta bir ömür gibi gelen bir süre bekledi.

Mallory sonunda geri geldi. Onun hâlâ öylece durduğunu görünce, keskin bir bakış attı. “Bunu gördüğün için affedersin. İyi misin?”

“Adam... O...”

“Yaşayacak.” Mallory yatağı işaret etti. “Otur. Buna ihtiyacın var gibi görünüyor.” İhtiyacı falan yoktu.

Mallory, tekrar yumuşak ama otoriter bir sesle, “Otur,” dedi.

Peki. Ty oturdu ama tabureye, yatağa değil. Yatak, hastalar içindi ve o bir hasta değildi. Lanet olası bir aptaldı ama hasta değildi. Mallory, esprili bir şekilde, “Hastanelerden pek hoşlanmıyorsun sanırım,” dedi.

“Hoşlanmıyorum.”

Mallory ellerini iyice yıkadı. “Kişisel bir deneyim yüzünden mi?”

Ty cevap vermedi. Cevap vermesine gerek yoktu. Anlaşılan Mallory bunu sorun etmiyordu. Bir çift lateks eldiven takıp birkaç çekmece açtı.

“Böyle konularda hassas mısın?”

Ty buna da cevap vermedi. Çünkü ona daha dün bas-

tıra bastıra ‘hayır’ demişti. Ama az önce koridorda olan şey, tam aksini gösteriyordu. Ty değişmişti. Bir zamanlar onu hiçbir şey etkilemezdi ama durum artık öyle değildi. Mallory, bunun açık bir örneğiydi. Onu etkiliyordu. Hem de çok.

Mallory büyükçe bir iğneyi havaya kaldırdı. Ty, gözlerini kırıştırdı. Mallory gülümseyerek iğneyi bıraktı ve onun, ortamı yumuşatmak için kendisiyle dalga geçtiğini fark etti. Kendi boğuk kahkahasını duyunca şaşırdı. O kasları uzun zamandır çalışmamıştı. Ty, gülümseyerek kafasını salladı.

“Sanırım bunu hak ettim.”

“Sanırım öyle.” Mallory bir tepsiye ihtiyacı olanları koyduktan sonra ona geldi. Tepsiyi yatağın üstüne koyup kenarına hafifçe oturdu. İç geçirdi. Çok yorgun olduğu belliydi. “Sen buraya oturmak istemiyorsan, ben çok istiyorum.”

Ty yine gülümsediğini fark etti.

“Yorgun musun?”

“Yorgunluk seviyesini üç saat önce geçtim.” Bir pamuğu alkole batırdı.

“O zaman, sen lisanslı bir hemşiresin.”

“Evet. Diplomamı dün internette satın aldım.” Ty’nin kaşının üstündeki yaraya pamukla bastırdı. Sonra dikiş kitini açtı. O kit, Ty için çok tanıdıktı. Sahada görev yapan bir sağlık görevlisi olarak bir sürü adamın yaralarını dikmişti. Mallory, cımbız alarak, “Endişelenme. Bir kere birini bunu yaparken izlemiştin,” dedi.

Ty, onun bileğini tutarak durdurdu. “Şaka yapıyorum.”

“Biliyorum elbette. Sadece cımbızı gözüme yakın tutarken gülerек kendinden geçmeni istemiyorum.”

“Aslında şu an keyfim hiç de yerinde değil.”

“Nasıl o zaman?”

Mallory tereddüt etti. Sonunda, “Utaniyorum,” diye itiraf etti.

Bu itiraf, Ty’ın donup kalmasına neden oldu. En son istediği şey, onun utanmasıydı.

“Utanma. Başka bir şey seç.”

“Mesela?”

“Kızgın... Kızgın olsan daha iyi olur.”

“Sana kızgın olmamı mı istiyorsun?” Kafası karışmış gibi duruyordu. “Neden ki? ‘Burada’ ve ‘şimdi’ diyen bendim. Unuttun mu?” Ty unutmamıştı. Öyle demesi, çok hoşuna gitmişti. “Tek seferlik bir şey isteyen de bendim. Koşulsuz, şartsız.”

“O zaman neden utaniyorsun?” Mallory ofladı. “Söyle bana.”

“Çünkü daha önce hiç böyle bir şey yapmadım.” Mallory’nin sesi şimdi bir fısıltıya dönüşmüştü. “Arada hiçbir bağ olmadan seks yapmadım,” diyerek ne demek istediğini açıkladı. “Şimdiyse...” Yavaşça Ty’la göz göze geldi. “İki seferlik bir şey isteseydim, diyorum.”

Ty, onun bu dediği karşısında kifayetsiz kalmıştı. Mallory, suratını ekşiterek kafasını salladı. Sonra kendi kendine biraz güldü.

“Neyse, boş ver.” Dikişlere bakmak için eğildi. “Güzel dikiş atılmış. Doktor Scott, bu konuda en iyisi. Ama muhtemelen iyi bir yara izin olacak. Bunun, senin için bir problem olacağını sanmıyorum. Çünkü kadınlar böyle

şeylerden hoşlanırlar. Görünüşe bakılırsa, seninle yatmak için kendilerinden geçecekler.”

Ty, hâlâ onun bileğini tutarak başparmağını onun nabzının üzerinde gezdirdi. Alçak sesle, “Sen tek başına kendinden geçmedin,” dedi.

“Geçmedim mi?”

“Geçtiysen bile, birlikte kendimizden geçtik.”

Mallory yine onun gözlerine baktı ve Ty, onun bu gerçeği kabullenmekte zorlandığını gördü. Mallory sonunda elini çekerek, “İkimiz de öyle hissettiğimiz sürece sorun yok,” dedi. Keyfinin biraz yerine geldiği sesinden belli oluyordu. O hem şefkatli, hem komik hem de metanetliydi. Bunlar, Ty’ın bir kadında en çok sevdiği özelliklerdi. Ama o bir kadın aramıyordu. En çok işe yaradığı kendi dünyasına geri dönmek dışında başka bir şey aramıyordu.

Mallory eğildi ve cımbızı kullanarak dikişlerden birini çekip sonra makasla kesti.

“Şimdi birazcık yanabilir,” diye uyararak ipi çekti. “Eee? Ne iş yaptığından bahsetmiştin?”

Ty *‘iyi deneme, çok iyi’* diye düşündü.

“Bahsetmemiştim.”

Mallory bir dikiş daha çekti. Sonra öylece, onun gözlerine baktı. Gözleri inanılmaz güzeldi. Çoğunluğu çikolata kahvesiydi ama aralarda açık kahve hareler de vardı. Ayrıca Ty’ın içini seksi, kıvrımlı bedeninden daha çok kıpır kıpır eden keskin bir zekâsı vardı.

Bir kadın, perdeden içeri kafasını uzattı. Bu, kayıt masasındaki aynı genç, hevesli kadındı. Ty’a bakarak Mallory’ye:

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu.

“Hayır. Ben hallediyorum.”

Kadının yüzü düştü ama başka bir şey demeden gitti.

İki saniye sonra, başka bir hemşire geldi. Ty, onu açık artırmada gördüğü için tanıdı. Mallory’nin annesiydi. Annesi, Ty’a bakarak Mallory’ye, “Yeni hasta geldi,” dedi.

Mallory ona, “Sıra sende,” diye karşılık verdi.

Annesi suratını astı. “Mal!”

“Anne!”

Perde bir hışımla kapandı ve yalnız kaldılar.

“Ona burada anne dememden hiç hoşlanmıyor.”

“Annenle birlikte çalışıyorsun demek?”

Mallory de onun taktiğini uygulayıp sessiz kaldı. Bu, Ty’ın gülümsemesine neden oldu. Onun ağzını arayarak, “Sinirli görünüyordu,” dedi. Bu, Ty için yeni bir durumdu. Daha önce kimsenin ağzını aramamıştı. Bundan nefret ederdi.

“Hem de nasıl!” Mallory bir dikiş daha çekti. Ty neredeyse hiç hissetmedi. Mallory’nin eli hafıftı ve Ty, onunla daha önceki deneyimi sayesinde bunu iyi biliyordu.

“Benim yüzümden mi?”

“Neden böyle bir şey düşündün ki? Neredeyse hiç tanımadığım bir adamla bir depoda seks yapmak için kendi yardım toplama etkinliğimi terk ettiğim için mi?”

“Gerçekten harika seks,” diyerek onu düzeltti. Mallory ona dik dik bakınca, “Bir yatak olsa neler yapardık bir düşün,” diye ekledi.

Mallory kesik bir kahkaha attı. Ty onun suratına baktı. Mallory onu gerçekten büyülemişti. Buna şaşırdı. Mallory’nin yakında adını unutacağı bir kasabadaki sadece sı-

radan bir kadın, hoş bir hemşire olması gerekiyordu. Ama Ty, onun sadece bunlardan ibaret olduğuna inanmıyordu.

“N’aber Mal?” Başka bir kadın daha bölmenin içine kafasını uzattı. Bu seferki, otuzlu yaşlarında, üstünde temizlik görevlisi üniforması olan bir kadındı. “Bir şeye ihtiyacın var mı?”

“Yok!”

Kadın alınarak, “Tanrım! İyi. Terslemene gerek yok,” dedi.

Kadın ortadan kaybolduğunda, Mallory ofladı. Kullandığı aletleri lavaboya bıraktı. Arkası ona dönüktü.

“Ya bacağın?”

“Bacağıma ne olmuş?”

“Ona da bakmamı ister misin?”

“Hayır.”

Mallory ona dönüp beklenti dolu bir ifadeyle baktı ama bir şey söylemedi. Ty gülümsedi.

“Bu sessizlik taktiğini bana karşı kullanamazsın. Onu ben icat ettim.”

Mallory masum masum, “Hangi sessizlik taktiği?” diye sordu.

“Hiç konuşmadığın ve bende o sessizliği bütün sırlarımla doldurma isteği uyandıracak sessizlik taktiği.”

Mallory gülümsedi. “Yani sırlarının olduğunu kabul ediyorsun?”

Ty rahat rahat, “Bir sürü,” diye itiraf etti.

Mallory’nin gülümsemesi kayboldu. “Nişanlısın ya da daha kötüsü, evlisin. On çocuğun var. Aman Tanrım! Bana çocuklarının olmadığını söyle.”

“Yok. Ayrıca nişanlı ya da evli değilim. Hiçbir şey değilim.”

Mallory ona uzun uzun baktı. “Bazı sırlar, içinde tutarsan seni zehirlerler. Bunu biliyorsun, değil mi? Bazı sırların içini kemirmeden anlatılması gerekir.”

Belki öyleydi ama Ty’ın sırları için böyle bir şey söz konusu değildi. O, kısa bir süre sonra buradan çok uzaklara, eninde sonunda onu öldürecek yüksek tempolu, tehlikeli bir hayata geri dönmüş olacaktı. Ama Mallory öyle değildi. O, hayatını paylaşacağı ve birlikte yaşlanacağı birini bulacaktı.

“Sen çok fazla *Oprah* izliyorsun.” Mallory bu dediğinden etkilenmedi. Eldivenlerini çıkarıp çöpe attı. “Bütün ailen burada mı çalışıyor?”

Ty iyileşen ve şimdi dikişsiz yarasının üzerinde parmağını gezdirdi. Mallory iyi bir iş çıkarmıştı.

“Sadece annem, ablam ve ben... Ben ayrıca sağlık hizmetleri kliniğinde de çalışıyorum.”

“Öyle bir klinik olduğunu bilmiyordum.”

“Şey, henüz yok. Ama bu akşamki kasaba toplantısında onay alırsak, bu hafta deneme amaçlı açılacak.”

“Böylesine küçük bir kasabada böyle bir ihtiyaç var mı?”

“Bu hastane, bütün ilçeye hizmet veriyor, sadece Şanslı Liman’a değil. Ayrıca çok büyük bir ihtiyaç var. Burada, gençler arasında hamilelik oranı çok yüksek. Uyuşturucu madde kullanımı da artışa geçti. İstismar ve evsizlik de öyle. Danışmanlık hizmetlerine, yasal destek ve eğitim programlarına ihtiyacımız var. Ayrıca klinik, sağlık hizmetlerinden yararlanmaya maddi durumu yetmeyenler için, her hafta cumartesi günleri hizmet verecek.”

Mallory öylesine yetkindi ki, âdeta Ty’ın kalbini acıt-

tı. Kendi işinde de ondan faydalanabileceklerini düşündü ama onun Şanslı Liman'a yapışık olmasına çok memnun oldu. Onun dış dünyadaki bazı felaketleri asla yaşamamasını ya da iğneleyici tavrıyla karışık saf merhametini kaybetmemesini umdu.

“Peki, senin gibi bir kadının böyle bir şeyi üstlenmesine ne ne neden oldu?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Genelde, böyle şeylerin ardında bir neden olur. Senininki ne?”

Mallory arkasını dönerek yine ellerini yıkamaya koyuldu.

“Aa! Demek tek sırları olan ben değilmişim?”

Mallory tekrar ona döndü. Gözlerini kıstı.

“Sana bir şey diyeyim mi? Her soruma cevap vermene karşılık, ben de senin bir soruna cevap vereceğim.”

Ty böyle bir şeye hiç bulaşmaması gerektiğini biliyordu. Mallory'ye tek gecelik bir ilişki gibi davranmış olabilirdi ama onun farklı olduğunu çok iyi biliyordu. Dışarıdan güzel, tatlı ve masumdu ama o içten gülümsemenin altında bütün gücü elinde tutuyordu ve Ty bunun farkındaydı. O, tek bir samimi dokunuşuyla, onun bütün günahlarını itiraf etmesini sağlayabilirdi.

O sana göre değil.

Mallory soğuk bir tavırla, “Evet, ben de bunun sana fazla geleceğini düşünmüştüm,” dedi.

Bu, Ty'a çok fazla gelirdi. Gidiyordu ama yine de ağzını açtı. “İşten saat kaçta çıkıyorsun?”

Bu soru, Mallory'yi şaşırttı. Ty bunu anlayabiliyordu. Haklıydı. Kendisi de şaşırmıştı.

“Yedide.”

“Seni alırım.”

“Olmaz. İskeleyi biliyor musun?”

“Elbette.”

“Orada buluşalım. Dönme dolabın önünde.”

Mallory ona güvenmiyordu. *Akıllı kadın.*

“Tamam, dönme dolabın önünde.”

“Bu randevuya gelmeyi unutmayacağını nereden bileceğim?”

Randevu mu? Tanrım! Bu, tam anlamıyla bir çılgınlıktı. Ty, onun güzel gözlerine baktı; neredeyse boğuluyordu.

“Çünkü bu kez aklım başımda...”

Ama anlaşılan, aklı hiç de başında değildi.

9. Bölüm

*Stres çikolata kaplı olsaydı,
onunla başa çıkmak bu kadar zor olmazdı.*

Mallory mesaiden sonra arabasına binerken, onu bilmediği bir numara aradı. Amy, “Hastaneye seni görmeye mi geldi?” diye sordu.

Mallory, Ty’ın bugün hastaneye geldiğini onun nasıl bildiğini sorma zahmetine bile girmede. Muhtemelen ilan panosundan duyurulmuştu.

“Bu kimin telefonu?”

“Restoranda buldum. Jan’e söyleme. Unutulan telefonları kendine saklamayı seviyor.”

“Amy! Başka birinin telefonunu kullanamazsın.”

Amy, kayıtsız bir tavırla, “İşte bu yüzden, muzip bir kız olmak için ders alman gerek. Tamam, *çikolatakoliklerin* ani toplantısı tam da burada, şu an gerçekleşecek. Çünkü sen bir krizdesin.”

“Değilim.”

Amy, onu dinlemeden sözlerine devam etti. “Ders 1: Bir durumu her zaman kendi yararına kullan.”

“Ders 1 bu mu? Ders 2 ne?”

“Ders 2: Durumu kendi yararına kullandığını Facebook’ta anlatmamak. Bu, tam bir acemi hatası, Mal...”

Mallory ofladı. “Bana gerçekten faydası olacak bir nasihatın var mı?”

“Evet.” Boğuk konuşma sesleri duyuldu. Sonra Amy geri geldi. “Grace geldi. Bugün iş arayarak ortalıkta bulunduğu için kocaman, sıcak bir brownieye ihtiyacı var. Grace, ‘Ders 3 erkeklerin görsellikle ilgilendiğini anlamak,’ diyor. Haklı da. Her zaman muzip kız ayakkabılarıla külotları giy. Böyle şeyler ortam yaratır.”

‘Muzip kız külotları’ ifadesi yeterince açtı.

“Muzip kız ayakkabıları mı? Sen burnu demirli botlar giyiyorsun ama?”

Grace’le Amy bu konu üzerinde tartışırken, Mallory yine boğuk konuşmalar duydu. Amy geri geldi. “Tamam. Grace, bunun kafa yapısıyla ilgili olduğunu düşünüyor. Ben kaba bir insanım. O yüzden, botlar bana uyuyor. Sen... Daha yumuşaksın. Senin topuklu ayakkabıya ihtiyacın var. Şeritli ve seksi olanlara...”

Bütün gün ayakta durduktan sonra topuklu ayakkabı giyme fikri, Mallory’nin ağlamak istemesine neden oldu. Sonra, Ty ellerini ayak bileklerine koyup topuklu ayakkabılarını çıkardığında nasıl hissettiğini hatırladı. Bu, çok hoşuna gitmişti.

“Tek bir çift topuklu ayakkabım var, onlar da ayağımı acıtıyor.”

“Başka bir çift daha al. Ders 4: Onun telefonunu ele geçirip rehberine göz gezdir.”

“Rehberine göz falan gezdirmeyeceğim.” Durup bunu değerlendirdi. “Ayrıca rehberde ne arayacağım ki?”

“ ‘*Torbacım*’ diye kayıtlı birisi varsa, işte o zaman yürümemelisin, koşmalısın.”

Mallory gözlerini kırıştırdı. “Telefonunu restoranda bırakan adamın rehberinde ‘*Torbacım*’ diye biri mi kayıtlı?”

“Ayrıca ‘*Eski Cadalog Karım*’ var. A-a... Bir de ‘*Anne-ciğim*’. Yani hiç de iyi bir kısmet sayılmaz.”

O anda Grace telefonu alıp ağzı dolu konuştu. “Bir sonraki görüşmemiz yüz yüze olmalı, Mallory. *Brownie* inanılmaz.”

Mallory, inanılmaz bir brownienin tadını çıkarabiliyordu. “Benim yerime biriniz tadını çıkarın.”

Amy, “Grace’in Kanada sınırından San Diego’ya kadar yaptığı bütün iş başvuruları geri çevrilmiş. Yani ona, brownienin yanında gidecek bir kadeh bir şey koymayı düşünüyorum. Bu arada, oteldeki Tara’yı aradım. Orada az bir miktara kalması için buralılara özel indirim uygulamanın sorun olmayacağını söylediler. Artık Grace de yerli sayılır. Bana gelecek olursak, durumum belirsiz. Harekete geçmek için havaların daha ısınmasını bekliyorum,” dedi.

“Hangi konuda harekete geçmek için?”

“Hayat konusunda. Bu arada da sana odaklanacağız. En berbat halde olan sensin. O yüzden, böyle yapmamız en mantıklısı. Kendine bir çift muzip kız ayakkabısı al.”

Mallory telefonu kapatıp arabasını iskeleyle sürdü. Arabadan indiğinde, tuzlu deniz havasını içine çekmek için bir an durdu. Kıyıya vuran dalga sesleri gergin sinir-

lerini rahatlatmış. İskelenin girişinde afişler asılıydı. Birinde, yakında sahnelenecek bir lise tiyatro gösterisi; başka birinde de gelecek hafta gerçekleşecek bir müzik festivali vardı. Ama onun ilgisini çeken, kasabanın aylık ‘İlgili Sakinler Toplantısı’nın afişiydi.

Bill Lawson’ın onun sağlık hizmetleri kliniğini fikrini ortaya atacağı ve kasabadakilerin toplu tepkilerini alacağını toplantıydı.

Mallory’nin bu arada başka bir görüşmesi vardı. Kalbinin atışına bakılırsa bu, çok kısa bir süre sonra gerçekleşecek bir görüşmeydi. Üniformasını değiştirip Tammy’nin iş yerindeki dolabından ödünç aldığı yazlık bir elbise giymişti. Tammy’nin onunkilerden daha güzel kıyafetleri vardı. Tabii alışveriş merkezinde çalışan bir güvenlik görevlisiyle evli olmak, böyle bir şeydi. Kocasının sayesinde bir sürü indirimden faydalanıyordu.

Üstüne başına şöyle bir göz gezdirerek dönme dolaba doğru yürüdü. *Fena değil*, diye düşündü ama düz sandaletleri, muzip kız kuralına uymuyordu.

Bir dahaki sefere.

Gece ılık ve nemliydi. Dalgalar, iskelenin altındaki direklere hafifçe vuruyordu. Adım attıkça iskele, gelip giden dalgaların etkisiyle hafif titredi. Dalgaların böyle gelip gitmesi, onun içinde dalgalanan beklentiye çok benziyordu.

Kendi kendine, ‘Onunla tekrar yatmayacaksın. O, tek seferlik bir şeydi. Buraya, sadece onu merak ettiğin için geldin,’ dedi. Ayrıca, bugün hastanede çok seksi görüldüğü için gelmişti. *Kahretsin!* Mallory’nin başı dertteydi. Kavurucu güneşe doğru çekilen çaresiz bir varlık gibi

hissediordu. Böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğunu bilmiyordu. Açık artırma gecesindeki vedaları, alışılmadık bir durumdu. Ama ondan önce yaşanan hiçbir şey de alışıldık değildi. Hayır, aksine her şey muhteşemdi.

Dönme dolabın girişinde durdu. İçinde kopan fırtına ensesinde bir ürpertiye dönüşünce, yavaşça arkasına döndü ve Ty'ı kendisini izlerken buldu. İskelenin tirabzanına yaslanmış, bir ayağını rahat bir şekilde diğerinin önüne atmış, iskelede yürüyecek kadar dertsiz tasasız bir adam gibi duruyordu.

Ama ikisi de bunun doğru olmadığını biliyorlardı. Yüce Tanrım! Sadece ona bakmak bile Mallory'nin içinin bir tuhaf olmasına neden oldu. Saçları, sanki parmaklarını aralarında gezdirmiş gibi dağınıktı. Kirli sakalları vardı. İnce ama seksi dudağında gülümseme yoktu. Kaşının üstündeki yara yeniydi ve parlıyordu. Aynalı güneş gözlükleri, sert görünümünü daha da pekiştiriyordu. Bu görünüş ona çok yakışıyordu. Keten pantolon ve geniş göğsüne yapışan ama karın kaslarının üstünde bollaşan koyu renkli bir tişört giymişti. İri, esash, yapılı ve inanılmaz tehlikeli duruyordu. Ve bu akşamlığına Mallory'nindi. Onundu.

Bu, Mallory'nin yaptığı en akıllıca şeylerden biri değildi. Ama özgür olmak temkinli durmayı değil hayatı yaşamayı, hissetmeyi kapsıyordu. Bu adam, ona kesinlikle bir sürü şey hissettiriyordu. Birbirlerini tanıdıkları bu kısa sürede onun merak etmesine, kızmasına, bıkmasına ve hepsinden de öte, tahrik olmasına neden olmuştu. Aslında, şu anda da inanılmaz tahrik olmuştu. Onun tişörtünü çıkarıp âdem elmasından göbek deliğine kadar, hatta daha da ötesini yalamak istiyordu.

Ty, yavaşça güneş gözlüklerini kafasına doğru itti. Çarpıcı yeşil gözleri, hiç başka bir yere sapmadan onun gözleriyle buluştu. Mallory, onun aklını okuyamayacağını biliyordu ama sıçradı ve düşüncelerinin aldığı yönden dolayı biraz utanarak kızardı.

Ty, tırabzandan uzaklaşarak ona doğru geldi. Hiç düşünmesine gerek olmadan, bütün kasları göz alıcı bir şekilde kıpırdıyordu. Mallory ne beklediğini bilmiyordu ama onun elini tutup kendisini dönme dolabın etrafından dolaştırarak gözden uzağa, depo görevi gören bir kulübeyle tırabzan arasına çekmesini beklemiyordu. “N-ne yapıyorsun?”

Ty cevap vermedi. Sadece kocaman elleriyle onu tutup parmak uçlarında kaldırdı ve dudaklarını dudaklarıyla buluşturdu. Mallory’nin çantası pat diye yere, ayaklarının ucuna düştü. Ellerini Ty’nin saçlarının arasına soktu. Onun dili diline değdiğinde, bedeni âdeta eriyip gitti. Sonra, o ne olduğunu anlayamadan öpüşmeleri sonlandı ve dengesi sarsılmış bir halde durup onu görmeye çalışarak gözlemini kırıştırdı. “Bu da neydi?”

Ty, çantasını yerden alıp ona verdi. “Aklımı yitirdim. Çok dikkat dağınıcısın.”

“Sen değil misin?”

Ty’nin gözlerinde ateşli bir ifade belirdi. “Bu sorunu çözebiliriz.”

“Hayır, kalsın. Sen, uzun süre, hatta kısa süre bile sığabileceğim bir liman olmadığımı söylemiştin.”

“Ama ben senin listendeyim. Bay Yanlışlar listende...”

“Evet, lafı açılmışken listenin sıralamasını değiştirdim.” Bu, düpedüz yalandı. Listeyi yeniden düzenlemişti. Liste ondan ibaretti. Ty, tek kaşını kaldırdı:

“Şu hırdavatçıdaki ismi lazım olmayan herif mi benim önüme geçti? Hani memeleri olan herkesle yatan herif...”

“Belki de öyledir?”

“Ben bugün hırdavatçıya gittim. Anderson orada tatlı, genç bir kızla flört ediyordu.” Eğilip dudaklarını onun kulağına değdirdi. “Anderson’ı listenden çıkarabilirsin.”

Bunu dememişti aslında, değil mi? Ty ona ne yapacağını söylememişi.

“Ben...”

Ty onu tırabzanlara yaslayarak tekrar öptü. Anlaşılan, söyleyeceği şeyi duymak istemiyordu. Bu hiç sorun değildi; çünkü Mallory, listesinde kimin olduğu şöyle dursun, kendi adını bile unutmuştu. Dilini onun ağzına sokup ellerini ipeksi saçlarında gezdirdi. Memeleri onun sert ve sıcak göğsüne baskı yapıyordu. Elinden gelse, onun içine girecekti.

Buraya, ona sorular sormaya geldin.

Soru sorma niyetiyle bacaklarını sıkarak birleştirmeyi düşündü ama Ty, diziyile onun bacaklarını itip kaslı bacağını onun bacaklarının arasına soktu. *Yüce Tanrım!* Mallory’ye kendini inanılmaz iyi hissettirdi. Sahip olduğunu unuttuğu bir parça iradeyle onun göğsünü itti. Ty, bir an hiç kıpırdamadı. Sonra yavaşça geri çekildi. Gözleri aralıktı, seksi bir ifadeyle bakıyordu. Mallory, titrek bir sesle, “Tamam,” dedi. “Halka açık bir yerde seks yapmamızla sonlanmayacak bir şey yapmayı deneyelim.” Ty’nin ifadesinden hiçbir şey okunmuyordu. Kapalı bir kutu gibiydi ama Mallory konuşkandı ve onun başına buyruk bir adam olup olmadığını öğrenmek istiyordu. Aklını kurcalayan bir şeyden daha kurtularak, “Sen ne iş yapıyorsun? As-

ker misin?” diye sordu. Bu, sakın, yere sağlam basan, her şeye hazırlıklı ve metanetli duruşundan belli oluyordu. Mallory, onun Ryan’ın başucunda nasıl görüldüğünden bahsetmiyordu bile. Orada sanki Ryan’ın ne hissettiğini ruhunun derinliklerinde hissediyor gibi duruyordu.

Ty, boğuk ve alaylı bir kahkaha attı. “Demek bu konuya alıştıra alıştıra gireceğiz?”

“Evet.” Mallory onun gülümsemesini gördüğüne sevindi. “Bu huyumu bilmiyorsun ama ben ‘*ya hep ya hiç*’ diye düşünerek hareket ederim.”

“Fark ettim.” Ty ona baktı. Gözleri ona, onun kendisiyle ilgili başka şeyler, yüzünün kızarmasına neden olan şeyler de bildiğini düşündürdü. “Şu an, birkaç arabayı yeniden topluyorum.”

Bu, Mallory’nin sorusunun cevabı değildi. Ve beraberrinde başka soruları da getirmişti. “Yani tamirci misin?”

“Burada, Şanslı Liman’dayken öyleyim.”

“Ama...”

“Sıra bende. Geçen gece... Neden beni seçtin?”

Mallory, bu soru karşısında biraz kıpırdandı. Ama bu, yerinde bir soruydu. Ty, açık artırma gecesinde yaptıkları şeyin onun için bir ilk olduğunu biliyordu ama Mallory’nin ona karşı bir şey hissettiği için bütün bunları yapabildiğini bilmiyordu; bilemezdi. Yaptıkları şey çılgıncaydı. Birbirlerine tamamen yabancıydılar.

“Dediğim gibi, uzun zaman olmuştu.”

“Yani hazırda ben vardım, öyle mi?”

“Şey... Anderson biriyle birlikteydi. O yüzden...” Ty homurdandı. Mallory güldü. “Nedenini tam olarak bilmiyorum,” diye itiraf etti. “Ama...” *Söyle gitsin!* “Sana karşı bir çekim duydum.”

Ty'in yüz ifadesi o anda ciddileşti ve yavaşça kafasını salladı. "Bana karşı bir çekim duymak istemezsin, Mallory."

"Evet, istemiyorum ama duyuyorum. Ayrıca daha fazlası da var..."

"Şu 'sıkıldım ve huzursuzum' meselesi mi?"

Demek Ty annesiyle konuştukları her şeyi duymuştu? Adamın gerçekten hassas kulakları vardı. Ty, alçak bir sesle, "Huzursuzluğundan kurtulmak için beni kullandın," dedi.

Mallory, "Evet," diyip suratını ekşitti. "Bunun için özür dilerim."

"Mallory, beni istediğin zaman kullanabilirsin."

"Ama sen onun tek seferlik bir şey olduğunu söylemiştin?"

"Aslında sen öyle söyledin. Planlar değişir. Anlaşılan, seni daha fazlasını arzular bir halde bıraktım. Bu da benim kitabımda tatminsizlik demektir." Gözleri ateşli ve karanlık bakıyordu. "Bu durumu düzeltmemiz gerek."

Mallory, sanki Ty ona dokunmuş gibi bedeninin tepki verdiğini hissetti. Onu hiç de tatminsiz bir halde bırakmamıştı. Aslında o, hayatında daha önce hiç o kadar tatmin olduğunu hissetmemişti.

"Dondurma," diye fısıldadı. Birden, boğazı kurumuştu. "Sanırım dondurmaya ihtiyacım var."

Ty, onun ne düşündüğünü anlamış gibi gülümsedi ama üstüne gitmedi. Birlikte, dondurma standına gittiler. Dondurmacı yirmili yaşlarında, bir gence göre küçük ve çok cılızdı ama Ty kendisine samimi bir şekilde gülümseyince, Mallory cılız dondurmacıyı incelemeyi bıraktı.

“Selam, Mal! Bugün çok güzel görünüyorsun.”

Lance, acil servise her geldiğinde ona aynı şeyleri söylerdi. Sırtüstü yatıyor ya da kistik fibroz yüzünden çok sık ölümün eşiğinde olabilirdi ama yine Mallory’ye o açık mavi gülen gözleriyle bakıp onunla flört ederdi. O, Mallory’nin en sevdiği hastalarından biriydi. Onun aylardır kendisi gibi hemşire olan Nancy’yle çıktığını bildiği için, “Güzel kız arkadaşın nerede?” diyerek ona takıldı.

Koyu renk saçlı hoş bir kız, Lance’in arkasından kafasını uzatıp gülümsedi. “İşte tam da burada... Selam Mallory,” derken, Nancy’nin gözleri Ty’a kaydı ve şüpheyle baktı. Ty dıştan bir tepki vermedi ama ne düşündüğü, ona bakışından belli oluyordu. Mallory ona acıyıp sohbeti kısa kesti. “Ben iki top vanilyalı dondurma istiyorum.”

“Yani her zamankinden... Hiç farklı bir şey alacak mısın? Bir parça da kurabiye aromalı dondurma ekle ya da biraz çılgınlık yaparak üzerine şekerleme eklet.”

Mallory, bilerek Ty’a hiç bakmadı. “Bu seferlik olmaz.” Çılgınlığı zaten yapmıştı ve yaptığı çılgınlık tam da yanında duruyordu.

Lance, Mallory’ye dondurmasını verdi. Sonra da Ty’a baktı. Ty, kafasını olumsuz anlamda salladı. Dondurma istemiyordu. Mallory, para için cebine uzanırken, *‘Muhtemelen bu sayede bu mükemmel formunu koruyor,’* diye düşündü. Ty ondan önce davranıp dondurmanın parasını ödedi. Mallory, yürürlerken dondurmayı yalayarak ona, “Kadınısı formuna dikkat mi ediyorsun?” diye sordu.

Ty, gözlerini onun dilinden hiç ayırmadan sordu. “Kadınısı formum mu?”

Ty’ın hiç de kadınısı bir tarafı yoktu. Hem de hiç. Mal-

lory, “Belki de diyettesin,” diye ekleyerek dondurmasını bir kez daha yaladı. “Göbeklenmemek için mücadele veriyorsun demek?”

Ty Garrison’ın bedeninde bir gram fazla yağ yoktu, ikisi de bunu biliyorlardı. Ama Mallory’nin kulahtan dondurma yalayışını izlerken, bakışları karanlık ve seksiydi. Sanki o aç bir yırtıcı hayvan, Mallory de onun yemişti. Bu düşünce, Mallory’nin ürpermesine neden oldu. Ty yavaşça, “Göbeklenmemeye çalıştığımı mı düşünüyorsun?” diye sordu.

Mallory uzanıp onun karın kaslarını sıvazladı. Kasları neredeyse elini geri tepti. Neşeyle, “Ben olsam, bu konuda endişelenmezdim. Hepimizin başına gelebilir,” dedi. Dondurmasını bir kez daha yaladı. “İşten izinli olmanın bacağıyla bir ilgisi var mı?”

“Evet.” Gözlerini onun dudaklarından hiç ayırmadı. Mallory ateşle oynuyordu ve bunun farkındaydı.

“Biliyor musun? Bu gizemli erkek tavırları, düşündüğün kadar tatlı değil. Sence de öyle değil mi?”

“Ben tatlı falan değilim.”

“Hadi canım!”

Ty, onu şöyle bir inceleyerek hafifçe gülümsedi. Sanki bir karar vermeye çalışıyormuş gibiydi.

“Bana asker olup olmadığımı sordun. Askerdim.”

Mallory, onun gözlerine sorgulayan bakışlarla baktı. “Ya şimdi?”

“Dediğim gibi, arabalar üzerinde çalışıyorum.”

“Peki, ya arabalar üzerinde çalışmıyorken?” Sabırlıymış gibi davranıyordu. “O zaman ne yapıyorsun?”

Ty yine ona öylece baktı. “Aynı tamir işinde olduğu gibi, sorunu belirleyip onu çözüyorum.”

“Ama arabaların sorunlarını değil.”

“Evet, arabaların sorunlarını değil.”

Hı? Kesinlikle bundan daha fazlasını söylemeyecekti. Bu, Mallory için hiç de iyi değildi.

“Ya bacağı?”

“Bir kaza geçirdim.”

Bunu söylerken tereddüt etmedi ama Mallory, onun içten içe bu konuyla ilgili daha fazla konuşmak konusunda tereddüt ettiğini hissetti. Onu daha fazla zorlamak istemeyerek, “Affedersin,” dedi. Acı verici bir konudan bahsetmek istememenin nasıl bir şey olduğunu biliyordu ama Ty’in daha fazlasını anlatmasını diledi. Ve anlattı da. “Tekrar işe dönebileceğime karar verilene kadar Şanslı Liman’dayım. Matt’le ben eskiden tanışıyoruz. İyileşmem için bana bir ev buldu.”

“Sağlığın ne durumda?”

“Hâlâ uğraşıyorum.”

Mallory kafasını sallayarak ona sarılmak için duyduğu inanılmaz isteği bastırdı. Ty, onun kendisine acımasını istemezdi. Bundan emindi.

“Bacağı ağrıyor gibi. Bunun için herhangi bir şey alıyormusun?”

“Hayır.” Elini beline koyarak Mallory’yi lunaparka doğru yönlendirdi. Anlaşılan, bu sohbet burada bitmişti. Ty, ilk stanttaki adamın eline biraz para tutuşturdu. O stantta ördek vuruluyordu. Mallory, “Ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Ördek vuracağım. Sen de vuracaksın.”

Mallory, onun ne yaptığını iyi bilen bir tavırla silahı alışını izlerken, “Ben ördek vurmak konusunda pek iyi değilim,”

dedi. Ty, iç geçirerek ateş etti. Sıradaki ördeklerin hepsini tek tek vurdu. Mallory, “Gösteriş meraklısı,” diyip kendi silahını aldı. Ne yaptığını bilmiyordu; tek bir ördek bile vuramadı. Silahı bırakıp ofladı.

“Berbat bir performans...” Ty, adama biraz daha para verip Mallory’nin arkasına geçti. “Silahı eline tekrar al.” Ayağını onun bacaklarının arasına sokup bacaklarını daha da aralayarak duruşunu düzeltti. Sonra kollarıyla onu sabit tuttu. Yani ona açıkça arkadan sarıldı. Mallory kafasını arkaya çevirse, dudağı onun taş gibi pazılarına değirdi. Bu isteğin yoğunluğu şaşırtıcıydı. Tadının dondurmadan daha güzel olacağına bahse girerdi. Ty böylece durdu. Sonra hafif bir nefes verdi. Çenesi kızın çenesine değiyordu. “Öyle sesli düşünüyorsun ki, daha şimdiden sertleştim.”

Mallory boğuk bir kahkaha attı. Ty, bedenini onun arkasına bastırarak şaka yapmadığını kanıtladı. Mallory, nefes nefese ve utanarak:

“Ne düşündüğümü nereden biliyorsun ki?” diye sordu. “Belki bir dondurma daha istediğimi düşünüyorumdur?”

“Dondurma istediğini düşünmüyorsun. Ördekleri vur, Mallory.” Ty ona yol gösterince, bir tane ördeği vurabildi ve rekabetçi doğası devreye girdi:

“Bir daha!”

Ty, nadir neşeli gülümsemesiyle tezgâhın üstüne biraz daha para koydu. “Ne kadar iyisin, göster bana bakalım.” Bu kez, onu hayal kırıklığına uğratarak birkaç adım geride durup onun tek başına atış yapmasına izin verdi. Mallory, tüm sıradan sadece bir tane ördek daha vurdu ki bu, onu inanılmaz gıcık etti. “Nasıl oluyor da bunu, bu kadar basit bir şeymiş gibi gösteriyorsun?”

“Pratik.” Ses tonundan, bir sürü pratiği olduğundan emin oldu. “Senin, konsantrasyonun üzerinde biraz çalışman gerek.”

Aslında Mallory’nin konsantrasyonunda bir sorun yoktu. Çok da iyi konsantre olmuştu. Ama onun kollarında, taş gibi bedeni sırtındayken nasıl hissettiğine konsantre olmuştu. Bu, çok hoşuna gidiyordu. Hem de çok fazla.

“Belki ördek vurabilmek umurumda değildir?”

“Sorun değil.” Ty biraz daha para koyup bir sıra ördeği daha vurdu.

“Vay, dostum!” Tezgâhın arkasındaki adam, ondan etkilenmişe benziyordu. Ödül olarak ona kocaman bir oyuncak ayı verdi. Ty, ayıyı Mallory’ye verdi. Mallory gülererek, “Kahramanım,” dedi. Ty suratını ekşitince, oyuncak ayıya sıkıca sarılarak yine güldü. Bu saçma jest, içinin ısınmasına neden oldu. Aslında bu aykırı bir durumdu; çünkü iri, sert Ty Garrison’la ilgili hiçbir şey içinin ısınmasına neden olmamalıydı. Mallory, onun bir kahraman olmak istemediğini biliyordu.

Ty onu, bir sonraki su tabancası standına götürdü. Orada da onu açık ara farkla üst üste üç kez geçti. Anlaşılan, Mallory’nin egosu umurunda değildi. Orada da pelüş bir köpek kazandı. Sonra Mallory’nin iki kocaman pelüş hayvanı aynı anda taşıyıp yolda giderken kimseye çarpmamaya çalıştığını görünce, kahkaha attı. Bütün bu gülme faslı, saçma bir şekilde Mallory’nin içinin yine ısıttı. İçinden, kendi kafasına vurmaya istedi. Çünkü kendisine ihtiyacı olmayan aptal bir pelüş hayvan verdi diye bir erkeğe âşık olmasına imkân yoktu. Kendi kendine, ‘Ona hiçbir koşulda âşık olmamalısn,’ diye hatırlattı.

“Böyle, tam da ergenler gibiyiz.”

“Eğer ergen olsaydık, şu lunaparkın arkasında olurduk ve sen, sana dokunmama izin vererek pelüş hayvanlar için bana minnettarlığını gösterirdin.”

Mallory, “Rüyada görürsün,” diye alay etti. Ama meme uçları sertleşti. Sonra bir araba yarışı oyununda rakip oldular. İkisi bir bölmede yan yana oturup birincilik için yarıştılar. Ty, onunla hiç ilgilenmeden, direksiyonunu rahatça idare ediyordu. Mallory’se ne rahattı, ne de konstantre olabiliyordu. Göz ucuyla onu izlemekle fazla meşguldü. Bu yüzden birkaç araba geride kalınca, Ty sırttı.

A-a! Demek dikkat ediyordu? Mallory, bundan emin olmak için ona sürtündü. Ty’ın gözleri kocaman açıldı ama gözlerini ekrandan ayırmadı.

“Bu işe yaramayacak, Mallory. Kaybediyorsun.”

İşe yaramayacakmış. Hıh! Bu kez, daha uzun süre ona sürtünerek göğüslerinin onun koluna değmesine izin verdi. Ty alçak, kadifemsi ve halinden memnun bir ses tonuyla, “Hile yapıyorsun,” dedi.

Ama Mallory, onun bütün dikkatini kendi üzerine çekmişti. Göğüslerini yine koluna değdirdi. Gözleri ekrandaydı. O yüzden, Ty’ın kafasını ona çevirdiğini fark edemedi. Ama kulak memesini hafifçe dişlerinin arasına alıp çekişi dikkatinden kaçmadı. Mallory dişlerinin arasından derin bir nefes alınca, Ty, ısırığının acısını diliyle dindirdi ve Mallory’nin dizlerinin bağı çözüldü. Ayağı gazdan kaydı, arabası duvara çarptı. Ty, arabasını hızla bitiş çizgisine sürdü. Mallory, “Hile yapıyorsun!” diye şikâyet etti. “Böyle yapamazsı...”

Ty onu tutup ayaklarını yerden kesecek şekilde kaldır-

dı. Sonra da ne diyeceğini unutturacak şekilde onu öptü. Onu tekrar yere bıraktığında eğer elleriyle onu tutmasaydı, Mallory düşerdi.

“Sen başlattın.” Onu bir kez daha ıslak bir şekilde öptü. Sonra da kendilerine akşam yemeği olarak sosisli sandviç aldı. Koca pelüş hayvanlarla birlikte iskelenin üstüne oturup sandviçlerini yediler. Mallory, “Eee? Kazanın etkilerini atlatmak için ne yapıyorsun?” diye sordu.

“Yüzüyorum. Matt’in canına okuyorum.” Ty sosisli sandviçinin son lokmasını da ağzına attı. “Karen kim?” Eğer Mallory’nin hayatı bir DVD olsaydı, o an birdenbire atlayıp ses çıkararak takılırdı. Ty, onun yüzünü dikkatlice inceledi. “Annenin ondan bahsettiğini duydum. Senin suratında da şu anki gibi tuhaf bir ifade belirdi.”

“Karen, benim kız kardeşim.” Duraksadı. Bunu anlatmak hiç kolay olmayacaktı. “O, ben küçükken öldü.”

Mallory’nin, tekrar hatırlamak istemediği hislere bu-
laştığı için gözlerinde endişe ifadesi belirdi. Neyse ki Ty ona boş, basmakalıp laflar etmedi. Bunun için minnettardı. Onun yerine, elini tuttu. “Nasıl?”

“Aşırı dozdan...”

Ty’ın elleri büyük, sıcak ve sertti. Yumruklarında, iyileşmekte olan kesik kesik yaralar vardı. Sanki bir araba parçası ya da aletle boğuşmuş gibiydi.

“Sen kaç yaşındaydın?”

“On altı.” Ty onun elini sıktı. Mallory iç geçirdi. “Sen kimseyi kaybettin mi?”

Ty hemen cevap vermedi. Mallory kafasını çevirip ona baktı ve onun, güneş batarken suyun yüzeyinde beliren ufak ışıltıları incelediğini gördü. Sonunda, “Dört en yakın

arkadaşımı aynı anda kaybettim,” diyip onunla göz göze geldi. “Üzerinden dört yıl geçti ama hâlâ berbat bir duygu.” Mallory’nin boğazı gerildi. Kafasını salladı. “Ordu da mı?”

“Donanmada. Biz çılgın bir gruptuk ama böyle bir şeyin olmaması gerekiyordu.”

“Benim kardeşlerimin üçü de çılgınlar. Onlar asker değiller tabii ama sadece... Çılgınlar.”

Ty gülümsedi. “Ama sen öyle değilsin.”

“Benim de bana göre bazı çılgınlıklarım oluyor.” İç geçirdi. “Şey... Aslında bir çılgınlığım, diyelim.”

“Biz...”

Mallory kafasını salladı. Ty, “Yani ben gerçekten senin için çılgınca bir macerayım,” deyip duraksadı. Sonra kafasını salladı. “Ama neden beni seçtiğinden tam olarak emin değilim.”

“Ben de birçok konudan tam olarak emin değilim.” Ty’nin gözlerine baktı. “Ama şimdi düşünüyorum da, sanırım güven verdiğin için.”

Ty ona öylece baktı. Sonra gülerek kendi suratını ovuşturdu. “Mallory, ben görüp görebileceğin en güvensiz adam sayılırım.”

Evet, öyleydi. Ama nedense Mallory o gece ona güvenmişti. Hâlâ da güveniyordu.

“Eğer yüzüyorsan, çabuk iyileşiyorsun demektir. İşe dönmen için ne zaman izin çıkacak?”

Ty, onun gözlerinin içine baktı. Kendi gözlerinde hiçbir pişmanlık yoktu.

“Yakında.”

Mallory kısık sesle, “Ve işin Şanslı Liman’da olmaya-

cak,” dedi. Olmayacağını biliyordu ama bunu duymaya, kendi kendine bunun, onun için sadece geçici bir dönem olduğunu hatırlatmaya ihtiyacı vardı.

“Hayır. Şanslı Liman’da olmayacak.”

Duyduğu hayal kırıklığı, şaşırtıcı derecede acı vericiydi. Söz konusu şey sadece seks olsa bile, onunla gerçekten bir şeyler yaşayabileceğini düşünmüştü ama durum hiç de öyle değildi. İç geçirerek ayağa kalktı. Ty da ayağa kalktı. Çöplerini alıp çöp kutusuna attı. Sonra Mallory suya bakarken, gelip onun yanında durdu. Mallory, “Ben bunu yapamam,” diye fısıldadı.

“Biliyorum.”

“İstiyorum ama ben...”

“Sorun değil.” Onu yanağından öptü. Sonra, gerçekten de mükemmel bir *Bay Yanlış* olduğunu ikinci kez kanıtlayarak gitti.

10. Bölüm

*Çikolata terapiden daha ucuz.
Hem randevuya da ihtiyacınız yok.*

Mallory, iki gün sonra kasaba toplantısı için Askeriye Konferans Salonu'na girdiğinde, bir *déjà vu* yaşadı. İkinci kadın deposuna giden merdivenleri özellikle görmezden gelerek büyük toplantı salonuna doğru yürüdü. Salon, kasaba toplantılarında hep olduğu gibi doluydu.

Aman, Şanslı Liman'da kimse bir şeyi kaçırmaz!

Mallory'nin elleri terliydi; kalbi hızla çarpıyordu. Kendisine arkada oturacağı bir yer buldu. İki saniye sonra, ablası yanındaki sandalyeye çöktü. Tammy, sessiz bir ıslık çalarak, "Ayaklarım çok yoruldu," diyip geriye yaslanarak ayak parmaklarını kıpırdattı. "Siz sağlıkçılar çok pasaklısınız, biliyorsunuz değil mi? Personel mutfağını temizlemek, bir saatimi aldı. Mesaimin bitmesine on dakika kalmıştı. Yirmi dakikalık arada, Zach'le çabucak işi pişirmeyi planlamıştım. Zamanında halledebilmek için çok acele etmemiz gerekti."

"Harika. Bunu bilmeye gerçekten ihtiyacım vardı. Te-

şekkürler.” Yüzü aydınlanan Tammy’ye göz ucuyla baktı. Huzurlu değil, yatışmış da değil de memnun görüldüğü inkâr edilemezdi.

“Niye bana öyle bakıyorsun? Az önce çığlıklar atarak zevkin doruğuna çıkmış gibi mi duruyorum? Çünkü aynen öyle yaptım.”

Mallory suratını buruşturdu. “Tekrar teşekkürler. Sana bakıyorum, çünkü mutlu görünüyorsun. Gerçekten mutlu.”

“Umarım öyledir. Çünkü Zach az önce...” Mallory elleriyle kulaklarını kapatınca, Tammy sırttı. “Vay be Mallory! Az kalsın aşırı bir tepki verecektin. Gören de neredeyse senin uzun süredir seks yapmadığını düşünür ama bu hiç de doğru değil.”

“Nereden bildin?”

Tammy yine sırtarak, “Şey, şu ana kadar kesin emin değildim. *Gizemli Yakışıklı*’yla yaptın, değil mi? Ne zaman? Açık artırmanın olduğu gece bir saat ortadan kaybolup yeniden ortaya çıktığında, süt dökmüş kedi gibiydin. O zaman mı? Biliyordum,” dedi.

Mallory’nin nefesi kesildi. “Ben...”

“İnkâr etmeye çalışma. Ayrıca bana telefonunu ver...”

Mallory, hâlâ utanarak telefonunu uzattı. Sonra Tammy bir şeyler yaparken onu izledi. “Ne yapıyorsun?”

“Yeni erkek arkadaşının adını unutmamayı garantiyorum. Al işte.”

Mallory rehberine yeni eklenen kişiye baktı: “*Gizemli Yakışıklı, nam-ı diğer Ty Garrison.*” Tammy’ye baktı. “Onun numarasını nereden buldun?”

“Kayıt birimine Doktor Scott için bir mesaj bıraktı. Cep

telefonunu da verdi. Ben de yanlışlıkla, bilerek ezberledim.”

“Böyle bir şey yapamazsın.”

“Off! Rahatla biraz, kasıntı hanımefendi. Beni kimse görmedi.”

“Tammy...”

“Şşşt! Başlıyor.” Toplantı başlarken, Tammy suratında hem alaylı, hem eğlendiğini belli eden bir ifadeyle önüne döndü.

Mallory, okullara spor ve sanat dersleri eklenmesine yönelik yeni karar, şehir merkezindeki kaldırımlar boyunca parkmetreler eklenmesi ve belediye başkanı Jax Cullen’in bir dönem daha başkanlık edip etmeyeceği görüşülürken, endişeyle tırnaklarını yedi. Sonunda, sağlık hizmetleri kliniği konusu açıldı. Bill Lawson ayağa kalkıp temel planlardan ve gerekli bilgilerden bahsetti. Sonra da insanların fikirlerini sordu. Katılanlardan ikisi, hemen sahnenin ortasına kurulan kürsüdeki mikrofona geçtiler. İlki, Bayan Burland’dı. Bastonunu tek eliyle kavrayıp diğer elinin kemikli parmağını dinleyenlere doğrulttu. “Ben sağlık kliniğine karşıyım. Hep de öyle oldum. Bize, yani çok çalışan vergi mükelleflerine çok fazla paraya mal olacak.”

Bill, “Aslında...” diyerek onun sözünü kesti. “Büyük bir ödenek aldık. Ayrıca, açık artırmada toplanan para da var. Gelecekte yapılması planlanan başka yardım etkinlikleri de var. Mesela gelecek hafta yapılacak araba yıkama etkinliği gibi.” Gülümsedi. “Mallory Quinn, kuruldaki herkesi araba yıkamaya ikna etti. Bu nedenle, hepinizin katılımını bekliyorum.”

Kalabalıktan coşkulu sesler yükseldi. Hastane kurulu, aralarında belediye başkanı, Doktor Scott, Matt Bowers ve başka birçok kişiden oluşuyordu. Şanslı Liman’da kimin kim olduğunu gözler önüne seriyordu. Birisi, “Sen de mi Bill?” diye seslendi.

“Ben de... Ben de en iyilerle birlikte araba yıkayabiliyim.”

Herkesten ‘vay!’ sesleri yükseldi. Mallory bir parça rahatladı. Bill, az önce araba yıkama etkinliğine büyük bir katılım olmasını garanti etmişti. İnsanlar, kasabanın en vasıflı ve hoş insanların kendi işlerini bırakıp araba yıkadıklarını görmek için yığınlar halinde gelirlerdi. Fotoğraf çekip gülerек onları işaret etmek için de fazla fazla para öderlerdi. Şanslı Liman, bu açıdan çok düşünceliydi.

Hala kürsüde olan Bayan Burland, ekşi bir suratla mikrofona vurdu. “Alo! Ben burada hâlâ konuşuyorum. Klinik, kasabamıza istemediğimiz türden insanları çekecek. Zaten aramızda onlardan bir sürü var.” Gözleriyle âdetâ yemini arayan bir kartal kıvraklığıyla kalabalığı hızla taradı ve arkada oturan Mallory’ye odaklandı. Tammy, “Cadı kadın,” diye mırıldandı.

Mallory, yerinde daha da aşağı kaydı. Bayan Burland, “Hepiniz bunu düşünmelisiniz,” dedi ve tekrar yerine geçti.

Sonra kasabanın sicil memuru ve yetkilisi Sandy ayağa kalktı. Yüzünde gerçekten pişman olduğunu gösteren bir ifade vardı. “Ben de karşıyım. Ben, kütüphanemizin hiç bütçesi yokken, okullarımızda zorunlu işten çıkarmalar yüzünden yeterli personel yokken ve bütçemiz denk değilken, kaynaklarımızı sağlık hizmetleri kliniğine har-

camamamız gerektiğini düşünüyorum. Gelen bağışları, çok daha iyi şeylere ayırabilmeliyiz. Affedersin Mal, gerçekten üzgünüm.”

Kalabalık kendi arasında konuşmaya başladı. İki insan daha kalkıp kliniğe karşı olduğunu söyledi. Sonra sıra Lucille’e geldi. O da pembe eşofmanı, daha da göz alıcı spor ayakkabıları ve laciverdimsi gri saçlarını geriye doğru topladığı pembe saç bandıyla ayağa kalktı. Ön sırada oturan Bayan Burland’a bir süre ters ters baktı. Söylentilere göre, yüzyıllar önce liseye birlikte gitmişler ve Bayan Burland, Lucille’in sevgilisini elinden almıştı. Lucille de Bayan B’nin Kore Savaşı’nda ön cephelerde değil ama bir genelevde kalp krizinden ölen erkek kardeşiyle yıldırım nikâhı kıyarak misilleme yapmıştı. Lucille’in boy çok kısaydı, mikrofon yaklaşık otuz santim tepesinde duruyordu ama bu ona engel olmadı. Kafasını mikrofona doğru kaldırdı. Topuz yaptığı saçı titriyordu. “Sağlık hizmetleri kliniği güzel olabilir. Çünkü o zaman, bel soğukluğu kapmışsam gidecek bir yerim olur.” İnsanlar kahkahaya boğuldular. “Ne var? Sizce cinsel hayatım hareketsiz mi?” Kafasını çevirip üçüncü sıradaki Bay Murdock’a göz kırptı. Bay Murdock da ona sıırttı. Yeni yıkanmış takma dişleri parlıyor ve hiç doğal durmuyordu. Lucille ona yine göz kırptı. Sonra da konuşmasına devam etti. “Ayrıca böyle bir kliniği, Mallory Quinn’den daha iyi birinin ellerine teslim edemezdik. O, muhteşem bir hemşire; ayrıca işletme diploması da var. Çok da akıllı bir kadın...”

Tammy Mallory’ye döndü. “Gerçekten ikisinden de diploman var mı?” diye sordu. Etkilenmiş benziyordu.

Mallory, ona bir bakış attı. “Mezuniyetimde sen de vardın.”

Tammy aklını yokladı. Sonra kafasını salladı. “Hatırlamıyorum. Ama ne yapayım, o dönemler kafam bayağı iyiydi.”

Lucille hâlâ konuşuyordu. “Biliyorum. Bazılarınız, Mallory’nin klinikte böyle büyük bir sorumluluğu yerine getiremeyecek kadar tatlı olduğunu söyleyebilir. Uyuşturucu madde terapisi ve erken hamileliği de kapsayan programları, uyuşturucu ve kadın satıcılarıyla dolup taşacak. Ama siz onu hak ettiği kadar takdir etmiyorsunuz. Eğer kliniğin şehre getireceği karmaşayla o başa çıkmazsa, o zaman yeni erkek arkadaşı kesinlikle çıkabilir.”

“Aman Tanrım!” Mallory elleriyle gözlerini kapattı. “Bakamayacağım.”

Tammy, dalga geçerek güldü. “En azından, seks partnerin olduğunu demedi. Ayrıca en büyük sorunun bu değil. En büyük sorunun, tek destekçinin keçileri kaçırmış bu yaşlı kadın olması.”

“Sen de oraya çıkıp beni destekleyebilirsin. Biliyorsun, değil mi?”

“Yapamam. Kalabalık karşısında utanıyorum.”

Evet, öyleydi. Lucille yerine oturdu. Dört kişi daha fikirlerini belirttiler. Hiçbiri kliniği desteklemiyordu. Tammy, Mallory’yi yerinde tutmak için neredeyse üstüne oturdu.

“Onları dövmenin sana bir faydası olmayacak.”

Mallory’nin telefonu gelen mesajla titredi. Mesaj anesindendi: “*O senin erkek arkadaşın mı?*” Sonunda ağarmış bir kot ve aynalı güneş gözlüğü olan uzun, ge-

niş omuzlu biri, göğüs hizasına gelen mikrofonun başına geçti. Söz konusu kişi, Ty Garrison'dı. O an Mallory sandalyesinde öyle aşağı kaydı ki onu zor görebiliyordu. Ama görmemek için yüzünü bir kez daha elleriyle kapattı. Tammy, "Tanrım, Mallory! Bu yaptığın, inanılmaz işe yarıyor. Seni hiç göremiyorum," diye fısıldadı.

Mallory ona vurdu. Ty, acele etmeden, net bir ses tonuyla konuştu. "Sağlık kliniği, yokluğunda çaresiz kalan insanların yaşam kalitelerini artıracak."

İnsanlar bir an kendi aralarında konuştular. Sonra karşı çıkanlardan biri, "Başka kasabalarda, insanların o tür yardım alabileceği yerler var," dedi. Başka biri, "Evet, buradaki insanların bu kliniğe ihtiyacı yok," diye seslendi.

Ty açık açık, "Yanıyorsunuz. Şanslı Liman'da, bu kliniğin sunacağı türden hizmetlere ihtiyacı olan insanlar var. Örneğin savaş gazileri," dedi. O an kimse tek kelime etmedi ama Ty'nin sessiz hâkimiyetinden korkup korkmadıkları ya da dediği gerçeği kabullenip kabullenmedikleri belli değildi. Ty, "Kafalarınızı kuma gömmeye devam edebilirsiniz," diyerek sözlerine devam etti. "Ama bağımlılıklarıyla başa çıkmak için yardıma ihtiyacı olan insanlar var. Şiddetten korunmak için gidecek yerleri olmayan insanlar, cinsel yolla bulaşan hastalıklarla ya da doğum kontrolüyle ilgili eğitim alamayan gençler var. Bu sorunlar gerçek ve gittikçe çoğalıyor. Bir sağlık hizmetleri kliniği, bütün ilçe için paha biçilemez bir kaynak olurdu." Duraksadı. Ortama mutlak bir sessizlik çökmüştü. Sessizliği hedef alarak, "Ayrıca Lucille haklı," dedi. "Böyle bir yeri yönetmesi için Mallory Quinn'den daha iyisini bulamazdınız. Her biriniz yardım etmeye çalışmalısınız.

Ben, gazilerle ilgili rehabilitasyon ve iş olanaklarından faydalanabilecekleri ya da topluma geri kazandırılacakları bir programa yeterince bağış yaparak yardım etmeye başlayacağım.”

Mallory’nin ağzı açık kaldı. Herkes olduğu yerde kaldı. Şanslı Liman’ın yerlileri söz konusu olduğunda, bu şaşılacak bir durumdu. Kimse gözünü bile kırpmadı. Tammy, “Çok seksi, ya! Onu bırakmamalısın gerçekten,” diye fısıldadı.

Mallory, hâlâ yüzüne kapattığı parmaklarının arasından Ty’a baktı. “Yapamam. Aramızdaki şeyin tek seferlik bir şey olduğu konusunda hemfikiriz.”

“Bu çok saçma! Artık ellerini indirebilirsin. Güvendesin. Kimse ona karşı çıkamaz. Çok otoriter.”

Ty gerçekten de çok otoriterdi. Dimdik durmuş, fikrini dile getiriyordu. Yardım teklif ediyordu. Tammy, “Baksana! Açık artırmada da fiyat vermeyi başlatarak senin kıcığını kurtarmadı mı?” diye sordu.

Evet, kurtarmıştı ve yine aynı şeyi yapıyordu. Onun kıcığını kurtarıyordu. Mallory’nin dikkatli bakışlarını fark etmişçesine, kalabalığın arasından onunla bir an göz göze geldi. Sonra oradan gitmek için kürsüden indi. Bütün kasabanın önüne çıkıp onu savunmuştu. Onu, yani tek gecelik bir kaçamağı savunmuştu: *Bu ne demek oluyor?* Mallory bunun, onun kendisini önemseddiği anlamına geldiğini düşündü. Bu farkındalık bedenini sardı ve onun gidişini izlemek için boynunu uzatarak biraz daha dik oturdu. Tammy dalga geçerek, “Erkek arkadaşın çok büyüleyici,” diye fısıldadı.

Mallory ona tekrar vurdu. Ty’ın etkileyici girişine rağmen

men, üç insan daha kalkıp kliniğe karşı olduklarını söylediler. Sonra sıra Ella Quinn'e geldi. Üzerinde hâlâ hastane üniforması vardı. Mikrofonu tuttu. "Bu, tam bir saçmalık! Bu kliniğe karşı olan herkes bencil ve cimri! Kendinizden utanmalısınız. Kızım Mallory'ye gelince, onun kliniği ve çıkabilecek her türlü problemi idare edebileceğini hepiniz çok iyi biliyorsunuz. Ne de olsa, hayatı boyunca kendi çılgın ailesiyle neredeyse gözünü kırpmadan başa çıktı." Gözleriyle kalabalığı aradı ve dördüncü sıradaki Joe'ya odaklanıp ona uzun uzun baktı. "Ayrıca, annelerinizi arayın. Kimse annesini yeterince sık aramıyor. Diyeceklerim bu kadar."

Joe, oturduğu yerde sindi. Omuzları yükselip neredeyse kulaklarıyla aynı hizaya geldi. Yanında oturan küçük sarışın, onun kafasının arkasına vurdu. Toplantı kısa bir süre sonra bitti. Mallory'nin etrafı, soru sormak isteyen insanlarla sarıldı. Gerçekten uyuşturucu alıcılarına hizmet verecek miydi? Kürtaajları ücretsiz gerçekleştirecek miydi? Tekrar serbest kaldığında, aradan bir saat geçmişti. Onu bulamayacağını bilse bile, gözleri etrafta Ty'ı aradı. Ama o çoktan gitmişti.

O öğleden sonra, Şanslı Liman'ın üstünde gürültülü ve şiddetli bir bahar fırtınası koptu. Ty, Shelby üzerinde çalıştı ve işi bittiğinde, bardaktan boşanan yağmurun altında araba sürdü. Canlı yeşil tonlardaki dik dağ kanyonlarının arasında hız yaparken, zihninde yoldan başka hiçbir şey kalmadı. Bir kez olsun geçmişi ya da işi düşünmedi.

Samimi ve seksi malûm hemşireyi düşünüyordu.

Yıllar önce donanma özel timi için eğitim kampındayken, yani Mallory Quinn'le tanışmadan çok uzun zaman önce duygularını rafa kaldırmıştı. Ama alıp alabileceği hiçbir eğitim onu Mallory'ye hazırlayamazdı. Onun kendi içinde ördüğü duvarlar söz konusu olduğunda, Mallory âdeta tek kişilik bir yıkım ekibiydi. Onun bütün savunma mekanizmalarını yerle bir ediyordu. Daha birkaç hafta önce, dünyada kimse, Mallory'nin onu tek bakışıyla dizlerinin üstüne çöktürecek güce sahip olduğuna ikna edemezdi. Ama Mallory bunu yapabiliyordu. Yapmıştı da.

Birkaç saat sonra Şanslı Liman'a döndüğünde, fırtına daha da şiddetlenmişti. Kırmızı ışıpta istop etmiş VW marka bir arabanın arkasında durdu. Yoğun yağmurun arasında bir kadının kaputu açmış bir şeylerle uğraştığını gördü. Kıyafetleri üstüne yapışmıştı. Kötü bir durumdaydı. Ty, arabasını kenara çekip ona doğru yürüdü. Kadın kaskatı kesildi. Sonra omzunda sallanan çantasının içine uzandı. Ty, savunma amaçlı bu hareketi fark etti. Kadının elinde bir tür silah olduğunu biliyordu. Aralarında bayağı bir mesafe bırakarak durdu ve zararsız olduğunu yansıtmasını umarak ellerini havaya kaldırdı. "Yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Hayır." Duraksadı. "Ama teşekkürler. Ben idare ediyorum."

Ty kafasını sallayarak onun sıırıslıkla kiyafetlerini inceledi. Islak saçlarından gözüne su damlıyordu. Sonra onun istop etmiş arabasının motoruna baktı:

"Distribütör kapağı mı ıslandı?"

Kadının gözlerinden, şaşırdığı belli oluyordu. "Nereden bildiniz?"

“Bu, 73 model bir VW. O kapak ıslanırsa çalışmaz.”

Kadın kafasını salladı. Duruşu rahatladı. Elini çantasından çıkardı. “Kapağı eteğimle kurulayacaktım ama çok ıslak.” Saçlarını yüzünden geriye atıp gözlerini kırıştırarak ona baktı. “Aaa! Ben sen tanıyorum. Sen *Gizemli Yakışıklı*’sın.”

Tanrım! Ty, bu takma addan nefret ediyordu. “Adım Ty Garrison.”

“Ben, Grace Brooks. Geçen hafta o berbat kar fırtınası olduğunda seni kurtaran üç melekten biri idim.” Güldü. “Ambulans çağıran bendim.”

“O zaman bu kadarını yapmama izin ver.” Ty yaklaştı. Distribütör kapağını onun elinden alıp henüz sırlıslıkla olmayan tişörtünün ucuyla sildi. Kapağın içini elinden geldiğince kurulayıp yerine taktı ve arabasını çalıştırıp Grace’i yoluna gönderdi. Tekrar kendi arabasına binip restorana gitti. Amy ve Jan oradaydılar. Jan’ın gözleri uç köşedeki televizyona takılmıştı. Televizyonda *American Idol* vardı ve Jan ekrana bağırıp çağırmakla meşguldü.

“Hadi ama! Berbattı. Tanrım, Simon’ı özlüyorum. O hep, her şeyi açık açık açık söylerdi.”

Amy, gözlerini devirerek Ty’in oturduğu masaya içi kahve dolu bir demlikle geldi. İki numaralı kurtarıcı melege, düşük bel keten pantolonla dar, dantelli bir tişört giymişti. Normalde her an tam tetikte olurdu ama bu akşam suratı düşüktü. Gülümsemesi cansızdı.

“Tart ister misin?”

“Olur.”

İki dakika sonra, kocaman bir dilim çilekli tartla geri geldi. “Şanslısın. Bu, yolun başındaki otelden gelen hari-

ka bir çilekli tart. Yani demek oluyor ki, bunu Tara yaptı.” Ty ona boş gözlerle bakınca, “Gezegendeki en iyi tart. Güven bana,” diye açıkladı. Bu oldukça abartılı bir iddiaydı ama tek bir lokma, doğru bir iddia olduğunu kanıtladı. Ty, Amy’nin bardağını dolduruşunu izledi. Sonra sol avucuna sardığı havluyu işaret ederek, “İyi misin?” diye sordu.

“İyiyim.”

Düpedüz yalandı. Diğer eli titriyor ve berbat görünüyordu. Ama eğer iyiymiş gibi davranmak istiyorsa, bu Ty’ı ilgilendirmezdi. Özellikle de Ty o anlamda iyi olma konusunda usta olduğu için... Ama eline sardığı havlunun kanla ıslanması, bir sorundu.

“Doktora ihtiyacın var mı?”

“Hayır.”

Ty, kafasını sallayıp tarttan biraz daha yedi. *Peki.* Amy iyiydi ve doktora ihtiyacı yoktu. Ve Tanrı biliyordu ya, Ty da bu meseleye hiç bulaşmak istemiyordu. Tartı yemeyi bitirince, kendi tabağını mutfağa götürerek masasını topladı. Jan, gözlerini televizyondan ayırmadan ona, “Hop! Arkaya geçemezsin. Bu, kurallara aykırı...”

“Garsonunun eli kanıyor. Bu da kurallara aykırı.”

Bu dediği, Jan’ın dikkatini çekti. Amy’nin sırtına baktı. Sonra suratını asarak Ty’a döndü. “Ona yardım eder misin? Mesaisinin bitmesine bir saat kaldı.”

Ty, ne haltlar karıştırdığını bilmiyordu. Çok uzun zamandır kimseyi tedavi etmemişti. Hatta tam olarak dört yıldır. Midesinin bulanmasını bekledi ama tek hissettiği, Amy’ye yardım etme ihtiyacıydı.

“Evet. Yardım edebilirim.”

Amy mutfakta, kesme tahtasının başında duruyordu. Elleri tahtanın üstündeydi. Kafasını eğmişti. Yüz ifadesinden, acı çektiği belli oluyordu. Ty'ı görünce sıçrayıp kafasını salladı.

“Müşteriler kendi tabaklarını kaldırmazlar.”

“Sana bir kez daha soruyorum. Doktora ihtiyacın var mı?”

“Sadece bıçakla saçma bir anlaşmazlık yaşadık.”

Bu bir cevap değildi. Ty onun eline sardığı havluyu açıp kesiğe baktı. “Bu, aptalca bir anlaşmazlıktan daha öte bir şey. Dikiş atılması gerek.”

“Sadece bir kesik.”

“Hı-hı, öyle ve senin acile gitmen gerek.”

“Hayır, gerek yok.”

Amy'nin sesinde gergin bir ifade vardı. Bu, Ty'ın çok iyi tanıdığı bir şeydi. Her nedense onun da içine iyice yerleşmiş bir hastane korkusu ya da nefreti vardı. Onu anlayabiliyordu.

“Acil yardım kitiniz var mı?”

“Evet.”

Kendisi yardım etmezse, Amy'nin başkasından yardım almayacağını biliyordu. Derin bir nefes aldı. “Onu bana getir.”

Restoranın acil yardım kutusu, birkaç yara bandıyla bir cımbızdan oluşuyordu. O yüzden, arabasına gitti. Kapağını hiç açmamış olsa bile, arabasında her zaman tam teşekküllü bir acil yardım kutusu bulundururdu. Mutfaka geri dönüp Amy'nin yarasına tekrar baktı. Kutuda küçük yaraları kapatmaya yarayan dikiş bantlarından vardı ama Amy'nin elindeki kesik, onunla kapatılamayacak kadar derindi.

“Bana güveniyor musun?”

“Elbette hayır.”

Ty, ‘*Aferin! Akıllı kız*’ diye düşündü.

“Ya ben ya hastane, Amy.”

Amy ofladı. “Tek ihtiyacım olan, lanet bir yara bandı. Ayrıca acele et. Müşterilerim var.”

“Beklesinler.” Amy’nin rengi biraz daha attı. Ty, onu mutfaktaki tek tabureye doğru itti. “Kafanı eğ.”

Amy kafasını tezgâha koyunca ses çıktı. Ty, yarayı temizledi. Sonra bir tüpün kapağını açtı. Amy, kafası hâlâ tezgâhtayken, onun ne yaptığına bakmak için yan döndü.

“Japon yapıştırıcısı mı?” diye cırladı.

“Deri yapıştırıcısı. Ayrıca sıkı tutun. Çok yakacak.” Sürmeye başladı ve Amy derin bir nefes aldı. “İyi misin?”

Amy kafasını salladı. Ty sessizce çalıştı. Sonunda yarayı büyük, su geçirmez bir sargıyla kapattı. Amy titrek bir nefesle, “Teşekkürler. Erkekler pislikler! Sen hariç elbette,” dedi.

Ty omuz silkti. Erkekler gerçekten de pisliktiler. Buna o da dâhildi. Amy’nin elini işaret etti. “Nasıl hissediyorsun?”

Amy, elini açıp yumruk yaparak durumuna baktı. “Hiç fena değil. Teşekkürler.” Ty’in her şeyi kutuya geri koyuşunu izledi. “Mallory, senin de kendisinininki kadar becerikli ellerin olduğunu biliyor mu?”

“Şaşırtmacalı sorulara cevap vermiyorum.”

Amy gülmeye başladı ama mutfağın kapısından biri girince, aniden nefesi kesildi. Gelen Matt’ti. Üniforması hâlâ üzerindeydi. Alnı kırıktı.

“Jan, senin bir yerlerinin kanadığını söyledi ve...” Göz-

leri Amy'nin beyaz tişörtündeki kana odaklandı. "Neler oldu böyle?"

"Hiçbir şey..."

"Aman Tanrım! Amy! " Kanlı havluyu alıp tekrar Amy'ye baktı. Ona yaklaşarak bedenini inceledi. Amy, hem ona hem Ty'a arkasını döndü. Matt, Ty'a baktı. "Ona ne oldu?"

"Söylemeyi reddediyor."

Amy, arkasına doğru, "Bıçak kesti. Önemli bir şey değil. Şimdi git buradan. İri, maço erkeklerin bu mutfağa girmesi yasak," dedi.

Matt azıcık bile gülümsemedi. Bu, alışılmadık durumdu. Ty, onun güzel ve asabi garsonla arasında bir şeyler olduğunu hiç bilmiyordu. Bu da neden böyle davrandığını açıklıyordu. Genelde cana yakın ve neşeli olan Matt'in içi dışı birdi. Çok fazla şeyin kendini etkilemesine izin verecek türden biri değildi. Ama şu an vücut dilinden birçok şey belli oluyordu. Duyguları âdeta mutfağı ısıtıyordu. Sonra Amy, sinirlendiğini belli eden bir ses çıkararak kapıya doğru yürüdü. İyice anlaşılması için kafasıyla işaret etti. Ne istediği çok belliydi. Onların mutfaktan çıkmalarını istiyordu. Matt bir an bekledi. Sonra Amy onu hafifçe itti. Amy'nin boyu uzun değildi ama platformlu spor ayakkabıları, boyunu birkaç santim uzatıyordu. Yine de Matt 1.83 boyuyla ve ondan rahat bir otuz beş kilo daha ağırlığıyla daha iriydi. Amy onu ancak o izin verirse itebilirdi ama Matt, Ty'ı şaşırtarak boyun eğdi ve alçak sesle, "Lanet olsun!" diyip gitti.

Ty da onun peşinden gitti. Kendine, duygusal bir bağ kurmak için burada olmadığını hatırlattı. Öyle olsaydı,

dün kendi kendini Mallory'nin yatağına girmeye ikna ederdi ve edebilirdi de; hem de kolaylıkla. Kendini fazla beğendiği için böyle düşünmüyordu. Bu gerçektir. Mallory onu istiyordu. Ty da onu hayal edebileceğinden çok daha fazla istiyordu. Tam o an onun şefkatli, sıcak kollarıyla bacaklarına sarılmış ve iyice içine girmiş olabilirdi.

“Kahretsin!”

Otoparkta yan yana yürürlerken, Matt, “Aynen. Kahretsin!” dedi.

“Az önce ne oldu?”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Neden bu senin için geçerli de benim için değil?”

Matt onu duymazdan gelip hayranlıkla Shelby'ye baktı:

“Süspansiyonunu hallettin mi?”

“Evet ama hâlâ yapılacak bir sürü şey var. Senin Jimmy'yle meşguldüm. Bu arada, bitmek üzere...”

“Güzel. Bu bebek nasıl çalışıyor?”

“Hayatımdaki diğer her şeyden daha iyi.”

Matt ona acıdığını gösteren bir ifadeyle gülerek Shelby'nin şoför koltuğunun yanındaki koltuğa oturdu. Anlaşılan Ty, bu gece arabayla gezerken yalnız kalmayacaktı. Kendisine sessiz, derin düşüncelere dalmış biri eşlik edecek olsa da bunu sorun etmiyordu.

11. Bölüm

*Her gün doyurucu bir öğün,
yani bir kutu çikolata yiyin.*

Cumartesi günü, sağlık kliniğinin kapıları halka açıldı. Kasabalılar pek destek vermemiştiler ama Mallory aldığı yeterli destek sayesinde, Bill'i kendisine bir aylık deneme süresi vermeye ikna etti.

Mallory, kendisine destek olmaya çalıştığı için Ty'a teşekkür etmesi gerektiğini biliyordu. Kasaba toplantısından sonra, Şanslı Liman sakinlerinden birkaçı bazı programlara bağış yaptılar. Kasaba barının sahipleri Ford Walker ile Jax Cullen, 'Sorumlu Alkol Tüketimi' programına bağış yaptılar. Lucille, bir sanat programı için sanat galerisinden bazı malzemeleri bağışladı. Mallory'nin en sevdiği kistik fibroz hastası Lace, kronik hastalara rehberlik hizmeti vermek için zamanını sundu. Her gün başka biri aradı. Bill, ortada sırt çeviremeyeceği kadar çok para ve iyi niyet olduğuna karar vererek Mallory'ye onay verdi. Ama her şeyin sorunsuz gitmesi gerekiyordu. Yoksa her şey biterdi.

Şimdilik kriz rehberliği, eğitim ve iyileşmeye yönelik hizmetler sunmak için haftanın beş günü açık olacaktı. Klinik, cumartesi günleri de tam teşekküllü tıbbi bir kliniğe dönüşüyordu.

İlk uzman doktorları Doktor Scott sayesinde aralıksız hasta kabul ettiler. Mallory günün sonunda kliniği kapatırken, arkadan Josh geldi. Josh'ın, uzun bir günün ardından, her zamankinden daha baskın bir duruşu vardı. Doktor önlüğü kırmıştı; stetoskobu hâlâ boynunda asılıydı. Koyu renkli saçları dağınıktı. Saçlarından daha koyu renkli gözlerinden yorgunluk akıyordu. Ama gerekirse birilerini pataklamayacak kadar yorgun olmadığınyı işaret eden bir atikliği vardı. Bugün kliniğe zaman ayırmak için iki mesai çalışmıştı ama Mallory, onun gününün sona ermekten çok uzak olduğunu biliyordu. İşten sonra, genç bir evlat olarak daha fazla sorumluluk almak için eve gitmek zorundaydı. Engelli kız kardeşi de caba-sıydı. Mallory'ye, "Bugün iyi iş çıkardın," dedi.

"Senin sayende."

Josh, sanki yaptığı çok önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkti. Boyu 1.80'den uzundu. İri ve yapılı bir erkekti. Bu da onun yeteneğini daha etkileyici kılıyordu. Ciddi ve biraz korkutucu olabilirdi ama Mallory'nin tanıdığı en yaklaşılabılır doktordu. Ayrıca onun ev sevdiği doktordu; çünkü Josh hemşirelere saygılı davranıyordu. Böyle bir tavır, bütün doktorlarda otomatik olarak olmalıydı ama genelde yoktu. Bu davranış tarzı, onu sık sık Lucille'in Facebook'taki 'en gözde bekârlar' listesine sokuyordu. Bu durum Josh'ı çıldırtıyordu.

“Bunun için onay almana çok sevindim. Burada gerçekten iyi bir şey yapıyorsun.”

Mallory, o da çıkınca kapıyı kilitledi. Yüzü neşeyle aydınlandı. Geriye kalan son personel olduğu için, bütün odaları dolaşp biraz temizlik yaptı. Klinikte iki muayene odası, küçük bir mutfak ve bekleme salonu vardı.

Kilitli ilaç deposuna dönüştürecekleri yeniden düzenlenen küçük bir oda vardı ama şimdilik ilaçlarla numuneler, bir numaralı muayene odasında, kilitli bir dolapta tutuluyordu. Bekleme salonu, birçok insanı alabilecek kadar büyüktü. Muhtemelen hafta içinde o kadar insanı ağırlamak zorunda kalacaklardı.

Yarın akşam için planladıkları ilk ‘isimsiz alkolikler’ toplantısı vardı. Pazartesi akşamı, ‘isimsiz uyuşturucu madde bağımlıları’ toplantısına ayrılacaktı. Çarşamba akşamları, gençlerin haklarının savunulması konusunda, bir dizi misafir konuşmacının katılacağı etkinlikler düzenlenecekti.

Sonunda her şey gerçek oluyordu. Bu, Mallory’nin bir işe yaradığını hissetmesini sağladı. Bir yardımı dokunuyordu. Belki Karen’a yardım edememişti ama başkalarına yardım edebilirdi.

Giriş kapısını kilitleyip arabasına gittiğinde, yine bir fırtına kopmak üzereydi. Hava kararmış, park yeri istediği gibi iyi aydınlatılmamıştı. Hastanenin arka tarafında, dar yan sokağa çıkan girişteydi. Yarın aydınlatma sorununu çözdürmeyi aklının bir kenarına yazdı. Tam arabasına binmişti ki, yağmur yağmaya başladı. Anahtarı kontağa sokup çevirdi.

Hiçbir şey olmadı. Sadece bir *çıt* sesi geldi. Tekrar de-

nedi ama değişen bir şey yoktu. Herhalde aküsü bitmişti. Ön camdan dışarı bakıp ofladı. Bardaktan boşanırcasına yağan yağmurun altında eve gitmek için yaklaşık on kilometre yürümesi gerekirdi ve o, bunu yapamayacak kadar yorgundu. Ayrıca bütün gün ayakta durduğu için, ayakları ağrıyordu. Suratını ekşiterek telefonunu çıkarıp Joe'yu aradı. Erkek kardeşi, "Selam ama kötü bir zamanda aradın," dedi.

"Benim için de kötü bir zaman. Gelip arabamı çalıştırmam lazım. Aküm bitti."

"Yine farlarını açık mı bıraktın?"

"Hayır." Belki de bırakmıştı. "Bana borçlusun, Joe." Onunla uzlaşmaya varmak için bunu hemen ileri sürmek zorundaydı. Joe, anlaşma yapmayı çok sever ve sadece durum kendi çıkarına olursa kendini ortaya atardı. "Sen ve aptal arkadaşlarının arabamı ödünç almanıza izin verdim. Unuttun mu? Peak's Landing'deki şu aptal partiyi yapmak için daha fazla koltuğa ihtiyacın vardı. Belki akünün çalışmaması, bir şekilde senin hatandır."

"Hayır, ön camdaki çatlak bizim suçumuz, akü değil."

Mallory ön camda, yanındaki koltuğun ön tarafına denk gelen çatlağa baktı ve gözünün seğirdiğini hissetti.

"Hadi ama Joe! Bu akşam gerçekten yardımına ihtiyacım var."

"Tanrım! Bekle bir dakika." Joe telefonu eliyle kapatıp başka birine bir şeyler geveledi. Boğuk bir kız kahkahası duyuldu. Sonra Joe tekrar ona döndü. "Mal, eğer tek ihtiyacın olan şey arabayı çalıştırmaksa, etraftakilerden yardım iste." Sesini alçalttı. "Şu an Ashley'yle bir randevum var."

Mallory'nin, Ashley'nin kim olduğuna dair hiçbir fikri yoktu ama kardeşinin sarışın sevgilisi olmadığından emindi.

"Şu diğer kıza ne oldu? Adı neydi?"

"O, geçen haftada kaldı."

Mallory iğrenerek ofladı:

"Önüne gelenle düşüp kalkıyorsun."

Joe, "Çok suçlu hissettim kendimi," diyip telefonu kapattı.

Mallory dişlerini gıcırdatarak onu tekrar aradı. Joe telefonu açmadı. "Kahretsın!"

Rehberini tekrar gözden geçirdi. Annesini araması söz konusu bile değildi. Ella'da akü takviye kablosu olmazdı. Ayrıca Mallory'yle özel hayatı konusunda konuşmak da isterdi. *Belki Tammy olabilir*, diye düşünüp kız kardeşini aradı.

"Zach gelip arabamı çalıştırabilir mi?"

"Tatlım, o şu an beni çalıştırmakla meşgul."

Tanrım sen büyüksün! Telefonu kapattı. Normalde olmadığı kadar sinirlendi. Ailesindeki herkes için elinde ne iş varsa bırakıp yardıma koşardı ama onlardan biri bile ona yardım etmiyordu. Bu can sıkıcı düşünce, şu an ıslak ve üşümüş bir halde, karanlık bir park yerinde mahsur kaldığı gerçeğini değiştirmiyordu. Tekrar rehberine göz gezdirdi ve bir kişinin adında durdu: *Gizemli Yakışıklı, nam-ı diğer Ty Garrison*.

Onun lunaparkta kendisi için kazandığı pelüş hayvanlar, yatağının üzerinde duruyordu. Mallory, sanki on iki yaşında, ortaokula giden bir kız çocuğu gibi kasabanın serseri delikanlısıyla flört ediyordu. Ama serseri bir deli-

kanlı, kasaba toplantısında dimdik durup herkesin önünde onu savunur muydu? Durup yol kenarında mahsur kalan bir kadına yardım eder miydi? Grace ona, Ty'in ne yaptığını anlatmıştı. Amy de yarasını sakın ve ne yaptığını bilir bir tavırla sardığını anlatmıştı.

Evet, Ty bir tamirciden daha ötesiydi. Ama Mallory onu asla anlayamıyordu. Yardım etmesi için onu aramalıydı. Çünkü birbirlerine karşı hiçbir şey hissetmeden, uygunsuz bir şekilde seks yapmışlardı. Bu hata, Mallory ondan hoşlandığını fark edince daha da vahim bir hal almıştı. Hem de çok hoşlanıyordu. Onunla birçok kez birlikte olmanın hayalini kurması, durumu olduğundan da vahim bir hale getiriyordu. Bütün bunlar, onu aramaması için oldukça geçerli nedenlerdi.

Ama onu aramak için de bir geçerli nedeni vardı. Onu ararsa, Ty yanına gelirdi. Onun numarasına dokunup nefesini tuttu. Ty, telefonu dördüncü çalışmada açtı. Sesi her zamanki gibi alçak ve sakindi. "Garrison..."

"Merhaba. Benim, Mallory." Ty, bunu bir an durup hazmetti. Muhtemelen numarasını nereden aldığını düşünüyordu. Bu, Mallory'nin hiç de konuşmak istemediği bir konuydu. O yüzden, aceleyle devam etti. "Klinikteyim ve arabam çalışmıyor. Burada bir tek ben kaldım. Aptal park yerinin ışıkları çalışmıyor ve..."

"Kapılarını kilitle. Hemen geliyorum."

"Tamam, teşekkürler..." O daha fazla bir şey diyemeden Ty telefonu kapattı. Mallory, telefonu cebine koyup kafasını direksiyona dayadı. Çok yorgundu. Ne kadar yorgun olduğunu, ayaklarının ne kadar çok ağrıdığını düşündü. Bir ayak masajına, hatta tüm vücuduna masaj ya-

pılmasına çok ihtiyacı vardı. Geçen yıl doğum gününde bir kez masaj yaptırmıştı. Ona Tammy'nin hediyesiydi. Masözü, Şanslı Liman otelindeki hoş spada çalışan Chloe Traeger'di. Masaj muhteşemdi ama Mallory, bir erkeğin bütün bedenine masaj yapmasının nasıl bir şey olduğunu merak etti. Ayrıca, herhangi bir erkek de değil... Kimin masaj yapmasını istediğini biliyordu. Issız bir çölde, güneşin altında sırtüstü yattığını ve Ty'ın, üzerinde sadece düşük bel bir kot pantolonla üstüne eğilip kocaman ellerini onun bikinili bedeninde gezdirdiğini hayal edip iç geçirdi. Hayır, vazgeçti. Üstünde bikini yoktu; Ty da sörf şortu giymişti. Evet, sörf şortu, tehlikeli bir şekilde düşük belliydi. Gözleri gülüyordu. Ağzını hiç kıpırdatmadan, ne hissettiğini bu şekilde ifade ediyordu. *Immm!* Bu görüntü çok daha iyiydi; Mallory, sersem sersem hayal kurdu.

Ty tahrik olmuştu. O üstüne eğildiğinde, Mallory ne kadar büyük, ne kadar sert olduğunu hissedebiliyordu. Gülümseyerek ona baktı. Ty, onun gülümsemesine karşılık vermek yerine, onu havlusunun üstünde yüzüstü çevirdi. Mallory'nin şaşkınlıktan nefesi kesildi. Nefesini tutup onun kendisine dokunması bekledi. Ty'ın dudakları omzuna değdiğinde, daha fazlası için kıpırdandı.

"Kıpırdamadan yat." Sesindeki Mallory'nin itaat etmediği bu heyecan verici emir, Ty'ın inlemesine neden oldu. Onu uyaran bir fısıltıyla Mallory'nin adını telaffuz ederek parmağını sırtından aşağı gezdirdi. Sonra Mallory arzuyla inleyip kıpırdanana kadar parmağını bacaklarının arasına soktu.

Aynı şeyi tekrar yaptı. Mallory onun parmaklarını daha çok hissetmeye çalışarak kalçalarını düşünmeden

hafifçe döndürene kadar yine yaptı. Bacaklarını aralamak için aralarına bacağını soktu. Sonra onu dizleri üstünde duracak şekilde kendine çekti ve içine girdi. Mallory o an zevkin doruklarına çıktı. Yüzünü Ty'in altındaki havluya dayadığı koluna bastırması, çığlıklarını susturdu. Ty, tam arkasında duruyor ve onun üstüne çökerken zevkle titriyordu...

Camındaki tıkırtı, sıçrayarak doğrulmasına ve kafasını güneşliğe vurmasına neden oldu. Ty hafifçe gülerek onun camı açmasını sabırla bekledi. Mallory nefes nefese:

“Selam! Ben sadece şey...” dedi. *Tanrım! Senin beni zevkten dört köşe edişini hayal ediyordum.*

“Uyuyor muydun?”

O da olabilirdi. Uyuması, çok daha az utanç verici bir durumdu. Kafasını sallayıp terli şakağını koluyla sildi.

“Sanırım yorgunum.”

“Çok kızarmışsın. İyi misin?”

Mallory, bacaklarını iyice birleştirdi. Kızarmasından daha fazlası söz konusuydu.

“Evet.”

“Arabayı bir de şimdi çalıştırmayı dene.”

Mallory, uyuduğu için, sadece onun yanına park ettiğini değil, ikisinin kaputlarını da açıp onun arabasına kablolar taktığını da fark etmemişti. Amma da uyumuştum demek? En azından, onun adını haykırmamıştı. Kontağı çevirdi ve arabası çalıştı. Ty, yan dönüp ön tarafa, kaputun içine eğildi. Poposunun o pozisyonunda ne kadar güzel görüldüğünün kesinlikle farkında değildi. Mallory, arabadan inip onun yanına gitti. “Bir an önce yeni bir şarj dinamosu alman gerekecek.”

Mallory motora baktı. Şarj dinamosunun ne olabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu. “Pahalı bir şey mi?”

“Parça pahalı değil.” Ty hâlâ arabanın içinde bir şeyleri kurcalıyordu. “İşçilik pahalı ama olmaması gerek. Yenilemek aslında çok basit bir şey.”

“Yani sen gerçekten de bir tamircisin.”

Ty hâlâ bir parçayla uğraşıyordu. Yağ çubuğunu çıkarıp arabanın yağına baktı. “Her zaman bir şeyleri dağıtıp tekrar birleştirmek konusunda çok iyiyimdir.”

Mallory bundan emindi. Bir hafta önce onu dağıtıp tekrar bir araya getirmişti. Onun içine boşaldığında hissettiği huzur, hâlâ fantezilerini süslüyordu. Daha önce de seks yapmıştı. Hem de oldukça iyi deneyimleri olmuştu ama akli hiç böyle başından gitmemişti.

“Bunun tam bir cevap olduğunu düşünmüyorum.”

Ty ona baktı. “Öyle mi?”

“Evet.”

Ty hafifçe gülümsedi. “Kimse sana çok şey olduğunu söyledi mi?”

“İnatçı mı? Kararlı mı? Sinir bozucu mu?” Kafasını salladı. “Evet. İnan bana, hepsini duydum.”

“Yağ alman gerek. Ayrıca ben sözleşmeli olarak çalışırken de orduda yaptığımı benzer işler yapıyorum.”

“O işler neymiş?” Ty yağ çubuğunu yerine sokarken, Mallory’nin içinde gizlenen meşrep kız, onun kırırdayan ve tişörtünü iyice geren sırt kaslarına ağzı sulanarak baktı. “‘Sana söylerim ama seni öldürmem gerekir’ tarzında şeyler mi?”

Ty, kafasını ona çevirip gülümsedi ve âdeta milyonlarca beyin hücresinin ölmesine neden oldu. Bu, hiç de iyi

bir şey değildi. Mallory'nin o beyin hücrelerine ihtiyacı vardı. *Gizli görev*, diye düşündü. Bu, ilginç ve telaş vericiydi. Ama kesinlikle Ty'in her zaman tetikte oluşunu ve asker alımı için hazırlanan posterlerdeki insanlar gibi görünüşünü açıklıyordu. Tabii Ty onlardan çok daha iyi görünüyordu. Mallory, onu dünyanın her yerindeki tehlikeli bölgelerde tank, denizaltı, füze gibi şeyler üzerinde çalışırken hayal edebiliyordu. Ya da belki bu mekanik becerilerini gemiler konusunda uzmanlaştırmıştı? Ona, donanmada olduğundan bahsetmişti. Mallory, onun hayatının ne kadar tehlikeli olabileceği fikri karşısında mide-sinin düğümlendiğini hissetti.

“Restoranda, Amy'nin yarasını sarmışsın. Bu, çok düşünceli bir davranış.”

Ty, omuz silkti. Mallory daha fazlasını, herhangi bir şey demesini bekledi ama elbette beklediği olmayacaktı.

“Kot pantolonun sana çok yakışması güzel bir şey.”

Ty hâlâ kaputun içine eğilmiş bir halde, kafasını ona çevirip hafifçe gülümsedi.

“Biliyor musun? Tam bir muammasın. ‘Bulaşma bana’ der gibi bir havan var ama yine de ellerini her yerime değdirmekte hiç sorun görmüyorsun.”

Ty, onun sözünü tamamladı. “Dudaklarımı da... Dudaklarımı sana dokundurmak çok hoşuma gidiyor.”

Mallory'nin bütün bedeni ürperdi. “Bende seni çeken ne?”

“İlk olarak, kıyafetlerinin altına giydiğin seksi iç çamaşırları.”

“İç çamaşırlarımı sadece bir kez gördün.”

“İki kez. İskelede, üstten elbisenin içine baktım.”

“Bakmadın.”

“Pembe, beyaz benekli sutyen.”

“Aman Tanrım!”

“Ben de öyle düşündüm.” Kaputun altından çıkıp doğruldu. “Ayrıca hazır konu açılmışken, çıkardığım sesler de çok hoşuma gidiyor. Hani şey sırasında...”

Mallory, eliyle onun ağzını kapattı. Ty onun parmaklarını ısırdı ve Mallory’nin dizleri titredi. *Aptal dizler!*

“Gözlerin çok hoşuma gidiyor.”

“Ne?”

“Evet. Bana baktığında gözlerinde beliren yumuşak ifadeyi seviyorum.”

Mallory, onun kendisine bir yerden bir replik söyleyip söylemediğini merak ederek ona baktı ama Ty, gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. Mallory yavaşça, “Devam et,” dedi.

“Hiç tanımadığın birine yardım etmek için, çılgınca bir kar fırtınasının içine dalışını seviyorum. Evsiz bir uyuşturucu bağımlısı da dâhil, herkese önemliymiş gibi davranmanı seviyorum. Hayata dört elle sarılmanı seviyorum. İstedliğini düşünmekten ya da konuşmaktan çekinmiyorsun Mallory.”

“Sen... Benim bu özelliklerimi gerçekten seviyor musun?”

“Ayrıca benden hoşlanman da hoşuma gidiyor. Gerçekten çok hoşuma gidiyor.” Ty yine gülümsedi.

“Çok ukala olmana ne demeli? O da hoşuna gidiyor mu?”

“Hı-hı. Özellikle de bana bel altı hakaretler edişin çok hoşuma gidiyor.”

Mallory onu itti. Ty kakhaha attı. O yüzden, onu bir kez daha itti. Elbette taş gibi olduğu için hiç sarsılmadı. Ona doğru geldi ve onu arabaya doğru geri geri götürdü.

“Peki sen benim neyimden hoşlanıyorsun?”

“Hiçbir şeyinden.”

Ty sırtıttı. “Bu doğru değil. Ben şey yaptığımda...”

“Anlatma.”

“Önemli değil. Zaten ben anlatmak değil, göstermek konusunda daha iyiyim.” Dudağını onun dudaklarına bastırdı. Sonra elleri de devreye girince, Mallory boğuk, arzu dolu bir inilti duydu. İnleyen kendisiydi. Ty, kocaman eliyle onu enseinden tuttu. Öpücüğü tatlı, samimi bir öpücükten talepkâr, yoğun ve arzu dolu bir öpücüğe dönüştürdü. Sonra elini Mallory’nin saçında yumruk yaptı ve onu, sanki aralarında bu bağ için yanıp tutuşuyormuşçasına öptü.

Mallory de o anda onunla aynı şeyleri hissediyordu. Öpüşmeleri bittiğinde, ikisi de düzgün nefes alamıyorlardı. Mallory, “Vay canına!” diyip kendine gelmek için kafasını salladı. “Böyle öpücükler dağıtırken dikkatli olmalısın. Böyle öperek bir kızın aklını başından alabilirsin.” Ty, bunu bir meydan okuma olarak görerek tekrar ona uzandı ama Mallory geriye doğru sıçradı. “Yo! Hayır,” deyip güldü. “Sen insanı öldürürsün. Biliyorsun, değil mi?”

“Hâlâ listende miyim?”

“Şey, bir düşüneyim. Listem *Bay Yanlış*’lardan oluşuyor ve sen, gidene kadar sürekli fırsat kolluyorsun. Bu da senin tam bir *Bay Yanlış* olduğun anlamına geliyor.” Gözlerini kısarak onu inceledi. “Ama aylardır herkesi

görmezden geldikten sonra kasaba toplantısına geliyor ve benim için kendini ortaya atıyorsun.” Kafasını salladı. “Kimsin sen, Ty Garrison?”

Anlaşılan, Ty’ın bu soruya bir cevabı yoktu. Çünkü tekrar kaputun altına girdi.

“Bu zavallı bebeğe en son ne zaman baktırdın?”

“İl...”

Ty kafasını sallayarak bir şeyleri kurcalamaya devam etti. *‘İşe yaramaz bir araba olsa da arabaya hiç saygın yok,’* tarzı bir şeyler geveledi. Mallory, ona takılarak, “Sen arabalarına saygı göstermeyi nereden öğrendin?” diye sordu.

“Babamdan. O, orduda makine teknisyeniydi.”

“Aaa! Demek aileden geliyor?”

“Evet. Annem de Hava Kuvvetleri’ndeydi.”

Mallory gülümsedi. “Tam bir asker çocuğusun demek. Öyle mi?”

“Tek bildiğim şey bu,” diyerek onu onayladı ve birkaç parçayı sıkıştırdı.

Mallory, “Klinikteki gazilerle ilgili programla bu yüzden ilgileniyorsun,” diye tahmin yürüttü. Kişisel deneyimleri nedeniyle de programla ilgileniyordu. Ayrıca, sözünün arkasında durmuştu. Mallory ondan yüklü bir miktarda çek almış, onu bir kenara koymuştu. Mallory üzerinde çalışmayı bitirdiğinde, program harika olacaktı. Ty ondan, Ryan gibi insanlara yardım edebilecek iyi bir rehberlik uzmanı tutmasını istemişti. Mallory de aynen öyle yapacaktı. “Annenle baban şimdi ne yapıyorlar?”

“Babam, Çöl Fırtınası operasyonunda öldü. Annem de birkaç yıl önce zatürreden öldü.”

Mallory'nin âdeta kalbi durdu. Ty'ın arabayı incelemeye devam edişini izlerken, gülümsemesi kayboldu. Neyi inceliyorduydu? Mallory, kelimelerin ne kadar yetersiz kaldığını birçok insandan daha iyi bilse de yavaşça, "Özür dilerim," dedi.

"Şimdilik her şey yolunda görünüyor." Ty doğruldu. "Emin olmak için, eve kadar senin peşinden geleceğim."

Mallory hafifçe, "Yine aynı şeyi yapıyorsun," dedi. Ty'ın yaşadığı kayıplar onu çok etkilemişti. "*Bay Yanlışlar* listemde olmak istiyorsun ama tam bir *Bay Doğru* gibi davranıyorsun."

Ty alçak sesle, "Yanlış bir izlenime kapılma," dedi. "Ben senin için yanlışım. Hem de çok yanlışım."

Mallory'nin bundan hiç şüphesi yoktu.

12. Bölüm

*Çikolata aşkın yerine geçemez.
Aşk çikolatanın yerine geçebilir.
Çikolata bir erkekten çok daha güvenilirdir.*

Pazar günü gelmişti ve Mallory, Şanslı Liman sakinlerinin araba yıkatmak için hastanenin arkasındaki park yerinde sıraya girmelerini memnuniyetle izliyordu. Program önceden belirlenmişti. Sıklıkla duyurusu yapıldığı gibi, her kurul üyesi iki saatini ayırmaya razı olmuştu.

Araba başına yirmi beş dolar alıyorlardı. Bu ücret fazlaydı ama insanlar, kasabanın meşhur ve gözde erkeklerinin her zamanki klaslarından sıyrılıp sıradan insanlar gibi çalıştıklarını görmek için bu parayı veriyorlardı.

Mallory'nin sırası öğlen ikideydi. Yanında Matt, Josh ve Jane de vardı. Matt korucu üniformasını, Josh da stetoskopunu çıkarmıştı. İkisi de sörf şortu giymişlerdi. Matt, şortunun cebine koyduğu iPod'unu dinliyordu. Kafasını hafifçe sallayıp kendine düşen işi yaparken, suratında huzurlu bir gülümseme vardı. Üzerinde tişört yoktu.

Mallory, onun spor salonunun müdavimlerinden ol-

duğunu biliyordu. Orada geçirdiği zamana sonuna kadar değmişti. Kaslarından âdeta testosteron yayılıyordu. Bir sürü insan onun sırasına girmişti.

Josh, açık mavi bir tişört giymişti ama büyük bir kamyoneti yıkarken üstü ıslandı ve ince koton tişört üstüne iyice yapıştı. Günün neredeyse on altı saatini hastanede geçiriyordu. O yüzden, Mallory onun nasıl harika bir vücuda sahip olduğunu bilmiyordu. Onun sırası da Matt'in ki kadar uzundu.

Jane, uzun kapri pantolon ve bir erkek gömleği giymişti. Kırk yaşında, uzun boylu ve yapılıydı. Acil serviste, buz gibi ifadesiyle nam salmıştı. Önüne gelen herkesi ezip geçiyordu. Bugün de daha yumuşak bir tavrı yoktu. Onun sırasında kimse yoktu. Mallory'ye, "Anlamıyorum. İnsanlar benden nefret ediyorlar. Gören de benim arabalarını yıkadığımı görmek için sıraya gireceklerini, ellerimle ovمام için her bir noktayı işaret edeceklerini düşünür," dedi.

"Evet. Iıı... Bir öneride bulunabilir miyim?"

Jane ona uzunca baktı. "Bilmiyorum. Bulunabilir misin?"

Mallory, onun buz kraliçesi ses tonunu duymazdan geldi.

"Kollarını yukarı katla. Ayrıca gömleğinin uçlarını göbek deliğinin hizasında bağlayıp üstten üç düğmesini aç."

Jane, boğuk bir kahkaha attı. Mallory'nin dediğine alınmıştı. "Pardon? Benden kendimi pazarlamamı mı istiyorsun?"

"Evet. Ayrıca pantolonunu yukarı doğru katla. Dizin bile görünmüyor."

“Dizlerim yumrulu da ondan.”

Mallory ona dik dik baktı. “Tamam. Sen benim patronumsun ama vücudunla ilgili en büyük sorunun bu olduğu için senden ne kadar nefret ettiğimden bahsetmeyeceğim bile. Ama gömleğinin birkaç düğmesini açmanı ve ucunu bağlamayı söyleyeceğim. Kimse senin dizlerine bakmayacak. Aa! Bir de fazla fazla eğil. Sonra bak, önünde nasıl sıra olacaklar.”

Jane elini beline koydu. “Ben kırk yaşındayım, Mallory.”

“Aynen. Kırk yaşındasın, seksen yaşında değil. Ayrıca senin benden daha güzel bir vücudun var. En son ne zaman biriyle çıktın?”

Jane düşündü. Sonra da suratını ekşitti. “Hatırlamıyorum.”

Mallory uzanıp Jane’in düğmelerini kendi açtı. Ortaya sadece ufak bir göğüs dekoltesi çıktı ama manzara gerçekten harikaydı. Sonra da söylediği diğer şeyleri yapması için Jane’e işaret etti. Jane gözlerini devirdi ama gömleğinin uçlarını bağladı. Mallory iç geçirerek, “Biliyordum. Harika karın kasların var. Şimdi pantolonun,” dedi.

Jane pantolonunun paçalarını kıvrırmak için eğildi ve sırasına üç araba girdi. Jane doğrulurken, Mallory sırtıttı. Çünkü Jane kasıntı bir başhemşireden çok, kendine has bir duruşu olan üstü başı dağınık, seksi ve kendinden emin bir kadın gibi duruyordu. Önünde oluşan sıraya bakıp gözlerini kırıştırdı. “Gördün mü?”

“Hımm...” Jane ilk arabaya doğru gitti. “Güzel bahşiş verseler iyi olur.”

Mallory, kendi mütevazı sırasına geri döndü. Sırada ilk olarak, neredeyse yirmi yıllık eski Toyota marka bir kamyonetle Amy vardı. “Şaka mı yapıyorsun? Matt ya da Josh’ı arabana köle edebilirdin ama sen benim sırama mı girdin? Belki de muzip bir kız olmaya yönelik dersleri ben vermeliyim. Ne dersin?”

Amy, gözlerini Matt’e dikti. Matt, Natalia Decker’ın BMW’sini yıkıyordu. Natalia, kendi muhasebe firmasını yöneten yeminli mali müşavirdi. Bu ufak, tatlı sarışın kadın, Şanslı Liman’daki erkeklerin çoğuyla büyük bir coşkuyla çıkmıştı. Ama Matt’i henüz eline geçirememişti. Yine de camından sarkıp onu izleyişine bakılırsa, bu konu üzerinde çalışıyordu. Matt, hiçbir şeyden habersiz onun tamponuna eğilip süngerle ovaladı. Her hareketiyle sırt kasları kasılıyordu. Bronz teni ıslaktı; çok seksi görünüyordu. Mallory Amy’ye, “Git, onun sırasına gir. Birimizin ona yakın mesafeden bir bakması gerek,” dedi.

Amy, siyah camlı güneş gözlüklerini gözlerine indirip anlaşılmayan bir şeyler geveledi. “Ne?”

“Yok bir şey. Bu konuda konuşmak istemiyorum. Arabamı yıkayacak mısın, yıkamayacak mısın?”

“Evet ama Amy. O sana bakıy...”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum, dedim.”

“Tamam ama bu bir sonraki çikolatakolikler toplantımızın ilk gündem maddesi... Duyuyor musun beni?”

“Senin endişelenmen gereken başka şeyler var.”

“Öyle mi? Mesela ne?”

“Mesela *Bay Yanlış*’ının arkamda olması.”

Mallory, bakmak için kafasını çevirdi ve orada gördü-

ğü klasik spor arabayla direksiyondaki siyah güneş gözlüklü, kirli sakallı ve gizemli bir duruşu olan seksi adamı görünce kaskatı kesildi.

Ty, daha şafak sökmeden uyandı. Kendini cezalandırırca-sına yüzmeye gitti ve Matt'i plajda beklerken buldu. Ona uzun uzun baktı ama Matt, onun kendisini çağırmaması-nı umursamıyordu. Ona ayak uyduramayana kadar Ty'la birlikte yüzüp sonra kıyıda onu bekledi. Ty sudan çıkınca, "Gayet iyi durumdasın," dedi.

Doğruydı. Gayet iyi durumdaydı. İyi hissediyordu. Gerçekten ilerleme kaydediyordu. Yüzdükten sonra koştu. Sadece bir kez düştü; çünkü önüne birden bir yengeç çıkıp ödünü patlatmıştı. Bütün becerilerinin sınırlarını zorlamak istediği için, sonra atış poligonuna gitti. Bu hafta yeniden işe dönmesine izin çıkacaktı. Bunu hissedebiliyordu.

Atış poligonu, Şanslı Liman'ın elli kilometre uzağındaydı. Mallory'yi araba yıkayan insanların arasında gördüğünde, kasabaya geri dönüyordu. Üzerinde bir tişörtle şort vardı; üstündekiler ıslak ve köpüklüydü. Sıradan bir komşu kıızıyla *Maxim* dergisi kapak kızlarının bir birleşimi gibi duruyordu.

Ty, âdeta bir mıknaatısla çekilmiş gibi onun sırasına girdi. Mallory, onu gördüğünde gözlerini kıstı. Parlak güneş ışığının altında, ön camından içeri, ona bakmaya çalıştı. O an, Ty'ın içine bir rahatlık çöktü. Kendi hayatını kurtarma pahasına bile olsa, bunun nasıl bir duygu olduğunu açıkla-

yabileceğinden emin değildi. Mallory, saçlarını tepede toplamış ama sıkıca bağlamamıştı. Birkaç tutam saçı tokadan çıkıp nemli şakaklarına, yanaklarına ve ensesine yapışmıştı. Ensesi yumuşaktı. Ty, dudaklarını onun ensesine değdirirse Mallory'nin içine işleyen o tatlı sesi çıkaracağını biliyordu. Kendi kendine, 'çıldırılmışsın sen' dedi. Arzulamaması gereken bir kadını şehvetle arzuluyordu. Ama ona bulaşmaması gerektiği gerçeği, onu azıcık bile caydırmıyordu. "Selam, Gizemli Yakışıklı!" Ty'ın ödü patladı. Lucille'in gelip yan candan baktığını fark etmemişti bile. Lucille, onun ne düşündüğünü biliyormuşçasına gülümsedi. "Komşumun *Charger* marka bir arabası var. Sanırım 1970 model. Tamponunda bir sorun var. Ona senin ilgilenebileceğini söyledim. İlgilenir misin?"

Charger, güzel bir arabaydı. Ty, üzerinde çalışmayı sorun etmezdi. "Evet, ilgilenebilirim."

Lucille gülümsedi. "Çok iyisin." Evet öyleydi. Düzen ve iyi biriydi.

Mallory, Amy'nin arabasını yıkamayı bitirip onun tarafındaki cama geldi. "Selam! Geldiğin için teşekkürler." Ty, imalı bir ifadeyle hafifçe gülümsedi. Mallory, dediğinin başka yerlere çekilebileceğini anlayıp kıpkırmızı oldu. "Camını kapat. Yoksa ıslanırsın," diyip duraksadı. Sonra, daha çok kızardı. "Lanet olsun! Şimdi dediğim her şey kulağa müstehcen geliyor."

Ty, camlarını kapatırken kahkaha atıyordu. Mallory, telaşlı bir ifadeyle işe koyuldu. Ty, onun bu ifadesinden çok hoşlanıyordu. Belki de birazcık sinirliydi. O da çok hoşuna gidiyordu. Mallory, arabayı büyük bir özenle yı-

kadı. Süngerle ovalarken, kolları şaşırtıcı derecede kaslı ve yapılıydı. Lacivert, klasik kesimli örgü bir tişörtü vardı ama ıslanmış, üstüne yapışmıştı. Kot şortu dardı; kalçasında yağ lekesi vardı. Arabadan geriye çekilip dikkatlice inceledi. Arabayı köpükten tamamen arındırıp arındırmadığına baktı. O sırada Ty camını açtı. “Dikkat et yoksa ayağın şeye takılaca...”

Sabun kovasına diyememişti bile. Çok geçti. Mallory’nin ayağı takıldı ve şaşkınlıkla çığlık atarak yere düştü. O refleks olarak hortumu sıkıca tutmuş popo üstü sabun kovasının üstüne düşerken, Ty hemen arabadan indi. Hortumdan tazyikli su fışkırıyordu; tam da Ty’nin göğsüne isabet etti. Mallory horcumu elinden bırakıp kovanın üzerinden kalkmaya çabaladı. “Tanrım! Özür dilerim.”

Onun yanında araba yıkayan Josh’la Matt hemen yanına koştular ama Ty onlardan önce davrandı. Onu kovadan kaldırarak, “İyi misin?” diye sordu.

Mallory, hemen ondan bir adım geri çekildi. Ellerini o an köpüklü suyla sıırılsıklam olan poposuna götürdü. “Endişelenme. Burada, darbenin şiddetini kesmeye yetecek kadar fazlalığım var.”

Mallory durumu değerlendirirken, Josh uzanıp onu doğrultmak için kolundan tuttu. “Emin misin?”

“Hayır.” Mallory hafifçe gülümsedi. Utanmıştı ama inkâr etmeye yeltenmedi. “Bana, kimsenin ben düşerken fotoğraf çekmediğini söyle.”

Matt, onu rahatlatarak, “Herkes Jane’e bakmakla meşgul,” diyip kendisi de Mallory’nin patronuna baktı. “Bugün hiç kendisi gibi davranmıyor.”

O anda hepsi, gerçekten de hiç normaldeki haline benzemeyen Jane'e baktılar. Jane gülümsüyordu. Josh'ın sırasından biri kornaya bastı ve, "Doktor Scottttt!" diye bağırdı.

Josh alçak sesle söylendi. Mallory ona gülüp yavaşça göğsüne dokundu. "Kadınların seni çağırıyor, Doktor Scott. Onlara dönsen iyi olur. Onlara istediklerini vermemi unutma."

"Temiz bir araba mı?"

"Eğildiğinde popona rahatça bakabilmeleri için bolca zaman, demek istedim."

Josh, suratını ekşiterek sırasına geri gitti. Mallory Ty'a döndü. Onun ne kadar ıslandığını görünce, şaşkınlıktan nefesi kesildi. "Bütün bunları ben mi yaptım?"

"Bana bunu bilerek yapmadığını söylemeye çalışmayacaksın, değil mi?"

Mallory gülerek, "Hayır. Bilerek yapmadım. Yemin ederim. Öyle olsaydı, utanç verici kova kısmını es geçerdim," dedi.

Matt de araba yıkamaya geri dönmüş, yıkadığı arabanın sarışın sahibiyle flört ediyordu. Ama Ty, Josh'ın hâlâ kendilerini izlediğinin farkındaydı. Josh iyi bir adamdı. Hatta Ty'ın tanıdığı en iyi adamlardan biriydi. Ama aynı zamanda Mallory'nin listesindeydi ve Ty ona Mallory'yle mutluluklar dileyecek kadar geniş değildi.

"Mallory..."

"Efendim?"

Ty ona yaklaştı. "Josh'ı listenden çıkarabilirsin."

Mallory kahkahaya boğuldu. Ty o sırada sırılsıklam

olan tişörtünü üzerinden çıkardı. Poligondan geldiği için, silahı hâlâ omzundaki askıdaydı. Islak Glock marka silahını çıkardı. Sonra bütün park yerinin sessizliğe gömüldüğünü fark etti. Herkes ona bakıyordu. Aslında ona değil, silahına bakıyorlardı. *Tanrım!*

“İslandı. Silahlar ıslanmaktan pek hoşlanmazlar,” dedi.

Matt, yıkadığı arabadan çekilip Ty’ın yanına geldi. Ona destek olur gibiydi. Bu manzarada ne sorun vardı ki? Sadece baş korucuyla çılgın bir adam. Her zamanki samimi gülümsemesiyle Ty’ın omzuna elini koyup diğer eliyle parka gelen birine işaret etti.

“Sorun değil. Ty’ın ruhsatı var.” Sonra herkes, ne yapıyorsa onu yapmaya geri dönüp bu iki adamı baş başa bıraktılar. Matt, Ty’a bir bakış attı. “Sana buranın Orta-doğu değil Şanslı Liman olduğunu sürekli söylüyorum.” Ty da ona baktı ama bir şey demedi. Matt iç geçirdi. “Klinikte bağış yaptığın gaziler için şu program var ya. Hani Mallory’ye iyi bir rehberlik uzmanı bulmasını söylediğin program... Sen de ondan faydalanmayı gözden geçirmelisin.”

“Ben iyiyim.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Belki mutlu olmak için de uğraşabilirsin. İçinde mutluluktan bir eser var mı? Çünkü nadiren gülümsediğinde bile her durumdan paçayı kurtarabilirsin. Biliyorsun, değil mi?”

Ty, “Tamam. Aklımda bulundururum,” dedi ama içinden gülümsemek gelmiyordu. Orada hâlâ ne yaptığını da bilmiyordu. Bacağı iyiydi. Yine de Mallory şortu içinde seksi görüldüğü için, kasabanın bu ufak araba yıkama et-

kinliğine gelmişti. Az önce birinin Charger'ını tamir etmeyi kabul etmişti. Ne halt yiyordu acaba? Buradan çekip gitmesine ve hayatı boyunca yaptığı gibi önüne bakmasına çok az kalmıştı. Peki, neden burada kalacakmış gibi davranıyordu? Neden insanlarla iletişim kurup planlar yapıyordu? Böyle küçük bir kasabada yaşamak hiç de ona göre bir şey değildi. Bağ kurmak, birine ya da bir yere tutunmak ona tersti.

Yıkama ücretini ödedi. Mallory'ye veda ederdi ama o, o anda başka bir arabayla meşguldü. O yüzden arabasına bindi ama nedense dönüp Mallory'ye bir kez daha baktı. Mallory onu izliyordu. Bakışları yoğun ve düşünceliydi. Sanki 'pişman değilim' diyordu. Ama Ty, *belki bu kez ortada en az bir pişmanlık olabilir*, diye düşündü. Mallory Quinn adında bir pişmanlık.

O gece Mallory, Grace ve Amy, ellerinde çatal, önlerindeki tabaktaki yaş pastayla *Eat Me* adlı restoranın köşesindeki koltuklara oturmuş, çikolatalıkler buluşmasını gerçekleştiriyorlardı. Grace, çatalını yalayarak, "Eee? Hırdavatçı eleman arıyormuş. Sahibi Anderson, bana çıkma teklif etti," dedi.

Hem Amy hem de Mallory aynı anda, "Hadi canım!" dediler.

Grace ofladı. "Anderson hoş biri ama ben işi almayı tercih ederim. Başvuru formunu doldurdum. Mutluluğu bulmak için çok çabalıyorum."

Amy, "Çivi saymanın seni mutlu edeceğini mi sanıyorsun?" diye sordu.

Grace, “Peki, tabak yıkamak seni mutlu ediyor mu?” diye karşılık verdi.

Amy omuz silkti. “Tabak yıkamak, bana bir sürü boş zaman veriyor; istediğim şeyleri yapmam için beyin hücrelerimi koruyor.”

Mallory, “İstediğin şeyler neymiş?” diye sordu.

Amy yine omuz silkti. “Resim yapmak.”

“İnsanların sana yaklaşmalarına izin vermelisin. Bu, senin aldığın bir karardı. Unuttun mu? Resim yapmak, tek başına yapılacak bir aktivite.”

Amy, çatalını pastaya batırıp kocaman bir parça aldı. “Şu an öğrenme aşamasındayım. Peki, sen bugün olanlarla ilgili konuşmak ister misin?”

“Ne olmuş bugün?”

“Tanrım! Bilmiyorum ki... GY’nin silahı olmasına ne demeli?”

“GY mi?”

“Gizemli Yakışıklı. Ty Garrison. Seksi erkek. Adı her geçtiğinde sersem sersem gülümsediğin herif.”

“Ben sersem sersem gülümsemiyorum.” Amy, Grace’e baktı. Grace çantasından küçük bir ayna çıkarıp Mallory’ye tuttu. Mallory, yüzündeki neşeli ifadeye baktı. *Kahretsin!* Sersem sersem gülümsüyordu. Bu ifadeyi yüzünden silmek için elinden geleni yaptı. “Çikolatalı pasta yüzünden böyleyim.”

“Külliyen yalan!”

Mallory oflayarak çatalını bıraktı. Grace, “Evyah!” dedi.

“Ondan hoşlanıyorum.”

Grace, “Peki, bu kötü bir şey mi?” diye sordu. “Özgür olmayı, yeni bir maceraya atılmayı amaçlıyordun. İşte istediğin oluyor.”

Amy yavaşça, “Kalbini kırabilecek bir adamla. Sorun bu mu, Mal? Korkuyor musun?”

“Hem de çok. Amma muzip bir kız oldum.”

Ty, ay ışığı altında yüzdü. Sonra plaj boyunca koştu. Bu kez düşmedi. İlerleme kaydediyordu. Her kası zorlamaktan titreyene kadar vücuduna işkence etmeyi bıraktığında, yatağına yattı. Kendi kendine, kâbuslardan yorulduğunu söyledi.

Her şey güzel başlamıştı. Rüyasında, birliğinin bir diplomatın kızını İstanbul’dan kurtarmakla görevlendirildiği zamanı gördü. Rüyası sonra Irak’ta Tanrı’nın unutuğu, ücra bir köşeden bazı şeylere el koydukları başka bir göreve kaydı. El koydukları şeyler birleştirildiğinde, çok büyük bir terör tehdidi oluşturacak ve başka bir yere taşınmayı bekleyen malzemelerdi. Sonra olaylar yine değişti. Bu kez, planlı bir şekilde kaçırılmalarından önce Amerikalı ve İngiliz gazetecilerle dolu bir otobüse ulaştıkları zamanı gördü. Bunların hepsi başarıya ulaşmış görevlerdi. Ama sonra rüyası yine değişti ve her şey tam bir felakete dönüştü.

Yanan enkazdan dışarı fırladı. Gözlerini açtığında, kullakları uğulduyordu. Kızgın alevleri görebilse de hiçbir şey duyamıyordu. Sanki sessiz bir filmin içindeydi. Arkadaşları aklına geldi. Yüzüstü sürünerek Kelly’nin yanına

gitti ama o çoktan ölmüştü. Sonra Tommy ile Brad'i buldu ve elinden geleni yaptı. Sonra Trevor'ın yanına gitti. Trevor enkazın diğer tarafında, nefes almaya çalışıyordu. Göğüs kafesi ezilmişti. Ty'ın tek yapabildiği, o bu dünyadan giderken onu kollarının arasında tutmaktı.

Tanrı'nın unuttuğu bir dağda değil, yatakta tek başına uyandı. Nefes vererek “Tanrım!” dedi. Parmaklarını terden nemlenmiş saçlarında gezdirdi. “Tanrım!” Saat gece- nin ikisiydi ama yataktan kalkıp kot pantolonunu giydi. Frances'ten gelen cevapsız aramalarla ışığı yanıp sönen telefonuyla boş Vicodin şişesini cebine koydu.

Mustang'ine binip çalıştırdı. Aklında hiçbir belirli düşünce olmadan Mallory'nin evinin önüne gitti. Biriyle ilgili bilgi toplama becerisi, Mallory'ye özgü değildi. Ama Ty onun kendi telefon numarasını bulmasının tek yolunun hastane kayıtlarına bakmak olabileceğini anlamıştı. Mallory, onun numarasını bulmak için büyük zahmete girmişti. Ayrıca bu yaptığı yasal da değildi. Ty, bu durumu eğlenceli buluyordu. Artık hiçbir şeyin kimseyi eğlendirmediği bir dünyada, Mallory'nin bu davranışı onun ilgisini çekmişti. Bu iki duygu bir araya geldiğinde, ortaya çok tehlikeli bir durum çıkıyordu. Ty'ın onunla arasına mesafe koymaya, hem de çok mesafe koymaya ihtiyacı vardı. Bu konu üzerinde çalışıyordu.

Mallory'nin müstakil evi, daha eski bir mahalledeydi. Orası tipik bir Amerikan aile mahallesiydi. Ev yeni boyanmıştı. Bahçesi, sürdüğü külüstür arabadan çok daha bakımlıydı. Ty da zaten o araba yüzünden buradaydı ya da kendisi öyle söylüyordu.

Seattle'a kadar gidip aldığı şarj dinamosunu Mallory'nin arabasına takması altı dakikasını aldı. Muhtemelen mesafesini koruma konusunda daha çok uğraşması gerekiyordu. Gerçekten işe geri dönmesi gerekiyordu. Tekrar bir konuda, bir halta yaraması gerekiyordu. Aletlerini arabasına geri koyup direksiyonun başına geçmek üzereydi ki kilit sesi duydu. Mallory'nin kapısı açıldı. Mallory, hem veranda ışığı hem de içeride yanan tek bir ışığın aydınlatığı kapının eşliğinde duruyordu. Yüzünü çevreleyen saçları darmadağınktı. Sabahlığının altından çıplak ayakları görünüyordu.

“Ty?”

Ty, gizlilik konusunda daha başarısız olamazdı herhalde. “Burada ne arıyorsun?”

Tuhaftı ama Ty da orada ne halt yediğini bilmiyordu. Hiçbir fikri yoktu. Arabasının kapısını kapatıp Mallory'nin yanına giderek eşikte, önünde durdu. “Ty?”

Ty cevap vermedi. Mallory geri adım atıp ona delirdiğini söyleseydi ya da ona orada olmasından hoşlanmadığına dair bir belirti gösterseydi, arkasına döner ve oradan çekip giderdi. Çekip gitmek konusunda oldukça iyiydi, bunu ikisi de biliyorlardı.

Mallory'nin cesaretinin kırılmasını bekliyordu. Araba yıkama etkinliğinde silahını tutarken suratının aldığı ifadeyi görmüştü. Ama şimdi, onu şaşırtarak üzerine doğru yürüyüp onunla yarı yolda buluştu. Ona doğru uzandı. Ty ona dokunduğunda, bedeni hafif ürpererek tepki verdi. İşte bu, Ty'a kesinlikle bir işe yaradığını hissettirdi. İsteddiği de tam olarak bu değil miydi? Tekrar işe yaramak değil miydi?

Ty, onu ne kadar merak etse, ondan ne kadar etkilense de, Mallory açık artırmada aralarındaki bu şeyi başlatmasaydı, onunla asla bir bağ kurmaya çalışmayacağını kendi kendine tekrar edip durdu. Ama saçmalıyordu. Mallory ona tek istediğinin bir gece olduğunu söylemişti. Ty da ona inanmak için çok uğraşmıştı ama nedense, aralarındaki şey gittikçe derinleşiyordu. Mallory âdeta bir uyuşturucu gibiydi. Hem de en bağımlılık yapan türden bir uyuşturucu... Ve Ty'ın bir sorunu vardı. Mallory'nin kendisine karşı bazı duygular beslemeye başladığından oldukça emindi. Bu konuda ya da kesinlikle önünde engel olarak duran kendi duyguları konusunda ne yapacağını bilmiyordu. 'Duygusal bağa yer yok' meselesi tamamen berbat olmuştu. Çünkü Mallory Quinn, tanıştığı herkesle duygusal bağ kuruyordu ve bunu başkalarına da bulaştırma huyu vardı. Ty, onunla bir bağ kurmak için yanıp tutuşuyordu. Bu konuda hiç deneyimi yoktu ve olmasını istiyordu.

Ama şu an bunu düşünemezdi, çünkü Mallory'nin dudakları aralıktı. Yanakları pembeleşmişti. Gözleri ona, burada oluşunun onu da kendisini etkilediği kadar etkilediğini söylüyordu. Ty onun çekimine karşı koyamıyordu. Onu kendine çekip eşikten geçerek kapıyı arkadan ayağıyla kapattı. Birlikte, dudak dudağa sendeleyerek içeri girdiler. Şemsiye askısına çapıp devirdiler. Mallory'nin ayağı ayakkabılara takıldı; palto askısına çarptı. Ty onu tehlikeden uzaklaştırmak için döndürürken, ikisi de gülüyorlardı. Ty onu kiraz ağacından masaya dayadı. Masanın arkasında bir ayna vardı. Onu oraya sıkıştırdı. Mallory gülmeyi bırakmış, nefes nefese kalmıştı. Bu, arzu dolu bir sestti.

Ty, onun çıkardığı bu sesi tekrar duymak istedi; onu tekrar duymaya ihtiyacı vardı. Kafasını eğerek kulağının altındaki o tatlı noktayı, sonra çenesini ve boynunu öptü. Boynunda oyalandı, çünkü Mallory tam da orada o sesi yine çıkardı. Ayrıca titreyen elleriyle omuzlarını sıkıca kavramıştı. Yavaşça, “Rüyamda seni gördüm,” dedi.

Ty buna memnun oldu. Çünkü kendi rüyaları tam bir cehennemdi. Şu ana kadar buna, Mallory’ye ne kadar ihtiyacı olduğunun farkında değildi. “Anlat bana.”

“Açık artırmadaydık.” Parmaklarını Ty’in saçlarına dolayıp ürpermesine neden oldu. “Mobilyaları tek tek elden geçiriyorduk.”

“Mobilyaları tek tek elden mi geçiriyorduk?”

“Evet. Yani...” Bir an tereddüt etti. “Her mobilyanın üzerinde şey yapıyorduk,” diye fısıldadı.

Ty, onun gözlerini görecektik kadar geriye çekildi. Mallory çok güzel bir şekilde kızarınca, hafifçe güldü. “O gece yaptığımızdan sonra, hâlâ ‘şey yapmak’ derken utanabiliyor musun?” Mallory onu itti ama Ty kıpırdamadı. “Hayır. Vazgeçtim,” deyip ona sıkıca sarıldı. “Bu, hoşuma gitti.” Mallory bunun onun hoşuna gittiğini, belirtilerden anlayabilmeliydi. “Önce hangi mobilyanın üstünde yaptık?” Mallory kafasını çevirdi.

“Böyle yaptığın için söylemeyeceğim.” Ty onun kulağını ısırdı. Tatlı tatlı “Söyle,” derken, diliyle kulak memesini yaladı. Mallory’nin nefesi kesildi. “Bir masanın üstünde.”

Ty sıırttı. “Seninle masanın üstünde mi seviştik?”

Mallory, utançla karışık saf arzu dolu bir ses çıkardı.

“Bana, seni gözlerim bayram edecek şekilde masaya yatırıp bedenindeki bütün tatlı yerlerin tadını çıkardığımı söyle.”

Mallory kıpkırmızı oldu. Gözünü Ty’ın âdem elmasına dikti. “Hayır. Sen... Iıı... beni masanın üstüne eğdin. Sonra da... Bilirsin işte... Bana arkadan sahip oldun.”

Ty, *‘Evet, şimdi araya mesafe koy bakalım,’* diye düşündü. İnanılmaz sertleşmişti. Belki de doğru yöntem, araya mesafe koymak değildi. Belki buna ihtiyaçları vardı. Bunu yapıp birbirlerini akıllarından çıkarmaya ihtiyaçları vardı. Evet, Ty bu hikâyeye inanacaktı. Mallory’yi küçük masaya doğru döndürdü. Mallory aynaya bakarak, “Bu, sadece bir rüyaydı,” diye geveledi.

“Öyle kalması gerekmiyor.” Mallory, Ty’ın ellerini kollarından aşağı indirip ellerini tutuşunu, onları kendisine mani olmayacak şekilde yukarı, kendi boynuna götürüşünü izledi. Aralarında büyük bir çekim, ayrıca çok yoğun bir arzu vardı. “Bu sabahlığın altında ne var?” Mallory alt dudağını ısırdı. “Mallory?”

“Hiçbir şey yok.”

Ty inledi. Bedeni bedenine o kadar yakındı ki, kâğıt gibi ince bu kumaş aralarına giremezdi. Onun sabahlığının kuşağına uzandı. “Bunu istiyor musun?”

Mallory, “Ben...” diyip ağzını kapattı.

“Evet mi, hayır mı Mallory?”

“Evet.” Ty kuşağı çekti ve sabahlık açılmaya başladı. “Bekle.” Mallory nefes nefeseydi. “B-ben...” Tereddüt etti. “Ben bunu izleyemem.” Ama bu dediğine rağmen, ellerini Ty’ın boynundan çekmedi ya da arzu dolu bakış-

larını aynadan uzaklaştırmadı. Gözlerini Ty'ın sabahlığının iki yakasından tutan parmaklarına dikti. Ty:

“Bu kez sınırsız erişim,” dedi.

“Tanrım!” Mallory kafasını salladı. “Tamam. Ama ben...” Ty sabahlığı yavaşça açarken, Mallory konuşmayı kesti. Gözleri kendi bedenindeydi. Ty, onun vücudunun rüyalarındaki vücut olduğunu zaten biliyordu. Nefes nefese, “Mallory, çok güzelsin,” dedi. Onu okşayarak ellerini karnından yukarıya çıkarıp göğüslerini avuçladı. Başparmakları ipeksi meme uçlarına değdi. Mallory yine iç geçirdi. Ty, aynı şeyi tekrar yaptı. Ona tahrik edici bir şekilde hafifçe dokunup sonra ellerini çekti. Mallory hafifçe sızlandı. Ty, onun ellerini kendi boynundan çekip sabahlığını omuzlarından geriye itti. Sabahlık Mallory'nin ayak uçlarına yığıldı. Ty, onun ellerini tekrar alarak önündeki masaya koyup onu eğilmek zorunda bıraktı. Parmaklarını hafifçe sıkarak öylece kalmasını istediğini anlamasını sağladı. Mallory, ona karşı tatlı bir güven duyarak güçlkle, “Ty...” diyebilirdi ama duruşunu hiç bozmadı. Bu, özellikle de göğüslerinin seksi bir şekilde sallanışı ve kalçalarının neredeyse çaresizce, kontrolsüz bir şekilde kasığına sürtünmesiyle birleşince, Ty'ı neredeyse mahvediyordu. Ty, o muhteşem, dolgun göğüsleri avuçlayıp meme uçlarıyla oynadı. Sonra da tek elini aşağı, bacaklarının arasına götürdü. “B-burada mı? Gerçekten yapmamalıyı...”

“Yapmamalı mıyız?”

Mallory, “Hayır,” diye fısıldayıp bacaklarını aralayarak onun daha kolay ulaşmasını sağladı. Parmaklarını onun aralığında gezdirmek, Ty için âdeta cennetti. Onun

çok ıslak olduğunu fark edince inledi. Mallory yine ona sürtünene kadar, Ty'ın parmakları onun cinsel organının ıslak üst kısmında gezinerek her kıvrımını keşfetti. Masayı sıkıca tutmaktan, Mallory'nin parmakları bembeyaz olmuştu. Gözleri kapalıydı. Kafasını geriye, onun göğsüne doğru eğdi. Ty, "İzle," dedi.

Mallory gözlerini açtı. Masanın üstüne eğilmiş kendi çıplak bedeniyle Ty'ın biri bembeyaz göğsünü kavrayan, diğeri de bacaklarının arasında ağır ağır hareket eden bronz ellerine baktı.

"Ah!" Nefes verdi. "Biz, şey görünüyoruz..."

"Seksi." Ty, ıslak parmaklarından birini onun içine soktu. Mallory boğuk bir çığlık atarak ona yaslandı.

"Ty..."

"Söyle."

Güçlkle nefes alarak, "İçime gir. Lütfen içime," dedi.

"Önce bir kez boşal."

Ty, başparmağıyla ağır ağır daireler çizip Mallory'nin, sanki hayatı buna bağıymış gibi itaatkârlıkla masanın kenarını sıkıca tutarak ürperişini izledi. Onun bedenindeki gerginlik artarken titreyişini hissetti. Sonra bir parmağını daha içine soktu ve başparmağını biraz daha bastırıp emerek ensesinden boynuna kadar indi. Mallory, iyice kasılarak kesik kesik nefesler verdi; sırtıyla, kalçasını ona yasladı. Kolları iyice gerildi; yüzünde haz dolu bir ifade belirdi. "Ty!"

Ty, "Seninleyim," diyip onu temin ederek âdeta uçurumdan aşağı itti. Mallory, sarsılırken çığlık attı ve eğer Ty onu yakalamasaydı dizleri üstüne düşerdi. Nefes nefese, "Şimdi! Tam olarak şimdi," dedi.

Ty bir hanımefendiyle münakaşaya girecek türden birisi olmadığı için, cebinden bir prezervatif çıkararak cinsel organına takıp Mallory'nin içine girdi. Mallory yine çığlık attı. Ty, onu tek koluyla tuttu. Diğer eli onun masayı sıkıca tutan eliyle buluştu. Parmaklarını parmaklarına geçirdi. Mallory, orgazmın etkisiyle hâlâ titriyordu. Ty, onun üzerine eğilerek gövdesini onun sırtına bastırdı; boynunu ensesine bastırarak kendine gelmesi için ona biraz zaman verdi. Ama Mallory dayanamayıp o tatlı poposunu ona doğru bastırınca, Ty hareket etmeye başladı. Bu kez hem kendini hem onu uçuracaktı. Mallory, daha fazlası için sırtını ona doğru iterek, her hareketiyle daha ısrar ederek Ty'nin her darbesini kabul etti. Ty, yoğun bir arzuyla ve ona yönelik çok şaşırtıcı bir sahiplenme ve koruma duygusuyla, *'Artık pek de utangaç değilsin,'* diye düşündü.

Her bir sinir ucu ona kendini bırakıp boşalmasını söylese de o, gözlerini Mallory'den alamıyordu. Onun içinde başlattığı alev çok canlıydı ve içi onun için yoğun bir şekilde sızlıyordu. Daha fazla dayanamayacaktı ama bunun bir önemi yoktu; çünkü Mallory kasılarak yine kendinden geçti. Kasları Ty'nin cinsel organını erotik ve şehvetli dalgalar halinde sıkıyordu.

Bu kadarı yetmezdi.

Bu çok fazlaydı.

Bu, aslında her şeydi.

Ty, onu sıkıca kavrayarak derinlerden gelen bir inlemeyle, "Ahh! Kahretsin!" diye bağırdı. Sonra boşalarak yüzünü Mallory'nin saçlarına gömdü. Öyle şiddetle bo-

şalmıştı ki bacakları titredi. Dizlerini, Mallory'ye değil masaya çarpmasına özen göstermeye çalışacak kadar kontrol edebildi. Onu kendine döndürdü. Sonra sıkıca sarılarak burnunu boynunda gezdirdi. Bir süre sonra geri çekilip ona baktı. Mallory'nin gülümsemesine, elinde olmadan gülümseyerek karşılık verdi.

“İyi misin?” diye sordu.

Mallory, parmağını onun alt dudağında gezdirerek, “‘İyi’ nasıl hissettiğimi anlatmak için basit kalır. Eminim bundan daha iyi bir sözcük bulabilirsin.”

Ty, onun parmağını hafifçe ısırdı. “Ben konuşmaktan değil, göstermekten yanayım.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

Mallory, yumuşak sesiyle, “O zaman... Göster bana,” dedi.

13. Bölüm

Aşkı unutun! Ben çikolataya boğulmayı tercih ederim.

Mallory, Ty'in gece yarısı kendisine gelmesine neyin neden olduğunu ya da onun ne yapmayı planladığını bilmiyordu ama çıplak bir halde eşğinde oturması, harika bir başlangıçtı ya da son...

Ty onu öpmek için eğildiğinde, Mallory kızardı. Ty dudaklarını onun dudaklarına bastırınca, sanki aklını okuyabiliyormuş gibi güldü. Mallory, hem kendinin hem de onun dikkatini dağıtmak için parmağını onun göğsünden aşağı, kalçasına doğru götürdü. Sonra orada tuhaf bir çıkıntı buldu. Kasığından dizine kadar inen sert yara izine baktı ve Ty'in çektiği acıyı düşünerek dehşete kapılıp kaskatı kesildi. Onun göğsüne rahat rahat kıvrılıp yatarken, ne kadar rahat olduğunu fark etti ama bu pozisyon, muhtemelen Ty için hiç de rahat değildi. "Bacağın iyi mi?"

"Şu an bacağımı hissedemiyorum."

Mallory kahkaha attı. Ty'in iri, savaş yaralı mükemmel bedeni karşısında duyduğu gerginliğin dağılması, onu biraz rahatlattı. "Güzel. Geçirdiğin trafik kazası yüzünden ağrıdığını biliyorum."

“Ağrı dindi.” Ty duraksadı. Sonra suratını ekşitti. “Ayrıca trafik kazası değildi. Uçak kazasıydı.”

Mallory dehşete düştü ama nefesinin kesilmesine engel oldu. “Sen bir uçak kazasından mı kurtuldun?”

“Kaza, kurtarılmadan önce geçen birkaç gün kadar berbat değildi.”

Mallory iç geçirerek, “Of, Ty!” dedi. Boğazının düğümlendiğini hissetti. Onun için içi acıdı. Onun yaşadıklarını hayal etmeye çalıştı ama edemedi. “Ne kadar kötüydü?”

“Yeterince kötüydü.”

“Ne derece yaralandın?”

“Kaburgalarım çatladı, bileğim kırık, köprücük kemiğimde kırıklar vardı. Diğer bazı iç organ zedelenmelerim vardı. Tabii bir de bacağım. Hepsi ölümcül olmayan yaralardı. Bu da benim için her şeyden beterd.” Duraksadı. “Diğerleri benim kadar şanslı değildiler.”

Mallory onun çektiği korkunç acıyı tahmin bile edemedi. Günlerce... Ayrıca diğerleri... Ty, hayatta kalan tek kişiydi. Mallory’nin içi onun için acıdı. Parmaklarını hafifçe onun göğsünde gezdirdi. Kaslarındaki ürpertiye hissetti. Belki de muhteşem seksin etkileriydi ya da hatıralarının... Mallory yavaşça, “Arkadaşların... Daha önce bahsettiklerin... Onları orada kaybettin. Değil mi?”

“Evet. Birliğimi kaybettim.”

“Sen de...”

“Mallory...” Kafasını salladı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum, gerçekten.”

“Biliyorum.” Mallory, boynundaki sonsuzluk tılsımlı kolyesini avucunda sıktı. Onun çektiği acıyı yakından ta-

nıyordu. “Kimse Karen’la ilgili de konuşmak istemiyor. Ama o, benim için gerçekten önemliydi. Ben onu kurtarmakta başarısız olunca, o öldükten sonra, ondan bahsetmeyi bırak, uzunca bir süre onu hatırlamaya bile katlanamıyordum.”

Ty, uzun ve titrek bir of çekti. Mallory’yi iyice kendine çekerek yüzünü onun saçlarına gömdü. “O nasıl öldü?”

“Bir kutu hap içti.” Mallory, Ty’ın kasıldığını hissetti. “On sekiz yaşında ve hamileydi. Kazayla yüksek doz aldığı söylendi ama...” Gözlerini kapatıp kafasını salladı. “Öyle değildi. Yani kaza değildi. Bile bile yaptı.”

“Of Tanrım! Mallory!” Onu daha da sıkı tuttu. “Bana, onu kurtarabilirmişsin gibi gelmedi.”

“Biz kardeşтик. Ben onun uyuşturucu sorunu olduğunu biliyordum. Şey yapmam lazımd...”

“Hayır.” Geri çekilip Mallory’nin gözlerine baktı. “Yardım almak istemeyen birine yardım etmek için yapabileceğin hiçbir şey yok. Hiçbir şey.”

Bu, üzücü olsa da doğrudu. Mallory güçlükle konuşabildi.

“Bu nasıl atlatılır?”

“Devam ediyorsun. Devam etmeni sağlayan her neyse, onu yapmaya devam ediyorsun. Yaşamaya devam ediyorsun.” Ty’ın elleri yine hareket etmeye başladı. Dokunuşu hassas ve rahatlatıcıydı. Sonra Mallory’nin nefesi kesildi. Yine onu arzulararak adını mırıldandı. O anda Ty’ın dokunuşu hassas ve rahatlatıcı olmaktan çıkıp yorulmak bilmeyen sert ve kararlı bir dokunuşa dönüşerek Mallory’nin nefesini kesti. Mallory:

“Yaşamaya devam etmek,” diye tekrar etti.

“Bu iyi bir plan...” Onun meme ucunu ağzına alıp iyice emdi.

“Ah! Tanrım, Ty... Ben sohbet ettiğimizi sanıyordum?”

“Sen devam et. İstedğin kadar konuş.” Hiç de yumuşak olmayan bir şekilde, yavaşça ve müthiş bir özenle onun aklını bir kez daha başından almaya koyuldu. Çok, çok sonra Mallory kendini neredeyse baygın bir halde, sırtüstü yerde yatarken buldu. Pürüzlü bir sesle:

“Güzel sohbetti,” dedi.

Ty, sırtüstü uyandı. Parke zemin, sırtıyla poposuna temas ediyordu. Yanında sıcak, tatmin olmuş bir kadın ona sokulmuş yatıyordu. Mallory’ye yerde sahip olmuş, dizlerinde bunu kanıtlayacak kızarıklıklar oluşmuştu. Bir şekilde ayağa kalktı. Sonra Mallory’yi kucağına aldı. Josh’a, bacağıının bir seks maratonuna dayanabiliyorsa hemen her şeye dayanabildiğini söylemek zorunda kalacaktı. Belki de bu, tekrar işe dönmesi için onay almasına yeterdi. Mallory, “Hayır,” diye mırıldandı. Kollarında kıpırdanırken, yorgunlukla sayıkladı. “Henüz kalkmak istemiyorum.”

Ty, onun belirli çalışma saatleri olduğunu biliyordu. Tek seferde on iki ya da daha fazla saat ayaküstünde duruyordu. Çok fazla çalışıyordu. “Şşş! Uyu.”

Mallory uyanırken kasları kasıldı. “Ty?” Başka kim olacaktı? Mallory, uykulu bir sesle kollarını onun boynuna doladı. “Nereye gidiyoruz?”

“Yatağa.” Ty onu yatırıp onunla birlikte uyuyakalmak gibi aptalca bir şey yapmadan önce, oradan defolup gi-

decekti. Seks ayrı bir konuydu ama sonrasında birlikte uyumak, onu bambaşka bir şeye dönüştürdü.

Seni aptal! Bu zaten bambaşka bir şey...

Yatakta kendisinin onun için kazandığı iki pelüş hayvanın, yastıklarına dayalı bir halde durduğunu gördü. Tuhaf bir duyguya kapıldı. Aptal, azgın genç delikanlıların birine âşık olduklarında hissettikleri türden bir duyguydu bu. Ardından içini saf bir memnuniyet kapladı. Mallory'yi yatırmak için yatağın üzerine eğildi ama Mallory çekince, onunla birlikte yatağa düştü. Mallory ürpererek, "Üşüdüm," deyip üstüne tırmanmaya çalıştı.

Ty onu kendine çekti. Kendi kendine, '*sadece bir dakika*' dedi. Aşağı doğru uzanıp yorganı tuttu, üstlerine çekti. Mallory ürpermeyi bırakana kadar bedeniyle onu ısıtacaktı. O uyuyunca da gidecekti. Mallory memnuniyetle, "Immm," dedi ve yüzünü onun boynuna bastırdı. Ty, onun buz gibi ayak parmaklarını baldırlarının arasına aldı. "Sana dokunmak çok güzel." Ty onu, "Burada kalmayacağım," diye uyardı. Bunu kollarının arasındaki kadına mı, yoksa kendi libidosuna mı söylediğinden emin değildi. O yüzden tekrar etti. Dediğinin bir önemi yoktu. Mallory iki dakika sonra ağır ve derin nefesler alıyordu. Sadece çok yorgun bir insan böyle uyurdu. Kendinden geçmiş, ona tamamen dolanmıştı. Saçları yüzündeydi. Sıcak nefesi hafifçe çenesine vuruyordu. Çıplak göğüsleri, göğüslerine temas ediyordu. Bir eli aralarında, diğeri de Ty'ın karnındaydı. Uykusunda parmakları kıpırdandı ve, "Canın cehenneme Jane!" gibi bir şey geveledi.

Ty gülerek sırtını okşadı. "Şşş..."

Mallory, kendini ona hemen bırakarak derin derin iç

geçirdi. Sıcacıktı. Ona iyice sokuldu. *Tanrım!* Ty onu uyandırmak istemiyordu ama seksten sonra kalıp uyumak ona göre değildi. Asla böyle bir şey yapmazdı. Asla! Ama Mallory'nin yumuşak sıcaklığı karşısında iyice sersemleyerek gözlerini kapattı. Sadece bir saniye derken, ona sarılmış bir halde uyuyakaldı.

İlerleyen saatlerde, kâbusun oluşmaya, onu içine çekmeye başladığını hissetti. Neyse ki kendini berbat bir duruma düşürmeden önce uyanmayı başardı. Hava hâlâ karanlıktı. Çok karanlık. Yataktan kalkarak kot pantolonunu aldı. Kapıdan çıkmak üzereydi ki kolunda bir el hissetti. Bir an ödü koptu. Birden dönüp Mallory'yi kendisine bakarken buldu. *'Bulunduğun ortamın amma da farkındaymışsın asker!'* diye düşündü. Kendine hâkim olamayarak onun elinden kurtulup geriye bir adım attı. Kapının kolu sertçe sırtına battı.

"Kahretsin, Mallory!"

"Özür dilerim. Seni korkutmak istemedim." Odayı sadece perdelerden içeri sızan ay ışığı aydınlatıyordu. Mallory olduğu yerde, birkaç adım ötede durdu. Sadece saatler önce tutku ve arzu yayan bedeninden şimdi endişe yayılıyordu. "İyi misin?"

İşte Ty tam da bu noktada hata yapmıştı. Yalan söyleyip 'evet' demeliydi. Bunu çok kolay yapabilirdi. Yalanını ufak bir gülümseme ve bir öpücükle desteklerse, Mallory kesin inanırdı. Mallory, ona yutturmaya çalıştığı her şeye inanırdı; çünkü ona güveniyordu. Bu, onun karakterinde vardı. Ama Ty'ın karakterinde yoktu. Bunu yapmak, yakınlaşmak istemiyordu. O yüzden, koşu ayakkabılarını giyip cüzdanıyla anahtarlarını aldı. "Ty?"

Ty koridorda ilerledi. Mallory peşinden geldi. Ty onun çıplak ayaklarının yerde çıkardığı sesi duydu. O an aklına gelen tek düşünce, ‘*Tekrar üşüyecek,*’ oldu.

Mallory ona kapıda yetiştii. Ty, ancak onun parmaklarını çıplak sırtında hissettiğinde tişörtünü unuttuğunu fark etti. “Kâbus mu gördün?”

Ty kaskatı kesildi. Hemen “Hayır,” diyerek inkâr etti. Mallory, sadece sırtını sıvazladı. Yavaşça, “O gece fırtınada da bir kâbus görüyordun. Ben, belki yine kâbus görmüş olabileceğini düşündüm,” dedi.

Ty kafasını kapıya yasladı. “Öyle bir şey değil.”

“O zaman ne oldu? Her şey biraz fazla mı ciddileşti?”

“Gitmem gerek, Mallory.”

“Tişörtün olmadan mı?”

Ty ona baktı. Mallory gülümsedi. Tişörtü onun üzerindeydi. Mallory, korkutucu bir yumuşaklıkla, “Kal. Benimle uyu. Kimseye söylemem,” dedi.

Ty, onun sadece yardım etmek isteyerek sanki bir deliye davranır gibi yumuşak davrandığının farkındaydı. Ama onun yardımını istemiyordu. Kimsenin yardımını istemiyordu. O iyiydi. Tek ihtiyacı olan şey, işe geri dönebilmektii. Belki de tekrar onun içine gömülmektii. Çünkü onun içindeyken acı çekmiyordu. Oradayken kendini harika hissediyordu. Ama ona tekrar sahip olursa, Şanslı Liman’dan asla gidemezdi.

“Yapamam.”

“Ama...”

Kapıyı açtı ve tişörtü olmadan buz gibi gecenin içine dalıp Mallory cümlesini bitiremeden oradan gitti.

Mallory tekrar yatağının üstüne yatarak tavana baktı. Ty'ın giderken takındığı yüz ifadesi aklına kazınmıştı. Kaba ve beklenmedik davranmıştı. Mallory kızgın olmalıydı. Ama kızgın değildi. Tam olarak ne hissettiğini bilemiyordu. Onunla aralarındaki bu şeyin, eğlenceyle bir ilgisinin olmaması gerekiyordu. Sadece ufak bir macera olmalıydı. Ama bunun çok daha ötesine geçmişti. Sınır bozucuydu ama gerçek buydu. Mallory, daha fazlasını istiyordu.

Ty tam bir Bay Yanlış'tı ve bu çok korkutucuydu. Yine de Mallory onu istiyordu. Onu nasıl hâlâ isteyebilirdi ki? O, insanların iyi hissetmelerine, iyileşmelerine yardım etme konusunda çok başarılıydı ya da en azından, öyle olduğunu düşünmek istiyordu. Ama Ty'la aralarındaki bu şey... Ne onun içini yiyen şeyi iyileştirebilmiş ne de kendisi iyileşebilmişti.

Ertesi sabah kalkıp işe gitti. Birkaç saat geçtikten sonra, çağrı cihazına, onu hemşire odasına çağırان bir mesaj geldi. Oraya gittiğinde, masanın arkasından oturan Camilla'ya, "Ne oldu?" diye sordu.

Camilla, kafasıyla koridoru işaret etti. Mallory kafasını çevirince duvara yaslanmış, uzun boylu, geniş omuzlu tanıdık bir adam gördü. Duruşu kayıtsız, vücudu rahat görünüyordu. Ama Mallory öyle olmadığını biliyordu. Camilla'ya, "Mola alıyorum," diyip Ty'a doğru yürüdü. "Selam."

"Selam." Ty, gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadı. "Bir dakikan var mı?"

"Belki iki dakikam bile vardır."

Ty gülümsemedi. *Hıh!* Bu hiç de iyiye işaret değildi.

Mallory, Camilla'nın gözlerinin ve kulaklarının üstlerinde olduğunun farkında olduğu için, Ty'a peşinden gelmesini işaret etti. Zemin kattaki kafeteryaya giden merdivenlerden indiler. Mallory onu köşedeki bir masaya götürdü. Saat öğlen yemeği için çok erkendi. O nedenle, yerleri silen bir hademe dışında kafeteryada yalnızdılar. Ty, "Askeriye yemekhanesi gibi kokuyor," dedi.

"Eminim yemekler orada daha güzeldir."

"Ben eminim. Hiç de değiller."

Ty ona yakın oturuyordu. Sıcak bacağı, masanın altından onun bacağına temas ediyordu. Üstünde eskimiş ve yumuşamış bir kotla kollarını dirseklerine kadar katladığı gece mavisi bir gömlek vardı. Ağız sulandırıyor. Mallory, onun buraya zamanının dolduğunu ve gideceğini söylemek için gelmiş olmasından korkuyordu.

"Bir şey ister misin? Kahve? Çay? Tatlı krep?" *'Ya da beni?'* diye düşündü. "Buranın krepleri harika oluy..."

"Hiçbir şey istemiyorum. Mallory..."

Mallory çaresizce, "Sandviç?" diye sordu. "Bir sandviçe ne dersin? Ben de bir tane yiyebilirim hatta." Ayağa kalktı ama Ty onu bileğinden yakaladı. *Peki.* Söyleyeceği her neyse, Mallory bunu kaldırabilirdi. Yavaşça geri oturup onun kendisine veda etmesine hazırlandı. *Kahretsin!* Ty ona her zamanki gibi gözlerini ayırmadan, sakince bakıyordu.

"İyi misin? Biraz tedirgin görünüyorsun."

"Çıkar ağzındaki baklayı. Hadi, veda et. Bunun senin için zor olacağını pek sanmıyorum."

Ty kaşlarını kaldırdı. "Buraya veda etmek için geldi-

ğimi ve bunun benim için zor olmayacağını mı düşünüyorsun?”

“Olur muydu?”

Ty, dipsiz kuyuları andıran gözleriyle ona baktı. Gözlerinden hiçbir şey okunmuyordu. “Buraya veda etmeye gelmedim. En azından henüz değil.”

“Öyle mi?” Mallory, rahatlaması gerektiğini bilerek kafasını salladı ama rahatlamamıştı. Çok gergindi, ağır ağır iç geçirdi. “Bana bir iyilik yapman gerek, Ty. Gitme zamanı geldiğinde, gitmeni istiyorum. Veda etme. Sadece çek git.”

“Sana tek kelime etmeden gitmemi mi istiyorsun?”

“Evet.” Boğazı gerildi. Kalbi sıkıştı. “Sanırım en iyisi bu olur.” Ayağa kalkıp uzaklaştı. Ty onu elinden yakaladı.

“Dün gece için özür dilemek istedim. Tam bir pislik gibi davrandım.”

Mallory, onun parmaklarını hafifçe sıkmasıyla yumuşayıp sandalyesine geri oturdu. “Belki pislik biraz ağır kaçır. Ben daha çok ‘*korkak tavuk*’ gibi bir şey düşünüyordum.”

Ty boğuk bir kahkaha attı. “Evet, o da var.”

“Seni anlıyorum.”

“Anlamamalısın.”

“Neden? Aklıma kazınan kötü şeylerle hiç karşılaşmadığım için mi?”

Ty, gözlerini onun gözlerinden ayırmadı. “Karen için üzgünüm ve haklısın. Sen, tanıdığım herkesten daha güçlüsün. Ama anlamamalısın derken, benden daha iyisini hak ediyorsun demek istedim.”

Mallory buna cevap veremeden, kafeteryaya verilen asan-

sör müziğinin yerini otoriter bir erkek sesi aldı. “Kırmızı alarm!”

Mallory sıçrayarak ayağa kalktı. Kırmızı alarm demek, yangın çıktığı anlamına geliyordu ve personelin hemen katılması gerekiyordu. Bugün yangın tatbikatı yapılacağı önceden belliydi ama Mallory, günün ilerleyen saatlerinde yapılmasını bekliyordu. Ty’a:

“Ya buradan çıkarılmak üzeresin ya da çıkmak için birkaç dakika beklemen gerekecek,” dedi. Personel kartını masaya koydu. “Tatbikat bitince bir şeyler ye.”

Ses tekrar “Kırmızı alarm,” dedi. “Bütün personel hemen katılmalı. Kırmızı alarm! Tekrar ediyorum: Kırmızı alarm!”

Mallory’nin hayatının gerçekten de muhteşem bir zamanlaması vardı.

14. Bölüm

İşler zorlaşınca, zorlananlar çikolata yerler.

Hastaneye giriş çıkışlar geçici olarak engellendiği için, Ty arkasına yaslanıp bekledi. Oturduğu yerden kafeteryayı, bekleme salonunu ve hastanenin ön kapısını görebiliyordu. Dört dakikadan kısa bir sürede, itfaiyecilerle diğer acil servis personeli akın akın geldiler. Kimse boşaltılmadığı için Ty, 'sadece bir tatbikat,' diye düşündü. On dakika sonra hastane çalışanları tekrar ortaya çıktılar ama Mallory görünürde yoktu. Aşçı, "Bir şey yemek ister misin?" diye seslendi.

Ty, karnının çok aç olduğunu fark etti. Ayağa kalkıp yanına gitti; çeşitli yemekleri inceledi. Ardından birkaç insan daha geldi. İki hastane üniformalı kadın ona şöyle bir bakıp fısıldayarak aralarında konuşmaya başladılar. Aşçı, "Quesedilla ister misin? Ya da ızgara hindi veya tost? Hamburger? Bugün harika bir Cobb salatam da var ama o, senin gibi iri bir delikanlıyı doyurmaz."

Ty, hamburgere karar verdi. Uçak kazası ya da ikinci kattan atlamak onu öldürmediyse, biraz kolesterolün bir

zararı dokunmazdı. Arkasındaki kadınlar hâlâ bir şeyler geveliyorlardı. Birisi, “Hem de Askeriye Salonu’nda,” diye fısıldadı. “Herkesin gözleri önünde...” Diğeri, “Nereden biliyorsun?” diye fısıldadı.

“Sherly Cissy’ye, o da Gail’e söylemiş. Bu, hiç ona göre bir davranış değil. Yani diğer Quinnlerden böyle bir şey beklersin ama ondan değil...”

Aşçı, hamburgerin köftesini çevirirken Ty’a mahcup gözlerle baktı. “Peynir ister misin?”

Ty kafasıyla onayladı. Fısıldaşmalar devam etti. “... Nasıl bir imaj çizdiğiyle ilgili daha dikkatli olur sanıyordum. Klinik falan da tehlikedeyken... Hâlâ paraya ve herkesin desteğine ihtiyacı var.”

“Sence buradaki odalardan birinde de yapmışlar mıdır?”

Ty, insanların gözünde nasıl görüldüğünü asla umursamazdı. Mallory’nin de bunu umursadığını sanmıyordu ama kadınların konuşmaları sinirlerine dokundu. Başkasının işlerine burunlarını sokan o iki yaşlı kadına döndü. İkisinin de nefesi kesildi. Hemen tepsileriyle ilgilenmeye koyuldular. Ty onlara uzun uzun, dik dik baktı ama ikisi de konuşmadılar. O yüzden, Ty konuştu. “Kendi işinize bakın.”

Kadınlar onunla göz teması kurmadılar. Ty tekrar kendisine tabağını uzatan aşçıya döndü. Kadın, onun hâlâ elinde tuttuğu, Mallory’nin kendisine bıraktığı kartı işaret etti. “Sadece buradan geçireceksin,” deyip kasanın yanındaki makineyi işaret etti. “Mallory’nin kartı, onun hesa-

bından her şeyi almanı sağlar. İçecek, patates kızartması falan da ekleyeyim mi?”

Mallory ona çalışan kartını vermişti. Hâlâ ona göz kulak olmaya çalışıyordu. Ty buna alışkın değildi. Kafasını sallayarak para çıkardı. “Ama...”

Aşçıya dik dik bakınca, kadın hemen ona para üstünü verdi. Arkasındaki iki kadının sırtına dik dik baktıklarının farkındaydı. Hamburgerini alıp tekrar masasına gitti. İki kadın da yemeklerini alıp onun yanından geçtiler. Ona, yaptığıнын işleri daha da kötöleştirmek olduğunu düşündüren bakışlar atıldılar.

Ty, Mallory’nin hayatına bulaşarak ne halt yediğini sanıyordu ki? O yakında gidecekti ama Şanslı Liman Mallory’nin eviydi, dünyasıydı. Yemeğini yedi. Kafası karışmıştı, ne yaptığını bilemiyordu. Bu duygu ona çok yabancıydı. O, burada fedakârlıkta bulunanın kendisi olduğuna, etrafına biraz çılgınlık ve dünyevi zevklerinin şüphe götürür güvenini yayan deneyimli taraf olduğuna gerçekten inanmıştı. Bu ne kadar da asil bir hareketti. Aslında fedakârlıkta bulunan taraf, onu sıcaklığıyla, şefkati ve gücüyle terbiye eden, her zaman Mallory’ydi. Mallory, bu süreçte sadece yumuşak sesi ve çelik gibi dik duruşuyla onu âdeta parmağına dolamıştı. *Tanrım!* Ty ise gerçekten tam bir pislikti.

Tabağındakileri bitirip dışarı yöneldi. Ön kapının yanına geldiğinde, yavaşladı. Orada, insanların klinik için başışları bıraktıkları posta kutusuna benzer bir kutu vardı. Ty, gazilere yönelik program için zaten para vermiş-

ti. Ama Mallory, kliğinin açık kalması için ihtiyacı olan desteği alamazsa, o paranın bir faydası olmazdı. Kutuya baktı. Ona çok fazla şey veren bu kadına, verdiklerinin karşılığı olarak ne yapacağını çok iyi biliyordu.

Mallory, eve giderken yol üzerinde *Eat Me*'de durdu. Grace ona acil bir durum olduğunu söyleyen bir mesaj atmıştı. Koşarak içeri girdi ve Grace'le Amy'yi, bir kutuyla onu beklerken buldu. Bu, bir ayakkabı kutusuydu. Amy, kutuyu ona doğru itti. "İşte sana muzip kız ayakkabıları. İyi ki doğdun."

"Doğum günüm geçen aydı."

"Mutlu erken Noeller."

"Olamaz, ya! Bu toplantılar hep benimle ilgili oluyor. Sıra artık birinizde..."

Grace, "Hayır. Biz, tek seferde sadece birimize odaklanabiliriz," dedi.

"O zaman Amy'ye odaklanalım."

Jan, tezgâhın diğer ucunda oturmuş, televizyon izlediği yerden seslendi. "Evet. O, berbat bir durumda. İri, seksi bir korucu etrafında pervane oluyor. Amy'nin tek yaptığıysa ona kötü kötü bakışlar atmak."

Amy, "Bana baksana sen! Bu seni ilgilendirmez," diye çıkıştı. Jan kıkır kıkır güldü. Amy sertçe, "Bu konuda konuşmayacağım," diyerek ayakkabı kutusunu tekrar Mallory'ye doğru itti.

İkisi de çok neşeli göründükleri için, Mallory geri

adım attı. Kutuyu açıp içinde zarif, âdeta kur yapan, akla seksi getiren, on santim topuklu siyah, şeritli güzel bir çift topuklu ayakkabı buldu.

“Ah!” diyerek iç geçirdi. Bütün gün üzerinde çalıştığı spor ayakkabılarını çıkarıp yerine topuklu ayakkabıları giydi. Tezgâhtaki taburelerde oturan iki kişi ona döndüler. Bay Wykowski, elini göğsüne koydu.

“Vay canına!”

Mallory endişelenerek hastane üniforması ve muzip kız ayakkabılarıyla acele onun yanına koşup, “Kalbiniz mi ağrıyor?” diye sordu.

“Hayır. Kalbim ağrımıyor.”

“Nereniz ağrıyor peki?”

Bay Wykowski, topuklu ayakkabılarına baktı. “Daha da aşağı bölgelerim.”

Amy kahkahaya boğuldu. Mallory tekrar yerine gitti. Grace sırtıttı. “Gördün mü? Onları akıllıca kullan. Belirli bir güçleri var.”

“Güç mü?”

Amy, “Muzip kız gücü. Hadi git de muzip bir kız ol bakalım,” diye ekledi.

Ertesi gün Ty, Ryan’a yemek götürdü. Ryan kasabanın dışında, Mallory’nin klinik aracılığıyla kalmasını ayarladığı bir rehabilitasyon evinde kalıyordu. Orası, sokaklarda yaşamasına kıyasla çok daha iyi ve güvenliydi. Birlikte yemek yedikten sonra, Ryan Ty’dan onu kliğine götürmesini rica etti. Ty, “Burada bu akşam ne var?” diye sordu.

“Bir toplantı.”

Kapıdaki yazı, ne tür bir toplantı olduğunu açıklıyordu:

İSİMSİZ ALKOLİKLER

Biri, yazının yanına bir not ilıstırmıştı:

İSİMSİZ KISMINA DİKKATİNİZİ ÇEKERİM MİLLET!

Böyle ekstra bir not, sadece Şanslı Liman’da gerekirdi.

Ty, bu durum karşısında eğlenip eğlenmemesi ya da bu kasabadakilerin ‘isimsiz’ vurgusuna inanmaları karşısında şaşırp şaşırmaması gerektiğini bilmiyordu. Ama bu sürecin bir parçası da güvenmekti.

O, bu konuda hep çok berbat olmuştu. Hareketsizce en üst basamakta donup kalmış gibi duran Ryan’a döndü. Ryan, “Böyle zırvalar için fazla yaşıyım ben,” dedi.

“Kaç yaşıdasın?”

“İki yüz elli.”

“O zaman şanslısın. Üç yüz olana kadar, gelmene engel olmuyorlar.”

Ryan’ın dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme oluştu. “Kırk üç yaşıdayım.”

Ty’dan sadece on yaş büyüktü. Vücudu titriyordu. Toksinlerden arınıyordu. Bu, iyi değildi. Ty şu an burada değil de başka herhangi bir yerde olmak için çok para verirdi ama eğer birisi ona sırtını yaslayacak kadar çaresizse, gerçekten çok kötü bir durumda olmalıydı.

“En son ne zaman ilaç aldın?”

Ryan, titreyen eliyle ağzını sildi. “Dört gün önce Oxycontin’im bitti. Doktor, ona artık ihtiyacım olmadığını söylüyor. Lanet doktorlar!”

Ty elini cebine sokup her daim boş olan ilaç kutusuna dokundu. Kutu, iki ay iki haftadır boştu. Ryan’a dışarıda bekleyeceğini söylemeyi düşündü ama bunun korkaklık olacağına karar verdiği için, onunla birlikte içeri girdi.

Toplantıyı o da Ryan da sorunsuz atlattılar. Bir saat sonra yan yana, konuşmadan yürüyorlardı. Ty, Ryan’ın ne düşündüğünü bilmiyordu ama kendisi, duyduğu hikâyelerden ve içerideki insanların yeniden başlamaya ya da düzeltmeye çalıştığı mahvolan hayatlardan biraz etkilenmişti. Minnettar olması gerektiğini biliyordu; çünkü o kendi hayatını mahvetmemişti. En azından tamamen mahvetmemişti. Ryan’ın kaldığı yere giderlerken, yolun yarısına gelmişlerdi ki Ryan konuştu. “Eee? Mallory’yle birlikte misiniz?”

Bu soru geçen birkaç haftada ona, marketteki tezgâh-tardan benzinlikteki pompacıya kadar önüne çıkan herkes tarafından birçok kez sorulmuştu. Bu insanlar, Mallory hayatına girene kadar, Ty’a öylece bakmakla yetinen aynı insanlardı. *Mallory*. O, bu kasabanın kalbi ve ruhuydu. Ya da en azından, bir kalp ve ruh insan bedenine bürünürse nasıl olursa oydu. Belki bu süre boyunca Ty ona kolaylıkla uzaklaşabileceği biri gibi davranmıştı ama öyle olmadığını biliyordu. Mallory farklıydı. Yine de onun buraya, bu yere, bu hayata bağlı olduğu gerçeğini inkâr etmenin anlamı yoktu. O da kendi hayatına dönmek için sabırsızlanıyordu. Sonunda, “Hayır. Birlikte değiliz,” dedi.

Ryan, kirli sakalla kaplı çenesini kaşıdı. “Peki o bunu biliyor mu?”

Aralarındakinin tek seferlik bir şey olması Mallory'nin fikriydi ama Ty'nın son ziyaretini de asıl plana ek olarak kabul etmişti. Ayrıca bir pislik olsa da onu affetmişti. Sonra da kendisine veda etmeden gitmesini istemişti. "Evet. Biliyor."

Peki Ty bunu biliyor muydu? Asıl sorun da buydu. Ryan, "Çünkü o gerçekten iyi bir kız. Ben parktaki bankta yaşarken, akşamları bana yemek getirirdi. Sana bundan hiç bahsetti mi?" dedi.

Ty, "bahsetmedi" anlamında kafasını salladı. Mallory'nin acil serviste geçirdiği uzun bir günün ardından, karnının tok olup olmadığına bakmak için Ryan'ı ararken düşününce, göğsü sıkıştı. Ryan, ona hafifçe gülümsedi. "Evet. Yemek yapmayı hiç beceremiyor. Yine de bana ne getirirse yedim. Onu incitmek istemedim."

Ty, bir an kahkahaya boğulduğunu fark etti. Ryan kafa salladı. "Eğer..." Elini kaldırıp kendini işaret etti. Sonra düşünceye daldı. Sonunda, "Anlarsın ya, farklı biri olsaydım, onun için uğraşırdım. O, özel biri... Benim gibiler için fazla özel. Anlatabildim mi?" dedi.

Ty'nın göğsü daha da sıkıştı. Evet, biliyordu. Çok iyi biliyordu. "Böyle söylediğini duysa çok kızardı."

Ryan, efkarlı bir tonda, "Sinirlendiğinde de çok güzel. Bir keresinde parka geldi. Birkaç çocuk bana taş atıyorlardı. Mallory, avazı çıktığı kadar bağırarak onları kovaladı. O zamanlar kötü durumdaydım. Yine de ondan daha iyi görünüyordum. Saçları darmadağınaktı, üstünde hastane üniforması vardı. Yurtdışına üçüncü kez göreve gi-

dip döndükten sonra kaldığım yerdeki hastalardan birine benziyordu.” Akıl hastanesinden bahsediyordu. Ty, Mallory’yi öfkeyle çocukları kovarken hayal etti. Uzun bir günün ardından kırıışmış üniforması, o komik görünümlü tüylü botları ve yataktan kalmış gibi görünen saçları gözünde canlandı. *Off Tanrım!* İnanılmaz güzeldi. “Facebook’ta yazılanları gördün mü?”

“Sen Facebook’a nasıl giriyorsun?”

“Evde ortak bilgisayar var. Ana sayfa, Facebook. Orada ikinizin bir fotoğrafı var. Birlikte olmayan birilerine göre fazla rahat duruyorsunuz.”

Tabii rahat! Ama Ty’la Mallory’nin arasındaki şey, rahat olmaktan çok uzaktı. Ateşliydi. Sarsıcıydı. Aklı baştan çıkaracak türdendi. Ayrıca Facebook’ta hangi lanet fotoğraf vardı?

Ty, Ryan’ı bıraktı. Sonra eve gidip geç saatlere kadar Matt için Jimmy üzerinde çalıştı. Duş aldı. Sonra ışığı yarıp sönen telefonuna baktı. Cevapsız aramalara şöyle bir göz attı. Belki Mallory aramıştır diye biraz heyecana kapıldı. Mallory onu en son aradığında, yolda kalmıştı. Belki bu kez sesini duymak isterdi. Şu an onun sesini duymak Ty’a da çok iyi gelebilirdi. Ama mesaj Mallory’dan değildi. Josh’dandı. Saat yedide, röntgen çektiirmek için radyoloji bölümüne gitmesi gerekiyordu. Saat sekizde de doktorla randevusu vardı. Ty, Josh’ın mesajından vereceği haberin iyi mi kötü mü olduğunu anlamaya çalıştı ama Josh hiçbir şey belli etmemişti.

Ertesi sabah, hastanede Josh'ın ofisine girdi ve ona beklemesi söylendi. Orduda acele edip beklemek sanatında ustalaşmıştı. O nedenle Josh elinde kalın bir dosyayla içeri geldiğinde, o dosyada tıbbi geçmişinin olduğunu biliyordu. Bir tepki vermedi.

Josh, lacivert hastane üniforması, beyaz doktor önlüğü, boynunun etrafında bir stetoskop ve yan cebine iliştirilmiş bir hastane kartıyla, bugün tam bir doktor modundaydı. Saçları karışık, gözleri yorgundu. Dosyasını masanın üstüne bırakıp sandalyeye yayıldı; ayaklarını yukarı kaldırdı. "Tanrım!"

"Daha şimdiden yorucu bir gün mü?"

"Gün hâlâ bitmedi mi?" Josh yüzünü ovuşturdu. "Bugün Frances'le konuştum. Ya da dün. Amma da ısrarcı, değil mi?"

"Başka huylarının yanında tabii bu da var. Ona ne dedin?"

"Durumunla ilgili tıbbi görüşün onu hiç ilgilendirmedigini ve beni aramayı kesmesini söyledim."

Bu, Ty'ın içtenlikle gülmesine neden oldu. "O da sana kibarca teşekkür edip sessizce gecenin içinde kayboldu."

Josh da onun gibi alaylı konuştu. "Tabii... Ya da seninle ilgili haber almak için buraya gelmek zorunda kalırsa canıma okuyacağını söyledi."

"Bu, kulağa daha doğru geliyor." Kapalı dosyasına baktı. "Peki, karar ne?"

“Röntgenler iyileşme gösteriyor. Fizik tedaviye bir ay daha devam edersen, eskiden olduğu gibi savaşılmaya hazır yapılı ve etkileyici bedene sahip olabilirsin. Şimdilik, muhtemelen biz sıradan insanlarla aynı seviyedesin.”

Bir ay daha izinli olmak, Ty’ı perişan ederdi. “O zaman, hazır sayılırım.”

Josh, ona bir bakış attı. “Bu, hazır olmakla ne kastettiğine bağlı. İkinci kat pencerelerinden atlayacak durumda değilsin.”

“Evet ama zaten öyle bir şey, kırk yılda bir olur.”

Josh, ayaklarını yere koyup öne doğru eğildi. Uzunca ve gergin bir an boyunca Ty’ı inceledi. “Gerçekten geri döneceksin.”

“Zaten hep geri dönecektim.”

“Ama şimdi, geri dönmeyi istiyorsun.”

“Elbette istiyorum. Buraya geldiğimde de dönmek istiyordum. Özellikle de tekrar yüzmeye ve koşmaya başladığım için, son birkaç haftadır daha çok istiyorum.”

“O zaman neden yapmadın? Yani neden geri dönmedin?”

“Ben çalışmak istiyorum.” Dosyayı işaret etti. “Çalışabileceğim onayını almam gerek.”

“Evet. Yakında o da olacak ama asıl demek istediğim, kimse seni Şanslı Liman’a kelepçelemedi. Gidebilirsin.”

Mallory gözünde canlandı. Suratında sadece yumuşak ve tatmin olmuş bir gülümseme vardı; bir parça ay ışığı yüzünü aydınlatırken, yatağında ona sokulup yatarken kendisine bakıyordu. Onu burada tutan şey belliydi. Josh, alçak sesle, “Mal senin buradan gitmek üzere olduğunu biliyor mu?” diye sordu.

Ty, kayıtsız bir tavırla, “Bunun onunla ilgisi yok. Sadece kâğıtları imzala,” dedi.

“Hafif görevlere çıkman gerek.”

“Tamam. Gerekirse masa başında oturup saçma sapan kâğıtları evirip çeviririm. Sadece işe geri dönmeme izin ver.”

Josh, şaşkın bir ifadeyle kafasını salladı. “Burayı bir masa başı için terk eder misin? Dostum, sen masa başında çalışacak türden bir adam değilsin; bunu ikimiz de biliyoruz.”

Ty idare ederdi. Tekrar aksiyona yakın olup kendi dünyasına geri dönmesi gerekiyordu. Adrenaline ihtiyacı vardı. Burada, Şanslı Liman’da zamanını boşa harcıyordu. Josh, masasının üstüne eğilip taburcu kâğıtlarının üstüne dirseklerini koyarak sinir bozucu derecede sakın bir sesle, “Belki de neden hâlâ burada olduğunun gerçek nedenine dönmeliyiz. Anlatabildim mi?”

“Kâğıtları imzala, Josh.”

Josh ona dik dik baktı. Ty da gözlerini onun gözlerinden ayırmadan ona karşılık verdi. Josh, kafasını sallayarak kâğıtları imzaladı.

Ty iki günü, hayatına geri dönmek için hiçbir plan yapmadan geçirdi. Önce, Jimmy’yi bitirmesi gerekiyordu. Sonra, Lucille’in komşusunun Charger’ını ve aldığı diğer iki arabayı da bitirmeliydi. İnsanlar, arabalarıyla ilgili sorunlarla ilgili onu aramaya başlamışlardı. Onları görmezden gelemezdi. Ayrıca kendisi için Shelby’yi de bitirmesi ge-

rekiyordu ama aslında Shelby tıkır tıkır çalışıyordu.

Bundan sonra, bahaneleri tüketti. Kendine, bu konuda düşünmemek için bir gün izin vermeye karar verdi.

Sonra başka bir gün daha geçti.

Sonra da Josh'tan, saat onda ofisinde olması gerektiğini bildiren bir mesaj aldı. Yataktan kalkıp yüzdü. Var gücüyle koştu. Matt'le spor salonunda bir saat boyunca Amerikan güreşi yaptı. Sonra ikisi de nefes nefese, terli ve eşit derecede bitkin bir halde yere yığıldılar. Sonra ayaklarını sürüye sürüye duşa girip Josh'ın ofisine gitti.

Josh, bugün takım elbise giymişti. Üstünde de beyaz doktor önlüğüyle hep kravatı gibi duran stetoskopu vardı. Masasındaki kâğıt yığınının kafasını kaldırıp sinirle Ty'a baktı. "İşe dönüşüne izin çıktığını söylemek için kraliçeyi aramadın mı henüz?"

"Hayır."

Josh ona uzun uzun baktı. Sonra ayağa kalkıp ofisinin kapısını kapattı. Tekrar sandalyesine oturup parmaklarını birbirine geçirerek Ty'ı, mikroskoptaki bir böcek gibi inceledi.

"Bir sorun mu var?"

"Hayır. Sadece biraz ağrım var. O kadar." Bacağını doğrultup suratını ekşitti.

Josh, soğuk bir tavırla, "Eminim öyledir. Bu sabah spor salonundaydım. Beni fark etmedin bile. Matt'le yerleri silmekle meşguldünüz. Bu arada o tanıdığım en iyi sokak dövüşçüsü ve sen onun canına okudun. Ne kadar ağrın olabilir ki?" dedi.

“Ters bir hareket yaptım.”

Josh’ın gülümsemesi kayboldu.

“Öyle mi?”

“Evet.”

Josh bir an sessiz kaldı. Sonunda, “O zaman, belki bir hafta daha dinlenmelisin,” dedi.

Ty, onu onaylarcasına kafa sallayarak oradan ayrıldı. Arka kapıdan çıktı. Hastanenin otoparkında, parlak güneşin altında, karşısında duran Mallory’nin berbat arabasına öylece baktı. Ne sorunu olduğunu düşündü ama sorunu her neyse çözülemeyecek kadar bir şey olduğundan, eve gitti. Havanın karardığını fark edene kadar Shelby ile uğraştı. Tam da o gün aldığı ikinci duştan çıkmıştı ki, kapının vurulduğunu duydu. Neredeyse altı aydır işten uzaktaydı ama kapıyı açmadan silahına sarılma güdüsü hâlâ alışkanlığıydı. Ama burası Şanslı Liman’dı. Buradaki tek tehlike, kibarlığa maruz kalarak ölmekti. Bir de her şeye burnunu sokan dedikoducular. Kafasını sallayarak Levi’s kot pantolonunu yerden alıp giydi ve kapıyı açtı. Karşısında Mallory duruyordu.

Mallory ona hafif ama tatlı bir gülümsemeyle baktı. Anlaşılan, kafeteryadaki dedikoduculardan, Ty’nin hayatını kimseden yardım almadan kendi başına mahvettiğini henüz duymamıştı. Ty, “Merhaba,” dedi. Akıllanmaz bir aptaldı. Tam olarak öyleydi.

“Sana da merhaba.” Mallory’nin gözleri çıplak gövdesine kaydı. Üstünde bir tek henüz düğmelerini tamamen iliklemediği Levi’s pantolonunun olduğunu fark ettiğinde,

gözlerinde ateşli bir ifade belirdi. Ty düğmelerini şimdi, o karşısında durmuş kendisine bakarken ilikledi ve ortam daha da ısındı. Mallory, eşikten içeri adım attı. Ty geri çekilmediği için ona çarptı. Ty, bunun kazara bir dokunuş olduğunu düşündü ama Mallory ellerini kaldırıp göğsünü, karın kaslarını okşayınca kaza olmadığını anladı.

Askılı bir tişört ve düşük bel pantolonla boyunu on santim daha uzatan, bedenlerini mükemmel bir şekilde aynı hizaya getiren bir çift çok seksi topuklu ayakkabı giymiş olması da kaza değildi. Boyun çukurunda nabızı küt küt atıyordu. Ty, elini kaldırarak nabzının üstünde parmağını gezdirdi, daha da hızlanmasını izledi. Mallory, elini onun elinin üstüne koydu.

“Bir şeyi açıkça belirtmem gerek. Bu öğleden sonra Ryan’la konuştum.” Ty kafasını kaldırdı. “Acil servise geldi.”

“Ne oldu? O iyi mi?”

“Otobanda biri onu etrafta başıboş dolaşırken görüp acile getirmiş. Bir şişe Jack içmiş. Bir de bazı gençlerden aldığı uyuşturucudan almış.”

“Kahretsin!”

“Evet.” Mallory elini elinin üstünden çekmeden rahatlatıcı bir şekilde parmaklarını sıktı. “O iyi. Şimdilik uyuyarak onları vücudundan atıyor ama uyumadan önce bir şeyler söyledi.”

“Öyle mi?”

“Onu *isimsiz alkolikler* toplantısına götürmüşsün.” Bu bir soru değildi. O nedenle karşılık vermedi. “Sen...”

Bir toplantıya gittin ve bitene kadar orada kaldın.” Bu da doğrudu ve soru değildi. “Ryan orada tedirgin miydi? Yardıma mı ihtiyacı vardı?” *Aaa!* Ty şimdi anlamıştı. Mallory ağzını arıyordu.

“Hayır. O kadar kötü değildi.”

Mallory kafasını salladı. Ty onun yüz ifadesinin değişmesini bekledi ama değişmedi. Hemen bir sonuca varma, yargılama ya da acıma gibi bir şey yoktu. Ty, bunun kendisini neden şaşırttığını bilmiyordu. Mallory asla bekleneni yapmıyordu. O, tanıdığı en cana yakın, şefkatli ve anlayışlı kadındı.

“Orada senin ihtiyacın olan bir şey var mıydı?” Ayrıca da en meraklılarından biriydi.

“Neden bana gerçekten bilmek istediğin şeyi sormuyorsun Mallory?”

“Tamam.” Mallory derin bir nefes aldı. “Sen de bir bağımlı mısın?”

Ty, kendisine hâkim olamayarak boynunda nabzının attığı o noktayı başparmağıyla okşadı. Sonra da her daim cebinde duran Vicodin şişesini eline aldı. Şişe hafifti; boştu ve bu onu rahatlatıyordu. Çok hata yapmıştı ama en azından bu konuda değil. “Az kalsın olacaktım.”

“Demek öyle?” Mallory iç geçirerek kafasını salladı. “Anlıyorum.” Hayır, anlamıyordu. Ama bu, Ty’in hatasıydı.

“Uçak kazasından sonra, çok iyi bir hasta değildim. Çok ağır ilaçların etkisi altındaydım. Resmen bir enkaz gibiydim.”

“Birliğini daha yeni kaybetmiştin...” Onun bu sözü

karşısında, Ty'ın içini bir sıcaklık kapladı. Mallory onu savunuyordu. Hem de kendisine karşı.

“Tekrar işe döndüğümde, ilaçları bıraktım.” O zamanı hatırlayarak duraksadı. “Berbattı. Tanrım! Çok berbattı. Dünyadan bihaber olmak hoşuma gidiyordu.” Mallory, gözlerini onun gözlerine dikti. Söylediklerini hazmediyor, hepsini yargılamadan dinliyordu. Bu nedenle de anlatmaya devam etti. “Altı ay önce yine sakatlandım. Acilde, ben ilaçları reddedemeden beni bir güzel uyuşturdular.” Mallory’nin gözlerinde bir ifade belirip kayboldu. Ty onun, fırtına gecesi ilaçları reddedişini hatırladığını biliyordu. “Sonra taburcu edildim. ‘Gerektiği kadar al’ yazan bir reçete de cabasıydı. Kendimi aynen öyle yaparken, daha çok ilaç alabilmek için saatleri, dakikaları sayarak yaşarken buldum. İşte o zaman, ilaç kutusunu yeniden doldurmayı bıraktım.”

“Bağımlılıktan mı kurtuldun?”

“Bilmiyorum ama cehennem gibi geldi,” diyip acı bir gülümseme takındı. “Ama evet, kurtuldum.” Ofladı. “Ve hâlâ canım istiyor.”

Mallory bir an sessiz kaldı.

“Bence canının istemesi normal. Hepimizin canı bir şeyler ister. Ben de bir keresinde çikolatayı bırakmıştım. Ara ara canımın çekmesi, berbat bir durumdu.”

Ty kahkahaya boğuldu. *Off!* Mallory’dan çok hoşlanıyordu. Hem de çok. Böyle hissederken ne yapması gerekiyordu ki?

“İkisinin aynı şey olduğunu sanmıyorum.”

“Doğru. Yani ben çikolatalı pasta biriktirmekten tutuklanamam. Ama hayatımı mahvediyor. Çok para harcatıyor, üniformamı daraltıyor. Lastikli pantolonların fazla sıkması ne kadar kötü bir şey, biliyor musun? Çok berbat bir şey, Ty.”

Ty şimdi gülümsüyordu. Topuklarının üstünde geriye doğru yaylanıp Mallory’yi inceledi. “Buradan bana gayet iyi görünüyorsun.”

“Çünkü artık haftada sadece bir kez yiyorum ya da Amy ne zaman ararsa. O beni kötü etkiliyor.”

Ty onun ne hissettiğini gerçekten anlayarak, “Hâlâ canın çekiyor demek, öyle mi?” diye sordu.

Mallory iç geçirdi. “Şu an, bir parça çikolatalı pasta için son nefesimi verirdim.” Ofladı. Eski günleri hatırlar gibiydi. “Bence başka şeylerle meşgul olmanın, dikkatini dağıtmanın faydası oluyor. O kadarından eminim.”

“Son zamanlarda, dikkatim çok sık dağıldı.” Mallory’nin yanakları alev aldı. Ty onun en yakın arkadaşlarıyla ailesinden oluşan beş yüz kişilik bir kalabalığın üstündeki bir depoda sekse önyak olabilip de hâlâ kızarabilmesini çok seviyordu.

“Bir araba üzerinde mi çalışıyordun? Duyduğuma göre, sen yeni favori tamirciymişsin.”

“Duş almadan önce çalışıyordum.”

“Bana gösterir misin?”

“Duşu mu? Tabii. Ama bütün sıcak suyu kullanmış olabilirim.”

Mallory hafifçe güldü ve onu iterek bir adım gerile-

mesine neden oldu. Ty olduğu yerde durabilirdi ama Mallory'nin elinin göğsünde durması ve bıraktığı duygu hoşuna gidiyordu. Elinden tutarak onu mutfaktan geçirip arka kapıdan garaja götürdü.

Mallory etrafına baktı. Arabaları ve iş masasına yayılmış bir sürü aleti inceledi.

“Ne yapıyordun?”

“Shelby'nin fren borusunu yapıyordum.”

“Göster bana...”

“Paslanmaz çelikten yeni fren borularının nasıl takıldığını mı öğrenmek istiyorsun? Mallory, o ayakkabılar araba tamir etmeye uygun değil.”

“Neye uygun?”

“Bir erkeğin aklını başından almaya uygun.”

Mallory gülümsedi. “İşe yarıyor mu?”

“Hayal edebileceğinden çok daha fazla. Dinle, bu araba meselesi çok karışık.”

Mallory eğlenerek, “Eee? Ne olmuş?” diye sordu. Ty, onun haklı olduğunu kabul etmeliydi. Mallory her gün kan, iç organlar ve muhtemelen daha beterini görüyordu. Biraz kir, pas onu rahatsız etmezdi. Ty, kafasını sallayarak kaputu açtı. Bankta unuttuğu bir eşofman üstünü alıp ona verdi. “Üşümedim.”

Ty'nin gözleri onun göğüslerine kaydı. Meme uçları, askılı tişörtünün kumaşından belli oluyordu. Üşümediyse, o zaman tahrik olmuştu. Buna inanmak güçtü; çünkü Ty ona dokunmamıştı bile. Ama ne zaman birbirlerine bir metre kadar yaklaşırsalar, Ty penisinin seğirdiğini hissediyordu. O yüzden ona ne diyebilirdi ki?

“Kıyafetlerin kirlenmesin diye,” diyip eşofman üstünü onun kafasından geçirdi. Bedeninden aşağı çekerken, ona dokunmaktan kendisini alıkoyamadı. Onun nefesinin kesik kesik çıktığını duyunca rahatladı. Evet, ikisi de aynı şekilde hissediyorlardı. Eşofman üstü, Mallory’nin baldırlarına kadar uzanıyordu. Kapüşonu çıkardı.

“Bu, senin gibi kokuyor.” Ty, göğsündeki o tuhaf acıyı yine hissetti. Bu sızının, Mallory’yi soymak istemesiyle aslında hiçbir ilgisi yoktu. “Artık senin gibi kokacak.”

“Bu sorun olur mu?” O kadar sorun olmazdı ki, Ty diyecek kelime bulamadı. *Lanet olası ahmak!* Önce tamirci rayını, sonra da yanındaki destek rayı çekerek kıza rayın üstüne yatmasını işaret etti. İkisi de sırtüstü yattıklarında, Mallory ona sıırıttı. “Yine ne oldu?”

“Arabanın altına.”

Mallory, kendisini arabanın altına çekti. Ty da ona katıldı. Yan yana, alttan şasiye baktılar. “Önce ne yapmak gerek?”

Ty onun tatlı profiline baktı. Önce ne yapmak mı gerekti? Kendine, Şanslı Liman’dan gitmesine izin çıktığını hatırlattı. Mallory’ye fren borusunun bir kısmını uzattı. “Çerçevenin kenarlarına oturmak için monte ederken bunu bükeceksin.” Hattı işaret etti ve Mallory, fren borusu üzerinde çalışmaya başladı.

“Burası huzurluymuş.” Ty ona yan bir bakış attı. Mallory güldü. Ty, kimsenin ona asla gülmediğini fark etti. Tabii Matt hariç... Matt, ona gülerken tatlı görünmüyordu. Mallory hâlâ gülümseyerek, “Ben ciddiyim. Sence de öyle değil mi?” diye sordu.

Arabanın altı kirli, paslı ve dardı... Ama evet, huzurluydu.

“Senin böyle düşünmene şaşırdım sadece.”

“Benim de arada sırada bozulmaktan hoşlanabileceğimi düşünmüyor musun?” Mallory dudağını ısırıp güldü. “Tamam. Öyle demek istemediğimi biliyorsun.”

“Evet. Al...” Mallory’nin boruyu bükmeye gücü yetmeyince, Ty ellerini onun ellerinin üzerine koyarak ona yardım etti. “Otuz santim falan daha gevşet.”

“Tamam.” Mallory boşluğa bakarak suratını astı. “Bu ne kadar?”

“Bu, yirmi santim falan. Benim otuz santime ihtiyacım var.” Duraksadı. “Otuz santim, harika olur.”

Mallory’nin kendisine baktığını hissedip masum görünmek için elinden geleni yaptı ama Mallory bunu yutmadı.

“Otuz santimle ne yapacaksın ki?” diye sordu.

Ty kaşlarını yukarı aşağı hareket ettirdi. “Birçok şey.”

“Sanki sahip olduğun yeterince devasa değilmiş gibi...” Ty’ı güldürdü. Birkaç dakika, sessizlik içinde birlikte fren hattı üzerinde çalıştılar ama Mallory sessizlik konusunda pek başarılı değildi. “Burada, arabanın altında ne düşünüyorsun? Tabii santimlerin dışında...”

Ty gülümsedi ama aslında buradayken hiç düşünmeye çalışıyordu. “Bazen babamı düşünüyorum.”

“O da donanmada makine teknisyeniydi, değil mi? Sana bütün bunları o mu öğretti?”

Ty’ın babası orduda teknisyendi ama Ty öyle değildi. Ama bu yanlış anlamayı şu an düzeltmek, ona bir zaman-

lar komando bölümünde sağlık görevlisi olduğunu söylemek pek de bulaşmak istemediği bir konuydu. O kısmı şimdilik inkâr edip sonra yeri geldiğinde konuşmak çok daha kolaydı.

“Babam, benim makineleri öğrenmemi istemiyordu aslında. Benim için daha fazlasını istiyordu. Sanırım, beni her türlü mekanik şeyden uzak tutarsa avukat falan olabileceğimi umuyordu.”

“Eee?”

“On dört yaşına geldiğimde, bana 67 model bir Pontiac GTO aldı. Tanrım! Çok güzel bir arabaydı.”

Mallory, yüzünü ona çevirerek, “Hımm... Öyle miydi?” diye takıldı. Ona öyle yakındı ki Ty uzanıp bir tutam saçını şakağından geriye, kulağının arkasına aldı.

“Evet. Öyleydi. Arabalar, benim gözümde kadın gibiler. Ayrıca sen bu anıyı duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Çok istiyorum.” Omzunu onun omzuna tokuşturdu. “Hem de her detayını...”

“Ben, arabanın motorunu parçalarına ayırdım.”

Mallory, şok olarak kahkaha attı. “Aman Tanrım! Baban sinirlendi mi?”

“Klasik bir arabaydı ve çok iyi bir durumdaydı. Sinirlendiğini söylemek hafif kalır.”

“Peki, neden yaptın?”

“Kendime hâkim olamadım. Bir şeyleri parçalayıp tekrar birleştirmek hoşuma gidiyordu. Ama arabayı birleştiremedim. Ne yaptığımı bilmiyordum.” Babasının

yüzündeki ifadeyi, boş kaputu gördüğündeki katıksız şokunu, bebeğinin bozulup zarar görmesi karşısında yaşadığı dehşeti ve saf öfkesini hâlâ hatırlıyordu. “Sırtımdan aşağı ter boşandığını hâlâ hissedebiliyorum. O kadar ileri götürmeyi planlamamıştım. Sadece parçaları çıkarıp durdum ve...”

“Peki, ne oldu?”

“Beni pataklayacağından emindim.”

Mallory’nin nefesi kesildi. “Seni dövdü mü?”

“Yo! Bana asla elini sürmedi.” Ty, dudağında bir gülümsemenin belirdiğini hissetti. “Sürmek zorunda kalmadı. Korkutucu bir herifti. ‘Sıkıysa bana karşı çık,’ der gibi, böyle alçak, otoriter bir ses tonuyla konuşurdu. Tanıdığım kimse ona karşı çıkmadı.”

“Sen de mi?”

“Elbette.” Mallory neşeyle güldü. Ty ona kafasını salladı. “Bu kadar komik olan ne?”

“Sensin. İri ve esaslı bir erkeksin. Senin herhangi bir şeyden korktuğunu hayal etmek güç.” Ty’nin çenesine dokunup avucuna aldı; başparmağını hafifçe teninde gezdirdi.

Ty, o sabah tıraş olmamıştı. Mallory’nin başparmağına değen sakalının hışırtısını duyabiliyordu. Mallory ona dokundukça, gözlerindeki açık kahve harelerin daha da ışıldadığını gördü.

“Seninle bir arabanın altında olmak hoşuma gitti.”

Arabalar üzerinde çalışmak, Ty için bir kaçıştı. Dünyanın neresinde olursa ya da gece kafasını nereye koyarsa koysun, bir kaputun içine girmek ya da bir şasinin altına

yatmak, onun için tanıdık bir alandı. Bu, onun için vazgeçilmez bir şeydi. Bütün sorunlardan uzak bir sığınaktı. Mallory de tek kişilik bir yıkım ekibiydi. Onu köşeye sıkıştırıp doğrudan onun kendini korumaya aldığı alana giriyor, sonra da eli değmişken lanet olası kalbine giriyordu. Çünkü kendi kendine hangi saçmalıkları anlatırsa anlatsın, Ty da burada Mallory'yle birlikte olmaktan hoşlanıyordu.

“Bana neden korktuğunu hiç söylemeyecek misin?”

“Birçok şeyden.”

“Mesela?” Az kalsın ‘senden’ diyecekti. Ve bu çok da doğru bir tespit olurdu. “Söyle bana.”

“Yaşamamaktan korkuyorum.” Shelby’nin altından çıktı. Sonra Mallory’nin üstüne yattığı rayın yanında çömeldi. Ellerini onun ayak bileklerine koyarak onu da çekip çıkardı. Mallory doğrularak saçlarını geriye attı ve onunla göz göze geldi. “Endişelenme Ty, biliyorum.”

“Neyi biliyorsun?”

“Bunun senin gerçek hayatın olmadığını. Sen benimle sadece vakit öldürüyorsun. Şeye kadar...”

Ty parmağını onun dudağına koydu. “Mal...”

Mallory onun bileğini tutarak parmağının altından, “Hayır. Sorun değil. Sen küçük kasabalara göre bir tip değilsin. Bunu biliyorum,” dedi. Buna rağmen Ty hâlâ oradaydı. Gitmekte özgürdü ama hâlâ oradaydı. “Araba üzerinde çalışmayı bitirdik mi?”

“Evet.” Mallory’nin bacakları, o kot pantolon içinde ve âdeta ‘beni becer’ diyen topuklu ayakkabılarla birlikte

inanılmaz uzun görünüyordu. “Araba üzerinde çalışmayı bitirdik.”

“O zaman şimdi de ben sana işimle ilgili bir şey öğretebilir miyim?”

Ty, onun hafif ama seksi gülümsemesine baktıkça sertleştiğini hissetti. “Aklında ne var?”

“Hiç doktorculuk oynadın mı?”

15. Bölüm

*İyi bir arkadaştan daha iyi bir şey yok.
Tabii çikolatası olan iyi bir arkadaş hariç.*

Ertesi sabah Mallory, huysuz bir *miyav* sesiyle uyandı. Miyavlayan Minnoş'tu. Herkese kahvaltı zamanının çoktan geçtiğini duyuruyordu. Mallory onu duymazdan gelince, patisiyle onun alnına dokundu. "Şşşt!"

"Miyav."

Mallory gerindi. Bedeni sızlıyordu. Bir yıl önce üyeliği sona erdiğinden beri spor salonuna gitmemişti. Yani vücudunun sızlamasının geriye tek bir nedeni kalıyordu: Ty ve onun özel egzersiz rutini... Mutlulukla iç geçirerek yatakta diğer tarafa döndü. Eve gece geç ya da nasıl baktığınıza bağlı olarak sabah çok erken dönmüştü. Bütün gece Ty'ın evinde kalmak isterdi ama bu, çok fazla olurdu. Onun için değil ama Ty için...

Mallory ona, bunun basit bir kaçamak olacağına söz vermişti. Şimdi ona bu sözü bozduğunu söylemenin bir faydası yoktu. Ayrıca onun da kendisinden sadece fiziksel anlamda hoşlanmadığından oldukça emindi ama henüz

bunun farkında olup olmadığından emin değildi. Mallory, onunla vakit geçirmeyi çok seviyordu. Söylenilecek tek şey buydu. Nasıl davranması gerektiğine yönelik herhangi bir önyargısı yoktu. Bu da onu özgür kılıyor, neşelendiriyordu. Kendini harika hissediyordu ama biraz huzursuzdu. Ty’la birlikteyken boyunu aşan şeyler yapıyor gibi hissediyordu; kesin canı yanacaktı. Bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu. O yüzden düş aldı. Beyaz spor ayakkabılarını almak için dolabına gittiğinde, etrafı kokladı. Sonra da burnunu büktü. Kediye, “Of, hayır! Bunu yapmış olamazsın,” dedi. Kedi, yatağın ortasında patisiyle kibarca yüzünü siliyordu. Bir yorum yapmadı. “Ayakkabımın içine kaka mı yaptın?” Kedi ona, ‘bir daha eve o kadar geç gel bakalım,’ der gibi bakıp temizlenmeye devam etti. “Sana tek bir lafım var: Seni köpeklerle yem ederim!”

Kedi endişelenmiş gibi durmuyordu. Haklıydı da. Bu, boş bir tehditti; ikisi de bunu biliyorlardı. Mallory pisliği temizledi. Kedinin işini görmek için muzip kız ayakkabılarını kullanmadığı için minnettardı. Üstünde ayakkabılardan başka hiçbir şey yokken Ty’ın kendisini yatağa atışı gözünde canlandı. *Evet*. O ayakkabıları baş tacı edecekti. Telefonunu şifonyerden aldı ve işe gitmek için kapıdan çıktı. Joe, garaj yolundaydı. Kafasını Mallory’nin arabasının kaputunun içine sokmuştu. “Selam. Şarj dinamomu kim tamir etti?”

“Hiç kimse. Ne yapıyorsun sen? Meşgul olduğunu söylemiştin?”

“Şimdi de değilim. Sabah senin için yeni bir dinamo aldım ama biri benden önce davranmış.”

“Ne?” Mallory verandaya çıktı. Joe’nın işaret ettiği arabanın diğer bütün parçalarından daha parlak ve temiz parçaya baktı.

“Gördün mü? Bu, yepyeni bir şarj dinamosu. Belki de Garrison değiştirmiştir.”

“Neden böyle düşündün ki?”

“Çünkü o bir adama... Sanırım adı Ryan’dı. Onun kaynak atölyesinde işe girmesine yardım etmiş. Ryan da bana senin Garrison’la çıktığını söyledi.”

Ty, Ryan’a iş bulmuştu. Onun birini bu kadar önemsemesine Mallory âdeta eridi, *tekrar oraya gitmek için çok mu erken*, diye düşündü. Yine topuklu ayakkabılarını, belki de içinde başka hiçbir şey olmadan bir trençkot da giyerdi. Joe sinirle, “Alo!” dedi.

“Ne var?”

“Garrison’la çıkıyor musun, çıkmıyor musun? Senin için bunu yapmış olabilir mi?”

Mallory, Ty’ı gecenin bir yarısında garaj yolunda bulduğu anı hatırladı. O zaman, onun orada ne yaptığını hiç sorgulamamıştı. Seks için geldiğini sanmış, bunu sorun etmemişti. Kendisi de onu istemişti ama sadece seks için gelmediğini anlayınca, içi kıpır kıpır oldu.

Dün gece için hiçbir açıklaması yoktu. Dün gece, tamamen kendi suçuydu. Amy’ye haklı olduğunu söylemek zorundaydı. Muzip kız ayakkabıları gerçekten muhteşemdi. Haklı olmak, Amy’nin çok hoşuna giderdi.

Arabasını yüzünde bir gülümsemeyle sürerek işe gitti. Park edip arabadan iniyordu ki, telefonu titredi. Bu tuhaftı; çünkü titreşime değil, sesli çalmaya ayarladığına yemin edebilirdi. Telefonu cebinden çıkarınca, göz ka-

maştırıcı sabah güneşinde ekrana bakma zahmetine bile girmeden telefona cevap verdi. “Alo?”

Hatta uzun bir sessizlik oldu. Sonra, “Sen de kimsin? Ty nerede?”

Mallory kulağa aşırı sahiplenici gelen seksi ve kibirli kadın sesini duyunca gözlerini kırıştırdı. “Siz kimsiniz?”

“Önce ben sordum. Of! Tanrı aşkına! Ver onu telefona. Şimdi!”

Mallory, ‘*Yok daha neler!*’ diye düşündü. Açıkçası, Ty’in hayatında başka kadınların olduğunu bilse de kendi sahiplenici yönü ağır bastı. Bu çok mantıklıydı ama Mallory’nin kendini kötü hissetmesine neden olmadığı anlamına gelmiyordu. Kadın, “Peki, sen bilirsin,” diye çıkıştı. “Ona, Frances aradı de. Önemli bir konu olduğunu söyle. Anlıyor musun?”

“Bu numarayı nasıl buldunuz?”

“Şekerim, oralara hiç girmek istemezsin. Şimdi dinle beni. Onu ağzına ne kadar güzel aldığın umurunda değil. Ben onu çok daha uzun süredir ve çok daha iyi tanıyorum. Ayrıca gelecek hafta bu zamanlar, onu tek tanıyan ben olacağım. Ona bu lanet mesajı ilet.” *Çat.*

Mallory telefona baktı ve kendi telefonu olmadığını fark etti. O da kendisinininki gibi bir iPhone’du ama arka planda geçen hafta fotoğrafını çektiği plajın fotoğrafı değil, sadece tarih ve saat vardı. Ty’in telefonunu almıştı. Kendi telefonunu aramayı denedi ama telesekretere bağlandı. Ty ya telefonu kapatmıştı ya da şarjı bitmişti. Bir an durumu değerlendirdi. Sonra Amy’nin numarasını çevirdi. “Benim. Başka birinin telefonunu kullanıyorum. Hayat gittikçe daha çılgın bir hal alıyor.”

“Bu, çılgın muzip kızlar ölçeğine göre göreceli bir kavram.”

“Öyle mi? O zaman yattığım adamın eski kız arkadaşının bana bağırmasını ölçeğin neresine yerleştirirdin?”

Telefona mutlak bir sessizlik çöktü. Amy sonra, “Yani muzip kız ayakkabıları işe yaradı mı?” diye sordu.

Mallory ofladı. “Evet, yaradı. Şimdi odaklan.” Amy’ye, Frances’le arasında geçen bütün telefon konuşmasını anlattı. “Ayrıca gerçekten kendimden başka suçlayacak kimseyi bulamıyorum. Bunun tek seferlik bir şey olmasını istedim. İkinci, üçüncü seferi de istedim tabii ama...”

“Şimdi iyice kendini kaptırdın ve kendini tek kaptırmanın kendin olmasından korkuyorsun.”

“Evet. Üç sefer birlikte olduk. Benim için bu...”

“Biliyorum.” Amy’nin sesi artık o kadar da eğleniyor-muş gibi çıkmıyordu. “Bu bir ilişki.”

“Ve ben Ty’ın ilişkilere alerjisi olduğuna eminim.”

“Mallory, boyundan büyük bir işe kalkışmadığına emin misin?”

“Şimdi mi? Bana bunu sormak şimdi mi aklına geldi? Bunu sen başlattın. Beni Bay Yanlış’lar listesi yapmaya sen ittin. Ayrıca elbette boyumdan büyük bir işe kalkıştım.”

Amy, sakinleştirici bir ses tonuyla konuştu. “Tamam, bunu düzeltebiliriz. Daha az yanlış olan bir Bay Yanlış seviyesine inebilirsin. Daha kolay idare edebileceğin birine. Anlatabildim mi?”

Evet, anlatabilmişti ama Mallory herhangi birini idare etmek istemiyordu. “Neyse, bak, ben işteyim. Bu konuya daha sonra odaklanmamız gerek. Pastayı hazır bulundur. İhtiyacım olacak.”

“Tamamdır bebek.”

Mallory telefonu kapatıp hastaneye girdi. Mesaisi başlayalı beş dakika olmuştu ki, Jane onu ofisine çağırdı. Patronu gizemli bir şekilde, hiçbir şey belli etmeden, “Seninle iki konuda konuşmam gerek,” dedi. Masada, önüne bir kâğıt koydu. Yüksek meblağda bir faturaydı. “Öncelikle bu, sağlık kliniği için isimsiz bir bağış.”

“Aman Tanrım!” Mallory boş bir sandalyeye çöktü. “Bu sıfırları doğru mu görüyorum?”

“Evet ve hepsi de çok güzeller.”

Mallory kafasını kaldırıp Jane’in gözlerine baktı. “Sen az önce bir şaka mı yaptın?”

“Birine söylersen derini yüzerim.” Suratında nadiren takındığı bir gülümseme belirdi. “Aferin.”

Mallory, hâlâ şaşkın bir ifadeyle, “Benim bununla bir ilgim olduğunu nereden çıkarıyorsun ki?” diye sordu.

Jane gözlerini devirdi. “Mallory, sen olmasaydın sağlık kliniği olmazdı. Senin varlığınla bile zar zor ayakta duruyor. O da sadece deneme aşamasında. Senin tanıdığın ya da konuştuğun biri bu parayı bağışladı.”

Mallory, bunu bir an kafasında değerlendirdi. “Tanıdığım biri mi? Tanıdığım kimsenin fazladan on bin doları yok.”

“Yok mu?”

“Ty’dan bahsetmiyorsun, değil mi?” Ama Jane’in gözleri, Ty’ın kastettiği kişi olduğunu gösteriyordu. “O, gaziler için olan programa zaten bağış yaptı. Ayrıca onun bu kadar parası yok.” Ama dürüst olması gerekirse, onun neyin olup olmadığına dair hiçbir fikri yoktu. *On bin dolar.* “Hem o neden...”

“Bunu bana sorma. Çünkü açık konuşayım mı, Mallory? Hiçbir bağının olmadığı birinin, görünüşe göre çok yakın zamanda terk etmeyi düşündüğü bir kasabadaki bir sağlık kliniğine neden bu kadar çok para verdiğini bilmek istemiyorum.”

“Bana değil. O parayı bana vermedi. Parayı veren oysa bile kliniğe vermiştir.”

“Hımm...” Duraksadı. “Çalışanlarımın özel hayatlarına karışmayı gerçekten istemiyorum ama...”

Hadi hayırlısı! “Ama ne?”

“Ama senin özel hayatın herkesin dilinde olduğuna göre, bunu konuşmak kaçınılmaz. Sen, hakkında kimse-
nin bir şey bilmediği bir adamla çıkıyorsun.”

Aslında teknik olarak yaptıkları pek ‘çıkmaq’ sayılmazdı. Mallory onunla düpedüz işi pişiriyordu. “Saygısızlık etmek istemem Jane ama bunun işimi ne açıdan etkilediğini göremiyorum.”

“O, isimsiz bir bağışçı olsun ya da olmasın alenen bilinen uyuşturucu bağımlılarıyla birlikte görölmüş. Ayrıca kafeteryada iki görevliye bağırması.”

Mallory genelde öfkelenmezdi ama Jane’in Ryan’la ilgili saygısız yorumu tepesini attırdı. Elinden geldiğince sakince, “O iki olay da bahsettiğin gibi gerçekleşmedi. Ty, gazilerle ilgili programla ilgili. Ordudaki ortak geçmişleri yüzünden Ryan’la aralarında bir bağ oluştu. Ty, onu bir yerlere bırakıp ona yemek falan götürerek Ryan’a yardım ediyor,” dedi. Bunu, Lucille ona anlattığı için biliyordu ve hâlâ düşününce içi ısınıyordu. Hastanenin kafeteryasında olan olayı da Lucille sayesinde biliyordu. “Röntgen teknisyenlerine gelince, onlar kabalık edip...”

“Demek istediğim, sen artık sadece bir çalışan değilsin. Sağlık kliniğini yönetiyorsun. İnsanlara karşı belirli bir imaj çizmen gereken pozisyonundasın. Bu konuda bir tek kendini suçlayabilirsin. Bunu sen seçtin Mallory. O yüzden, hayatının bazı taraflarının mercek altına alınacağını anlamak zorundasın. Bu kadar göz önünde olmanın gerektirdiği ahlaki ve finansal yükümlülükleri yerine getirmek zorundasın.”

Mallory, Jane’in bu sözlerini hazmetmekte zorlandı. “Özel bir hayatımın olamayacağını mı söylüyorsun?”

“Özel hayatının sosyal hayatınla çakışamayacağını söylüyorum. Sağlık kliniğinin sunduğu hizmetlerden faydalanması gerekebilecek bir adamla çıkamazsın. Yapamazsın bunu.”

Hastalarıyla ilgilendiği sonraki birkaç saat boyunca, Jane’in bu dedikleri Mallory’nin aklından çıkmadı. Kusan birisi, dövmesine enfeksiyon kaptıran bir genç ve bir kavanoz salatalık turşusu yiyip gaz sancılarıyla doğumunu başlatan sekiz aylık hamile bir kadın hastası vardı. Alyssa’nın da hiçbir faydası dokunmuyordu. İzinli olduğu akşama bir randevu koparmak umuduyla, yeni stajyer doktorla flört etmekle çok meşguldü. Onun bütün hastaları, Mallory’nin başına üşüşmüşlerdi. Sonunda gidip Alyssa’yı yeni stajyer doktorun yanından çekip getirdi ve ona, gerçekten yapması gereken şeyler olduğunu hatırlattı. Sonunda sakinlik çökene kadar, perişan halde oradan oraya koştu. Bu nadir sessiz zamanı, hemşire odasında oturup programı incelemek için kullandı.

“Mallory!”

Kafasını kaldırdığında, hastalarından Jodi Larson’ı,

suratında kocaman bir gülümsemeye karşısında dururken buldu. Jodi, on yaşında bir lösemi hastasıydı ve Mallory'nin gelmiş geçmiş en sevdiği insanlardan biriydi. Altı aylık kontrolü için gelmişti ve arkasında duran annesinin suratındaki gülümsemeye bakılırsa, haberler iyiydi. Jodi gururla:

“Resmen iyileşme belirtileri göstermeye başladım,” dedi.

Bu iyi haberi kafasını sallayarak onaylayan Jodi'nin annesinin gözleri ışıldıyordu. Mallory, heyecanla ikisine de sıkıca sarıldı. Jodi, ona kurabiye dolu bir tabak uzattı. “Çikolata parçacıklı ve cevizli kurabiye. Sadece senin için yaptım.”

Tekrar sarıldılar. Sonra Mallory'ye çağrı geldi ve gitmesi gerekti. Çağrı annesinden gelmişti. Ella, kızını uzak, sessiz bir köşeye çekti. “Mallory, insanlar senin arabayla gece 3.20’de eve gittiğini gördüklerinden bahsediyorlar. Neden eve o kadar geç saatte gelen bir kızım var benim? O kadar geç saatte olan hiçbir şeyden hayır gelmez, Mallory. Hem de hiç.”

Of! Tanrı aşkına! “Aslında saat 2.30’du. Yani sana bu bilgiyi kim verdiyse, okuma bozukluğu var sanırım.” Ayrıca her kimse, çok sinir bozucuydu ama Mallory o kadarını söyleme zahmetine girmedii. Annesi bir dereceye kadar haklıydı ve bu onu sinirlendiriyordu.

“O adamlarla birlikteydin.”

Al işte! Mallory ifşa olmuştu. Gözü seğirmeye başladı. “O adamın bir adı var.”

“Gizemli Yakışıklı.”

“Gerçek bir adı var.”

“Evet. Sanırım The Facebook’ta ona Gizemli Yakışıklı diyorlar.”

Mallory seğiren gözünün üstüne parmağını koydu. “Tamam. Son kez söylüyorum. The Facebook değil, Facebook.”

“Tatlım, lütfen. Artık kendine gelmenin zamanı geldi. Joe ve Tammy gibi vahşi ve çıldırmış birine dönüşeceksin ki bu hiç sana göre bir şey değil.”

“Anne, Joe yirmi dört yaşında. Bir düzen kurmaya hazır değil. O yüzden vahşi ve çılgın olması normal. Tammy’ninse kendi vahşi ve çılgın bir düzeni var. Belki sen onun için böylesini istemedin ama o etrafa uyum sağlıyor ve mutlu. Onlar gibi olmanın neresi yanlış?”

“Demek istediğim bu değil, sen de bunu biliyorsun.”

“Evet.” Göğsü sıkıştı. “Demek istediğin bu değil, biliyorum. Karen’dan bahsediyorsun.”

“Hayır, ondan bahsetmiyoruz.”

“O zaman bahsetmeliyiz.”

Annesi gözlerini kapatıp arkasını döndü. “Gitmem gerek.”

“Karen, kimsenin tanımadığı biriyle çıkmaya başlamıştı.”

“Bu konuda konuşmak istemiyorum Mallory.”

“O, Karen’ı biraz çılgınlık yapmaya teşvik etti ve...”

Ella, sert bir tavırla, “Yapma,” dedi. “Sakın...”

“... Karen değişti. Senin olması gerektiğini düşündüğün kişi olmaktan çıktı ve...”

Annesi hışımla ona doğru döndü. Gözleri kıvılcımlar saçıyordu. Titreyen parmağını Mallory’nin suratına doğrulttu. “Gerisini sakın söyleme!”

“Anne!” Boğazı gerildi. Birden, çok yorgun olduğunu hissetti. “Bu kez durum aynı değil. Aynı şeyin benim için geçerli olmadığını biliyorsun. Karen uyuşturucu kullanıyordu.”

“Senin genç sevgilin de ‘isimsiz bağımlılar’ toplantısına gitmiş.”

Mallory, inanamayarak kafasını salladı. “Bu bilgi gizli.”

Ella, Ty’ın mahremiyetinin, kızının güvende olduğundan emin olma ihtiyacı yanında hiç kaldığını söylercesine omuz silkti.

“Burası Şanslı Liman. Fırtınanın olduğu o gece acile geldiğini hatırlıyor musun? Ağrıları için ilaç almayı reddetmişti. Hem de ısrarla.”

“Eee? Ne olmuş?”

“Bana safı oynama, Mallory. Neden bahsettiğimi biliyorsun. O bir yabancı ve bunun kulağa çok kaba geldiğini biliyorum ama insanların seninle ilgili yanlış fikirlere kapılmaya başladığını kabul etmen gerek.”

Aslında Ty’la gecenin karanlığında, bazen de güpegündüz yaptıkları düşünülürse, aslında insanlar doğru fikirlere kapılıyorlardı. Ella, Mallory’nin yüzüne bir kez baktı ve orada gerginlik ifadesini gördü.

“Gördün mü? Olmaya başladı bile. Karen ve Tony’ye olan aynı şey yine oluyor.”

Mallory kararlıca, “Hayır,” dedi. *Tanrım! Hayır!* “Tony, Karen’ı hem uyuşturucuya alıştırdı hem de hamile bıraktı. Hayatı sürekli bir düşüşe geçti. Şu an, bunca yılın ardından hayatımı Karen’in hayatıyla kıyasladığımıza inanamıyorum. Neden o zaman benim de hayatım mahvolmak üzereyken bunu yapmadık?”

Annesi sanki Mallory kendisine bir tokat atmış gibi duruyordu. “Se... Senin hayatın mahvolmak üzere değildi. Sen bizim sığındığımız dağımızdın.”

Mallory iç geçirip kafasını salladı. Aşırı bitkin, üzgün, hem de aşırı üzgün hissediyordu. “Boş ver anne.”

“Boş veremem. Aman Tanrım!” Suratını elleriyle kapattı. “Ben, senin o dönem hayat dolu olduğunu düşünüyordum. Ben hiç... Ah, Mallory! Çok özür dilerim. Hayatın yine mi mahvolmak üzere?”

Mallory titrek bir nefes aldı. Öne doğru bir adım atıp annesinin kollarını tuttu. Yavaşça, “Hayır. Hayatım yine mahvolmak üzere falan değil. Kendimi öldürmeyeceğim anne.” Kimsenin konuşmak istemediği o vahim konu ortadaydı. “Ben Karen değilim.”

Ella, gözünde yaşla kafasını sallayıp Mallory’ye sıkıca sarıldı. “Biliyorum,” diye fısıldadı. Sonra Quinn ailesine özgü bir konuyu geçiştirme yöntemi olarak burnunu çekti. Ceplerini arayıp bir peçete buldu; gözlerini sildi. “Gerçekten iyi misin?”

Mallory, “Gerçekten,” diyerek onu temin etti.

“O zaman, tatlı kızıma tekrar kavuşabilir miyim?”

Mallory boğuk bir kahkaha attı. “Ben hâlâ tatlıyım anne. Her zaman yumuşak başlı ve uysal olmayacağım. Ayrıca hayatımı aynen senin yaşamamı istediğin gibi yaşamayacağım.”

“O adamı görmeye devam edecek misin?”

Lucille, gönüllü üniformasıyla yanlarından geçti. “Umarım edersin. O, senin bugüne kadar çıktığın en seksi erkek.”

Ella, “Onu teşvik etme. Bu, öyle basit bir şey değil. İşini etkiliyor,” dedi.

“Saçma!”

“Jane, bunun kliniği de etkilemesinden endişeleniyor.”

Lucille yine “Saçma,” dedi. “Ayrıca bunlara inandığın için sana yazıklar olsun Ella. Bu kızcağızın başkalarının hata ve pişmanlıklarının bedelini ödemeyi bırakmasının zamanı gelmedi mi artık?”

Ella dönüp Mallory’ye uzun uzun baktı. İnsanların kendi kanı ve canını tamamen desteklemediğini düşünmesi fikri karşısında şok olmuş gibiydi. “Ben senin asla bizim hata ve pişmanlıklarımızın bedelini ödemeni istemedim.”

Lucille, çok nazik bir sesle ama her zaman olduğu gibi zalimce bir dürüstlikle, “Ama ödedi,” dedi. Hemşire standının arkasına geçip Ella’ya kahve doldurdu. Cebinden bir matara çıkararak içine alkol kokan bir şeyden damlattı. Ella’nın nefesi kesildi.

“Lucille! Ben görev başındayım.”

“Mesain bitmek üzere. Hem de zamanı geldi artık.”

“Neyin zamanı geldi?”

“Maceraya atılan tek kişinin Mallory olmamasının zamanı.” Mallory’ye döndü. “Maceradan bahsetmişken, sıradaki hastan için maceracı ruhuna ihtiyacın olacak. O, hazır bir halde seni bekliyor.”

Yeni hasta, Bayan Burland çıktı. Mallory odaya girince, “Sen,” dedi.

“Evet, ben.” Mallory tansiyon bilekliğine uzandı. “Raporunuzda, banyodan sonra yine bayıldığınız yazıyor. İlaçlarınızı zamanında aldınız mı?”

“Elbette aldım. O kadar da aptal değilim. İlaçlar işe yaramıyorlar.”

“İlaçlarınızı kutularında açıkça belirtildiği gibi yemeklerden sonra aldınız mı?”

Bayan Burland ona öfkeyle baktı. “Bunu ‘hayır’ olarak kabul ediyorum.” Bayan Burland’ın rengi atmıştı, tansiyonu çok düşüktü. “En son ne zaman yemek yediniz?”

“Hıı?”

“Bayan Burland.” Nabzını ölçmek için parmaklarını kadının dar, kırılğan ve kâğıt kadar ince bileğine koydu. “Bugün öğle yemeği yediniz mi?”

Bayan Burland, 1.45’lik boyuyla ayağa kalkarak saygısızca titredi. “Ben ne yapmam gerektiğini biliyorum.”

Mallory kadının çapaklı ve nemli gözlerine bakınca, kalbinin sıkıştığını hissetti. *Kahretsin!* Sorunun ne olduğuna dair bir fikri vardı. Bayan Burland’ın yiyecek yemeği yoktu. Muhtemelen kendine bakacak kadar iyi hissetmiyordu kendini. Ailesiyle arkadaşlarını nemrut, kibirli ve huysuz tavrıyla uzun bir zaman önce korkutup kaçırdığı için, ona yardım edecek kimsesi yoktu. Mallory, odanın telefonunu alıp kafeteryayı aradı. “Stella benim, Mallory. Üç numaralı odaya eksiksiz bir akşam yemeği istiyorum.”

“Tamamdır, tatlı şey. Kaslı, yakışıklı sevgilin yine buralara uğrayacak mı?”

Mallory, hâlâ seçiren gözünü ovuşturdu. “Bugün değil.” Yemekle dolu tepsi geldiğinde, huysuz hastasının başında durdu. “Yiyin.” Bayan Burland tepsiyi itmeye çalıştı ama Mallory ondan önce davranıp tepsiyi sabit tuttu. “Hayır. Hiç öyle yapmak istemezsiniz. Yine sinir krizi geçirip yere dökemeyeceksiniz. Bu kez olmaz.”

Bayan Burland'ın gözlerinden öfke akıyordu. Mallory, o ifadeyi gördüğüne sevindi. Çünkü sinirlenmesi, hastasının kendini daha iyi hissettiği anlamına geliyordu. Ona doğru eğildi. "Ben sizden daha güçlüyüm ve kötüyüm. Ayrıca bugün yemeğimi de yedim."

"Orası belli zaten." Bayan Burland, tepsideki meyve suyuna burun kıvırdı. "Hıh!"

"Elma suyu."

"Benim de gözüm var, değil mi?" Bayan Burland meyve suyunu yudumladı. Altmış saniye sonra, rengi çok daha iyiydi. "Eskiden bu kadar kötü değildin."

"Bu, yeni kazandığım bir özellik."

"Şimdi eve gitmeye hazırım."

"Ben yemek yediğinizi görene kadar eve gidemezsiniz."

"Uyduruyorsun. Bu kafeterya yemeğini köpeklere versen yemez." O konuda haklıydı. Hiç yemek seçmeyen Mallory bile kafeterya yemeklerini sevmiyordu. Tabii aşçıya bundan hiç bahsetmemiştir.

"Peki." Mallory personel mutfağına gitti. Kendi öğle yemeğini alıp Bayan Burland'ın odasına getirdi. "Benim sandviçimi deneyin. Hindi, peynir ve ıspanaklı." Ispanağı da annesi sürekli sebze yiyip yemediğini sorduğu için eklemişti. "İçinde biraz hardalla muhtemelen kolesterolünüz için çok fazla mayonez var. Ama kolesterol, en son endişelenmeniz gereken sorunuz." Bir poşet bebek havuç ve bir elmayı da önüne koydu. Bayan Burland, önce sandviçten bir ısırık aldı. "Berbat," dedi ama bir ısırık daha aldı. Sonra bir tane daha. En sonunda da sadece kırıntıları kaldı.

“Havuçları ve elmayı da yiyin.”

“Onlar da sandviç kadar berbatlar mı?”

“Sizin nemrut tavrınız kadar berbatlar. Ayrıca şimdiden söyleyeyim. Zorla ağzınıza sokmam gerekse bile bunların hepsini yiyeceksiniz.”

Arkadan, kapının eşiğinden şaşkına dönmüş birinin sesi geldi. Gelen Jane’di. *Muhteşem*. Mallory patronuna döndü ama ondan önce, Bayan Burland’ın gözlerindeki zafer ve kötülükle örülü memnuniyet ifadesini gördü. Jane, asık bir suratla, “Bir dakika konuşabilir miyiz?” dedi.

“Tabii.” Mallory, parmağıyla havuçlarla elmayı işaret etti. Bayan Burland uysalca elmayı aldı.

Jane, koridorda Mallory’yi Bayan Burland’ın duyamayacağı bir yere götürdü. “Bu yeni bir taktik mi?”

Mallory, kendini savunmayı reddederek, “Evet. Hepsini bitirdi mi?”

Jane, Mallory’nin arkasından Bayan Burland’a baktı. “Son lokmasına kadar. Bunu nasıl başardın?”

“Ondan daha çirkef olarak.”

“Aferin.”

Mallory arabasına binip işten ayrıldığında, açlıktan ölüyordu. Çok yorgundu. Açlık sorununu, Jodi’nin kurabiyelerinden birkaç tane yiyerek çözdü. Sonra telefonunu çıkarıp mesaj gelmiş mi diye baktı ama onun Ty’ın telefonu olduğunu hatırladı. Durdu ve kalan çikolata parçacıklı cevizli kurabiyelere baktı. On beş dakika sonra, arabasını Ty’ın garaj girişine park ediyordu.

Garaj kapısı açıktı. Ty da üzerinde bir kot pantolon, bir bacağını uzatmış diğerini bükmüş, arabasının altında

sırtüstü yatıyordu. Siyah tişörtü yukarı doğru sıyrılmıştı. Ya da belki de Levi's kotu neredeyse müstehcen sayılabilecek kadar aşağı inmişti. Her halükârda gözler önüne serilen belirgin karın kasları Mallory'nin ağzını sulandırdı. *Belki de burada durup ona bütün gün bakabilirim*, diye düşündü ama Ty da ona bakmaktan aynı şekilde hoşlanıyor gibi duruyordu ve Mallory, şu an hiç de bakılmaya değer görünmüyordu muhtemelen.

Tabii kötü görünmesinin Ty üzerinde bir etkisi yokmuş gibiydi. Ondan etkilenmesinin nedeni, Mallory'nin bir türlü adlandıramadığı elle tutulur olmayan bir şeydi. Ne yaparsa yapsın, nasıl görünürse görünsün, Ty onu istiyor gibi görünüyordu. Binlerce yıl düşünse de buna asla alışamayacaktı. Ama bu duygu tamamen karşılıklıydı.

16. Bölüm

Çikolata yoksa, kazanılmış bir şey de yoktur.

Ty, tamirci rayında doğrularak karşısında duran Mallory'yi uzun uzun süzdü. Elinde, kendisine getirdiğini umduğu bir tabak dolusu kurabiye vardı. Telefon fiyat-kosunu da şimdiye kadar fark etmiş olacağını farz etti ama onun dışında, Mallory'nin nasıl bir ruh hali sergileyeceğini bilmiyordu. Onu en son gördüğünde, mutluluktan komaya girecek kadar kendinden geçmiş ve tatmin olmuş bir halde yatağında yüzüstü yatıyordu. Ty, onun yüzünden bir tutam nemli saçı okşayarak yana almıştı. O da uykusunda ona gülümsemişti. Kalbi o görüntü karşısında sıkışmış ve tek düşünebildiği, '*Of Tanrım, ayvayı yedim!*' olmuştu. Onu kendine çekip çekmemek arasında gidip gelmişti ama sonra klostrofobisi ortaya çıkıp onu âdeta boğmuştu. O tam da geri çekilmeye karar verdiğinde, Mallory uyanıp gitmek için üzerini giymişti. O zaman yanlış telefonu almış olmalıydı ama Ty bunu o anda fark etmemişti. Eve sağ salım gittiğinden emin olmak için onu takip etmiş, sonra da eve geri gelip uykuya dalmayı bek-

lemişti. Ama Mallory'yi özlemişti. Anlaşılan aklını kaçı-
rıyordu.

Mallory'nin ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu
ama onun kendisini gördüğünde gülümsemesini bekle-
miyordu. Üstelik içi rahatladığı için gülümsemiş gibi du-
ruyordu. Ty onun, kendisi hâlâ kasabadan gitmediği için
rahatlayıp şaşırdığını fark etti.

Evet, kulübe hoş geldin. Kendisi de gitmediğine şaşı-
rıyordu.

Mallory'nin üzerinde pastel mor tonlarında bir ünifor-
ma ve beyaz Nike ayakkabılar vardı. Yan cebinden biri
kırmızı, biri siyah iki tane kalem görünüyordu. Kalem-
ler, üniformasındaki mürekkep izleriyle uyumluydu. Mal-
lory, onun nereye baktığına bakıp lekeleri silmeye çalıştı.
“Berbat görünüyorum. Hiç sorma.”

“Berbat görünmüyorsun. Onlar kurabiye mi?”

“Evet. Bunları sana ayırmak için hastane personeliyle
mücadele etmek zorunda kaldım.”

“Kız kavgası mı? Video çektin mi?”

“Tam bir erkeksin.” Yaklaşp onun yanında çömelerek
tabağı uzattı. Ty, bir kurabiyeden kocaman bir ısırık alıp
takdir dolu homurtular çıkardı.

“Kliniğe on bin doları sen mi bağışladın?”

Ty yutkunarak ‘*al işte*’ diye düşündü. Mallory'nin bunu
öğrenmemesini umuyordu ama Şanslı Liman gibi bir kasa-
bada bunun gerçek dışı olduğunu hatırladı. Oyalanarak ikin-
ci kurabiyeyi yedi, üçüncüye uzandı. Mallory, tabağı onun
uzanamayacağı şekilde uzaklaştırdı. “Sen mi bağışladın?”

“Hangi cevap kurabiyelerin geriye kalanını bana vermeni sağlayacak?”

“Of, Ty!” Tabağı aşağı indirirken, endişeli görünerek iç geçirdi. Ty onun kendisi için endişelendiğini fark etti. “Neden? Sen zaten bağış yaptın.”

“Kliniğin paraya ihtiyacı var.”

“Ama bu çok fazla bir miktar.”

“Durumum bu miktarı bağışlamaya müsait mi diye soruyorsan, müsait.” Mallory ona öylece baktı. Ty omuz silkti. “Maaşım iyi,” diyip duraksadı. “Çok iyi.”

Mallory ofladı. Zaten Ty’a meyilli duruyordu. O nedenle, yanağına bir öpücük kondurmak için ona doğru hafifçe eğilmesi yetti. “Teşekkürler,” diye fısıldadı. Sonra diğer yanağını öpmeye yeltendi ama Ty kafasını çevirip dudağını onun dudağıyla birleştirdi. Geri çekildiğinde ikisi de nefes nefeseydiler.

“Bir şey değil.” Mallory ayağa kalkıp iş masasının oradaki tabureye oturunca, şaşırdı.

“Seni yaptığın işten alıkoymayayım. Sen çalışırken izlerim.”

Ty, o gün ilk kez neşelenerek tek kaşını kaldırdı. “Tekrar arabanın altına girmemi mi istiyorsun?”

“Sadece benim yüzümden vakit kaybetmeni istemiyorum.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle.”

Ty, hem kendisi hem de onun için tekrar rayın üstüne uzanıp ellerini kafasının üstüne kaldırarak arabanın altına girdi.

Mallory, alt dudağını emdi. Ty’ı çalışırken izlemek

onu tahrik ediyordu. Bunu bilmek, Ty'ı şaşırtmamalıydı. Mallory, o nefes aldığı anda bile tahrik oluyordu ama yine de hafifçe güldü. Mallory kızardı. "Nereden anladın?"

"Meme uçların sertleşti."

Mallory, boğuk bir ses çıkarıp memelerini kapatarak Ty'ın gülmesine neden oldu. "Kot pantolonun yüzünden. Şey kısımları... Iıı..." diyip parmağıyla onun kasığını işaret etti. "Hassas bölgeye gelen kısım ağarmış. Tişörtün de pazılarıyla omuzlarına iyice oturuyor. Ayrıca arabanın altında sırtüstü yatarken, ne yaptığını biliyor gibi duruyorsun."

"Çünkü biliyorum."

Mallory, acı çekercesine, "Yani bu görüntünün tamamı yüzünden," diye itiraf etti.

"Eğer faydası olacaksa, benim görüntüm de senin görüntünden hoşlanıyor. Hem de çok."

"İşine bak!"

Ty uysalca arabanın altına girdi. Mallory'nin ayağa kalkıp kendisine yaklaştığını, üstten açık kaputun içine baktığını gördü.

"Görevdeyken, tamir işleriyle ne kadar sık ilgileniyorsun?"

Mallory'nin içi dışı birdi. Ty, onun arabanın altına neden girmesini istediğini biliyordu. Çünkü daha önce onu orada konuşturmuştu. Ama bunu fark ettirmemeye çalışması o kadar tatlıydı ki, Ty ona istediğini verdi. Bu da onun aslında Ty'ın düşündüğünden kat kat tehlikeli olduğunu gösteriyordu.

"Bir keresinde, bir tanka düz kontak yapmışım. Bir-

liğimleydim. Onu, isyan çıkaran direnişçileri etkisiz hale getirmek için çalmıştık.”

Mallory, onun yanına çömeldi. “Benimkinden çok farklı bir hayatın olmuş.” Elini Ty’ın sakat bacağına koydu. Ty, bacağını yakın zamanda hissetmeye başlamıştı ama şu an, bir şey hissetmekte güçlük çekiyordu. Sanki Mallory’nin parmakları doğrudan kasığına bağlıymış gibi, o bölgesi canlandı. “Telefonlarımız karışmış.” Sesinde değişik bir ifade vardı. O yüzden, Ty İngiliz anahtarını bırakıp arabanın altından çıktı. Mallory hâlâ yere çömelmiş duruyordu. Ty, sırtüstü yatarken onun yüzüne baktı. Her zaman olduğu gibi, Mallory ondan hiçbir şey gizlemedi. Ty, bir kez olsun onun kafasındaki her düşüncüyü görememeyi diledi. Telefonları değişmişti ama Mallory’nin ifadesi değişmedi.

“Bir şey mi oldu?”

“Bir kadın aradı. Frances miydi? Onu aramanı istiyor.”

“O, her zaman onu aramamı istiyor.”

Mallory, yere bakarak kafasını salladı. Sonra tekrar Ty’ın gözlerinin içine baktı. “Onunla çıkıyor musun?”

“Ben, biriyle çıkacak türden biri değilim.”

“Ne demek istediğimi anladın.” Evet, anlamıştı ve o konuya hiç girmek istemiyordu. “Biliyorum. Seninle aramızdaki bu şeyin... Basit bir şey olacağı konusunda anlaşmıştık.” Ty, lafin nereye gittiğini anladı ve bundan hiç hoşlanmadı. “Sıradan bir kaçamak, değil mi? Bir ilişki değil.” Ayağa kalktı; ona arkasını dönüp uzaklaştı. “Ama ben, belki son kısmın doğru olmayabileceğini düşünüyordum. Yani aramızda bir ilişki olmadığını hiç söylemedik aslında.”

“Ben söyleyeyim. Bu bir ilişki değil.”

Mallory donup kaldı. Arkasını dönüp Ty’a, daha önce bir kez bile karşı koyamadığı o gözlerle baktı. “Nedenmiş? Sen ve bir başkası olabiliyorsa, neden biz diye bir şey olamıyor?”

Ty Mallory’nin yüzüne baktı. Yüzünden, ne düşündüğü belli oluyordu. Midesine bıçak saplanmış gibi hissetti. Donanma özel timi eğitimine dayanmıştı. Bir uçak kazasından canlı kurtulmuştu. Birliğin geriye kalanı, arkadaşları, kardeşleri yapamazken, o nefes almaya devam etmişti. Ama bunun üstesinden nasıl geleceğini bilmiyordu. Yavaşça, “Sana söyleyemeyeceğim bazı şeyler var. İste sem de söyleyemeyeceğim şeyler,” dedi.

“Yani biz diye bir şey olamamasının nedeni gizli bir bilgi mi? Gerçekten mi Ty?”

Tabii ya! Bu, çok uyduruk bir ifadeydi; içine oturan panik duygusuna tuz biber ekmişti. Ne yaparsa yapsın, ne söylerse söylesin, Mallory’nin kendinden uzak durmasını sağlaması gerekiyordu. Ama Mallory Quinn, kalbi işin içine girdiğinde uzak duramıyordu. Bu hem acı verici derecede çekici hem de korkutucuydu.

“Bana âşık olma, Mallory. Bu, ikimiz için de iyi olmaz. Biz çok farklıyız. Bunu sen kendin söyledin.”

Mallory, sanki tokat yemiş gibi derin bir nefes aldı. “Peki ne? Frances’le sen birbirinize benziyor musunuz? Uygun musunuz?”

“Ne yazık ki evet.”

Mallory, ellerini beline koyarak gözlerini kıstı. “Eğer onunla yatırıyorsan, neden seni arayıp konuşamıyor? Ne-

den telefonlarına çıkmıyorsun diye bağııp çağırıyor?”

“Frances bağııp çağırmaz.”

“O zaman, bastıra bastıra vurguladı diyelim.” Durdu.
“Sen onunla yatmıyorsun.” Orası öyleydi zaten.

“Onunla yatmıyorum. Neden kızgın olduğuna gelince, bunun bir sürü nedeni var. Öncelikle, onu altı aydır görmedim.” Mallory ona öylece baktı, sonra tekrar arkasını döndü. Ty ayağa kalktı ve etrafından dolanıp karşısına geçti. “Aklındakilerin hepsini söyle de bu konu kapansın.” Mallory’nin dudaklarında bitkin bir gülümseme belirirdi.

“Anlaşılan o ki, sen Quinn ailesine özgü öfkeni içine atma huyuna pek alışkın değilsin.”

“Öfkeni içine atmak, sadece sana işkence eder. Eğer bana sinirliysen, sinirini bana yönlendir.”

“Her zaman böyle mantıklı mısın?” İç geçirerek kafasını salladı. “Boş ver. Buna cevap verme.” Parmağını gözüne bastırdı. Kendi kendine, “Lanet seğirme!” diye söylendi. Sonra kafasını kaldırarak ona baktı. “Telefonunu karıştırdım.”

“Çılgınlık arayışında olan bir Mallory’dan başka türlü-sünü beklemezdim zaten.”

“Sana bundan bahsetmemeyi düşündüm. Ama gizlilik, benim özel yeteneklerimden biri değil.”

Ty, “Ama başka özel yeteneklerin var,” diyerek onu güldürdü.

“Kahretsin. Şu an seninle birlikte gülmek istemiyorum.”

Ty, bir elini kaldırarak onun ensesine koydu. Onu ken-

dine çekerek, “Bana karşı sinirli olmak için biraz daha zamana ihtiyacın var mı?”

“Evet.”

“Bittiği zaman haber ver.” Ona dokunmaya, havaya duyduğu gibi ona ihtiyaç duymaya hakkı olmadığını biliyordu ama durum aynen buydu. Dudaklarını onun dudaklarıyla birleştirdiğinde, tadı sanki sırf onun için yaratılmış gibi tanıdık geldi. Böyle davranması, Ty’ın düşündüğünden de beter biri olduğunu gösteriyordu. Ama Mallory birden geri çekilip kafasını salladı.

“Ty... Yapamam.”

“Beni öpüp aynı anda bana sinirli olamaz mısın?”

“Onu yapabilirim elbette. Yapamayacağım, bu. Bunu yapmaya devam edip gerçek değilmiş gibi davranamam.”

“Bu gerçek zaten.”

“Evet ama gerçek, senin için sertleşmek demek. Benim için...” Sanki acıyormuş gibi göğsünü ovuşturup gözlerini kapattı. “Boş ver.” Geriye doğru bir adım attı. Sonra bir adım daha attı. “Özür dilerim. Bu gerçekten de benim hatam. Ben hiç yapmama...”

“Mallory...”

“Hayır. Sorun değil. Gerçekten. Ama şimdi gidiyorum.”

Ty, onun arabasına binip gidişini izledi. ‘*Evet, kesinlikle işe dönmenin zamanı geldi de geçiyor bile,*’ diye düşündü.

Mallory annesinin garajının önüne, kardeşinin kamyone-

tinin arkasına park etti. Quinnler'de akşam yemeği vardı. Ty'ı garajında seksi, kirli bir halde ve sanki oynadıkları bu oyunun kullanma kılavuzunu kaybetmiş gibi biraz da şaşkın bir ifadeyle öylece dururken bırakıp gidişinin üzerinden koca bir gün geçmişti. Ama oyunu en başında başlatan o da olsa, artık oynamak istemiyordu. O süreç içinde kalbi yön değiştirmişti. İsteddiği kadar muzip bir kızmış gibi davranabilirdi. Bu, sadece bir yanılgıydı. Onun aslında seksten çok daha fazlasına ihtiyacı vardı ve bu şekilde hissetmesine sinir oluyordu. Onu daha da sinirlendiren şey, Ty'ı daha şimdiden ne kadar çok özlediği idi.

Annesi mutfakta, kızarmış tavuğu fırından çıkarıyordu. Tavuk mükemmel görünüyordu. Mallory, öyle görünen yemekler yapmaya nereden başlayacağını bile bilemezdi. Takdirle kokusunu içine çekti. Annesi, "Tatlı getirdin mi?" diye sordu. "Joe'nun partisine getirdiğin o pasta muhteşemdi. O kadar yetenekli olduğunu bilmiyordum. Bana o pastadan bir tane daha yaptığını söyle."

Mallory, sabah otelden aldığı bir tepsi kap keki uzattı. Tara harika olduğunu söylemişti. Bunun doğru olduğunu biliyordu, çünkü iki tanesini mideye indirmişti bile. Annesi, "Böyle hamur işleri yapabilen bir kadının çocukları olmalı. Birkaç torunum olmasını sorun etmem," dedi.

"Anne!"

"Sadece söyleyeyim dedim."

"Söyleme."

Joe yanlarına gelip Mallory'nin saçlarını karıştırdı. "Baksana. Şu yeni kadrolu hemşireyi benimle çıkmaya ikna edebilir misin?"

“Hayır. Camilla senin için fazla iyi. Hem sen onu nereden tanıyorsun?”

“Erkek kardeşi bizim atölyede çalışıyor. Camilla ona yemek getirdi.”

“Ondan uzak dur.”

Ella herkesi masaya yönlendirdi. “Joe, telefonunu kaldır. Ah, Mal! Neredeyse unutuyordum. Tammy, bu hafta sonu Alyssa’nın mesaisini alıp alamayacağını sormamı istedi. İkisi, kız kıza dışarı çıkacaklarmış.”

Mallory iki tane sarma aldı. “Yapamam.”

Ella, sarmalardan birini geri aldı. “İki tane yersen, sabah kendinden nefret edersin. Ayrıca neden yapamazmışsın?”

“Bu hafta sonu klinikte çalışacağım.”

“İki gün de mi?”

“Hayır ama bir gün izin almam gerek.”

Ella gözlerini kırpıştırdı. “Sen asla hayır demezsın ki. Herkese yardım etme konusunda hep çok iyi oldun.”

Ah! Mallory, kendisine yakıştırılan bu ‘iyi’ sıfatından nefret ediyordu. Joe sırttı. İki tane sarma almasına rağmen annesi yorum yapmadı. *Pis yılışık sıska!*

“Bence Mallory, ona ‘iyi’ denilmesinden çok hoşlanmıyor.”

“Elbette hoşlanıyor. Neden hoşlanmasın ki?” *Doğru. Neden hoşlanmasın ki?*

Mallory, yemek biter bitmez oradan kaçtı. Ailesi, her zamanki ailesiydi. Onları seviyordu ama fikirlerinin onu ne kadar yıprattığının, onun daha fazlası için yanıp tutuştuğunun, olduğu gibi fark edilmek istediğinin farkında değillerdi.

Ty, onu olduğu gibi görüyordu. Onu, hayatında ol-
masını istediği biri olarak görmemesi, çok talihsiz bir
durumdu. Eve giderken, yolun yarısında telefonu çaldı.
Telefonu çıkarıp cevap verdi. Arayan Amy’ydi. “Yakın
zamanda Facebook’a baktın mı?”

“Yine ne oldu?”

“Birisi, hastanenin otoparkında Ty’la fotoğrafını
çekmiş. Kafası senin kaputunun içinde...”

Evyah! “Bana gerçekten öyle olduğunu söyle. Kelime
oyunu yapmıyorsun, değil mi?”

“Bu fotoğraf gerçekten çok seksi, Mal. Kimse ikinizin
birlikte çok güzel görüldüğünüzü inkâr edemez.”

“Bir birlikte değiliz. Ayrıca fotoğrafta ne yapıyoruz?”

“Öpüşüyorsunuz. Ayrıca onun eli senin kışında. Bir
de, onun adını ‘*Gizemli Yakışıklı*’dan ‘*Elleri Becerikli Ya-
kışıklı*’ya değiştirmişler.”

“Aman Tanrım!”

“Mal bir de şey...”

“Ne?”

“Bence artık kendi muzip kızlık derslerini vermeye ha-
zırsın.” Mallory kafasını direksiyona vurdu. “Ayrıca *çi-
kolatakolikler* yarın toplanıyor. Tara’dan çikolatalı pasta
alacağım. Üzerinde senin, Grace’in ve benim adım yazı-
yor. Senin anlatacağın bir mesele var.”

“Senin de var. Bu Matt meselesinin detaylarını duy-
mak istiyoo...”

“Mesele falan yok.”

“Amy...”

“Affedersin. Telefon çekmiyor. Yer altına girdiği için
olabilir.”

“Amy, sen restorandasın.”

“O zaman konuşmak istemediğim bir konu olduğu için olabilir.” Telefonu kapattı.

Mallory, kafasını sallayıp tekrar yola koyularak gaza bastı. O Facebook fotoğrafını görmek istiyordu. Eve iki bina kala, dikiz aynasında kırmızı mavi ışıkların yanıp söndüğünü gördü. *Kahretsin!* Arabasını kenara çekip camını açtı. Arabasına doğru ağır ağır yürüyen Şerif Sawyer Thompson a baktı. O ve Sawyer aynı liseye gitmişlerdi ama Sawyer ondan birkaç yaş büyüktü. Mallory onun İngilizce ödevlerini yapardı. O da matematik, fizik, kimya kısmını hallederdi. Sawyer’ın çılgınca ve boşa harcadığı gençlik dönemlerinde de Mallory onun yaralarını tedavi ederdi.

Sawyer, daha sonra bir düzen kurup ola ola şerif olmuş ve şimdi yasalara uyan tarafta yer alıyordu. Bir zamanlar iri, havalı, seksi şerifin arabasını kenara çekmesi, Mallory’nin gününün daha güzel geçmesini sağlayabilirdi ama durum şimdi öyle değildi. Huysuz bir tavırla, “Ne var? Yakalayacağın kötü adam mı kalmadı? Artık evlerine gitmeye çalışan insanları mı kenara çekiyorsun?”

“Biraz huzur ver, Mal. Elliyle gidilecek yerde doksanla gidiyordun. Sana iki kez siren çaldım, fark etmedin bile. Neyin var senin, Tanrı aşkına?” *Kahretsin!* Mallory koltuğunda büzüştü.

“Yok bir şey.”

Sawyer, kafasını sallayıp arabaya yaslandı. Mallory oradayken biraz ara verebildiğine çok memnundu. Mallory iç geçirdi.

“Yorucu bir gün müydü?” diye sordu. Onu anlayabiliyordu.

“Evet.” Sawyer ona şöyle bir baktı. “Ama anlaşılan, seninki kadar yorucu değil.”

“Ben iyiyim.”

“Öyle mi?” Sawyer, iPhone’unu çıkardı ve bir sayfaya girip telefonu ona doğru çevirdi. Facebook’a girmişti. Amy’nin dediği gibi, gerçekten de bir fotoğraf paylaşılmıştı. Küçük ve bulanıktı ama fotoğrafta, Ty’ın kollarının arasındaki gerçekten de oydu. Ayrıca Ty’ın eli poposundaydı. Mallory, kendine öylece baktı. Yüzünde sersem, büyülenmiş bir gülümseme vardı. Ty’ın yüzünde öyle bir ifade yoktu. O, kendisine aç gözlerle bakarken, yüzünde sahiplenici bir ifade vardı. Mallory, doğasına aykırı olsa da o an yine tahrik olduğunu hissetti. Ardından da nadiren yaşadığı bir öfke yoğunluğuna kapıldı. “Şaka mı yapıyor-sun?” Sawyer, telefonu tekrar cebine koydu. “Bu, mahremiyet ihlali demek. Birilerini tutukla.”

“Kamuya açık bir alandaydınız.”

“Birilerinin fotoğraf çektiğinden haberim yoktu.”

Sawyer, dünya kadar zamanı varmış gibi hâlâ onun arabasına yaslanarak imalı imalı, “Orası belli oluyor,” dedi.

“Birilerini pataklayacağım.”

Sawyer kaşlarını kaldırdı. “Sen birilerini pataklamazsın, Mal. Sen birilerini kurtarırsın.”

“Artık bu işi bıraktım. Bana hız cezamı kes de, ben ayağımı ezip geçmeden önce yolumdan çekil.”

Sawyer, tüm dişlerini göstererek sırıttı. “Bir memuru mu tehdit ediyorsun sen?”

“Cezamı kes, Sawyer!”

“Sana ceza kesmeyeceğim, Mallory.”

“Kesmeyecek misin?”

“Elbette hayır. Eğer şimdi sana ceza kesersem, herkes seni topa tutar.” Neyse ki bu doğrudu.

“Ama bu, daha önce seni hiç durdurmamıştı.” Mallory eğer çok sinirli olmasaydı, bu durum ona komik gelebilirdi. “Chloe yüzünden böylesin. Bir kız arkadaşın olması seni yumuşattı.”

Sawyer suratını ekşitti. “Sırf bunu dediğin için sana ceza yazmak üzereyim.”

Mallory, onun bu yorumundan sonra gülebildi. Sawyer da ona güldü ve camından içeri eğilerek bit tutam saçını çekti.

“Biraz tavsiye ister misin?”

“Ayağını ezmek istiyorum.”

“Beni ezmeyeceksin. Çünkü o zaman bana ilk yardım yapman gerekir ve sen şu an hiç o modda değilsin.” Ama sadece yakışıklı biri olmaktan ibaret olmadığını, akıllı da olduğunu kanıtlayarak geri çekildi. “Yavaş git,” diyerek onu uyarıp saçını yine çekti. “Her yere.”

“Bu, ne demek oluyor?”

“Senin üzüldüğünü görmek istemiyorum, demek oluyor.”

Ama artık bunun için çok geçti, değil mi? O zaten üzülüyordu. İçinden ‘*Sağ ol düşündüğün için,*’ diye geçirdi. Oflayıp yola koyuldu. Telefonu her iki saniyede bir ça-

larken bile tekrar hız yapmamaya dikkat etti. Aramaları duymazdan gelip garajına park etti. Bayan Tyler’la büyük annesinin çiçeklerini suladı; kediye mama verdi. Bazı alışkanlıklardan kurtulmak zordu. Eğilip kedinin kulaklarının arkasını okşadı ama kedi onu ısırıldı. Evet, bazı alışkanlıklardan kurtulmak gerçekten de zordu. Evin içinden geçip arka kapıdan dışarı çıktı. Arka bahçedeki tek sandalyeye gitti. Kendini bırakarak telefonunun hoparlörünü açtı. Mesajlarına ulaşınca suratını ekşitti. Sanki bu, onları duymasına engel olabilecekti. Jane, memnuniyetsiz bir ses tonuyla, “Mallory beni ara,” diyordu.

Hayır, teşekkürler. Anlaşılan, patronu fotoğrafı görmüştü. Uyarısını dikkate almadığını düşündüğü belliydi. Mallory onu arayıp fotoğrafın aralarında geçen konuşmadan önce çekildiğini ya da Ty’la artık çıkmadığını söylemesi gerektiğini düşündü. Ama hep arabulucu olmaktan bıktığı için mesajı sildi.

Sonraki mesaj Tammy’dendi. “Vay canına Mal! Sen son zamanlarda tam bir çılgınsın. Eğer Vegas’a gidersen, fotoğrafsız düğün paketi al. Fotoğraflara ihtiyacın yok. Bu fotoğraf mükemmel zaten.”

Sil.

Üçüncü mesaj: “Mallory, benim, Deena. Hani marketten. Hatırladın mı? Şey... Dinle. Ben her çarşamba bir grupla bunko oynuyorum. Bu hafta, kimin şu meşhur yakışıklıyla çıkabileceğine bahse girdik ve ben kazandım. Yani senin aradan çekilmen gerek. O, benim.”

Al! Senin olsun Deena. Sil.

Kedi kafasını onun kaval kemiğine değdirdi. Bu sev-

gi değil, daha çok yemek istediğinin göstergesiydi. “Ne kadar iyi bir hayatının olduğunun farkında bile değilsin kedi.” İç geçirdi. “Tek yaptığın ne? Bir günde on sekiz saat falan uyumak mı? Hiçbir baskı yok. Hiçbir beklenti yok. Kafanı bulandıran, sana bir öyle bir öyle tepkiler veren gizemli yakışıklılar yok.” Ama tabii bir öyle bir böyle tepkiler veren oydu. Ty, ona karşı başından beri dürüsttü. Tam olarak dürüst sayılmasa da, en azından açık açık konuşmuştu.

Bana âşık olma Mallory. Bu ikimiz için de iyi olmaz.

Evet. Mallory’nin tek yapması gereken dik durup yıkılmamaktı. Ama... Ama zaten çoktan yıkılmıştı.

17. Bölüm

Hayatın anlamı ne?

Şu ana kadar her şey çikolata olduğunu gösteriyor.

Uykusuz geçen bir gecenin ardından Mallory uzun bir mesai atlatıp sonra da eve gitmeden, Bayan Burland'ın evine uğradı. Dün gece, sağlık kliniği kasabanın beslenme uzmanı Cece Martin'in verdiği bir sağlıklı yaşam semineri düzenlemiş ve Bayan Burland gitmeye söz vermişti. Mallory, etkinliğin katılım listesine baktı ama Bayan Burland gelmemişti.

Mallory, arabasını onun parkına çekti. Bahçe de ev de bakımsızdı. İçinde kötü bir duyguyla arabadan indi. Marketten aldığı yiyeceklerin olduğu poşetleri alıp kapıyı çaldı. Kimse kapıyı açmadı. Mallory, Bayan Burland'ın açmayacağını bilse de kapıyı yine çaldı ama kesinlikle bir tuhaflık olduğunu hissetti. Kapının kolunu oynatınca, kapı açıldı. "Bayan Burland?" diye seslendi. "Benim, Mallory Quinn."

"Git!"

Ses belirsiz, zayıf ama kibirli geldi. Mallory, onun ver-

diği emri duymazdan gelerek karanlık evin içine doğru yürüyüp ışığı yaktı. Bayan Burland, merdivenlerin bittiği yerde, yıpranmış parkelerin üstünde yatıyordu. Mallory, ellerindeki her şeyi bırakarak aceleyle onun yanına gitti. İki parmağını onun atar damarına koyarak nabzını ölçtü. Nabızı kuvvetliydi. Dizlerinin üstüne çökerek rahat bir nefes aldı. “Başınız döndü ve merdivenlerden düştünüz, değil mi?”

“Hayır. Ben burada kestirmekten hoşlanıyorum. Sana gitmeni söyledim. Burada olmaya hakkın yok!”

Tamam, bu ‘dünyalar iyisi’ hanımefendi, konuşmakta güçlük çekmiyordu. Bariz bir yön şaşırma durumu da yoktu. O zaman, bayılmıştı demek. Yaşlı kadının uzuvlarını muayene edip gözle görülür bir kırık olmadığını anladı. “Ayağa kalkabilir misiniz?”

“Elbette. Sadece bugün, halı olmak nasıl bir şey, deneyeyim dedim. Hem, sen burada ne halt ediyorsun? İnsanları kurtarmaktan yorulmuyor musun? Bunu neden yapıyorsun?”

“Söz konusu siz olduğunuzda, etkileyici espri yeteneğiniz ve tatlı karakteriniz yüzünden yapıyorum.” Ayrıca şu dünyada Mallory’nin bunu neden yaptığını incelemeye yetecek kadar deli doktoru ya da zaman yoktu. “Doğrulanabilir misiniz?” Bayan Burland, Mallory’nin ellerini itti ama kıpırdamadı. Böylece, Mallory’nin sorusuna cevap vermiş oldu. Mallory yere, onun yanına oturdu. Getirdiği market poşetlerinin içini aradı. “Bugün canınız ne çekiyor? Çorba var, sandviç var ya da...”

“Sadece git buradan. Ben yaşıyım. Yalnızım. Her an ölebilirim. Rahat bırak beni.”

“Yaşlı değilsiniz. Sadece kötüsünüz. Ayrıca bilginiz olsun, bu yüzden yalnızsınız. Herkese çıkışmasanız, arkadaşlarınız olabilir. Birazcık daha az kötü olsaydınız, Lucille sizi arkadaş çevresine alırdı. O, igneli laflara bayılır.”

“Ben yalnızım.”

“Alo! Ben burada oturuyorum. Yalnız değilsiniz. Yanınızda ben varım.” Küçük bir kutu elma suyu çıkardı. “Alın, en sevdiğiniz.”

“Susamadım.”

“O zaman, biraz tavuk çorbasına ne dersiniz?”

Bayan Burland biraz canlandı. Gözlerinde bir ışıltı belirdi. “Konserve mi?”

“Hayır. Bahçemde tavukları, havuçları ve kerevizi yetiştirdikten sonra, bütün günü bu çorbayı yaparak geçirdim.”

Bayan Burland burnunu çekti. “Ben konserve çorba yemem.”

“Peki.” Mallory bir kutu erik kurusu çıkardı. Bayan Burland, kutuyu hışımla onun elinden alıp titreyen parmaklarla açtı. Mallory gülümsedi.

“Acım hoşuna mı gidiyor?”

“Erik kurusuna tav olacağınızı biliyordum.” Bayan Burland, birkaç dakika sonra vücuduna şeker girince Mallory’ye öfkeyle baktı.

“Sen olmadan da gayet iyi durumdaydım.”

“Tabii. Kendinize dikkat ederseniz, daha da iyi olursunuz.”

“Sen nereden bileceksin ki? Sen de kendine dikkat etmiyorsun.”

“Bu da ne demek oluyor?”

Bayan Burland, küçümser bir tavırla, “Bir depoda mı?” diye sordu. “Evet, küçük maceranı duydum. Biri senin Bay Garrison’ını açık artırmada merdivenlerden inerken görmüş. Birkaç dakika sonra, peşinden üstün başın dağılmış halde sen gelmişsin. Ya dünya güreş şampiyonasına hazırlanıyordun ya da mercimeği fırına veriyordun. Yaşlıyım diye bu gibi şeyleri bilmediğimi sanma. Hormonların nasıl bir şey olduğunu hatırlıyorum.” *Of! Yüce Tanrım!* “Ayrıca nasıl bir kadın kendisini tavan arasında bir depoya götüren bir erkekle çıkar ki?”

Kanı kaynayan bir kadın. Ty Garrison, cinsel anlamda çok etkileyici bir erkekti ve Mallory Ty’ın yaşattığı hazzdan kendini alıkoyabilecek en cesur kadının alnını karışlardı. Bunu düşünmek bile içinin acımasına neden oldu. Çünkü karakteriyle çelişse de onu çok fazla özlüyordu. Onun da kendisini özlemesini, boşluğu Frances’le doldurmayı planlamamasını umdu.

“Aslında orası tavan arası değil, daha çok bir depo sayılır. Ayrıca biz çıkmıyoruz.”

“Yani bedavadan boncuk dağıtıyorsun, öyle mi?”

“Öncelikle ben öyle bir kadın değilim. Ayrıca bu konuda konuşmayacağız.”

“Onu kurtarmaya çalışıyorsun, değil mi ? Herkesi kurtardığın gibi... Elbette öyle bir adamın küçük bir kasaba hemşiresiyle, en azından uzun vadede ilgilenmeyeceğinin farkındasın, değil mi?”

Bu laf, kalbine bıçak gibi saplandı. Çünkü Bayan Burland doğru söylüyordu. Ama Mallory Ty’ı kurtarmaya çalışmıyordu. Ama onu elinden tutmayı da sorun etmezdi.

Yumuşak bir ses tonuyla, “Laflarınıza dikkat edin. Yoksa erikler de benimle gelir,” dedi.

“Hıh!”

Yerde birkaç dakika daha oturdular. Sonra Bayan Burland’ın nabzını yine kontrol etti. Artık daha kuvvetli atıyordu. Sonra kafasını kaldırıp neredeyse çığlık attı. ‘*Medyum*’ filmindeki Jack Nicholson, kapının eşiğinde duruyordu. Ya da Bay Wykowski denilebilirdi. İçeri girdi. Alçak sesle Bayan Burland’a bakarak, “Louisa, iyi misin?” diye sordu.

Çok tuhaf bir şey oldu. Bayan Burland, Mallory’nin gözlerinin önünde değişti. Yumuşadı. Gülümsedi ya da en azından Mallory onun dişlerini göstermesini öyle algıladı. “Elbette iyiyim.”

Bay Wykowski onun yanına çömeldi. “Yalancı! Yine başın mı döndü?”

“Elbette hayır.”

“Louisa.”

Bayan Burland gözlerini kaçırdı. “Tamam. Birazcık döndü. Ama sadece bir anlığına.”

Bay Wykowski, Mallory’ye kafasını salladı. “İyi ki uğramışsın. İşimizi hiç kolaylaştırmıyor. Burada, Şanslı Liman’da birbirimize sahip çıktığımızı henüz kafası almıyor.”

Mallory, bir daha ondan asla korkmayacağını bilerek Bay Wykowski’ye gülümsedi. “Onun yalnız olmadığını bilmek güzel,” diyip Bayan Burland’a uzun bir bakış attı.

Bayan Burland gözlerini devirdi ama dudaklarından tek bir kötü yorum çıkmadı. Verandada başka ayak sesleri duyuldu. Sonra bir komşu daha geldi. O komşu, Lucil-

le'di. Bugün, yer çekiminin pek de nazik davranmadığı bedenini pek de hoş göstermeyen fosforlu yeşil bir eşofman takımı giymişti. Kırışık dudaklarına pembe ruj sürmüştü. Spor ayakkabıları siyah sarıydı. Ona bakmak için güneş gözlüğü takmak gerekti. Bay Wykowski'ye gülümsedi. "Demek buradasın, Teddy? Şimdi yol boyunca yürüyüşe çıkmaya hazır mısın?"

Bayan Burland gözlerini kıstı. "O, beni ziyarete geldi."

Lucille, ellerini beline koydu. "Sen ziyaretçilerden hoşlanmazsın ki?"

"Evimden çık!"

Lucille gülümsedi. "Gel de çıkar." Bayan Burland gözlerini kıstı. Lucille elini kaldırdı. "Önce kalkmak için yardım ister misin?" Bayan Burland, kendi kendine debelenerek doğrulup Lucille'e zafer dolu bakışlarla baktı. "İstersem seni yürüyüşte yenebilirim."

"Öyle mi?" Lucille onu şöyle bir süzdü. "Kanıtla o zaman."

"Kanıtlarım." Bayan Burland, kapıya doğru gitti. Bay Wykowski ona yavaşça kolunu doladı. Lucille de Bayan Burland'ın diğer tarafına geçti ve üçü kapıdan dışarı çıkıp evlerin etrafında yürümeye koyuldular.

Mallory eve gitti. Arabasını park edip Bayan Tyler ve büyükannesinin çiçeklerini suladı. Sonra kapısının kilidini açtı. Ty zemine yeni bir amaç kazandırdığından beri, hep yaptığı gibi küçük evinin zeminine bakıp iç geçirdi. Yakın gelecekte, çikolatalı pasta görünüyordu. Çılgın, yüksek kalori yakıcı bir seks yapmayacaksa, biraz spor yapmak zorunda kalacaktı. "Miyav!"

"Duydum." Kediye mama verdi. Sonra üstünü değiştirdi.

tirip kendini zorlayarak iskeleye doğru koştu. Son kalan beş yüz metre onu neredeyse öldürecekti. O yüzden geri dönüp elini beline koydu. Dondurma standına gelince daha da yavaşladı. Bugün Lance yoktu ama ağabeyi Tucker vardı. Tucker, “Selam, tatlı şey! Üstünde adının yazdığı iki kat çikolatalı dondurmam var. Gerçekten. Yeni bir spesiyaller listesi yaptık. Bir numara, ‘İyi Kız Kötü Kız Oldu’. Mallory ona uzun, gizemli bir bakış attı. Tucker güldü. “Hadi ama! Komikti.” Belki adı Mallory Quinn olmayan birisi için komikti. “Bir tane ister misin?” Bir dondurma için canını verirdi.

“Hayır.”

Tucker, yapılı vücuduyla zarif bir şekilde camdan dışarı sarkıp Mallory’nin terli halini inceledi. “Vay! Dondurmayı reddettin ve koşu yapıyorsun.” Gülümsemesi büyüdü. “Diyette değilsin, değil mi?”

Mallory ofladı. “Sadece biraz spor yapıp sağlıklı kalmaya çalışıyorum.”

“Bana gayet iyi görünüyorsun.” Ayy! Bu tatlı bir iltifattı. Mallory, onun belki de Bay Yanlışlar listesine eklenebileceğini düşündü. Ama sonra Tucker, “Adı lazım değil de seni soktuğu her tavan arasında sana bunu söylemeli,” dedi.

“Tamam. Öncelikle orası bir depo.” *Kahretsin!* Harekete geçmesi gerekiyordu. Dondurması olmadan tekrar koşmaya başladı. Bu, yaptığı en zor şeydi. Tekrar eve gidip masasına öfkeyle baktı.

“Nasıl olduysa bu senin hatan!” Masanın kendini savunmak için diyecek bir lafı yoktu. “Peki. Senin hatan değil. Ty’ın hatası.” Bedeni onu arzuluyordu ama ondan daha fazlası vardı. Zihni de onu arzuluyordu.

Kendi kendine kafasını sallayarak duş aldı. ‘*Charmed*’ dizisinin altıncı sezon bölümlerini üst üste izledi. Sonra çikolatakolikler buluşması için restorana gitti. Restorana girdiğinde, insanların rahatlatıcı konuşmalarıyla gülme sesleri onu sardı. Ayrıca yemek kokuları burnuna geldi, karnı guruldadı. Akşam yemeği yememişti. Bu akşam, ilk plansız buluşmalarından farklıydı. Öncelikle fırtına yoktu. Dışarıda hava on dereceydi. Gökyüzü açıktı; havaya bahar akşamı kokusu sinmişti. Ayrıca gece yarısı değildi. Bu nedenle de restoran bomboş değildi. Grace’in yanındaki tabureye oturup önündeki boşluğa baktı. “Bu akşam yemekten mi kaçınıyorsunuz?”

“Seni bekliyoruz.”

Amy elinde bir pasta ve üç çatalla geldi. Mallory, çattallardan birini aldı ve koştugu için suçluluk duymadan pastayı yemeye koyuldu. “Beş müşteri bu pastadan tadıp satın almaya çalıştılar. O yüzden, bir şey değil.” Önce yanlarına gelip sonra restoran boşalana kadar gitmesi gerekti. Sonra tezgâhta onların yanına gelip küçük pastadan üçüncü dilimini yedi. İnleyerek, “Tanrım! Dünyadaki cennet bu,” dedi.

Grace, “Harika,” diyerek onu onayladı.

Mallory konuşamadı. Tıkınmakla çok meşguldü. Amy yutkunup dudaklarındaki çikolatayı yaladı. “Buluşmayı başlatıyorum. Mallory, ilk sırada sen varsın.”

“Hayır. Sıra benim değil.”

“Sana söyledik. Biz senin durumunu düzeltene kadar, ilk sırada sen varsın. O yüzden dökül. Anlat bakalım.”

Mallory iç geçirdi. “Amy ve seksi korucu Matt’den bahsetmeyi tercih ederim.”

Grace kaşlarını kaldırıp Amy'ye baktı. "Buraya turta yemek için gelip duran o seksi korucuyla orman yangınlarını mı söndürüyorsun?"

"Turtalarımız güzel."

"Türlü türlü turtalar var tabii."

Mallory gülünce, yediği pasta neredeyse burnundan gelecekti. Amy, ona pis pis baktı. Mağrur bir ifadeyle, "Konu ben değilim," diyip çatalını Mallory'ye doğrulttu. Mallory, ağzına biraz daha pasta tıktırdı.

"Evyah! 'Görevimiz: Muzip Kız'da bir yavaşlama seziyorum."

"Ayakkabıları giydim. Gayet eğlenceliydi."

"İn... Tatlım, anlatılanlara bakılırsa, eğlenceden daha fazlasını yaşamışsın." Grace çatalını yaladı.

"Anlatılanlar mı?"

"Facebook'takiler." Grace, Amy'ye döndü. "Ayrıca o Facebook püf noktası için teşekkürler. İnsanda bağımlılık yapıyor."

"Orada okuduğunuz her şeye inanamazsınız." Mallory, taburesinde biraz çöktü. "Orada yazanlar, gerçeğin sadece bir parçası."

"Öyle mi? O zaman seninle Ty'ın yakınlaştığınız o fotoğrafin gerçeklik yüzdesi ne kadar?"

Mallory oflayıp pastaya çatalını daldırarak koca bir parça daha aldı.

"O zamanlar, o kadar da yakınlaşmamıştık." Grace sırtıttı.

"Onda öyle bir ifade var ki, âdeta iriyim, seksiyim ve bir kadını yatakta nasıl memnun edeceğimi biliyorum der gibi."

Mallory kafasını eline dayadı. Diğer eliyle de pastaya daldı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

“Evet ama sorun şu ki, biz istiyoruz.”

“Her şeyi bitirdim.” Amy ile Grace’in nefesleri kesilince ofladı. “Size söyledim. Ben bu muzip kız işlerinden pek anlamıyorum. Ne zaman birlikte olsak kendimi...” diyip gözlerini kapattı. “Ona âşık olurken buldum.”

Grace uzanıp onun elini sıktı. Amy, pastayı Mallory’ye doğru itti.

“Teşekkürler.” Mallory kafasını salladı. “Olanlar sıradanmış gibi davranamadım.” İç geçirdi. “O... Çok muhteşem.”

Grace, “Ty, geçen gün okyanusta yüzüyordu. Ben de hiçbir yere varmayan mülakatlar yapmaya Seattle’a gitmek için gereken benzin parasını harcamış, plajda suratım asık bir halde oturuyordum. Neyse, neredeyse iki saat aralıksız yüzdü. Donanma özel timi dışında bunu kimse-nin başarabileceğini sanmıyordum. Bir ordu özel timinin herkesi ya da her şeyi bulup yakalayabileceğini biliyor muydunuz?” dedi.

Amy, “Eee? Ne olmuş?” diye sordu.

“Yani eminim öyle bir adam, klitorisi bulmak konusunda hiçbir zorluk yaşamaz.”

Amy ve Grace, Mallory’ye beklenti dolu gözlerle baktılar. Yediği pasta Mallory’nin boğazına kaçtı. Birisi arkasından gelip sırtına hafifçe dokunduğunda, hâlâ öksürüyordu. O dokunuşu anında tanıdı. Birden arkasına dönerek Ty’la yüz yüze geldi. Onu görünce kalbi sıkıştı. *Hain kalp!* Onun ordu özel timinde olup olmadığını merak etti. Bu çok mantıklıydı. Ty, kesinlikle onun klitorisini bulmakta hiçbir sorun yaşamamıştı...

Ty ona uzun uzun baktı ve onu her gördüğünde olduğu gibi, Mallory'nin içini ufak bir heyecan sardı. Ayrıca her zaman olduğu gibi her şeyin üstesinden gelebilecek, ona çok fazla gelecek gibi duruyordu. Ama bu akşam bir değişiklik vardı. Bu akşam biraz bitkin ve sert duruyordu. Mallory'nin kalbi acıdı. *Tanrım!* Mallory onu çok öz-lüyordu. Nedenini bilmiyordu ama Ty daha önce hiç bu kadar çekici ya da gerçek görünmemişti. Mallory, elini tutup onu öperek sorunlarını çözmek, ona sarılmak istedi.

Kafesteki bir aslana sarılmak istiyordu. Bu hiç mantıklı değildi ama gerçektir. Onun gideceğini biliyordu ve gittiğinde, yanında onun kalbinin bir parçasını da götürecekti ama olan olmuştu. Bir şeyden daha emindi. Gitmeden önce, kendisine ne verebilirse onu almak istiyordu. Çünkü onunlayken, insanlara göz kulak olan biri değildi. Bir abla değildi. Onunlayken düşünmüyordu, plan yapmıyordu, idare etmeye çalışmıyordu. Onunlayken sadece Mallory'ydi ve yaşadığını hissediyordu. Hem de gerçekten yaşadığını hissediyordu.

Ty'n gözleri gülümsüyordu. Mallory'nin üst dudağının kenarına dokundu. Sonra parmağını yaladı. "İmm... Çikolata," dedi.

Amy'nin ağzı açık kaldı. Grace, elini kendine yelpaze yaptı. Ty onlara baktı. Amy ve Grace, birden başka şeylerle meşgul olmaya başladılar. Ama Amy Mallory'ye, '*Gördün mü? Buluşma yine yarıda kaldı,*' der gibi baktı. Sonra da gidip bir müşteriye servis yaptı. Grace, gidip yapması gereken bir şey olduğunu hatırladı. Tabii bu durum, restorandaki herkesin onlara bakmasına engel olmadı. Mallory, "Off! Tanrım! Hadi gel," deyip kafesteki aslanı elinden tutup dışarı götürdü.

Yıldızlar o akşam çok net parlıyor, gökyüzüne dağılmış elmaslar gibi görünüyorlardı. Dalgalar sahile vuruyordu. İskele boyunca yürüdüler. Karanlık lunaparkın yanından geçip kapalı dondurma standını geçtiler. Geriye bir tek boş iskele ve karanlık okyanus kalana kadar her şeyi geçtiler. Oraya vardıklarında, Mallory durup iskele-nin tırabzanından aşağı doğru eğildi. Suya bakarak çok alçak bir sesle, “Geçen gün için özür dilerim. Yani aramızdaki bu şeyi ben başlattım. Kuralları ben koydum. O yüzden, sırf ‘değiştirdim’ diyerek kuralları seni bağlayacak şekilde değiştirip sonra seni bundan sorumlu tutmaya hakkım yok.”

Ty hiçbir şey demedi. Mallory ona dönüp ifadesiz suratını inceledi. Suratında anlayışlı, affedici ya da en azından anladığını gösteren bir ifade bulmayı umdu. Ama hiçbirini bulamadı. Hayal kırıklığına uğradı. Bir dakika geçtikten sonra, Ty da onun gibi tırabzandan eğilip suya baktı. “Ben, asker bir anne babayla büyüdüm. Orduya katıldım. Ordudan ayrıldığımda, ordudakine benzer işler yaptığım özel bir şirkette çalışmaya başladım. Bu benim işim, benim hayatım. Ben buyum.”

Mallory kafasını salladı. “Biliyorum.”

“İşim bazı şeyleri yapmamı gerektiriyor. Yalnız olmamı, koruyucu olmamı, kendimi sürekli korumamı gerektiriyor.” Tek omzunu kaldırdı. “Başka biri olmayı bilmiyorum.”

“Ben senin başka biri olmanı istemiyorum, Ty. Hiç istemedim. Ben seni olduğun gibi seviyorum.”

Ty, Mallory’nin bu dediğini düşünerek sessiz kaldı. “Frances benim patronum. O... Çalıştığım şirketin yöneticisi.”

Bu, durumun özetiydi. Ama Ty ona her şeyi anlatmıyordu.

“Onunla birlikte oldun. Cinsel anlamda.”

Ty her zaman olduğu gibi dürüstçe yanıtladı. “Evet ama onunla çalışmadan önce. Çok çok önceydi. Artık bitti.”

“Senin için öyle. Senin için bitti.”

Ty omuz silkerek onun bu dediğini onayladı. Bu, onun sorunu değildi. Mallory’nin sorunu da olmamalıydı. Mallory de böyle düşünüyordu. Ty ona dönerek boynundaki ince altın zincirde parmağını gezdirdi. Sonra kolyesinin sonsuzluk tılsımına dokunarak bir süre baktı.

“Birliğimi uçak kazasında kaybettikten sonra, ilk altı ayı tercihen yalnız başıma iyileşerek geçirdim.” Oflayarak elini ondan çekti. “Yapamadım... Yakınımda kimseyi istemedim. Hâlâ yakınımda kimseyi istemiyorum.”

Ty ailesini, arkadaşlarını, herkesi kaybetmişti. Mallory, onun ne kadar yalnız hissettiğini tahmin bile edemiyordu ya da belki de edebiliyordu. Öyle değil miydi? Etrafında bir sürü insan olsa da, o da hâlâ yalnız hissetmiyor muydu? Kolyesini eline alıp yumruğuyla sıktı. “Karen, bunu bana şeyden hemen önce ver...” Gözlerini bir an kapatıp Karen’in gülen gözlerini hayal etti. “Bu, sonsuzluğun simgesi. Sonsuza kadar birlikteliği simgeliyor. Karen bunu hep takardı. Ben, onu bana ödünç vermesi için başının etini yerdim. Onun gibi olmak isterdim. Bu onu çıldırtırdı. Sonra bir gün kolyeyi çıkarıp benim boynuma taktı. Yanağımı öperek bana iyi bir insan olmamı, iyi olursam başımı kolyenin beni sürekli kendini içinde bulduğu belalardan uzak tutacağını söyledi. Bana bir söz verdi. Sonra beni izleyeceğini, bana yol göstereceğini, iyi olmamı

sağlayacağını söyledi. Ben de düşündüm ki... Çok düşünceli olduğunu düşündüm ama sonra..." Titrek bir of çekti ve konuşamayarak kafasını salladı.

Ty, onu anladığını yansıtan alçak bir ses çıkardı. Elini ensesine koyup onu kendine çekti. Bu, Mallory'yi kendinden geçirdi; yumruklarıyla onun gömleğini sıktı. Gözlerinden birkaç damla yaş döküldü. "Kayıplarının canını yaktığını biliyorum. Ama yalnız değilsin Ty." Bunu hissederek söyledi. Sözcükleri güçlkle çıktı. "Değilsin. Acı gitmiyor. Hiçbir zaman gitmiyor ama onları hatırlamak, gittikçe daha kolaylaşıyor. Sonra bir gün, onları gülümseyerek hatırlıyorsun. Buna emin olabilirsiniz."

Ty onu daha da sıkıca tutup kafasını salladı. Öylece birbirlerine sarılarak durdular. Hafif bir esinti Mallory'nin saçlarını uçurdu. Bir tutam saç, Ty'ın kirli sakalına takıldı. Ty onu orada bıraktı. Ona bağlıydı. Bu hoşuna gidiyordu. Mallory, "Ben gitmiş olabileceğini düşünüyordum," dedi.

"Henüz değil." *Ama yakında.* Söylenmeyen bu söz, aralarına bir ağırlık gibi çöktü. Ty'a hastaneden tekrar çalışabileceği izni çıkınca gidecekti.

"Belki de beni bırakıp gidemezsin." Mallory bunu şakayla, ortamı yumuşatmak için söyledi.

"Ben her zaman bırakıp gidebilirim. Disiplin kemiklerime işlemiş." *Peki.* Demek Ty şakalaşacak durumda değildi. Mallory sarsılarak geriye doğru bir adım attı. Tırabzana çarptı ama Ty onu tutup tekrar kendine çekti. "Yaptığım şeyi yapmaya geri dönmem gerek."

"Sen işinden ibaret değilsin."

“Öyleyim.” Ty göz temasını bozmadan onu daha da sıkı kavradı. “Ama henüz gitmeye hazır değilim.”

“Seks yüzünden böyle düşünüyorsun.”

“Seksten daha fazlası var.”

“Geride bırakıp gidebileceğin bir şeyse, yok demektir.” Ty, gözlerini onun gözlerinden hiç ayırmadı. Sakindi. Kendinden emindi.

“Böyle olması gerekiyor, Mallory.”

Mallory bunu zaten biliyordu. Hem de nasıl biliyordu. Asıl soru şuydu: Bununla yaşayabilir miydi?

Evet. Hayır. Şimdilik... Çünkü öbür türlü, onu şimdi, tam da şu an kaybedecekti ve Mallory öyle yapmayı denemişti. Bu, onun için hiç de iyi olmamıştı. Onu bırakmaya hazır değildi. Ty, alnını onun alnına bastırdı. Alçak sesle, “Bu, senin kararın. Bana defolup gitmeni söyle. Şu an beni bırakıp git ve kalbinin daha fazla kırılmasına engel ol. Ben buna değmem. Ya da...”

Mallory, yumuşak ama çelik gibi kararlı ses tonuyla, “Ya da... Ya da’yı seçiyorum,” dedi.

“Mallory,” derken Ty’ın sesi pürüzlü çıktı. “Sen daha iyisini hak ediyorsun.”

Mallory onu iskelenin daha ilerisine, yat kulübünün girişini geçip kimsenin onları göremeyeceği binanın yanına götürdü. Orada, onu duvara yaslayıp öptü. Ty’ın şaşkınlığından faydalanıp dudaklarını dudaklarına yapıştırarak ağzını açtı. Bedenini âdeta içini eriten bir sıcaklık kapladı. Ty askerdi, bir durumu nasıl kendi lehine çevirebileceğini biliyordu. Bu da bir istisna değildi. Göz açıp kapayınca ya kadar öpüşmelerini tamamen kontrolü altına alıp tek bir dokunuşuyla Mallory’nin hem nefesini kesti hem de

kalbini çaldı. Mallory güçlükle nefes alıyordu. Çok ciddi bir ses tonuyla, “Eğer bu kararı vermek bana düşüyorsa, o zaman sana ne kadar süre sahip olabilirsem o kadar süre sahip olacağım,” dedi.

18. Bölüm

*Aşık olmak, bir kutu çikolata yemek gibidir.
İlk başta güzel bir fikir gibi gelir...*

Ertesi gün Ty kendi yatağında, üstünde göz kamaştırıcı bir şekilde çırlıçıplak, muhteşem bir kadınla uyandı. Böyle bir duruma karşı değildi ama bu göz kamaştırıcı çırlıçıplak kadın, onun alanını işgal ediyordu ve Ty kendi alanına her zaman çok değer verirdi. İri bir adamdı ve bunaltılmaktan hoşlanmazdı. Mallory, onun yarısı kadardı ama görünüşe göre çok deli yatıyordu. Aynı zamanda hem yorgan hem de yastıktı.

Ty kendi kendine, *'sorun değil'* dedi. Birlikte uyumaları sorun değildi; çünkü ikisi de bunun ne olduğunu ne olmadığını biliyorlardı. Birlikte uyuyakalmışlardı. Hepsi bu kadardı. Başka bir anlama gelmiyordu. Ama böyle bir şey bir daha yaşanırsa... O zaman panik olurdu.

"Mallory." Mallory yumuşak ve uykulu bir ses çıkardı. Ty, kalbinin âdeta sıkıştığını hissetti. *Lanet olasıca kalp!* "Mallory! Bugün işe gidecek misin?" Ty'nin bir eli onun poposundaydı. Diğerini de koydu. Poposunu sıkıp okşa-

maya başladığında, Mallory'nin dudaklarından memnuniyet dolu bir inilti sesi çıktı. Uysallıkla bacaklarını aralayıp onun kendisine daha rahat dokunmasını kolaylaştırdı.

“Durma!” gibi bir şey geveledi. Sonra donup kaldı ve sıçrayarak kalktı. “Saat kaç?”

“Yedi.” Ty, yüzünü onun dağınık saçlarına gömdü.

“Yedi mi? Yedi mi? Benim buradan gitmiş olmam gerek.” Yataktan sıçrayıp hışımla kıyafetlerini aradı. Ty, ellerini kafasının arkasına koymuş, çıplak Mallory'yi izlemekten keyif alıyordu. “Külotum nerede?”

“Sandalyenin altında.”

Mallory sandalyenin altına girdi ve ona inlemesine neden olacak, âdeta kalbini durduracak bir manzara sundu. Kafası aşağıda poposu havadayken, boğuk bir sesle, “Burada yok,” diye bağırdı.

“Öyle mi? O zaman kot pantolonumun altına bak.”

Mallory doğruldu. Saçları yüzüne geliyordu. Aslında saçları her yerine geliyordu. Ona gözlerini kısarak baktı. Ty gülümsedi. Mallory, kot pantolonuna doğru süründü. Ona seksi bir manzara daha sunarak külotunu hışımla aldı. Kıyafetlerini kollarına atıp banyoya giderek gözden kayboldu. İki dakika sonra, giyinmiş halde tekrar ortaya çıktı. İyice becerildiği her halinden belliydi. Ty gülümseyerek, “Buraya gel,” dedi.

“Yok, daha neler! Oraya gelirim beni öpeceksin.”

“Evet, öpeceğim.”

“Sonra şey... Biliyorsun işte.”

Ty neşeyle güldü. Mutluydu.

“Biliyorum. Sana ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum. Dudaklarımı senin...”

“Aman Tanrım!” Kafasını sallayarak anahtarlarını aldı. “Gitmem gerek.”

“Beş dakika...” Mallory tereddüt edip alt dudağını ısırınca, onu ikna ettiğini anladı. “Gününün en güzel beş dakikası olacak.”

“Benim genelde on beş dakikaya ihtiyacım oluyor.”

“Dün gece öyle değildi ama. Dün gece sadece dört dakika sonra...”

Mallory gülerek, “Görüşürüz,” deyip kapıyı kapattı.

Ty, birkaç dakika sersem sersem gülerek öylece durdu. Sonra telefonu çaldı. Yataktan kalkarak mesajlarına baktı. Eskiden, sadece Frances’ten mesaj gelirdi. Artık durum öyle değildi. İlk mesaj, savaş gazisi Ryan’dandı. “*Selam dostum.*” Mesaj bu kadardı. Ryan, her zamanki gibi davranıyordu ve bu, “bir akşam yemeği yiyelim”den tutun “canım ilaç çekiyor ve konuşacak birine ihtiyacım var” anlamına gelebilecek bir sürü anlama gelebilirdi.

Matt de aramıştı. O da kendine spor yaparken eşlik etmesini istiyordu. Josh, sağlık durumunu sormak için aramıştı ve Ty, onun bacağına değil, akıl sağlığını kastettiğinden emindi.

Telefonuna şaşkınlıkla baktı. Bir zamanlar, bu ağır, uyuşuk küçük kasabadaki herkesten ve olan her şeyden nefret etmekle meşguldü. İnsanlarla bağlar kurmuştu. Onlara karşı kalbinde var olduğunu bilmediği duygular geliştirmişti. En son mesajı dinlerken, gülümsemesi kayboldu. Son mesajda hiç konuşma yoktu. Sadece öfkeli bir sessizlik vardı. Mesaj Frances’tendi.

Onu arayıp haber vermeliydi. Ne de olsa, artık geri dönmesi için izin çıkmıştı. Ama aramadı. Onun yerine,

Ryan'ı arayıp durumunu sordu. Sonra elindeki arabalar-
dan en sonuncusunun, yani Matt'in Jimmy'sinin son rö-
tuşlarını yaptı. Artık geri dönebilirdi. Az kalmıştı.

Duş alıp kapanmak üzere olan kliniğe gitti. Günlerden
perşembeydi ve Ty o akşam planlı bir faaliyet ya da top-
lantı olmadığını biliyordu. Önceden kontrol etmişti. Ön-
deki oda boştu ama bazı sesler duyabiliyordu. Seslerin
geldiği yöne gidip Mallory'yi kapısı açık küçük odalar-
dan birinde buldu. Karşısında, altmışlı yaşlarda bir kadın
vardı. Kadın sandalyede oturuyordu. Yüzünü sanki ekşi
bir elma yemiş gibi buruşturuyordu. Mallory, bugün mor
üniforma giymişti. Gergin, yorgun ve bıkkın bir haldeydi.

Şüphesiz, çok yorucu bir gün geçirmişti. Gecenin ço-
ğunu yatakta çılgınlarca dönüp durarak geçirdikleri için,
günü muhtemelen daha da yorucuydu. Ty, onu rahatlat-
mak için ne yapacağını çok iyi biliyordu ama kendi ken-
dine onun kendisine ait olmadığını, onunla ilgilenmenin
kendisine düşmediğini hatırlattı. Bu, Ty'ın kendi kararıy-
dı.

Buradan gidecekti ve bir gün, belki yakında bir gün
Mallory bütün geceyi başka biriyle uyumadan geçirecekti.
Ona iyi bakacak, günün sonunda rahatlamasına yardımcı
olacak biriyle... O kişi, belki de listesinden biri olurdu.
Ama o insan Anderson olursa, Ty prensip olarak onu bir
güzel benzetecekti. Eğer Josh olursa, o zaman Ty... *Tan-
rım!* Mallory kimi seçerse seçsin, yeni Bay Yanlış'ı onu
öpme bahanesiyle bir aletin ne işe yaradığını gösteriyor-
muş gibi yapmaya çalışsa da, Ty bu konuda bir şey diye-
mezdi. O Bay Yanlış, onu bir mobilyanın üstüne eğip bir
aynanın önünde ne kadar güzel ve muhteşem olduğunu

göstererek ona sahip olsa bile bir şey diyemezdi. Bu onu ilgilendirmezdi. Ama yine de berbat bir durumdu.

Mallory, bir dolaba doğru giderek hastasına, “Bana güvenin,” dedi. Cebinden birkaç tane anahtar çıkararak ilaç numunelerinin dizili olduğu dolaba bakıp bir kutu aldı. “Günde bir tane bunlardan alın.”

“Beni bu kez neyle zehirliyorsun?”

“Vitamin bunlar.”

Kadın ilacı bıraktı. “Vitaminler hep düzmece. Onlar, ilaç şirketlerinin hiçbir şeyden şüphelenmeyen aptalların bütün paralarını almak için kullandıkları bir yol.”

Mallory vitaminleri kadının eline tekrar verdi. “Kan tahlilinize göre anemiksiniz. Bunların faydası olur ya da banyoda bayılmaya, ambulans görevlilerinin sizi pantolonunuz bileklerinize yığılmış bir halde bulmasını beklemeye devam edebilirsiniz. Bu sizin tercihiniz, Bayan Burland.”

Uzun bir sessizlik oldu. Kadın, bu süre boyunca Mallory’ye öfkeyle baktı. “Sen, eskiden benden korkardın. Küçük bir kız çocuğu gibi büzüşüp titrerdin.”

Mallory yumuşak bir ses tonuyla, “Her şey değişir,” dedi. Onu yargılamadı ya da suçlamadı. “Vitaminleri alın. Beni her akşam gelip burnunuzu sıkıp zorla ağzınıza sokmak zorunda bırakmayın.”

“Terslikte bana böyle baskın çıkmaya devam edecek-sen, peki.”

Mallory kararlılıkla, “Edeceğim,” dedi.

“Gördün mü? Değiştin. Ciddileştin. Dik durup duygularını herkese sergilemeyi bıraktın. Bir şey değil.”

“Ahh! Bu sadece sizin sayenizde olan bir şey değil.” Ty, göğsünde tuhaf bir sıkışma hissetti; çünkü onu değiş-

tirenin kim olduğunu biliyordu. Mallory'yi kendisi değış-tirmişti. O, pislik bir herifti.

Mallory, kadına arkasını dönünce onu orada dikilirken gördü. Şaşkın gülümsemesi, Ty'ın göğsündeki sıkışmayı daha da yoğunlaştırdı ama kafasıyla ona selam verdi ve geri çekilerek beklemek için koridorda bir duvara yaslandı. Mallory hastasına baktı. "Size bir şey daha vereceğim. Bekleyin." Koridora gelip kapıyı arkasından kapattı. Ty'a bir kez daha gülümseyip yandaki odaya girerek gözden kayboldu. Geri geldiğinde, kadına hastalar için olan broşürlerden birkaç tane verdikten sonra muayene odasından, sonra da ön kapıdan çıkarken ona eşlik etti. Birkaç dakika sonra geri geldi. "Selam!"

"Selam! Burada yalnız olduğunda, ön kapıyı kilitlemen gerek."

"Şu ana kadar yalnız değildim. Ayrıca burası Şanslı Li-man. Daha güvende olamazdım."

"Burada ilaçlar varken güvende değilsin."

"İlaçlar dolapta kilitli."

"Uyduruk bir kilit. Özellikle çaresiz birisi için."

"Bu durum sadece geçici. Gelecek hafta, daha iyi bir düzen kuracağız." Gülümsedi. Güvenliğini hâlâ Ty'ı rahatlatacak derecede ciddiye almıyordu. "Eee? Ne oldu? Buraya neden geldin?"

"Bana bir iyilik borcun var ve onu almaya geldim."

Mallory öksürdü, sonra da kahkaha attı. "Sana bir iyilik borcum mu var? Ne zamandan beri?"

"Açık artırmada kavalıen gibi davrandığımdan beri."

"Gibi davranmak mı? Zaten benim kavalıem olman gerekiyordu."

“Ama beyin sarsıntısı geçiriyor ve randevu verdiğimi hatırlamıyordum. Bana bunun için de borçlusun. Yani yaralı bir adamdan faydalandığın için.” *Cık cık* yaptı. “Utanmalısın, Mallory Quinn. Böyle bir şey yaptığını duysalar, insanların neler diyeceğini bir düşün.”

Mallory gözlerini kıstı. Ty’ın neşeli havası onu memnun etmişti ama ona tam olarak güvenemiyordu. *Akıllı kız*. Ty güvenilmezdi. Hem de hiç. “Peki, neymiş bu iyilik? Bana depolarla ilgili bir şey olduğunu söyleme sakın.” Duraksadı. “Tamam. Yine hiç düşünmeden bir depoya girerdim. Bunu öyle çabuk yapardım ki aklın şaşar. Bunu ikimiz de biliyoruz.” Ty gülerek duvardan uzaklaşıp ona doğru geldi.

“Öyle bir şey değil. O gece sana gereken şeye şimdi benim ihtiyacım var.”

“Bir orgazma mı?”

“O da olur ama sadece çok kibarca sorarsan. Ama ben bir randevuyu kastetmiştim.”

“Randevu mu? Şimdi mi?”

“Evet.”

Mallory’nin şüpheli bakışı, yerini boş bir ifadeye bıraktı. “Son bir randevu mu?” *Off! Lanet olsun!* Ty ne diyebilirdi ki? Öyleydi. “Aslında ilk randevumuza çıktığımızı bile düşünmüyorum.” Mallory’nin elini tutup dudaklarına götürdü. Avuç içine dudaklarını değdirdi. Birbirine kenetlenen parmaklarına baktı.

“Evet de Mallory.”

Mallory, ona bakarak elini onun yüzüne koydu; parmaklarını çenesinde gezdirdi. “Her zaman.”

Ty, kalbinin sıkıştığını hissetti. Bu konuda hiçbir şey

yapamazdı. Onun doğasında her zaman tehditleri savuşturup korumak ve hizmet etmek vardı. Sevmek değil. Asla sevmek değil.

Mallory ne bekleyeceğini bilmiyordu. Ty ona nereye gittiklerini söylemiyordu ama otobandaydılar ve Seattle'a doğru gidiyorlardı. Oraya gittiklerinde, özel tasarım kıyafetlerin satıldığı mağazaların olduğu binaların önüne park etti. Mallory, "İl..." dedi.

Ty onu arabadan indirip bir kıyafet mağazasına soktu. Öne doğru gelen güzel tezgâhtara, "Klasik müzik konserine uygun bir şey lazım," dedi. Mallory'ye döndü. "Ne istersen."

Mallory'nin kafası karıştı. "Ne?"

"Açık artırma. Şehirde bir gece ödülü."

Mallory yine ona ağzı açık baktı. "Bu bir açıklama mıydı?"

"Ödül bu akşam. Bu akşam, konserin son günü."

"Yani ne? Sen beni konsere götürmek için mi kaçır-dın?"

"Bir geceliğine dinlenebileceğini düşündüm. Ayrıca çok fazla randevuya çıkmadığını söylemiştin." Ty gerçekten şaşkın görünüyordu. "Kadınlar böyle romantik sürpriz saçmalıklarından hoşlanmazlar mı?" *Off! Kahretsin!*

"Romantik saçmalıklar derken?"

Ty yüzünü buruşturdu. Mallory'yi tanıdığından beri ilk kez kendini rahatsız hissediyordu. "Haklısın. Bu, aptalca bir fikirdi. Bütün bunları iptal ederek gidip pizza yemek, bira içmek için geç değil. Sen ne istersen."

Adam, ordu üslerinde büyümüştü. Sonra da yetişkin hayatını aynı yaşam tarzına adanmıştı. Mallory onun romantik bir erkek değil iri, sert erkek gibi davranırken çok daha rahat olduğunu biliyordu. Klasik müzik konserine pizza ve birayı tercih edeceğine de şüphe yoktu. Yine de onu düşünmüştü. Ona, rahatlayacağı bir gece vermek istemişti. Onunla o geceyi paylaşmak istemişti. Onu, gardırobunun eksikliğini hissetmesin diye muhteşem özel tasarımı kıyafetlerin olduğu bir mağazaya getirmişti. Bu bir uğurlamaydı, bir vedaydı ve Mallory bunun farkındaydı. Ama kahretsin ki bunu istiyordu. Hem de onunla. Ona yaklaşıp parmak uçlarında yükseldi; pürüzsüz çenesini öptü. Ty, onun için tıraş olmuştu. “Teşekkürler,” diye fısıldadı.

Ty kafasını çevirdi. Dudaklarına kısa ve ateşli bir öpücük kondurdu.

“Acele etme. Ben bekliyorum.” Bu keşke doğru olsaydı. Binanın önüne bir limuzin yanaştı. Sonra Mallory, ödüle limuzinin de dâhil olduğunu anladı.

“Ah! Tanrım!” Ty ona yaklaştı.

“Umarım bu gecenin sonunda ‘Ah! Ty!’ dersin.” Sonra da kapıdan çıkıp limuzine doğru gitti. Mallory, onun ardından öylece baktı.

“Bu adam çılgın!”

Tezgâhtar, “Yakışıklı bir çılgın,” diye mırıldandı. “Ayrıca ne istersen, dedi.” Tezgâhtar, etrafı işaret etti. “Eee? Ne istersiniz?”

Mallory, yarım saat sonra askılı, kırmızı ipek bir elbise giydi. Kendini çok seksi bir kadın gibi hissetti. Etiketini görmeye çalıştı ama tezgâhtar, ona göstermemek konu-

sunda kararlıydı. “Beyefendi, etiketleri görmenizin yasak olduğunu söyledi.”

Yüce Tanrım! Mallory, mağazadan çıktığında kendisini Cinderalla gibi hissediyordu. Prensi, üstüne oturan pahalı bir takım elbiseyle limuzinden inerek neredeyse yeni şeritli topuklu ayakkabılarına takılıp düşmesine neden oluyordu. Mallory, onu daha önce de takım elbiseyle görmüştü; kot pantolonla, keten pantolonla ve çırılçıplak görmüştü. Her zaman ağız sulandıracak kadar yakışıklı görünüyordu. Ama bu akşam bir farklıydı. “Vay!”

Ty, onun bu yorumunu duymazdan gelerek onu kendine çekti. “Nefesimi kesiyorsun.”

Mallory o anda fark etti. Gözleri yüzünden farklıydı. Ona farklı bakıyordu. Kalbini durduracak kadar farklı bakıyordu.

Akşam yemeği, bir Fransız restoranındaydı. Öyle muhteşemdi ki Mallory, elbisenin bir beden büyüğünü almadığına pişman olmaya başladıysa da şarap, içindeki her türlü endişe kırıntısını yok etti. Ama çok yorucu bir gün ve öncesindeki uykusuz gece yüzünden, konsere gittiklerinde gözlerinden uyku akıyordu. Yine de bir kadeh daha beyaz şarap almayı kabul etti ve yerlerini buldular. Perde yükseldi ve Mallory’nin konsere dair en son hatırladığı şey buydu. Uyandığında, salon neredeyse boşalmıştı. Ty, yüzünde eğlendiğini belli eden bir gülümsemeyle ona doğru eğildi. Mallory, gözlerini kırıştırarak şaşkınlıkla, “Ne var? Neredeyiz?” diye sordu.

Ty’ın gülümsemesi, yerini sırtışa bıraktı. “Horluyorsun.”

“Horlamıyorum.” Doğrulup perdesi kapanmış sahneye

baktı ve etraflarında kalan son birkaç kişinin de salondan çıktıklarını fark etti. “Bitti mi? Hepsini kaçırdım mı?”

Ty onu ayağa kaldırdı. “Sorun değil. En iyi kısmını kaçırmadın.”

“En iyi kısmı neymiş?”

“Bekle.” Onu limuzine götürdü. Şoförle aralarındaki bölmeyi kapattı. Sonra onu kucağına aldı. Ellerini elbisesinin altına sokup dantelli tangasının açıkta bıraktığı poposunu avuçladığında, Mallory nefes nefese, “En iyi kısmı bu mu?” diye sordu.

Ty, onun dudaklarına, “Bekle,” diye fısıldadı ve Shelby’ye doğru giderlerken, yolda sadece dudaklarını dudaklarına değdirip kıvrımlarını okşayarak Mallory’nin bednine yavaşça bir alev yaydı.

“Devam et.”

“Bekle.”

“Bu kelimeden çok sıkıldım.”

Ty, arabasıyla onu eve götürdü. Sonra içeri geçirdi. Güzel elbisesini, sutyenini ve külotunu yavaşça üzerinden çıkardı. Mallory sadece topuklu ayakkabılarıyla karşısında öylece dururken, ona bakıp inledi. Mallory, ellerini çıplak kalçalarına koyarak, “Bana bir kez daha bekle dersen görürsün, dedi.

“Tanrım! Sen gördüğüm en güzel kadınsın.” Ty onu hafifçe itti. Mallory yatağa düştü. “Ne kadar yorgun olduğunu biliyorum, o yüzden uzanıp rahatlayabilirsin.”

“Yorgun değilim. Konserde bir güzel kestirdim.”

Ty hafifçe gülüp her yerini emerek yatakta onun bedeninden yukarı doğru çıktı. “Her şeyi ben yapmayı teklif ediyorum burada.”

“Ben daha ziyade, eşit fırsatlardan yararlanma taraftarı bir kadınıam.”

Ty, dudakları onun dudaklarındaiken gülümsedi. “Öyle mi? O zaman nasıl olmak istersen bana uyar. Ama şu an en iyi kısma hazır olduğumu bilmelisin.”

Mallory hevesle, “Ben de hazırım. En iyi kısım neymiş?” diye sordu.

Ty, onun alt dudağını hafifçe ısırıp çekti. Sonra serbest bıraktı. Yarattığı acıyı diliyle dindirirken, Mallory’nin vücudundaki her bir sinir ucunun uyanıp aynı şeyi arzulasına neden oldu. “Sensin. En iyi kısım sensin.”

Mallory’nin kalbi duracak gibi oldu. “Ben mi?”

“Kesinlikle sensin.” Sonra da dediğini kanıtlamaya koyuldu.

19. Bölüm

*Hepsini istiyorum ve hepsinin
krema ile çikolataya bulanmış olmasını istiyorum.*

Mallory, ertesi gün öğleden sonra, acil serviste Ty'ın muhtemelen her an kasabayı terk edebileceği gerçeğine fazla kafa yormamak için elinden geleni yaptı. Meşgul olmaya çalıştı. Şerif Thompson'ın bir kavgayı ayırdıktan sonra sürükleyerek getirdiği hastayı kontrol etti. Sonra Camilla'dan bir telefon geldi. Lisanslı genç hemşire, "Ben klinikteyim. Gençlerin haklarını savunma toplantısı yeni bitti. Şimdi kapatıyoruz ama bir sorunumuz var," dedi.

Mallory aceleyle oraya gitti. Camilla, ona ilaç dolabının kilidini gösterdi. "Sanırım dört kutu *Oxycontin* eksik."

Mallory hayal kırıklığına uğradı. "Ne?"

"Bir aylık stokumuzdu bu."

Mallory büyük bir şokla dolaba baktı. "Ne?"

"Evet. Jane'i aradım. Bunun daha sonradan ortaya çıkmasını ve kimsenin ilaçların benim sorumluluğumdayken kaybolduğunu düşünmesini istemedim. Ben bugün kilitli dolabın olduğu odaya girmedim bile."

Mallory kafasını salladı. Yani bu dün, onun sorumluluğu altında olmuştu. Hatırladığı kadarıyla, dolaba birçok kez gitmişti. Deena'ya doğum kontrol numuneleri, Ryan'a da nikotin bantları vermişti. Bayan Burland'a vitamin vermişti. Bunları, Ty da orada olduğu için hatırlıyordu. O anda, birden onun ağrı kesicilere fazla bağımlı olduğunu itiraf edişini hatırladı. Ty, acı bir ifadeyle gülererek ilaçları bırakmayı bağımlılıktan kurtulmaya değil, cehenneme benzetmişti. Göğsünün sıkıştığını hissetti. O numuneleri kim aldıysa, ne aldığını biliyordu. Oxycontin çalmanın iki nedeni olabilirdi: Satmak ya da kullanmak. Ty'ın dediklerini hatırlayarak kullanmak için çalındığına karar verdi. Onları çalmak, bir çaresizlik belirtisiydi ve bağımlılar da çaresiz insanlardı.

Karen da çaresizdi ve Mallory, ona karşı görevini yerine getirmekte başarısız olmuştu. Hem de çok fena. Başka kim söz konusu olduğunda böyle başarısız oluyordu? Kalbinde bir acıyla acil servise geri döndü. Yeni ambulans sağlık görevlilerine serumların nasıl takılacağını öğretirken, Bill'in ofisine çağırıldı. Azar işitmeyi bekleyerek oraya gitti. Aralarında Jane'le annesinin de olduğu kurul üyelerini karşısında görmeyi beklemiyordu. Bill, sert bir ses tonuyla, "Bize bunun nasıl olmuş olabileceğini anlat," dedi.

"Dün sabah, klinik için hafta sonu numunelerini aldık. Ben onları dolaba kendim koyup kilitledim."

"Tam olarak kaç tane eksik?"

Bill bunu zaten iyi biliyordu. O, her şeyi biliyordu. Sadece bunu Mallory'nin ağzından duymak istiyordu. "Dört kutu. Hepsi bir haftalık stoktu."

“Yani bir aylık stok. Bir aylık Oxycontin stokunu çaldırdınız.”

Mallory kafasını salladı. Sinirlenmişti; korkmuştu, endişeliydi. Yanlış saymış olmayı umarak kafasında envanterin üzerinden yüz kez geçmişti. Ama yanlış saymamıştı. İlaçlar kayıptı. Biri onları göz göre göre çalmıştı. Bu, muhtemelen adını bildiği biri tarafından yapılan çok üzücü, çılgınca, delice bir davranıştı. Bill, “Dün kliniğe gelen herkesin bir listesini istiyoruz,” dedi.

Mallory’nin korktuğu da buydu. Ty’ın hiç gelmemesini mi, yoksa tanıdığı ve değer verdiği birinin gelmemesini mi dilerdi, bilemiyordu. “Bill, bizim isim vermememiz gerekiyor.”

“Böyle bir şeyin hiç yaşanmamasını da sağlamanız gerekiyordu. Liste, Mallory... Onu yarın sabah istiyorum.”

“Bunu düzeltebilirim. Bana izin ve...”

“Bunu düzeltebilmenin tek yolu, işimi yapacağım konusunda bana güvenmek olur ve bu iş, hayati önem taşıyor. Hayati önem taşıyan bu iş benim görevim. Anlıyor musun?”

“Elbette ama...”

“Ama mama yok, Mallory. Bunu, senin de klinikteki işini tehlikeye atacak bir noktaya getirme.”

Mallory’nin içi acıdı. Dişlerini öyle sıktı ki, dökülmeliklerine şaşırdı.

“Tabii bunu söylemeye gerek bile yok ama biz bu sorunu çözene kadar klinik kapalı kalacak.”

Mallory, âdeta midesine bir bıçak saplandığını hissetti. “Anlaşıldı.” Oradan bir şekilde çıkıp mesaisinin geriye kalanını tamamlamayı başardı. Tek istediği yalnız kalmaktı ama annesi onu otoparkta yakaladı.

“Bize söylemediğin şey ne, Mallory?”

Mallory, acısını saklamak konusunda çok başarılıydı. Bu konuda oldukça deneyimliydi. “Ne demek istiyorsun?”

“Tatlım, karşındaki benim. Seni doğurmak için otuz altı saat sancı çeken kadın. Bir şey sakladığında, bunu anlıyorum.”

“Anne, gitmem gerek.”

Ella, onun gözlerine derin derin bakıp kafasını salladı.

“Yo, Mallory! Olamaz.” Çenesini kavradı. “Bu kez kimi kurtarmaya çalışıyorsun?”

“Anne lütfen. İşine geri dön.”

“Birazdan döneceğim.” Yüzünü elleriyle kavrayıp önce yanaklarını, sonra alnını öptü. “Herkesi kurtaramazsın. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Evet.” Gözlerini kapattı. “Dün ne oldu bilmiyorum ama bunu yapan her kimse, suç benim. Tanıdığım birinin başı belada. Karen’a olan şeyler yine oluyor gibi.” Hıçkırığı boğazında düğümlenerek konuşmasına engel oldu. Ağlamamaya çalışarak elini ağzına kapattı. Annesinin de gözleri doldu.

“Ah, hayatım! Hayır canım. Karen’a olan şey, senin hatan değildi.”

“Karen, o akşam bana geldi.”

“Ne?”

“Karen, diyorum. Benim yatak odama geldi. Bana ihtiyacı olduğunu söyledi.” Sertçe yutkundu. “Ama ben... Ama benim de ona ihtiyacım vardı ve o benim yanımda olmamıştı. Bir kez bile. O yüzden, ben de ona çıktım. Ona korkunç şeyler söyledim. O ne yaptı, biliyor musun?”

Bana kolyesini verdi. Bana, beni sevdiğini söyledi. Bana resmen veda etti anne ve ben anlamadım.”

Annesi öfkeyle onu sarstı. “Mallory, dinle beni. Sen on altı yaşındaydın.”

“O, kendini yalnız hissetti. Başka çaresi yokmuş gibi hissetti. Ama yalnız değildi. Bir sürü çaresi vardı.” Mallory ofladı. “Ona karşı görevimi yerine getiremedim. Bununla yaşamak zorundayım ve şimdi, başka kimseye karşı böyle yapmamaya çalışıyorum. Başka kimsenin yoldan çıkmadığından emin olmam gerek.”

“Ama ne pahasına? Bunu diyen sendin Mallory. İnsanların kendileri için yapmaları gereken bazı şeyler var. Onlar kendi isteklerini, kendi mutluluklarını, kendi yollarını bulmak zorundalar.”

“Evet. İşte bu da benim yolum.”

Ella iç geçirerek ona sarıldı.

“Ah, hayatım. Emin misin? Çünkü bu sana çok pahalıya mal olacak. Sana, işine ve itibarına mal olacak.”

“Zaten oldu ve evet, eminim. Bunu yapmak zorundayım anne. Bunu araştırıp çözmek zorundayım.”

Ella, istemese de onu anlayarak kafasını salladı. Mallory, arabasına binip doğruca Ty’ın evine gitti. Yani onun yaşadığı eve gitti; yuvasına değil. Çünkü burası onun hayatında, asıl gideceği yolda bir duraktı, bitiş çizgisi değil. Eskiden, onun bu huyunu takdir ederdi. Şimdiyse bu, onu korkutuyordu. Onu birçok şey korkutuyordu. Yakın zamanda, Ty’a neden korktuğunu sormuştu. Ty da ona yaşamamaktan korktuğunu söylemişti. Aslında ikisi birbirlerinden çok farklı değildiler ve Mallory’nin şu an bunun gerçek olduğunu öğrenmeye ihtiyacı vardı.

Kapıyı çaldı ama Ty cevap vermedi. Ev sessizdi. Boştu. Elini göğsüne koydu. Dün gecenin bir veda olduğunu çok iyi biliyordu. Çünkü onun gittiğine neredeyse emindi. Bir an panikledi. Ona, giderken kendisine haber vermemesini söylemişti. Bu, çok aptalca ve ani bir karardı. Ama garajın camından içeri bakıp Shelby'yi görünce rahatladı.

Rahatlığı kısa sürdü; çünkü Ty'ın böyle bir gecede nereye gitmiş olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu ve bu hiç de hoşuna gitmiyordu. Onu aslında hiç tanımamış olmaksızın korkuyordu. Böyle bir adama âşık oluyordu.

Bundan iyi maceraya atılmak olur mu? Endişeli ve kızgın bir halde eve gitti. Her zamanki yaptığı şeyleri yapma zahmetine girmede. Çiçeklerin canı cehennemeydi. Her şeyin, hatta kedinin bile canı cehennemeydi. Yatağına girip yorganı kafasına çekmek, bugün hiç yaşamamış gibi yapmak niyetiyle uzun adımlarla eve yürüdü. Her şeyi inkâr edecekti. Bu konuda ustaydı.

Çantasını salona bıraktı. Ayakkabılarını koridorda hışımla çıkardı. Hırkasının düğmeleriyle boğuşarak yatak odasına gitti. Vazgeçerek kafasından çıkardı ama düğmeler saçına takıldı. “Kahretsın!” Kolları havada, yüzü hırkaya dolanmış bir halde öylece dururken, iki güçlü kol onu sardı. Korkuyla bir çığlık attı ve kendi bedeninden daha iyi tanıdığı sıcak, sert bir beden onu hemen kendine çekti. Nefesi kesildi. “Ty!”

Ty, onun sırtını yatak odasının kapısına yasladı. “Başka birini mi bekliyordun?”

“Hiç kimseyi beklemiyordum. Yardım et. Saçım takıldı.”

Ty, ona yardım etmek yerine, bacağına onun bacaklarının arasına soktu.

“Ty...” Mallory hırkayla biraz daha boğuşarak saçını bir düğmeye iyice dolamayı başardı. “Ahhh! Çıkaramıyorum!”

“Hımmm...” Ty’ın elleri, onun bedeninin her yerini avuçladı. “Biraz çaresiz olman hoşuma gidiyor.”

Mallory yine mücadele etti. “Bu, kadınlar için ne kadar da aşağılayıcı bir laf.”

“Seksi bir laf...” Hırkasını saçından ayırıp kafasından çıkardı ama onu kapıya yaslamaya devam etti. “Ne yapmaya çalışıyordun?”

“Soyunmaya çalışıyordum.” *Kendimi bırakıp unutmaya çalışıyordum.* “Seni arıyordum.”

“Beni buldun.” Çekiştirerek üniformasının pantolonunu indirdi.

Mallory’nin nefesi kesildi. “Ne yapıyorsun?”

“Soyunmana yardımcı oluyorum.” Bir elini onun külotunun içine soktu. Gözleri karanlık ve arzusun etkisiyle hafif aralıktı. “Bana, beni neden aradığını söyle.”

Sesinde vahşi ve gizemli bir şeyler vardı. “Seni görmek istedim.” Bu, gerçekten doğrudu. İçten içe, onun ilaçları asla almayacağından emindi. Ty, ona zarar verecek bir şey yapmazdı. Asla! Bunu, onunla zamanının kısıtlı olduğunu bildiği kadar iyi biliyordu. Birlikte zamanları çok kısıtlıydı. Bu konuda cesur davranacaktı ama daha sonra. “Seni istiyorum,” diye fısıldadı.

Ty’ın gözleri, karanlık koridorda şehvet ve arzuyla ışıldadı. Sonra dudaklarını sertçe onun dudaklarına bastırdı. Mallory, onun dilini emip iniltilerini yutarak âdeta Ty’ın tadını çıkardı. “Yatağım... Seni yatağımda istiyο-

rum.” Odaya doğru sendeleyerek gidip yatağın üstüne düştüler. “Acele et, Ty.”

Ty, onun hemen itaat etmesine neden olan alçak bir sesle, “O zaman, üstündekilerin hepsini çıkar,” diye emretti. Mallory üstündekini çıkardı. Sutyenin kopçasını açtı. Onun soyunuşu dikkatini dağıttığında, külotunu çıkarmaya çalışıyordu. Ty da tişörtünü kafasından çıkardı. Sonra elleri fermuarına gitti. Muhteşem bedenini soyarken, hareketleri hızlı ve ölçülüydü. İki saniye içinde cırılçıplak kaldı. Dikkatini tamamen ona verdi. Anlaşılan Mallory çok yavaş hareket ediyordu ki, Ty kontrolü eline aldı. Parmaklarını onun bileklerine dolayıp onu kendisine çekti. Böylece Mallory sırtüstü yatağa düştü. Bir saniye sonra, onun üstündeydi. “Bir araba üzerinde çalışıyordum ama sen gözümün önünden gitmedin. Parmaklarını fren hattında gezdirmişsin, İngiliz anahtarını tutuşunu düşününce sertleştim.”

Mallory, ellerini onun bedeninden aşağı indirdi. Fırsatını bulduğunda aynı yerleri yalayarak aşağı inmeyi planlıyordu. “Aletlerine dokunmam, sertleşmene mi neden oluyor?”

Ty, ipeksi bir ses tonuyla, “Evet, aletime dokunan ellerin de beni çok sertleştiriyor,” dedi. Mallory güldü. Ty, onun omzunu emdi. “Kokun da oradaydı.” Ty, bunu neredeyse onu suçlar gibi söyledi. “Sanki oradaymışsın gibi, kokun bütün garaja sinmişti. Sorularınla başımın etini yiyişini görür gibi oldum.”

“Yaaa!” Mallory kaşlarını çatı.

Ty, aç ve şehvetli bir öpücükle onun dudaklarını esir aldı. Dilini diline değdirdi.

“Sesini duyup durdum. Tatlı ve şefkatli davranıyordun ama aslında beni köşeye sıkıştırmıştın ve âdeta bedenimi delip geçiyordun.”

“Sen de iyiliğime karşılık ver.” Nefes nefeseydi. “Sen de beni yatağa yapıştır ve bedenimi delip geç, Ty!”

Ty, kahkaha atmakla atmamak arasında tereddüt etti. Aynen onun istediğini yapmaya kararlıydı. “Senin yüzünden, bütün gün saçma sapan bir haldeydim, Mallory Quinn.”

“Şu anki halin nasıl?”

“Fena.” Ona nasıl hissettiğini kanıtlamak için, kasığını onun kasığına sürttü. “Öylesine fenaydı ki, hiçbir şey yapamadım.”

Onun kendisini düşünerek böyle sertleştiğini hissedince Mallory, “Imm...” diye inledi. “Peki ne yaptın?”

“Kendi kendime takıldım.”

Mallory, kahkahaya boğuldu. “Bunu yapmadın.”

“Yaptım.”

O an, aralarında çok yoğun bir çekim oluştu. Ty onu yine öptü. Elleri de ağzı kadar talepkârdı. Göğüslerine dokundu, meme uçlarıyla oynadı. Bir elini onu bacaklarının arasına götürdü. Onun sıcak ve ıslak olduğunu fark edince inledi. “Lütfen, Ty. Sana ihtiyacım var. Sana çok ihtiyacım var.”

“Göster bana.”

“Göstereyim mi?”

“Göster bana.”

Mallory, onun ne demek istediğini anlayınca alt dudaklarını ısırды. Ty, az önce onu düşünürken kendine dokundu-

ğunu itiraf etti. Mallory de aynı şeyi yapabiliirdi. Sonunda, Ty ona yardım etti. Parmaklarını onun parmaklarına dolayıp ellerini onun bedeninden yukarı çıkararak göğüslerine koydu. Onu kendi meme uçlarıyla oynamaya teşvik etti. Mallory bunu yapınca, Ty kendi parmaklarını oradan çekip alçak sesle inleyerek onu izledi. Sonra, Mallory'nin devam edeceğine ikna olup onun bedeninden aşağı inerek bacaklarının arasını öptü. Yavaşça ve belirli bir amaçla onu emdi. Öylesine kıvrınmasına neden oldu ki, kırırdamasın diye onu tutmak zorunda kaldı. Mallory'nin ayak parmakları kıvrıldı, gözleri kapandı. Ellerini göğsünden çekti; Ty'ın saçına götürüp onu o noktada tuttu. Çünkü o, diliyle tek bir kez daha dokunursa...

Ama Ty durdu. Mallory ona bakana kadar ağzını onun bedeninden uzaklaştırdı.

“Gözlerini açık tut,” dedi. Ağzını tekrar o noktaya indirdiğinde, Mallory onun dediğini yaptı ve Ty onu uçurumun kenarına doğru sürüklerken onu izledi. Bu, şu ana kadar onunla yaptığı şeylerden en çok zorlandığıydı. Ama o söz konusu olduğunda, hiçbir şey Mallory'nin alıştığı gibi değildi. Ne hayattaki deneyimleri, ne onun kendisine hissettirdikleri, ne de yatak odasında böyle davranmasına neden oluşu alışkın olduğu bir şey değildi. Ona öylece bakmak, kendi yatağında gözetleyen taraf olmak kendini çok edepsiz hissetmesine neden oluyordu ama ne kadar dayanmaya çalışsa da, Ty onu şaşırtıcı bir rahatlıkla hazzın doruklarına çıkardığında gözleri bulanıklaştı.

Mallory gözlerini tekrar açabildiğinde, Ty onun üzerinde durdu ve yüzünü avuçlarken bacaklarının arasında

kendine yer açtı. Şimdi kontrolü kaybetmemeye çalışan taraf oydu. Kontrolü ele alarak kocaman ellerini onun altına koydu ve sert bir hamleyle onun içine girdi. “Ahh! Kahretsin! Bu, muhteşem bir duygu.”

Mallory kendi kendine bunu, o anki şehvetle hissettiğini söylemeye çalıştı ama o an Ty’ı ruhunun derinliklerinde hissetti. Onun da belli ettiğinden çok daha fazlasını hissettiğine öylesine emindi ki... Bu, onun hareketlerinden belli oluyordu. Kollarını onun geniş omuzlarına dolayıp onun iri bedeniyle bir bütün oldu. İçinde âdeta bir duygu patlaması yaşadı; kaçmaya çalışan sözcükleri içinde tutmak için ağzını kapatmak zorunda kaldı. “Mallory.”

Mallory gözlerini açarak onun gözlerine baktı. Kalbi sıkıştı. Ty, ellerini onun beline koyarak onu tam istediği pozisyona getirdi. Tekrar içine girdiğinde, Mallory’nin nefesi kesildi; bedenini büyük bir haz sardı. Bacaklarını onun beline dolayarak adını fısıldadı. Onun hareket etmesini istedi.

Ty, hareket etmek yerine, kafasını eğip dilini onun meme ucunda gezdirdi. Mallory, bedenini ona doğru kaldırdı ve utanmadan kasığını ona doğru itti. “Ty.”

Ty, parmaklarını sertçe onun sırtında gezdirdi. Mallory onun parmaklarının değdiği yerlerde uyanan alevleri ayak parmaklarının uçlarına kadar hissetti. Ty, sonunda elleriyle onun yüzünün iki yanını kavradı.

“Buradayım,” diyerek ona söz verdi. Başka hiçbir şey demeden, onu tam da gitmeye ihtiyaç duyduğu yere götürdü; bu, son noktaydı. Mallory için geri dönüşü ol-

mayan bir yolun başlangıcıydı. O, Mallory'nin tam da ihtiyacı olan, daha önce kendisi için uzanıp alma cesaretini bulamadığı bir şeydi. Bu, gerçekten çok ironikti. Ty onun kendisine bağlı olmasını istemiyordu ama yine de ona kendisi olması için gereken güveni veren de oydu. Keşke ona şu an baktığı gibi bakmayı bıraksaydı. Son-
suza kadar.

Bu, hiç gerçekleşmeyecek bir şeydi. Mallory bunu biliyordu. Şimdilik elindekiyle yetinmek zorundaydı. Kendi kendine bildiğinden daha güçlü olduğunu, bunu yapabileceğini söyleyerek Ty'ın yüzünü ellerinin arasına aldı ve asırlardır âşıkların yaptığı gibi, onunla birlikte hareket ederek kendini bıraktı. Sonunda boşaldığında, âdeta paramparça olmuş ama aynı anda bir bütün olmuştu.

Ty, gecenin ortasında, sıcak bir kadına sarılmış bir halde uyandı. Sarılan taraf kadın değildi, kendisiydi. Bir elini onun darmadağın saçlarına dolamış, diğer elini de onun çıplak kalçasına koymuş, onu sahiplenici ve korumacı bir şekilde bedenine yapıştırmıştı. *Tanrım!*

Konserin olduğu gece, bir hataydı. Herkesin bir hata yapma fırsatı vardı. Ama Ty, bu gece onunla uyursa bu ikinci hatası olurdu. Ty hata yapmazdı. Aynı hatayı ikinci kez hiç yapmazdı. Biraz zaman aldı ama onu uyandırmadan yataktan kalkmayı başardı. Eşyalarını topladı ve yatak odasından çıkıp sessizce kapıyı arkasından kapattı. Eşyalarını birbirinden ayırmak için yere bırakınca tereddüt etti. Gerçek hayatında tereddüt etmek, ölmekle eş de-

ğerdi. Yine de tereddüt etti. Tekrar yatak odasının kapısına dönerek ellerini kafasının üstüne, kapının çerçevesine koydu. Tekrar içeri girmek istiyordu. Hem de çok.

Sakin yapma bunu! Darmadağın eşyalarına baktı. Gömleği yoktu, tek çorabı vardı. Pantolonunun cebinde, cep telefonunun ışığı yanıp sönüyordu. Arayanın Frances olduğunu biliyordu. Çünkü o ve Josh, sonunda iletişim kurmuşlardı. Her şey ortaya çıkmıştı. Frances, işe dönmesi için izin çıktığını biliyordu. Ondan gelen en son mesaj *‘Lanet kışını kaldır da işe geri dön,’* tarzında bir şeydi. O sesli mesajdan sonra bir de Washington’a dönmesi için tek yön gidiş biletinin onay kodunun olduğu yazılı bir mesaj gelmişti.

Ayakkabılarına takıldı. Alçak sesle söylenerek ayakkabının birini koridora fırlattı. Sonra yatak odasının kapısı açılıp da ışığı yanınca, donup kaldı. Mallory, uykulu gözlerini kırıpıştırarak, saçı başı dağınık bir halde, üzerinde sadece onun gömleğiyle karşısında duruyordu.

“İyi misin?” diye mırıldandı.

“Evet. Özür dilerim. Seni uyandırmak istemedim.”

“Gidiyor musun?”

“Evet. Ben... Evet, gidiyorum.” Gitmesi gerekiyordu. Hem de şimdi. Çünkü Şanslı Liman’ı nasıl terk edeceğini düşünmeye başlamıştı.

Mallory, boğuk bir ses çıkardı. Gözleri hâlâ onun yerde duran kot pantolonundaydı. Ty’ın ceplerinden iki şey dökülmüştü: Anahtarları ve boş Vicodin kutusu. Mallory eğilip kutuyu eline aldı; ona uzun bir süre baktı. Ty onun iki ay öncesine ait etikete baktığını gördü. İsterse kutuyu

yeniden doldurma hakkı vardı ama bundan faydalanmamıştı. Mallory, sonunda nazik bir gülümsemeyle kutuyu ona verdi.

“Kal, Ty. Bu geceliğine benimle kal. Sadece bu gece.”
Bunu yapamazdı. Kalması, hata olurdu. “Mallory...”

Mallory, onun ağzını parmaklarıyla kapattı. Sonra elini tutup onu yatak odasına, yatağına, sıcak ve yumuşak kalbinin içine götürdü.

20. Bölüm

*Egzersiz, pis bir kelime.
Her duyduğumda ağzımı çikolatayla temizliyorum.*

Ertesi gün, Ty’la Matt spor salonunda vakit geçirdiler. Sonra Matt, Jimmy’sini almak için Ty’la birlikte eve gitti. Temiz garajda etrafa şöyle bir baktı. “Gidiyorsun?”

“Zaten gidecektim.” Jimmy’nin anahtarını uzattı ama Matt almadı. “Buranın kirası yaza kadar ödendi. İstersen kullan. Ayrıca aletleri de senin almanı istiyorum.”

“Onları senin için saklarım; çünkü geri geleceksin.”

Ty ona baktı. Matt kafasını salladı. “Tanrım!” Yüzünde, iğrendiğini gösteren bir bakış vardı. “Bana, onu bırakıp ortadan kaybolacağını ve bir daha gelmeyeceğini söyleme. Sen bu kadar pislik bir herif değilsin, değil mi?”

“Şunu deneme sürüşüne çıkarmak istiyor musun, istemiyor musun?”

“Yani gerçekten de o kadar pislik bir herifsin?”

“Bak... Mallory bana veda etmemem için söz vermişti.”

“Sen de ona inandın mı? Kahretsin! Kadınlar söz konusu olduğunda ben de kendimi aptal sanırdım.”

“Öylesin zaten.” Ty anahtarları attı; Matt onları yakalamak zorunda kaldı.

Jimmy’yi test sürüşüne çıkardılar. Matt, yokuş aşağı inip daracık virajları hızla dönerek arabayı yolları avucunun içi gibi bilen biri gibi sürdürdü. Çok dik bir yola çıkan dar, dolambaçlı, iki şeritli bir yola girdi. Yolun iki yanında da dik, acımasız, ıssız kayalıklar vardı. Nemli ilkbahar yüzünden her yer yemyeşildi; Güney Amerika yağmur ormanlarına benziyordu.

Yol bittiğinde, Matt Jimmy’yi dört çekerli moda aldı; kendine yol açarak araziden gitmeye devam etti. Ty, “Nereye gittiğini biliyor musun, şehirli çocuk?” diye sordu.

Matt ona dik dik baktı. “Ne? Sen bu dağların arasında yolunu bulabileceğini mi sanıyorsun?”

“Ben Mars’ta bile yolumu bulurum. Ama bizi burada öldürürsen, cehennemin derinliklerine gelip seni bulur ve tekrar öldürürüm.”

“Sana etrafındaki herkesin ölmeyeceğini söylemiştim. Buna ben de kesinlikle dâhilim.”

“Olmamaya dikkat et.”

Matt arabayı, sonunda düzlük bir çayıra çıkana kadar sürmeye devam etti. Bulundukları yerdeki 360 derecelik manzara sarsıcıydı. Dağların girintili çıkıntılı zirveleri karla kaplıydı. Aşağılar gür yeşilliklerle kaplıydı. Batılarında da Pasifik Okyanusu göz kamaştırıcı bir şekilde parlıyordu. Matt, “Beau Point,” dedi.

Üstünde bulundukları plato, bir futbol sahası büyüklü-

gündeydi. Kayalıklarla kaplı vadilerle okyanusun birleştiği muhteşem bir manzarayı gözler önüne seriyordu.

“Burası iyi bir noktaymış.”

“Bir sürü aptal genci bu kayalıklardan kovuyorum. Babalarının dört çekerli kamyonetleriyle buraya işi pişirmek için geliyorlar. Sonra da kayboluyorlar akıllılar. Sonunda o zavallıları kurtarmak da bana kalıyor.”

“Zor iş.”

“Haftanın her günü Chicago sokaklarından çete üyelerini toplamaktan iyidir. Ayrıca yılın bu döneminde Afganistan ya da Irak’ta olmaktan çok daha eğlencelidir sanırım.”

Ty ona doğru baktı. “Güney Amerika’yı unutma. Favorim orası.”

Matt gülümsedi. “Hiçbir şey, yazın sıcağında tam teşekküllü üniformayla Chicago’da olmakla kıyaslanamaz.”

“Ödle herif.”

“Eğer Tanrı’nın unuttuğu bir üçüncü dünya ülkesinde aptalca bir adrenalin patlaması için *Cennet*’i terk etmek yerine burada kalmayı kastediyorsan, elbette öyleyim.”

Ty kafasını sallayarak *Cennet*’e baktı. Matt, “Hiç tırmandın mı?” diye sordu.

“Sadece mecbur kaldığımda.”

Matt, çenesiyle en az beş kilometre ötedeki dik kayayı işaret etti. “Adı ‘Dul Kayası’. Geçen hafta sonu tırmandım. Aklını başını getirecek türden bir zirve.”

“Aklın başında değil miydi?”

“Aslında değildi ama bugün aklı başında olmayan sensin, diye düşündüm.”

“Aklım gayet başımda. Teşekkürler.”

“Öyle mi?”

“Öyle.”

“Peki.”

Ty ona baktı. “Tamam. Burada biraz takılalım. Bana neden ağzımı aradığını söyler misin?”

“Tamam. Biri dün Mallory’nin ruhu duymadan klinikten bazı numuneleri çalmış.”

Ty bir gerginleşti. “Bugün mü? Yaralanmış mı?”

Matt onu dikkatlice izledi. “Dün. Ayrıca hayır, yaralanmamış.”

“Ne çalınmış?”

“Ağrı kesiciler. Aslında Mallory ne zaman olduğunu bilmiyor. Gün içinde değişik zamanlarda olmuş olabileceğini söylüyor.”

Ty, dün geceyi ve kot pantolonunun cebinden boş ilaç kutusu düştüğünde Mallory’nin yüzündeki ifadeyi hatırlayarak donup kaldı. Mallory, ilaçların çalındığını o zaman da biliyordu ama tek kelime etmemişti. İlaçları onun aldığını mı düşünmüştü? Mallory’nin ilaçların çalındığından bahsetmemesi için geçerli bir neden bulmaya çalıştı. Tabii ilaçları onun aldığını düşünüyorsa, orası başkaydı. Ama içine kötü bir duygu düştü. Geçerli bir neden bulamıyordu.

“Bu yüzden onu mu suçluyorlar?”

“Öyle de denebilir. Hatta şu an klinik kapalı. Neden kapalı olduğu ortaya çıkarsa da onu suçlamaya devam edecekler.”

“Mallory suçlanmayı hak etmiyor.”

“Ama suçu üstlendi.”

“Sen bütün bunları nereden biliyorsun?”

“Ben hastane yönetim kurulundayım. Bak...” Ty’ın üzgün ifadesine baktı. “Şu aşamada, bunu sadece kurul üyeleri biliyorlar. Mallory’dan ilaçların kaybolduğu saatlerde klinikte olanların bir listesini teslim etmesini istiyorlar. O, her şeyin gizli olması gerektiğini söyleyerek liste vermeyi reddediyor. Bu da hem acil servisteki hem de klinikteki işini tehlikeye atıyor.”

“Aman Tanrım!”

“Ne?”

“Ben dün öğleden sonra oradaydım.” Gözlerini yeniden açıp Matt’e baktı. “Klinikteydim.”

“Bunu sen mi yaptın? İlaçları sen mi çaldın?”

“Yok daha neler!”

“Aptal olduğunu düşünmemiştim zaten.” Ty’ın telefonunu çıkarıp bir numarayı arayışını izledi. “Ayrıca burada telefon çekmiyor. Hiç kimsenin telefonu çekmez. Dinle. Durum bundan biraz daha ciddi. Mallory’nin amiri Jane bu meseleyi duymuş ve...”

“Ve ne?”

“Mallory işi bıraktı. Hastaneden ayrıldı.”

Ty elini uzattı. “Anahtarlar.”

“Pardon?”

“Dönerken ben süreceğim.” Mallory’yi görmesi gerekiyordu. Hemen. Şimdi.

“Neden dönerken sen sürüyorsun?”

“Çünkü acelemiz var ve sen kız gibi araba kullanıyorsun.”

Kasabaya yaklaştıklarında, sonunda Ty’ın telefonu çekme-

ye başladı. Mallory'yi aradı. Telefon çalarken, Matt de onu ayıpladı. "Sana Bluetooth bir kulaklık lazım. Yoksa ceza alacaksın."

Ty onu duymazdan geldi. İçinden 'Hadi aç! Aç! Aç şunu!' diye geçirdi ama Mallory telefonu açmadı. "Muhtemelen evdedir. Şarjı bitmiştir."

Ama ev telefonu onda yoktu.

Matt kafasını salladı. "Hayır. Evde değil."

"Öyle mi? Nerede olduğunu biliyor musun?" Ty gözlerini kısıp baktığında, Matt gülümsedi. "Evet. Bilmek istiyorsan, restoranda. Ben birkaç saat önce oradaydım. Amy'nin onunla telefonda konuştuğunu ve çikolatakolik buluşması diye bir şey yapacaklarını duydum."

Amy'nin adını telaffuz ederken, Matt'in sesinde tuhaf bir ifade vardı. Ty o an aklını başka bir şeye vermeye ihtiyacı olduğu için, ona yan yan baktı. "Eee? Senle güzel garson arasında neler oluyor?"

"Hiçbir şey."

"Aranızda boş yere bir gerginlik yok." Matt sessiz kaldı. "Bir şeyleri berbat mı ettin?" Matt'in güneş gözlükleri aynalıydı. Bakışlarından hiçbir şey belli olmuyordu. Cevap vermiyordu. Yani inkâr etmiyordu. Bir şeyleri berbat etmişti. "Ne yaptın?"

"Hiçbir şey." *Tabii tabii.* Kasabaya geldiler; Matt'in evine giden yolu geçtiler. "Heeey!"

"Sıkı dur. Parka gireceğim." Ty, lastikleri yerde gıcırdatarak arabayı park etti. Matt, başını torpido gözünün üstüne koydu ve ellerini serbest bırakıp Ty'a baktı. Ty omuz silkti.

"Belki de tek başıma mutsuz olmak istemedim."

“Yani her şeyi eline yüzüne bulaştırmak için benim sana eşlik etmemi istiyorsun.”

“Hiçbir şeyi elime yüzüme bulaştırmayacağım.”

“Hı hı...”

Ty kafasını sallayarak ilkbahar için yeniden dekore edilen restorana girdi. İçeride, tavandan sarkan kâğıt çiçek ve hayvan maketleri vardı. Camlarda da renkli kâğıt şeritler vardı. Bu dekor, restoranın 50’li yıllar ortamına pek uymuyordu ama kesinlikle göz yoruyordu.

Restoran tıklım tıklımdı; gürültülüydü. Ty neredeyse oradaki herkesi tanıyordu. Bu, burada çok uzun zaman kaldığı anlamına geliyordu. Jan’ın bir masaya büyük bir tepsi götürdüğünü gördü. Ryan da *‘isimsiz bağımlılar’* dan iki adamla birlikte, ileride bir köşede duruyordu. Mavimsi gri saçlı Lucille de saç renkleri kendisiyle aynı, her şeye burnunu sokan bir grup yaşlı kadınla oradaydı. Ty, oturmayı bekleyen küçük bir kalabalığın yanından geçti; çünkü Mallory’yi barda görmüştü. Yanında Grace vardı. Amy de barın diğer tarafındaydı. Ty, Amy mumları yakarken, pastaya bakıp, “İyi ki doğdun Anderson,” diyen Mallory’nin arkasına geçti.

Etraflarında restoranın gürültüsü hâkimdi. Tabakların birbirine değişti, yüksek sesli sohbetler ve kahkahalarla her masa kendi dünyasındaydı. Üç kadından oluşan bu küçük dünya da çok mahremdi. Hiçbiri etrafında olup bitenlerle ilgilenmiyordu. Çikolatayı bıraktığını iddia eden Mallory, dudaklarını yaladı. Amy’ye, “Mum üfleme faslı-nı geçmeliyiz. Burası şu an tıklım tıklım. Mum üfleyemeyecek kadar meşgulsün.”

“Olmaz. Bu konuda anlaşmıştık. Kötü şeyler olunca

buluşuyoruz ve bir şeyler yiyoruz.” Amy son mumu da yakıp ikisine de birer çatal uzattı. “Tara’yı aradım. Ona, Anderson’ın pastasına trajik şekilde el konduğunu söyledim.”

Grace, “Sana inandı mı?” diye sordu.

Amy, Mallory’ye baktı. “O, buna inanmayacak kadar akıllı. Ama durumun aciliyetini anladı. Başka bir pasta daha yapacak. Önemli olan, Mallory’yi bu durumdan kurtarmamız.”

Mallory, iç geçirerek alnını bara vurdu. Amy, Mallory’nin saçları tutuşmasın diye çabucak pastayı biraz yana çekti. “Jane’e gerçekten cehenneme gitmesini söyledin mi?”

“Evet,” derken Mallory’nin sesi boğuktu. Grace, Jane’i ayıplayarak Mallory’yi anladığını gösterir gibi onun saçlarını okşadı.

“Ama o yüzden işi bırakmadım. Bağurdım ve herkes duydu. O yüzden. Bill de bazen Jane’in cehenneme gitmesini dilediğini söylüyor ama hepimiz hatalarımızı daha berbat etmemeyi öğrenmeliyiz. Bill, beni kovmaya çok yakındı. Gerçekten başka çaresi yoktu. İşte o zaman kendimi kaybettim. Ona da cehenneme gitmesini söyledim ve çıkıp gittim.”

Grace, “Vay be! Muzip bir kız olmaya karar verdin mi, sonuna kadar gidiyorsun demek,” dedi.

Mallory, gülmekle ağlamak arasında bir ses çıkardı. Amy, “Şimdi planların ne? İşini geri almak için yalvarmak mı?” diye sordu.

“Bir yerlerde bir doktorun sessiz bir muayenehanesinde çalışmayı ve kendim gibi olmayı düşünüyorum.” Bir

parça pasta alıp ağzına attı. “Bu konuda konuşmak istemiyorum.”

Ty, “Amma ciddisin,” dedi.

Mallory sıçradı. Taburesinde dönüp onunla yüz yüze geldi. Dudaklarında çikolata vardı ama sanki tahtında oturan bir kraliçe gibi, çatalını ona doğrulttu. “Bunu yapmayı kesmelisin.”

“Küçük, sessiz bir muayenehanede için geçerdi, sıkıntıdan ölürdün.”

Mallory, kafasını kaldırıp ışıldayan gözlerle ona baktı. Elbette herkes onlara bakıyordu. Tabii Matt’e bakan Amy dışında herkes. Matt de olan biteni izlemek için bara oturdu. Ty, herkese gözlerini kısarak baktı. O bakışlardan kimse Mallory’yle onun biraz mahremiyete ihtiyacı olduğunu anlamadı. Elbette anlamadılar. Bir zamanlar, tek bakışıyla insanların ödünü patlatabilirdi. Ama bu bakış, Şanslı Liman’da bir kez bile işe yaramamıştı. Ty, vazgeçerek yanan mumları işaret etti. “Mumları söndürmelisin.

Amy mumları söndürdü. Grace, menüyle ilgileniyor-muş gibi yaptı. Onlara kulak kesilmişlerdi. Ty, onların duyacağını bilse de bunu kabullenerek Mallory’ye baktı. “Neden bana söylemedin?”

“Hangisini?” *Tanrım!* Birden fazla şey mi vardı? Pastanın üstündeki mumlar tekrar yandı. Ty bunu görmezden geldi.

“Çalınan ilaçlarla başlayalım.”

“Söylemedim, çünkü onları senin almadığını biliyorum.” Pastaya baktı. Amy’ye, “Şaka mumlarından mı kullandın?” diye sordu.

“Evet. Lance’in doğum gününden kalmışlardı. Onun

kardeşinin fikriydi. Tucker'ın gerçekten tuhaf bir espri anlayışı var. Sadece bunlar vardı.”

Lucille, taburesinden inip onlara yaklaştı. “Affedersiniz. Elimde olmadan kulak misafiri oldum. İlaçlar mı kayıp?”

Mallory, “Bu, halka açık bir konuşma değil Lucille,” dedi.

“Ama kim klinikten ilaç çalar ki? Bir genç mi? Bir uyuşturucu satıcısı mı? Senin çılgın kardeşlerinden birisi mi?”

Mallory, başparmağıyla işaret parmağını kaşlarının ortasına götürdü. “Sen de Tammy ile Joe kadar çılgınsın, bunu biliyorsun.”

Lucille gözlerini kırptı. “Bana küstahlık mı ediyorsun?”

“Evet. Yeni huyum bu. Sabrımı biraz daha zorlarsan, bağırabilirim bile. Bu da yeni bir huy. Şimdi benim işime karışma. Burada, özel bir şey konuşmaya çalışıyoruz.” Yüzünü buruşturdu. Kibarca, “Lütfen,” diye ekledi.

Lucille gözlerini kırptırdı. Sonra gülümsedi. “Al işte. Uzun zamandır bunu görmeyi bekliyordum.”

“Ben her zaman ‘lütfen’ derim.”

“Ondan bahsetmiyorum. Güçlü karakterinden bahsediyorum. Her zaman öyle oldun ve bu sana çok yakışıyor tatlım.”

Mallory ona öylece baktı. Sonra Ty'a baktı. Ama Ty onun biraz önce dedikleri karşısında, biraz şaşkına dönmüştü.

Onları senin almadığını biliyorum.

Nasıl olduysa, ne kadar kendini geri çekmeye çalışsa

da Mallory onu tanıyordu. Onun kim olduğunu çok iyi biliyor ve onu olduğu gibi kabul ediyordu. Ayrıca sorgulamadan ona inanıyordu. Ama şu an, bunun ona bir faydasının dokunmadığını biliyordu. Çünkü birisi ilaçları onun sorumluluğundayken çalmıştı. Herkes çalmış olabilirdi. Gerçeği sadece Mallory biliyordu ama Ty ona bir kez bakarak onun bildiğini anlayabildi. Kimin çaldığını biliyor ve söylemek istemiyordu. Hâlâ birini korumaya çalışıyordu. Bu, Ty'ı öldürüyordu. Mallory onu öldürüyordu.

“Eğer ilaçları alanın ben olmadığımı biliyorsan, o zaman neden binaya giren insanların listesini teslim etmedin?”

Ty'ın bu sözü, Mallory'yi sinirlendirdi. Ty, onun gözlerindeki öfke kıvılcımlarını gördü. Mallory ayağa kalktı ve irkilmesini sağlayacak şekilde parmağıyla onu dürttü. “Tek önemsedğim insanın sen olduğunu mu sanıyorsun?”

“İl...”

“Hayır. Değilsin.”

Ty onu daha önce hiç bu kadar sinirli görmemişti. Eğer yanılmıyorsa Mallory'nin üstündeki açık mavi üniformanın altında, onun uzun kollu tişörtü vardı. Cebinde de tuhaf bir çıkıntı vardı. Birisi, beyaz spor ayakkabılarına kırmızı bir kalp çizmişti. Ağzının kenarında hâlâ çikolata vardı. Saçları darmadağınktı; önüne çıkan herkesi ezip geçecek gibi duruyordu. Ty'ın gözüne, daha önce hiç bu kadar güzel görünmemişi. “Mallory.” Ty işinin, kliniğin, Şanslı Liman'ın onun için ne kadar önemli olduğunu biliyordu. O buradan gidecekti ama Mallory kalacaktı. Onun hayatı buradaydı. Ty, o anda bir karar verdi; verdiği kararla yaşayabileceğini biliyordu. Sesini, kendilerine kulak

misafiri olanların duyacağı şekilde yükselterek, “Senden faydalandım. Hem de nasıl faydalandım,” dedi.

İki tabure ötede oturan Matt homurdandı. “Dostum! Yapma. Yapma bunu.”

Mallory, gözlerini Ty’dan ayırmadı; hâlâ sinirliydi. “Ne yapıyorsun sen?”

“Ne olduğunu anlatmaya çalışıyorum.”

“Hepiniz durun bakalım!” Bayan Burland, birden yanlarında belirerek bastonunu Ty’a doğrulttu. Neredeyse burnuna vuracaktı. “Evet, seni serseri çocuk! Seninle konuşuyorum.”

Serseri çocuk mu? Ty, ondan otuz santim daha uzun ve rahat bir 45 kilo ağırdı. Ona, şok olmuş bir ifadeyle baktı. Restorandaki herkes de nefeslerini tutup şok içinde onlara baktılar. Matt hariç. O sırtıyordu. Bastıra bastıra ağzında yuvarlayarak, “Serseri çocuk... Bunu sevdim,” dedi.

Ty Matt’e bir bakış attı ama Matt onun bu bakışından hiç etkilenmişe benzemiyordu. Birisi Ty’a kafa tutmayalı çok uzun zaman olmuştu. Birisi ona ‘serseri çocuk’ demeyeli daha da uzun bir zaman olmuştu ve görünüşe bakılırsa, Bayan Burland’ın henüz onunla işi bitmemişti. “Burada ne halt ettiğini zannediyorsun sen?”

“Karşılıklı bir konuşma yapmaya çalışıyorum. Özel bir konuşma.”

Lucille eğildi. Ona yardımcı oluyormuş gibi, “Şanslı Liman’da özel konuşma diye bir şey olmaz,” dedi.

Lafının kesilmesinden sıkılan Bayan Burland, bütün gözler ona dönene kadar bastonunu yere üst üste üç kez vurdu. Ty’a sinirli gözlerle baktı. “İşlemediğin bir suçu itiraf etmeye hakkın yok!”

Bayan Burland, huysuz ve aksi olsa da, çok da kurnazdı. Ty, “Siz bu işe karışmayın,” dedi.

“Burada, büyük kahraman rolüne bürünmeye çalışıyorsun. Mallory’nin birini koruduğunu düşünüyor ve onun zarar görmesini istemiyorsun.”

Mallory ona döndü. “Öyle mi yapmaya çalışıyorsun?”

Ty ağzını açtı ama Bayan Burland, iyice dik durdu. “Bendim. İlaçları ben aldım.” Etraftaki insanlara baktı. “Bir genç değil, bir uyuşturucu satıcısı değil, çılgın Quinnlerden biri değil ve bu...” diyip Ty’ı işaret etti; hoşnutsuzlukla dudaklarını büzdü. “Bu adam da değil. Onun başka suçları olabilir ama o suçların hiçbirisi senin itibarını tehlikeye atmıyor, Mallory Quinn. Tabii atsa da umurun da olmaz. Orası ayrı ama ilaçları o almadı. Ben aldım.”

Restoranın diğer bir ucundaki genç bir kadın ayağa kalktı. “Hayır,” dedi. Ty, onun marketteki kasiyer Deena olduğunu fark etti. “Ben, dün doğum kontrol hapı almak için kliniğe gittim. Oxycontin’i ben aldım.”

Ryan da restoranın diğer bir ucundan seslendi. “Yalan söylüyor! Herkes benim sorunumun olduğunu biliyor. İlaçları ben aldım.”

Mallory’nin ağzı açık kaldı.

Ty’ı hiçbir şey şaşırtmazdı ama o bile şok olduğunu itiraf edebilirdi. Bütün kasaba, bildikleri tek şekilde Mallory’nin yardımına koşuyorlardı. Ty, daha önce hiç böyle bir şey görmemişti.

Amy, herkesin dikkatini çekmek için tahta bir kaşıkla bara vurdu. “Ben de oradaydım. İlaçları ben aldım.” Matt’le göz göze geldi. Matt dişlerini sıktı, çenesi seğirdi.

Mallory, Amy'ye ağzı açık baktı. "Sen orada değild..."

Bayan Burland, "Hayır. Yapmayın," diye bağırdı. "Dinleyin beni, sizi egoist, bencil, kendini beğenmiş, deli insanlar! Beni hepinizi pataklamak zorunda bırakmayın." Cebinden bir küçük bir kutu çıkardı. Kutu, bir Oxycontin numunesiydi. Haklı çıkmanın zaferiyle, "Gördünüz mü?" diye sordu. "Onlar bende. Hepsi bende. Onları aldım, çünkü kabızlığıma iyi gelecek probiyotikler olduklarını sandım. Kutunun rengi aynı. Sigortam bir işe yaramaz. Hem, öyle olmasa bile, eczanede sırada beklemek istemedim. Son on yılı aptal kuyruklarda bekleyerek geçirdim. Doktoru görmek için kuyruk, ilaç almak için kuyruk, hat-ta biraz önce tuvalete gitmek için bile kuyrukta beklemek zorunda kaldım. Ama artık bunları geride bıraktım. Hepinizi geride bıraktım."

"Senin probiyotiklere ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan erik kurusu ve bir blender."

Amy Bayan Burland'a, "Mallory'yi siz mi kovdurdunuz?" diye sordu.

"Hayır. Onun düşük çenesi onu kovdurdurdu."

"Ben kovulmadım. İşı bıraktım."

Lucille, Mallory'ye dönüp yine konuşmaya dâhil olmaya çalıştı. "Affedersin hayatım ama..."

"Şimdi değil Lucille. Lütfen."

"Tamam ama bu önemli."

"Bundan daha önemli ne olabilir ki?"

"Mumlar."

Mumlar yeniden yandı. Bu kez, alevi daha güçlüydü. Pasta menülerin üstüne kaymış ve birkaç mum çok yakı-

nına düşmüştü. Menüler alev aldı. Ty, oraya doğru gidip Mallory'nin su bardağını alarak küçük yangını söndürdü. Alevler titreyip söndü.

Ortadaki en büyük mum hariç. O, şaka mumu değildi ama havai fişekti; çünkü birden havaya uçup tavana fişek gibi fırladı. Yangın alarmı öttü. Sonra tepelerdeki püskürtücüler çalıştı. Tazyikli sular fışkırarak bütün restoranı ve içindeki herkesi sıırıslıklam etti.

21. Bölüm

*Güç, sert bir çikolatayı parçalama,
sonra da
o parçalardan sadece bir tanesini yeme kabiliyetidir.*

Mallory, etrafında aniden oluşan kargaşa karşısında şaşkına döndü. Tepelerdeki fıskiyelelerden buz gibi sular püskürdükçe, insanlar çılgık atmaya başladılar. Herkes dışarı çıkmak için birbirlerini itip kakıyordu.

Bu çılgınlığın üstüne, bir de tavandan sarkan dekoratif süsler ıslanıp düşmeye, birlikte tavan plakalarını da aşağı çekip düşürmeye başladılar. Bir tavan plakasına asılı kâğıttan maket bir fil, plakayla birlikte Mallory'nin kafasına düştü. Gözleri bir anlığına kamaştı; sonra panik oldu. Birisi gerçekten kötü yaralanabilirdi. Şiddetlice püsküren suların arasında birilerinin yardıma ihtiyacı olup olmadığını görmek için, gözlerini kırptırmaya çalıştı. Önünü zor görüyordu ama anlaşılan, herkesin yardım ihtiyacı vardı. İnsanlar ya koşuşturuyorlardı ya da yere yatmışlardı. Ortama tam bir kaos hâkimdi.

Derin bir nefes almaya çalıştı; saçlarını yüzünden ge-

riye itti. Ellerine bakınca kan gördü. Yanağı kanıyordu ama buna odaklanamadan birisi onu tutup kendine çekerek bardaktan boşanırcasına akan suların arasından kapıya doğru götürdü. Bu birisi Ty'dı. Mallory, onun göğsünü yumruklayarak, "Bırak beni," dedi ama bunun bir etkisi olmadı.

"Hayır. Senin dışarıda güvende olmanı istiyorum. Şimdi."

"Beni boş ver. Bayan Burland ve Lucille'i çıkar."

"Kahretsin! Önce sen." Sonra Ty ona hâlâ sıkıca sarılarak Bayan Burland'ı da kucağına aldı. Lucille görünürde yoktu. Mallory fiskiyelerin arasından, Matt'in Amy'yle Grace'i tutup kapıdan dışarı çıkarışını, sonra da başkaları için geri dönüşünü gördü. Ty da Mallory'yi onların yanına bırakıp tekrar içeri doğru gitti. Mallory de hemen onun peşinden gitmeye yeltendi ama Ty onun önünü kesti.

"Ben de içeri gireceğim. İnsanlar yaralandılar, Ty. Ben yardım edebilirim."

Ty dişini sıkıttı ama kenara çekildi. Yangın alarmı ötüyor; fiskiyelerden hâlâ tazyikli su fışkırıyordu. Mallory, birçok insanı dışarı çıkardıktan sonra Ty'la karşılaştı. Ty, Lucille'in arkadaş grubundan iki kişinin ellerinden tutmuştu ama durup birini bıraktı. Mallory'nin yüzünden bir türlü gitmeyen ıslak bir tutam saç kenara aldı ve kanyan yanağına bakmak için hafifçe eğildi. Sonra gözlerinin içine baktı. Mallory'yi kontrol ediyordu. Onun iyi olup olmadığından emin olmaya çalışıyordu. Ama şimdiye kadar bunu öğrenmiş olmalıydı. Mallory her zaman iyiydi. Tabii bu, Ty'ın önemseydiğini görünce bedenini saran sıcaklığa engel olmadı. Önemseydiği her dokunuşundan, her bakışından belli oluyordu.

Ama burayı terk edecekti. Onun bir işi vardı. Mallory bunu anlıyordu. Onu harekete geçiren güçten asla uzak tutmak istemezdi. O güç her ne olursa olsun. Ama onu harekete geçiren güç olabilmeyi belki birazcık istiyor olabiliirdi.

İtfaiye geldiğinde, herkesi dışarı çıkarmışlardı. İtfaiyenin hemen ardından birkaç ambulansın gelmesini gerektirecek kadar yaralanan insan vardı. Mallory, kaldırımında dizilenlere yardım ediyordu. Matt de onun yanında, sağlık görevlilerine yardımcı oluyordu. Ty da üstlendiği sağlık yetkilisi rolünde oldukça rahat görünüyordu. Bir kolunda kötü görünen derin bir kesik olan Ryan'ı kaldırıma oturtmuştu. Onun yanına eğilmiş, yarasına basınç uyguluyor ve oldukça işinin ehli duruyordu.

Josh da arabasını olay yerine park edip arabadan indi. Ona en yakında Ryan vardı. O yüzden, ilk önce onun yanında durdu. Ty alçak sesle, “Şokta,” dedi. Doğruydum. Ryan titriyordu. Gözleri buğulu bakıyordu. Dikkati dağınıktı. Kesinlikle şoktaydı. Josh arabasına geri gidip ilk yardım çantasıyla geri geldi. Ty ve Josh, vücut ısını artırmak için Ryan'ı bir ilk yardım battaniyesine sardılar. Sonra da düzgün nefes aldığından ve nabzının çok hızlı atmadığından emin oldular. Ondan sonra da Ryan'ın yanına oturup elini tutarak işi Mallory devraldı. Josh'la Ty'ın mükemmel bir uyum içinde diğer yaralılar üzerinde çalışmalarını izledi. Sağlık görevlilerinin elleri boşaldığında, Ryan'ın bakımını onlar üstlendiler; Mallory, Ty'la Josh'a doğru gitti. Josh Ty'a, “Artık tekrar işe dönmene izin çıktığına ve hâlâ kıcını devirmiş yattığına göre, en azından işe girebilirsin. Seattle Devlet Hastanesi'nde bir

uçuş sağlık görevlisi arıyorlarmış. O birimdekiler kendilerini paralıyorlar. Adrenalin de eksik olmuyor. Ayrıca Şanslı Liman'ın da inanılmaz heyecan verici olabildiğine bir baksana ya!"

Ty, onu duymazdan gelerek Lucille'in önünde eğildi. "İyi misin?"

"Ah! Elbette hayatım." Lucille, onun kolunu sıvazladı. "Sen iyi bir delikanlısın."

Ty gülümsedi. Mallory, gülümsemesinin sebebinin onun bir delikanlı olmasından mı, yoksa iyi olmasından mı olduğundan emin değildi. Ty doğrulup Mallory'ye döndü.

Mallory, onun arkasında durduğunu hissetmesine şaşırmadı. Onun nerede olduğunu her zaman biliyor gibiydi. "Vay be!" Bunu söylerken çok sakın görünmeye çalıştı. "Şu haline bir bak."

Ty, gözlerini onun yanağına dikti. Yarasına dokundu. Mallory yüzünü ekşiterek onun elini itti. Ty onu, kendilerine bakıp kulak kesilen bütün insanlardan uzağa çekti. "Yarana bakılması gerek. Bırak da yardım edeyi..."

"Olmaz." Mallory'nin, onun tahmin edebileceğinden çok daha fazla yardıma ihtiyacı vardı. "Bu, bekleyebilir." Nereden başlayacağını bilmiyordu ama en baştan başlamayı denedi. "Bir makine teknisyeni, nasıl oluyor da kazazedeleri tedavi etmeyi biliyor?"

Ty, gözlerini onun gözlerinden asla ayırmadı. "Ben, donanma özel timinde sağlık görevlisiydim."

"Sağlık görevlisi, demek? Hem de donanma özel timinde?" Bu bilgiyi hazmetmeye çalışarak kafasını salladı. "Bu tuhaf bir şey; çünkü ben senin bana bir makine

teknisyeni, hem de şu an ordudakine benzer şeyler yapan bir donanma teknisyeni olduğunu söylediğine yemin edebilirdim.”

“Hayır. Yani evet. Ben, arabalar üzerinde çalışıyorum. Bazen ama kendim için, eğlence olsun diye.”

“Eğlence olsun diye.” Duraksadı ama Ty’ın bu dediği aklına yatmadı. “Ben seni gemilerde, belki helikopter ve tanklarda çalışırken hayal etmiştim. Bedenler üzerinde çalışırken değil. Neden bana söylemedin?”

Ty, onun sorusuna kendi sorusuyla karşılık verdi. “Eskiden ne olduğumun ne önemi var?”

“Çünkü bu, eskiden ne olduğun değil Ty, şimdi kim olduğunla ilgili.” Ty bunu nasıl göremiyordu ki? Ya da Mallory’nin kalbinin ortadan ikiye bölünüşünü nasıl duymıyordu ki? “Sen işe geri döneceksin. Sadece göreve dönme iznin çıkana kadar...” Ona bakarken Josh’ın dediklerini hatırladı. “Tabii beklediğin izin çoktan çıkmadıysa... Ama çıktı.” *Aman Tanrım!* Ty orayı her an terk edebilirdi. “Ne zamandan beri biliyordun? Ayrıca neden benden bu kadar çok saklanıyorsun?” Ama zaten bu sorusunun cevabını biliyordu. Çünkü öylesine takılıyorlardı. Daha ötesi yoktu.

Mallory’nin kendisinden başka suçlayacağı kimse yoktu. Perişan olmaya ne kadar yaklaştığını fark edince, dehşete kapıldı. Geriye doğru bir adım atınca Şerif Sawyer Thompson’a çarptı. Şerif, uzun adımlarla sıırıslıklam olmuş insanlara doğru gelmişti. Şimdiyse ellerini beline koymuş duruyordu. “Burada neler oldu böyle?”

Herkes hâlâ oradaydı. Kimse hiçbir şeyi kaçırmak istemiyordu. Berbat ve yıpranmış görünen kalabalık hemen,

hayatında daha önce hiçbiri için iyi tek bir şey yapmamış olan huysuz ihtiyar Bayan Burland'ın etrafında toplandı. Aslında Bayan Burland onlara hayatı farklı farklı şekillerde zindan etmişti. Ama hepsi bir anda konuşmaya başlayıp ilacın çalınmasından ve üstlerine restoranın fiskiyelerinden nasıl tazyikli suların boşandığından bahsettiler. Şanslı Liman halkı, bir kez daha kendi içlerinden birini korumuştı.

Bayan Burland, kendine anlatılanlara hiç kulak asmadı. Ayağa kalktı ve bastonuna dayanıp sendeleyerek şerife doğru gitti; bileklerini uzattı. "Beni tutukla, Copper. Ama beni soyup üstümü aramayı aklından bile geçirme. Bildiğin üzere, haklarım var."

Sawyer, Bayan Burland'ı, onu tutuklamak gibi bir niyeti olmadığına temin etti; çünkü itirafta bulunan diğer herkesi de tutuklaması gerekecekti. Öğrenmiş ve rahatsız bir ifadeyle herkesin yanına gidip herkesle tek tek konuştu. Kalabalık dağılmaya başladı.

Mallory, kaldırırma çöküp kafasını dizlerine yasladı. Bitkin düşmüş, aklını kaçırmaya çok yaklaştı. Ty, ondan çok fazla şey gizliyordu. Böyle bir şey nasıl mümkündü ki? Mallory ona her şeyini vermişti. Ty bu saatten sonra değişmeyecekti. Bu gerçek onu mahvetse de buna dayanacaktı.

Önünde, iki yıpranmış bot belirdi. Önüne gelen kişinin yanında eğildiğini hissetti. O kişi Ty'dı elbette. Kalbi sadece Ty için hızla çarpıyordu. İri ve sıcak eliyle Mallory'nin sırtını sıvazladı. Onun hâlâ ıslak olduğunu ve titrediğini fark edince, isyan etti. Mallory, itfaiyecilerden

gelen ilk yardım battaniyelerinden birinin üstüne örtüldüğünü hissetti.

“Ben iyiyim.”

“Evet.” Ty, yanına oturup onu kendi sıcaklığına çekti. “İnanılmaz iyisin. Ama buradaki asıl mesele bu değil.”

“Asıl mesele neymiş?”

“Onu sen söyleyeceksin.”

“Peki.” Kafasını kaldırdı. “Bir sağlık görevlisi olmanın neden bu kadar büyük bir sır olduğunu anlamıyorum.”

“Bu bir sır değildi.”

“Öyleymiş gibi geliyor. Hastaneye dikişlerini aldırma-ya geldiğin gün, dikişlerini kendin de alabilirdin.”

“Seni görmek istedim.”

Ayyy! Kahretsin! ‘Ayyy’ falan yok.

“Tamam. O zaman, sonra ne oldu? Yani o hasta nöbet geçirirken. Sanki daha önce hiç öyle bir şey görmemişsin gibi rengin soldu, titremeye başladın ve şoka girdin.”

Ty, topuklarının üzerinde dengede durdu. Kafasını eğip bir anlığına ayakkabılarını inceledi. Sonra doğruca Mallory’nin gözlerine baktı. “Özel timde kazalara acil müdahale eden bir sağlık görevlisi olarak en son istediğim şey neydi, biliyor musun?” diye sorarken, sesi duyulamayacak kadar alçaktı. Tek sinirli ve huzursuz olan Mallory değildi. “Birlik arkadaşlarımı yanan bir uçaktan çıkardım. Tommy zaten ölmüştü ama diğerleri... Brad, Kelly ve Trevor...” diyip gözlerini kapattı. “Elimden geleni yaptım ama yine de öldüler. Sonrasında yapamadım. Denedim ama acil müdahale ekibinde sağlık görevlisi olarak çalışmaya devam edemedim.”

Mallory’nin onun için âdeta içi parçalandı. “Off, Ty!”

“Ordudan rütbemi koruyarak terhis oldum ve işe girdiğimde, sağlık görevlisi olarak çalışmadım. Dört yıl boyunca o tür bütün işleri reddettim. Dört yıl, Mallory. Bu süre boyunca, birine yara bandı bile yapıştırmadım.”

Ta ki Şanslı Liman’a gelene kadar. Mallory, “Amy’nin bıçak yarası,” diye fısıldadı.

Ty, acı dolu bir ifadeyle kafasını salladı. “Dört seneden beri ilk kez bir ilk yardım çantası açtım.”

Sonra da bugün aynı şeyi yapmıştı. Yine kendini bir durumun içinde bulmuş; sanki her zaman yaptığı bir şeyi yapıyormuşçasına sorumluluğu üstlenmişti. Mallory, onun bunun farkında olup olmadığını merak etti. Ty, “Benim sıram. İşine ne oldu? İşini mi kaybettin?” diye sordu.

“Kaybetmedim. İşten çıktım.” Şimdi de Mallory bir an durup ayakkabılarını inceledi. Ta ki Ty onun at kuyruğuna parmaklarını dolayıp çekene kadar. Mallory kafasını kaldırıp onunla göz göze geldi. Ty yavaşça, “Mallory,” dedi. Suratından acı çektiği belli oluyordu. “Neden?”

Neden mi? Mallory’nin o an bahsetmek istemediği milyonlarca neden vardı. Çünkü birdenbire her şey, işi, klinik, restoran, Ty’la ilgili duyguları ve onun kendisini her halükârda terk edeceğini bilmek, ona çok fazla gelmeye başladı. Baş ağrıyordu. Yanağı acıyordu. Kalbi de acıyordu. Gözleri dolduğunda, Ty alçak sesle isyan etti. Korktu mu, yoksa empati mi duydu, belli değildi. Ama sonra kollarını ona doladı. Mallory de yüzünü onun boynuna yasladı.

Mallory, gözyaşlarının onu rahatsız etmeyeceğini bilmeliydi. Aslında Ty’ı belki kendi duyguları dışında rahatsız eden çok fazla şey yok gibiydi. *İşler nasıl böyle*

kontrolden çıktı ki? Mallory'nin tek istediği, özgürce hareket edebilmektir. Başkaları yerine değil, kendi için yaşamak, yeni şeyler denemektir. Bütün bunları yapmış ve çok sevmiştir.

Ty'ı da çok sevmiştir. İşte hatası da buydu. Kafasını Ty'ın göğsüne yasladı. "Bütün bu klinik fiyaskosu, benim hatam. Başka kimsenin değil. Her şeyi ben mahvettim." Derin nefes alırken gözleri bir kez daha doldu. "Her zaman biraz çılgınca davranmak istedim ama anlaşılan, bu konuda pek başarılı değilim," diye fısıldadı.

Ty, restorandaki büyük kargaşaya baktı. "Bilmiyorum. Bence, sen bu konuda düşündüğünden daha iyisin."

Mallory boğuk bir kahkaha attı. Ne yaparsa yapsın Ty'ın kendisini destekleyeceğini fark etti. Yüzde yüz arkasındaydı. Bu, onun her bakışından, dokunuşundan, öpücüğünden belli oluyordu. Yumuşak bir sesle, "Ben sadece kendim için bir şey istemiştım," dedi.

"Bunu hak ediyorsun da..." Buna kesinlikle inandığı belliydi. Onun bu tavrı, Mallory'nin içini ısıttı. Ty tarafından beri, daha birbirlerinin isimlerini bilmezken bile ona özel biri gibi davranmıştı. Onun cesaretini, maceracı ruhunu ve iç gücünü paylaşmıştı. Mallory, bir zamanlar kendisiyle umutları ve hayalleri arasındaki dengeyi şaşırmış bir kadındı. Ama bu durum değişmişti. Hem de Ty sayesinde... Dengesi artık yerindeydi ama bu bile yeterli değildi. Ty'ı sevmesi yeterli değildi. Bu, onu istediğine kavuşturmayacaktı. Hiçbir şey onu istediğine kavuşturamayacaktı. İsteddiği Ty'dı. Gerçekten her şey daha da kötüye gitmeden, artık bu durumu bırakması gerekiyordu ama bunu nasıl yapabiliirdi ki?

“Ty.” Ty, onun gözlerine bakmak için geriye çekildi. Onun gözlerindeki ifadeyi görünce, kendi bakışları da ciddileşti. Mallory, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. “Ben her şeyi berbat ettim. Sana âşık oluyorum.” Hiçbir şey diyemesin diye, o muhteşem dudaklarını hafifçe öptü. “Endişelenme. Senin aynı şeyi yapmak için kendine izin vermeyeceğini biliyorum.” Ty konuşmaya yeltenince, onu yine öptü. Çünkü gözlerinden acısı okunuyordu. “Buna daha fazla devam edemem,” diye fısıldadı. Yutkundu. Boğazı âdeta kırık cam parçaları yutmuş gibi acıyordu. “Özür dilerim.”

“Benden ayrılıyor musun, Mallory?” Öyle mi yapıyordu? Aslında giden oydu ama yine de Mallory’dan ayrılmamıştı. Mallory’nin bunu sonra düşünmesi gerekecekti ama şimdilik, Ty’la aralarındaki şey onun için yeterli değildi.

“Sen hiçbir zaman benim değildin ki senden ayrılıyım.”

Ty’ın kederli yüz ifadesi bir anlığına değişti. Elini Mallory’nin çenesine götürdü. Başparmağıyla onun içini acıtacak şekilde hafifçe dudaklarını okşadı. Mallory, bir şey demeye yeltendi. Aslında ne diyeceğini de bilmiyordu ama birisi omzuna dokundu.

“Mallory Michelle Quinn.”

Sadece tek bir kişi ona ikinci adıyla hitap ederdi: Annesi. *Hah! Tam da ihtiyacım olan şey.* Mallory gözlerini silip arkasını döndü. Kimsenin ağlayıp ağlamadığını fark edemeyeceği kadar ıslak olduğu için, kendini şanslı gördü.

“Anne, sen burada ne arıyorsun?”

“Restoranda olanları duydum. Yaralandın mı?”

“Şimdi bunun için iyi bir zaman değil.” Annesinin eli-
ni itti. “Anne.”

“Bana ‘anne’ falan deme. Yanağında bir kesik var. Ayrıca Jane’in seni kovmasına izin mi verdin?”

Mallory, avazı çıktığıınca bağırarak, “Tamam. Birisi bana bir mikrofon versin. Çünkü ben kovulmadım. İş kendim bıraktım. Arada bir fark var,” dedi.

Annesi ona bir an öylece bakakaldı. Mallory, onun kalbinin ne kadar kırıldığını fark etmemeye çalıştı. Ella, sonunda kafasını salladı. “Şey... Yeri gelmişken, umarım Jane’e ağzının payını vermişsindir.”

Mallory şok oldu. Ağzı açık kaldı. “Bana kızmadın mı?”

“O seni çok çalıştırıyor ve yeteneklerini sömürüyordu. Kurul daha şimdiden seni işe geri aldirmaya çalışmak için birleşiyor. Bence, onların ilk teklifini reddet. Duyduğuma göre, ikinci teklifleri çok daha iyi olacakmış.”

Mallory, şaşkınlık için bir nefes verdi. “Duydun mu?”

“Tamam. Bill’in ofisinin duvarına bardak koyup dinledim. Ama bununla gurur duymuyorum.” Ella tereddüt etti. “Gurur duyduğum sensin. Ayrıca Sawyer seni almam için beni buraya gönderdi. Raporu için seninle kısaca konuşması gerekiyormuş.”

Sawyer da zaten ona doğru geliyordu. Ona rahatsız bir bakış attı. “İyi misin?” *Hayır.*

“Evet.”

“Güzel; çünkü şimdiye kadar, olayların nasıl geliştiğine dair yirmi farklı ifade duydum. Bana gerçekten ne olduğunu anlatacağını söyle.”

Mallory ona bütün olan biteni elinden geldiğince iyi anlattı. Sonra Ty'ı görmek için arkasını döndü ve onu annesiyle konuşurken buldu. Ella, hararetli bir şekilde konuşuyor, elini kolunu oynatıyordu. Dudakları sertçe açılıp kapanıyordu. Mallory üzüldü. Görünüşe bakılırsa, annesi Ty'ı azarlıyor ya da daha beterini yapıyordu. Mallory Sawyer'a, "Gitmem gerek," dedi.

Annesi, onun geldiğini gördü ve onunla yarı yolda buluştu. "O daha değişik bakıyor hayatım. Sanki sen onun için önemliymişsin gibi."

Mallory kafasını salladı. "Siz ikiniz ne konuştunuz?"

"Onu senin itibarını sarsmakla suçlayıp suçlamadığımı mı soruyorsun?" Ella arkasına baktı ve Ty'ın kendilerini izlediğini gördü. Ona hafifçe el salladı. Ty el sallamadı ama gülümser gibi oldu. "Sen, benim düşünce tarzımla ilgili fikirlerini açık açık belirttin. Haklıydın da. Dizginleri çok sıkı tutuyordum. Senin bu inanılmaz çılgın ailenin sakın ferdi olmana güveniyordum. Bu, haksızlık, belki de zalimlik; ben haksızdım. Asla böyle yapmamalıydım. Senin Karen yüzünden ya da boşanmam yüzünden ya da genel olarak bu ailedeki çılgınlıklar yüzünden kendini suçlamana izin vermemem gerektiği gibi."

"Anne..."

Ella, hiç de önemli bir şeyden bahsetmiyormuş gibi rahat bir edayla, lafı âdeta araya sokarak, "Şşşş! Ty'a, onun için akşam yemeği pişireceğimi söyledim canım," dedi. Mallory'nin ıslak saçını yüzünden geriye aldı.

"Ne yaptın? Ne yaptın?"

"O, sana iyi davrandı. Ben de ona teşekkür etmek istiyorum. Görgü kuralları böylesini gerektirir."

“Merak böylesini gerektirir, demek istiyorsun sanırım?”

“Tamam. O da var.”

“Anne biz sadece...” *Tanrım!* Mallory’nin kalbi acıyordu. “Arkadaşız.”

“Ah Mallory, yapma.” Ella kahkaha attı. “Tammy Zach’i eve getirdiğinde yutmamıştım. Senin için bunu da yutmayacağım. Ty ‘*olur*’ dedi.”

“Hayır. Gerçekten. Bizim aramız sandığın gibi değil... ‘Olur’ mu dedi?”

“Tatlım, sen sırılsıklamsın ve hâlâ titriyorsun. Burada donup öleceksin. Eve gidip sıcak bir duş al ve yanağındaki yarayı sar.” Ella ona sıkıca sarıldı. Sonra da onu arabaya doğru itti.

Mallory, etrafa son bir kez daha baktı. Ty tekrar yardım etmeye koyulmuştu. Matt’le birlikte, mahvolan restoranın içinden bir şeyler çıkarıyorlardı. İki de muhteşem erkek kaslarını faydalı bir işte kullanınca neler olabileceğinin çok hoş iki örneğiydiler.

Josh, kaldırıma çökmüş Bayan Burland’ı işaret etti. “Mallory, hastaneye gitmeyi reddediyor ama en belirgin sorunu, biraz sarsılmış olması. Eğer gidiyorsan, belki onu da eve bırakabilirsin.”

Mallory, bütün yaşlı kadın grubunu evlerine bırakmak zorunda kaldı. Çünkü aralarında tek ehliyeti olan Lucille’di. O da röntgen çekrtirmek için hastaneye gidecekti. Herkesi evine bırakma faslı neredeyse bir saat sürdü. Çünkü hiçbirini veda etmeyi kısa kesip arabadan inememişti. Sonunda hepsinden kurtulduğunda, kendi kendine ‘eve git’ dedi ama kendi sözünü dinlemeyip Ty’ın evine gitti.

Garaj kapısı açıktı ve Ty kıymetli Shelby'sinin altındaydı. Mallory, onun hayatında arabasını asla ardında bırakıp gitmediğine bahse girerdi. Adrenalin, gerginlik ve kalbi iki parçaya bölünmüşçesine duyduğu acıyla mücadele ederek araba rayının yanına gidip Ty'ın dışarıdaki baldırını dürttü. Tamam, belki de dürtmekten ziyade tekmeledi. "Anneme senin için akşam yemeği pişirebileceğini mi söyledin?"

Ty, arabanın altından çıktı. Kolları hâlâ tepesindeki şasiyi tutuyordu. Yattığı yerden ona baktı. Akıllılık ederek onun bariz bir şekilde berbat görünen saçlarıyla ilgili herhangi bir yorum yapmaktan kaçındı. Üstüne önce tazyikli su püskürmüş, sonra da tavan plakalarının tozları dökülmüştü ve bütün bu berbat kalıntılar, zaten hiç işe yaramayan saç spreylelerinden kullanmasına gerek kalmadan öylece donup kalmıştı. "Bir sorun mu var?"

"Aman Tanrım!" Mallory ellerini hışımla havaya kaldırdı. "Gerçekten öyle dedin. 'Olur' dedin, değil mi? Peki, neden?"

"Köfte yapacağını söyledi. Daha önce hiç ev yapımı köfte yediğimi sanmıyorum. Bunun bir kasaba efsanesi olduğunu sanıyordum."

Mallory daha önce hiçbirine hem sarılıp hem de onu boğmak istememişti. "Ben sana köfte yaparım."

"Sen benden ayrıldın. Ayrıca sen yemek yapmazsın..."

Kahretsin! Kahretsin! Ty Mallory'yi âdeta öldürüyordu. Avuçlarını gözlerine bastırdı ama ovuşturarak ağrıdan kurtulamadı. Arkasını dönüp garajdan çıktı. Arabasının yanına ulaştığında, Ty onu yakalayıp kendine çekti. Mallory onun göğsünün titrediğini hissedip kendisine gül-

düğünü fark etti. En azından, Mallory'nin yüz ifadesini görene kadar gülüyordu. Sonra gülümsemesi kayboldu.

Mallory, huzursuz bir tavırla homurdanarak onu itip arabasına bindi ama o daha kapıyı kapatamadan, Ty onun yanında eğildi. Bacak kasları, giydiği aşınmış kotu geri-yordu. Bir elini kapının arasına, diğerini de koltuğunun arkasına koyarak Mallory'nin gidişine engel oldu. O an, yüz ifadesinden hiçbir şey belli olmuyordu.

“Bunun köfteyle bir ilgisi yok. Bunun benimle de bir ilgisi yok. Bana asıl sorunun ne olduğunu söyle.”

Ben sana âşığım...

“Sorunum, senin kapıyı kapatmama engel olman.”

“Ayrıca beni dışlıyorsun.”

Mallory, açıklanamaz derecede gergin bir tavırla, “Bu çok komik,” demeyi başardı. “Bunu sen mi söylüyorsun? Sen ‘dışlamak’ konusunda ustasın.”

“Ben seni bilerek dışlamadım.”

Mallory aynı tavırla, “Ben de,” dedi.

Ty ona bir süre öylece baktı. “Bana Karen’ın öldüğü geceyi anlat.”

Mallory, Ty elini göğsünün içine sokup akciğerlerini yumruğuyla sıkıyormuş gibi hissetti. Nefes alamıyordu.

“Onun bununla ilgisi yok.”

“Bence olabilir. O maceraya atıldı ve bu, onun için pek iyi sonlanmadı. Sana iyi olman için söz verdirdi ve sen sözünü tuttu. Beni tanıyana kadar.”

“Birinin çenesi epey düşükmüş.”

“Birilerinin diyelim. Ama buna rağmen, sen burayı seviyorsun. O birilerini seviyorsun. Onlar da seni seviyorlar.”

Mallory kafasını direksiyona koydu. “Bak. Ben sana kızgınlım, tamam mı? Bunun benimle ilgisi yok. Üzüntülü anılarımın bu konuyla bağlantılı olduğunun farkındayım. Güzel bir hayatım var. Şanslıyım. Bunun, zavallı Mallory’nin ne kadar zorluk çektiğiyle bir ilgisi yok. Ben yıkılacak falan değilim.”

Ty, eliyle onun sırtını sıvazladı. “Elbette değilsin. Sadece kafanı bir dakikalığına direksiyona koydun. Hepsi bu.”

Mallory, kahkahaya boğularak gözünü kapattı. “Ben iyiyim.”

“Evet. Öylesin. Benim hiç olmadığım kadar iyisin. Sen tanıdığım en güçlü kadınsın, Mallory. Bunu biliyor musun?”

“Ama işte sorun da bu. Ben hiç de güçlü değilim. Her zaman herkesi kurtarabileceğimi düşünürdüm. İyi olursam her şeyi mükemmel yapacağımı düşünürdüm. İyi olursam ailem bir arada kalır diye düşünürdüm. Eğer iyi olursam kötü hiçbir şey olamaz diye düşünürdüm.”

Ty’n dokunuşu onu sakinleştiriyordu. Yargılamayan alçak ve sakin ses tonu da öyle. Bu ilgi gösterisi canını yakmadı. “Bu işine yaradı mı? Yani bu kadar iyi olmak...”

Mallory yine aslında istemeye istemeye güldü. “Yaramadı. Herkesi memnun etmeye çalışarak onca çaba sarf ettim, onca zaman harcadım ama her şey yerle bir oldu. Ben başarısız oldum.”

“Öyle olmadığımı sen de çok iyi biliyorsun.”

“Biliyor muyum?” Direksiyonu sıkıca kavradı. Dönen dünyasında tutunabileceği tek şey oydu. Hiçbir şey yolunda gitmiyordu. Ne işi, ne insanların ona bakış açıları

ne de Ty'la ilişkisi... “Artık geçmişten bahsetmek istemiyorum. Ablam kararını verdi. Ondan sonra aile bireylerimin hepsi de kendi kararlarını verdiler. Annemle babam, boşanmaları da dâhil her şeyi ellerinden geldiğince idare etmeye çalıştılar.”

“Belki ama bu durum yine de seni çok yıprattı.”

“Ben iyiyim.”

“Her zaman iyi olmak zorunda değilsin.”

“Biliyorum elbette.”

“O zaman söyle. O on altı yaşındaki Mallory’yi serbest bırak. Ne annenle babanın boşanmasının ne de Karen’in, hiçbir şeyin onun hatası olmadığını söyle.”

“Ty!”

“Söyle.”

Mallory, güçlükle nefes alıp verdi. “Benim hatam değildi.”

Ty, elini onun saçına dolayarak kafasını kaldırıp ona bakıncaya kadar hafifçe çekti. Korkutucu derecede yumuşak bir ifadeyle, “Doğru. Bu, *senin hatan değildi*. Sen, *elindeki imkânlarla elinden gelenin en iyisini yaptın*. Başkalarını memnun etmek için yaşayan o küçük kızı ardında bırakmaya karar verdin. Kendini rahat hissettiğin sınırların dışına çıktın ve istediğinin peşinden gittin.”

Mallory, yanaklarının kızardığını hissetti. İkisi de onun neyin peşinden gittiğini biliyorlardı. Soyunmuştu, onun peşinden gitmişti ve onu elde etmişti. Ty alçak sesle, “Herkesin yükünü sırtında taşımayı bırak. Bütün bunları bırak. Kendini rahat bırak ve olmak istediğin kişi ol.”

Mallory ona hafifçe gülümsedi. “Sen de kendi tavsiye ne uyacak mısın?”

“Deniyorum.”

“Biliyor musun? Sen harika birisin.”

“Evet.” Ty da ona hafifçe gülümsedi. “Benim gibi bir zavallıdan ayrılman kötü oldu.”

Mallory, ona bir süre öylece baktı. “O konuda biraz aceleci davranmış olabilirim. Hem de ikinci kez.”

“Öyle mi?”

“Evet, çünkü sen zavallı olmaktan çok uzaksın.”

Ty ona gülümsedi. “Buraya gel,” diyip onun kıpırdaşmasını beklemeden ayağa kalktı ve onu arabadan çekip çıkardı.

Mallory, kollarını onun boynuna dolayarak ona sokuldu. “Nereye gidiyoruz?”

“Sana yatay pozisyonda olduğumuzda çok daha harika olabileceğimi göstermeye.”

22. Bölüm

Çikolatasız bir hayat, hayat değildir.

Ty, Mallory'yi banyoda kucağından indirdi. Mallory, şaşkınlıkla etrafına baktı. "Yatay pozisyonda değilim?"

Ty, onun arkasına uzanarak duşu açtı; suyu sıcığa ayarladı. Sonra soyundu. *Ah! Yüce Tanrım!* Kıyafetleri olmadan öyle güzel göründü ki Mallory'ye, neredeyse bütün sorunlarını unutturdu. En büyük sorununun o olduğunu bile. "Ne..."

"İslaksın ve donuyorsun. Ayakkabılarını çıkar."

Mallory onun bu emrini yerine getirirken, Ty onun ıslak kıyafetlerini çıkarıp yere attı. Mallory'nin dikkati onun ağız sulandırıcı bedeni yüzünden dağılmıştı. Ty da bu arada duşun sıcaklığını kontrol edip onu içeri itti.

Mallory, sıcak su bedenine değince derin bir nefes aldı. Ty sabuna uzanınca, bir nefes daha aldı. Ty onu çabucak, iyice yıkadı. Mallory de bu arada onun kendi göbeğine temas eden ereksiyonuna baktı. Ty, "Bunu boş ver," dedi.

Mallory bakmaya devam etti ve Ty'ın cinsel organı daha da büyüdü. Ty, ona kafasını sallayarak saçlarını yı-

kadı. Kafatasına temas eden parmakları, âdeta mucizeler yaratarak Mallory'nin inlemesine neden oluyordu. Sonra onu bir kenara itti. Kendi bedenini de çabucak sabunlayıp yıkadı. Bu yaptığı, Mallory'yi kesinlikle tahrik etmemeliydi ama etti. Tahrik olduğu belli olmuş olmalıydı ki, Ty'ın gözlerinde de ateşli bir ifade belirdi. Suyu kapatıp onu bir havluya sardı ve banyo tezgâhının üstüne oturttu. Üzerinde sadece belinin aşağısından sardığı havluyla eğilip bir çekmeceyi açtı. Bir ilk yardım çantasıyla bir kutu prezervatif çıkardı. İkisi de açılmamıştı. Hiçbir şey söylemeden prezervatifleri tezgâha, Mallory'nin kalçasının yanına koydu.

Mallory'nin bedeni onlara bakarken bile ısındı. Ty, ilk yardım çantasını alarak doğruldu. Onun ıslak saçlarını yüzünden geriye aldı. Biraz eğilerek yanağındaki yaraya baktı. “Sanırım birkaç dikiş bandı işi görür.” Yarayı temizledi. Mallory acıyla iç çekince, eğilip onun şakağını öptü.

“Güzel tedavi yöntemi... Islak ve çıplak kadınların yaralarını çok mu sarıyorsun?”

“Neredeyse hiç.” Steril dikiş bantlarının plastik kılıflarını soyarak Mallory'nin yarasını kapatmaya başladı.

“Eee? Ne oldu da yine böyle şeyler yapmayı sorun etmiyorsun?”

“Hayatıma sen girdin.”

“Hadi canım!”

Ty, ona bir bakış attı. “Hayatında tek değişiklik yapan sen olduğunu mu sanıyorsun? Sen ne kadar saçma sapan şeye maruz kalsan da kendini paralıyorsun. Sadece insanlara yardım etmek, onları iyileştirmek istiyorsun.

Ben de eskiden öyleydim. Bunu özlediğimin farkında değildim ama özlüyormuşum.”

“Geri döneceğin iş, anlaşılan çok tehlikeli bir iş.”

“Donanma özel timi olmak kadar tehlikeli değil. O, en son noktaydı.”

Mallory yavaşça, “Uçak kazası gibi,” dedi.

“Evet. Uçak kazası gibi...”

“Sende ‘travma sonrası stres bozukluğu’ var mı Ty?”

“Belki.” Omuz silkti. “Muhtemelen biraz var. Ama kendimi bitkin hissetmiyorum. Yani en azından, artık öyle hissetmiyorum.”

Duş aldığı için bedeni hâlâ ıslaktı. Saçlarını yüzünden geriye aldı. Elindeki işe odaklandı. Mallory de bu arada ona rahat rahat baktı. Dudakları, nasıl oluyorsa hem gergin hem de dolgundu. Çenesi, Mallory’nin tenine değdiğinde enfes bir haz uyandıracakını bildiği bir günlük kirli sakalıyla belirgin ve sertti. Göğsü genişti. Karın kasları belirgindi.

Çok güzeldi. Mallory yavaşça, “Gerçekten özlüyorsun... Yani aksiyonu,” dedi.

“Bir kez adrenalin bağımlısı olan, her zaman adrenalin bağımlısı olur sanırım.”

Mallory’nin yüzündeki yaraya pansuman yapmayı birtirdi. Onun elini kaldırıp çevirerek şişmiş ve şimdiden morarmış bileğine yavaşça dokundu. Mallory, onun bunu nasıl fark ettiğini bilmiyordu. “Kırık değil.”

Ty, onu onaylarcasına kafasını salladı. Sonra elini duğaına götürüp öptü. Mallory âdeta erirken, o da ustalıkla bileğini sardı. Sonra incik kemiğine baktı. Kanıyordu. Mallory farkında bile değildi. Ty, diz çökerek diğer her

şeyde yaptığı gibi, aynı konsantrasyon ve profesyonellikte onun yarasıyla ilgilendi. Kafası, Mallory'nin üstünde oturduğu tezgâhla aynı seviyedeydi. Elleri çıplak bacaklarındaydı. Mallory'nin tek düşünebildiği, bacağına bir santim sola kaydırırsa havlusunun açılacağı ve çıplak bacak arasının onun göz hizasına geleceğiydi. Bu, başka düşüncelere önayak olan imalı ve erotik bir düşünceydi. Çok belli etmeden havlusunu nasıl düşürebileceğini merak ederek kıvrandı. Ty, "İyi misin?" diye sordu.

"İşe dönmene izin çıktığında, neden buradan gitmedin?"

Ty, onun suratına baktı. "Bence, sen neden olduğunu biliyorsun."

"Benim yüzümden."

"Senin yüzünden..."

Mallory, hayatını değiştirmesinin, başkalarının beklentilerini karşılamak yerine kendisi için yaşamasının bazı avantajları olduğuna karar verdi. Bir kere, bu durum ona yeni bir kendine güven duygusu vermişti. O nedenle, o duyguya biraz dayanarak havlusunu açtı ve havlu tezgâhta, kalçalarında toplandı.

Ty öylece kaldı. Mallory, bedeninde şehvetli bir titreşim hissetti. Ty, bir nefes verip ellerini hafifçe bastırarak onun bacaklarından yukarıya doğru götürdü. Mallory, bacaklarını ona araladı. Ty, bu yeni manzara karşısında inledi. Önce bir bacağının içini, sonra diğerini, sonra da bacaklarının arasını öptü. Sert, güçlü ama hassas ellerini bedeninde gezdirince, Mallory'nin bedeni ürperdi. Ty'ın dokunuşu ona çok doğru geliyor, bu duygu karşısında büyük bir mutluluk duydu. Ty, onun tenine bir şeyler mırıl-

dandı. Mallory, onu duyamasa da dokunuşunu ayak parmaklarında bile hissedene kadar, adını haykırana kadar, hiçbir şey düşünemeyene kadar onu devam etmeye teşvik ederek omuzlarına sıkı sıkı tutundu.

Gözlerini açınca, Ty'ın ayağa kalktığını gördü. Onun banyo tezgâhından inmesine yardım ederken, gözleri şehvetle bakıyordu; dudakları ıslaktı. Sonra arkasını dönüp banyodan giderken, ona bakakaldı. "Sen ne yapı..."

Mallory de onun peşinden yatak odasına gitti. Onun havlusunu çabucak yere bıraktığını gördü. Ama yatay derslere geçmek yerine, sertleşen kocaman cinsel organını zor gizleyen siyah bir boxer giydi.

"Ne yapıyorsun?"

"Kapıda biri var." Ty, uzun bacaklarını kot pantolonuna geçirip düğmelerini iliklemeye çalışırken suratını ekşitti.

Mallory, az önce yaşadığı hazzın verdiği ısıltıyla, göğsünden başlayıp aşağı inmek üzere Ty'ın her bir kasının üzerinden geçmenin ne kadar hoşuna gideceğini düşündü. Bu biraz zaman alırdı ama buna değerdı. Sonra Ty'ın dediklerini algıladı. "Kapıda biri mi var? Ben hiçbir şey duymadım?"

Ty hafifçe gülümsedi. "Çünkü zilden daha fazla ses çıkarıyordun."

"Çıkarmıyord..." Tanrım! Mallory, kızaran yanaklarını elleriyle tuttu. "Gelen kim?"

"Annen."

Mallory ciyaklayarak, "Ne?" dedi.

"Banyo penceresinden, onun kapıya doğru yürüdüğünü gördüm." Ty, ereksiyonuna baktı. "Kapıyı senin aç-

man gerek.” Onun bedenini baştan ayağa süzüp inledi. “Ve muhtemelen giyinmen gerek.

“Annemin burada ne işi var?”

“Köfte...”

Mallory köfteyi unutmuştu. Paniğe kapılıp daireler çizmeye başladı. “Üniformam ıslak ve banyoda yerde yığılı!”

“Hidrojen, helyum, lityum...”

Mallory ona öylece baktı. “Şimdi ne yapıyorsun böyle?”

“Kapıyı ereksiyonum olmadan açabilmek için kimyasal elementlerin isimlerini sayıyorum.”

“Annemin kapıda olması, ereksiyonunun yok olmasına yetmiyor mu peki?”

“Mantıklı.” Sandalyenin üstünde duran eşofman üstünü giyip odadan çıktı.

Mallory, sonunda onurunu bir yana bırakıp ıslak üniforması yerine Ty’ın eşofmanlarından birini giyerek salona gitti ama orada kimse yoktu. Ty’ı, büyük mutfakta kocaman bir poşete bakarken buldu. “Annen kalmadı. Senin iyi olduğunu sağlamakla çok meşgul olduğumu fark ettiğini söyledi. Çiçeklerini sulayıp kendini besleyeceğini, senin arkana yaslanıp rahatlatan ve benim de senin öyle yaptığından emin olmam gerektiğini söyledi.”

“Beyin yıkamakta annemin üstüne yok.”

“Sırtın nasıl? Yorgun mu?” Ty, bunu sorarken eğleniyor gibi duruyordu ama gözlerinde çok ciddi bir ifade vardı.

“Hayır. Aç mısın?”

Ty, aç bakan gözleriyle onu süzdü. “Evet ama yemeğe değil. Sen aç mısın?”

“Sen ne alırsan ben de ondan alırım.”

Ty, Matt'den kayıp ilaç meselesini duyduğundan beri Mallory'ye dokunmak istiyordu. Hatta ona her zaman dokunmak istiyordu. Elleriyle, dudaklarıyla, her şeyiyle...

Yatağın yanında durup Mallory'nin giydiği eşofmanı çıkardı. Önüne diz çöktüğünde, onun hâlâ sıcak ve ıslak olduğunu fark etti. Mallory, onun çok hoşuna giden o sesleri çıkarmaya başladı. İçine bir parmağını soktuğunda, nefesi kesildi; bacaklarını onun için daha da araladı.

Mallory, ne istediğini bilen bir kadındı. Ty onun bu özelliğini çok seviyordu. Mallory, parmaklarını onun saçlarına doladı. Ty'ın yaptığı şeyi kısa kesmesinden korkuyormuş gibi, onu sıkıca bedeninde tuttu.

Böyle bir ihtimal bile yoktu. Ty, onun yine adını haykırmasını istiyordu. Onun, kendisi için kendinden geçtiğini hissetmek istiyordu. O nedenle yavaş ve sakince onu hazzın doruklarına yaklaştırıp geri çekildi. Mallory, onun saçlarını daha da sıkı kavradı. Herhalde onu kel bırakmaya niyetliydi. Ty, dudakları hâlâ onun bedenindeyken gülümsedi; onu zirveye ulaştırdı. Ayağa kalkıp onu yatağa attığında, Mallory hâlâ titriyordu. Sırtüstü yatmış, kollarını yanlarına uzatmıştı. Ona hafifçe gülümsedi.

Tatlıydı. Seksiydi. “Sen neden hâlâ giyiniksin?” diye sordu.

Bu, güzel bir soruydu. Ty soyundu. Bir prezervatif alıp taktı. Sonra da uzun, kaygan bir hamleyle içine girdi. İkisi de katıksız bir hazla nefeslerini tuttular. Hiçbir şey

Mallory'nin derinliklerinde olmaktan daha iyi hissettirmiyordu. Hiçbir şey.

“Ty?”

Ty âdeta onun gözlerinde boğuluyordu. “Efendim?”

“Bu, tahmin ettiğimden çok daha öte.”

Ty bunu biliyor, ruhunun derinliklerinde hissediyordu. Bir elini onun saçına götürüp onu şehvetle öperken, diğer eliyle de onun tatlı poposunu kavradı. Yavaş ve sakın hareketlerle içine girip çıkmaya başladığında, o gün, hatta o hafta boyunca ilk kez hayatı bir anlam ifade etmeye başladı.

Ty, hiç bir yerde uzun süre kalmamış asker bir anne babanın çocuğuydu. Sonra da kendisi asker olmuştu. Hayatında, neredeyse yumuşaklıktan eser yoktu. Ara sıra bazı ilişkilere zaman ayırmıştı ama hiçbiri ciddi değildi. Hiçbiri onu derinden etkileyecek kadar uzun süre yürümemişti. Daha önceki hiçbir ilişkisi, onun aşka dair fikrine uymayı başaramamıştı.

Mallory farklıydı. Ty, bunun doğruluğunu kalbinin derinliklerinde hissediyordu. Fırtınanın olduğu o geceden beri, ona olan bağımlılığı inkâr edilemezdi. Her şey bir anda gelişmiş ve zamanla daha da güçlenmişti. Onunla birlikte olmak istiyordu. Onunla konuşmak, ona dokunmak, onu öpmek, onunla sevişmek, ondan ne alabilirse almak istiyordu. Çünkü Mallory onun içindeki karanlığı bastırmıştı. Ama onunla olmak çok tehlikeliydi. Çünkü onunla geçirdiği her an, her şeye dair bakış açısını değiştiriyordu. Mallory, onun daha önce hiç özlemini duymadığı şeylerin özlemini duymasına neden oluyordu: bir ev, bir aile ve aşk. Ama bunlar, onun için çok zordu. O evden,

aileden, aşktan ne anlardı ki? Tek bildiği buydu. O elle-rini göğsünden yukarıya, sonra da ensesine götürürken, dudaklarını onun sıcak, yumuşak ve davetkâr bedenine dokundurmak, doğru geliyordu. Bu gerçektir. Önce şişmiş yanağını, sonra da sargılı bileğini öperek ona, “Dikkat et. Seni üzmemeye izin verme,” dedi.

“Sen beni iyileştirdin. Şimdi izin ver de ben seni iyileştireyim.” Mallory, elleriyle onun sırtını sıvazladı. Bu öyle iyi hissettirdi ki, Ty âdeta iç geçirdi. Mallory ona iyice sokuldu. Ty, kendini Mallory’nin çok yorgun olduğu konusunda uyardı. Ağırdan alması gerekiyordu. Ama Mallory bacaklarını beline dolayınca, Ty iyice içine girdi. Mallory inleyerek bedenini onun bedenine doğru yükseltti. Kafasını geri attı. Gözleri kapalıydı. Açlığı ve arzusu yüzünden okunuyordu. “Ah! Ty...”

Ty, burnunu onun boynuna sürttü. Sonra tenini emdi. Mallory’nin nefesi kesildi; onu daha da sıkıca kavradı. Her yerden... Bu, âdeta Ty’nin bedeninde bir kıvılcım çaktı.

Mallory yine aynı şeyi yapınca, Ty kendini o duyguya bıraktı. Onun kendisini sıkıca kavraması duygusuna, kokusuna, ikisinin birbirine karışan kokularına ve onun kesik kesik nefesine, sözcüklerle ifade etmediği yakarışlarına bıraktı. *Evet. İşte bu!* İşte buydu. Mallory’nin sıcak bedeni bedenine temas ederken titreyişi, her şeylerinin birleşmesi, ihtiyacı olan şeydi. İçine her girişinde, Mallory de kendini ona bırakıyordu. O derine, daha da derine indikçe, çığlıkları birbirine kenetlenmiş dudaklarında yankılanıyordu. Mallory, adını tekrar tekrar sayıklıyordu. Bedenini onun bedenine doğru kaldırdı; sonra, uçuşumun

kenarından kendisini bırakırken, onun kollarında titreyerek boşaldı ve Ty'ı da kendisiyle birlikte götürdü.

Bu, çok güzel bir duyguydu. Ty'ın kendini bırakırken tek düşündüğü buydu. Çok güzel, çok çok güzel...

Mallory'nin saçları yüzündeydi ama Ty nefes almadı; çünkü onu rahatsız etmek istemedi. Mallory'nin hâlâ çok sıcak ve nemli bedeni, bedenine yapışıkı. Bir bacağı onun bacağının üstüne atmış, yanağını göğsüne koymuştu. Eliyse Ty'ın bedenindeki en çok sevdiği kısmını, sanki ona aitmiş gibi kavramıştı. Gerçekten de ona aitti. Kalbi de ruhu da ona aitti.

Tanrım! Her şey çok tehlikesiz başlamıştı. Çok masum başlamıştı. Tamam, aslında çok da masum başlamamıştı. İlk gece, tavan arasında seks yapmışlardı. Hem de inanılmaz derecede iyi bir seks. Ty, o zaman kafa olarak iyi bir durumda değildi. Başkasının hayatı şöyle dursun, kendi hayatıyla ilgili bile yeterince iyi hissetmiyordu. Mallory gibi bir kadın için yeterince iyi değildi. Mallory, hiç tanımadığı bir insana kendi sırtındaki gömleği verecek türden bir kadındı. Ama onu izlemek, onunla olmak Ty'a kendini iyi, değerli hissettiriyordu. Ufacık bir kadının ona bunu yapılması inanılmazdı ama aynen öyle yapmıştı.

Peki, bu Ty'ı nasıl bir durumda bırakıyordu? Mallory'yle sadece iyi vakit geçirmek dışında bir niyeti yoktu ama en iyi planlar bile suya düşebilirdi. Belki de o ilk gece koşarak kaçmalıydı ama Mallory'yle ilgili bir şey onu çekmişti. İşini kaybetmesine neden olmasına rağmen, ailesiyle ilişkilerine rağmen, Mallory hiç tereddüt

etmedi. Her şeyini feda etti. Karşılığında, ondan sadece bir şey istemişti; tek bir şey...

Veda etme. Bir şey demeden git.

Ty, istemsizce kollarıyla onu daha da sardı. Mallory, yumuşak bir ses çıkarıp ona daha da sokuldu ama uyanmadı. Ty sonunda onu bırakmaya kendini zorlayıp yataktan kalkınca da kıpırdamadı bile.

Mallory önceki gün olanları, yani kliniğin kapanmasını, işten çıkışını, restoranın mahvolmasını hatırlayarak yavaşça uyandı. Ty, bütün bu sorunları dayanılır kılıyordu. Durum düşündürücüydü ama Ty da çok düşünceliydi. Dün gece, Mallory'ye tam da ihtiyacı olan şeyi vermişti. Ona karşı duyarlı davranmış ama onu boğmamıştı. İhtiyacı olduğunda onu konuşmaya teşvik etmiş ve gerektiğinde sessiz kalmasına müsaade etmişti.

Mallory, gerinirken kaslarında enfes bir ağrı duydu. Ty, şafak sökene kadar onun bedenine tapmıştı. Dün geceki, sadece seks değildi. Aslında aralarındaki şey, ilk seferinde bile sadece seks olmamıştı ama Mallory, Ty'ın nasıl hissettiğinden emin değildi. Dün geceye kadar...

Dün gece ona dokunuşu, hazzın doruklarına ulaşırken ona bakışı, bedenine sahip oluşu, ona kendi bedenini sunuşu, bütün bunlar, sevişmenin en âlâsıydı. Mallory, o anları hatırlayınca gülümseyerek yatakta yuvarlanıp Ty'a uzandı ama o, yatakta yoktu. Yastığı soğuktu. Mallory'nin içi ürperdi.

Şifoniyerin üstünde titreyen telefonunu aldı. Her zaman yaptığı gibi, uykuya dalmadan önce telefonunu ora-

ya koymuştu. Arayanın Ty olabileceğini düşündü ama Jane'den mesaj gelmişti:

Bill istifanı reddetti. Kliniğe özel yeni, isimsiz bir bağış yapıldı. Kliniğe, gelecek altı ay boyunca çalışma izni çıktı. Ayrıca sen artık orada, karşılık almadan çalışmayacaksın. Bir sonraki mesain yarın saat sekizde. Orada ol Mallory.

Yeni bir bağış... Ty yine ne yaptı? Çarşafa sarınarak evin içinde dolandı. Neşesi çabucak kayboldu. Evde zaten Ty'a ait çok fazla bir şey yoktu ama varlığını gösteren birkaç belirti, kıyafetleri, sandalyenin üstündeki sırt çantası ve iPhone'u yok olmuştu.

Gitmişti.

Koşarak garaja gidip ışığı yaktı. Shelby hâlâ mükemmel ve ışıltılı bir halde orada duruyordu. Tamamlanmıştı.

Kafa karışıklığıyla tekrar eve girip yatak odasına gitti. Orada bir not buldu. Not, muhtemelen Ty'ın yastığının üstündeydi ama yere düşmüştü. Üstünde tek bir anahtar duruyordu. Bir araba anahtarı... Notta şöyle yazıyordu:

"Mallory,

Aramızdaki şey, benim de tahmin ettiğimden çok daha öteydi.

Shelby'yi sana bıraktım. Onu sat. İş meselesiyle ilgili bir karara varana kadar geçinmene yeter. Matt, onu senden değerinden satın alacak. Eğer satmazsan, sokağa park etme.

Hiçbir şeyden pişman değilim. Sevgiler, Ty"

Nota on dakika kadar baktı. Ty bebeğini ardında mı

bırakmıştı? Para konusunda endişe etmesin diye, onu satmasına izin vermişti. Sonra da notu, ‘*Sevgiler, Ty*’ diye bitirmişti. Bir kahkaha attı. Sonra elini ağzına kapatıp alçak sesle hıçkırmaya başladı.

Ty onu seviyordu. *Ahmak herif!*

Belki de ona öyle geliyordu. Asıl ahmak olan oydu; çünkü o da Ty’ı seviyordu. Hem de nasıl seviyordu. “Hiçbir şeyden pişman değilim,” diye fısıldayarak anahtarını parmaklarıyla sıkıca tuttu.

23. Bölüm

Hayat bir kutu çikolata gibidir. Fındıklarla dolu...

Mallory, Bill'in ofisinde oturmuş, ona inanamayarak bakıyordu. Kafasını salladı. "Bir dakika! Bana son dediklerini bir daha tekrar et. Ty sana bir bağışta daha bulunmaya çalıştı, sen de onu reddettin. Öyle mi?"

"Evet. Kliniğe yeterince çok şey yaptı. Bunu en olumlu anlamında söylüyorum."

Mallory yutkundu. Bu, doğruduydu. Ty, onun için de çok şey yapmıştı. Kendi hayatına geri dönerken bile, onun iyi durumunda olduğundan emin olmaya çalışmıştı. Mallory, onun hâlâ Şanslı Liman'da olmasını diledi. Böylece, onu tokatlayabilirdi. Sonra da sarılabılırdi. "Parayı ret mi ettin? Sen parayı asla reddetmezsin?"

"Her şey kârla zararlı ilgili değil." Bill gülümsedi. Gülümsemesi belli belirsiz ama içtendi. "Ağaç, bazen kuruyken de eğilebilir."

"Ama Jane bana bir bağış yapıldığını söyledi?"

"Evet. Gerçekten de başka bir bağış geldi. Bayan Burland, yüz bin dolar..."

Mallory'nin nefesi kesildi. Bill, onu durdurmak için elini kaldırdı. "Herkesin bağışı yapanın kendisi olduğunu açıkça bilmesini istedi. Aynen şöyle dedi: 'Binaların tepesine çıkıp kliniği kurtaranın ben olduğumun haykırılmasını istiyorum.'"

Mallory öylece baktı. "Bayan Burland," diye tekrar etti. "Hepimizden, özellikle benden nefret eden kadın mı?"

"Evet. Ama senden, bizden nefret ettiği kadar nefret ettiğini sanmıyorum. Sanırım Jane sana söylemiştir. Bayan Burland'ın bağışının özel bir koşulu var."

"Ben."

"Evet. Klinikten alacağın yeni maaşını bir zam olarak düşün; çünkü sana acil serviste kadrolu bir hemşire pozisyonu teklif etmeye yetecek kadar bir bütçem yok."

"Ama ben işten çıktım."

"O zaman işe geri dön. Artık klinikte işinin güvende olduğunu bil ve ofisimden çıkıp işine geri dön."

Mallory, bunu iki saniye falan değerlendirdi. "Peki efendim," deyip ayağa kalktı ve kapıya yöneldi.

"Aa... Mallory, bir de şey var." Mallory arkasını döndü. "Bir daha işten çıkma. Telesekreterim ve e-posta gelen kutum, kasabadaki herkesten gelen ve seni kaybetmesem iyi olacağını belirten mesajlarla dolu. Annen, sen buradan çekip gittiğinden beri başımın etini yiyor. Kendi annem bile başımın etini yiyor. Anlıyor musun?"

Mallory, o sabah yalnız uyandığından beri ilk kez gülümsemeyi başardı. "Anlıyorum."

Bir hafta sonra, Mallory'nin hayatı kâğıt üzerinde iyi görünüyordu. İşine geri dönmüştü. Klinik güvendedeydi ve kasaba onun arkasındaydı.

Sahip olmadığı tek şey Ty'dı. Mallory kendi kendine 'alış buna' dedi ama cumartesi günü, yataktan bariz bir isteksizlikle kalktı. İstediklerini yapmıştı. Kendini rahat hissettiği sınırların dışına çıkmıştı. Bencil olup hayatı istediği gibi yaşamış ve bu, tahmin ettiğinden çok daha heyecan verici olmuştu.

Ama şimdi tekrar eski haline nasıl dönecekti? 'Dönemezsin,' diye düşündü. Hayatında ilk kez kalbini ortaya koymuştu ama kalbini ortaya koyma kararını başkası değil, o vermişti. *Hiçbir şeyden pişman değilim.*

O gün, Mallory'ye bir posta geldi. Gelen, dönüş adresi okunamayacak kadar bulanık ve birbirine girmiş havalı bir zarftı. Zarfı açtı. İçinden, dikkatle paketlenmiş bir paket düştü. Ambalaj kâğıdını açınca, haftalar önce açık artırmada gözünün kaldığı güzel tılsım bilekliği ortaya çıktı. Bilekliğe bakakaldı.

Paketin içinde bir not vardı ama nota gerek yoktu. Bilekliği kimin gönderdiğini biliyordu. Bilekliğin ne anlam geldiğini düşününce, sızlayan kalbine elini bastırdı.

Elbette gönderen Ty'dı. O, Mallory'yi başka hiçbir erkeğin tanımadığı kadar iyi tanıyordu. Onun bu kasabanın ayrılmaz bir parçası olduğunu ve bilekliğin onun için bir şey

ifade ettiğini biliyordu. Belki kendisi de böylesinin özlemi-
ni duyuyordu. Bilekliğe bir de 68 model bir Shelby tılsımı
eklemişti. Mallory'nin onu nereden bulabildiğine ya da ona
ne kadara mal olduğuna dair hiçbir fikri yoktu. Bu, ne anla-
ma geliyordu acaba? *'Ty'ın beni önemseddiği anlamına ge-
liyor,* ' diye düşündü. Hem de çok. Bileklik onu düşündüğü,
hatta belki de onu özlediği anlamına geliyordu.

Mallory de onu özlüyordu. Hem de çok.

Nefesinin kesildiğini hissedince, bilekliği bıraktı. Göz-
yaşlarını bastırıp özgür olmaya devam etme konusunda
kararlı olarak kendini daha da güçlendirdi.

İki hafta sonra Ty, Somali'de imzalanacak bir barış anlaş-
masında diplomatlara eşlik ettiği görevin ardından, Ame-
rika'ya giden bir uçaktaydı. Ordudan daha yeni ayrılmış
biri hariç, ekibindekilerin hepsi iyi eğitilmiş, deneyimli
adamlardı. İlk gecelerinde bir kaçırma girişimi olmuştu
ama o tehdidi sorunsuzca ortadan kaldırmışlardı. Araları-
na yeni katılan çömezi saymazsa, ekipte yaralanan yoktu.
Çömez öyle heyecanlanmıştı ki, görev bitince kusmuş ve
serum yemişti. Ona serumu Ty takmıştı. O gece çömez
genç çocuk, Ty'ın serumunu çıkarışını izlerken, "Üzgü-
nüm. Kontrolümü kaybettim," dedi.

Ty kafasını salladı. "Olur böyle şeyler."

"Ama sana olmaz, değil mi?"

Ty, ilk görevinde ve uçak kazasına kadar her görevde,
yaptığı işte çok başarılıydı. İşine tüm ruhuyla inanıyor-

du. Hayat kurtarabileceği bir işi yapmanın kendisinin bir parçası olduğunu biliyordu. Kazadan sonra, sadece dört arkadaşını kaybetmemişti. Aynı zamanda kendini de kaybetmişti. İnsanlarla bağ kurabilme, bağlanabilme yeteneğini kaybetmişti.

Şanslı Liman'a gidene kadar... Şanslı Liman'daki kendisi de dâhil, önlerine çıkan herkesi ve her şeyi önemseyen meraklı ve rahatsız edici insanlarla tanışana kadar... Mallory'ye kadar. *Ah! Mallory!* O, Ty'ın ruhunun yaralı kısmını onarıp tekrar eski haline döndüren son parçaydı.

"Elbette bana da oluyor."

Genç çocuk, Ty'ın böyle bir şeyi kabul etmesine şaşır-
mış gibi duruyordu ama anlayışla kafasını salladı. "Bunu yapabilirim. Önümüze çıkan her şeye hazırım."

Ama önlerine hiçbir şey çıkmadı.

Ty işe geri dönmüştü; çünkü mutlu olmak için işin verdiği heyecana ihtiyaç duyuyordu. O zaman, mutluluğu hangi cehennemdeydi? Bu sorunun cevabını biliyordu. Binlerce kilometre ötede, kalbinin etrafında özenle bir duvar örmüş kadının yanındaydı. İşte o an kafasına dank etti. Onu tetikleyen, akıl sağlığını koruyan şey işi değildi; Mallory'ydi. Ekibi, aslında Mallory'den ibaretti. Ondandır ve Şanslı Liman'dan... Onunla birlikteyken, Mallory onu âdeta besliyordu. Bir bütün haline getiriyordu. Onu çok önemli kılıyordu.

Ty'ın kafası ağır basıyordu. Hem de çok ağır. Muhtemelen, böyle bir şeyin farkına varmakta çok geç kalmıştı. Ahmaklık etmiş, başına gelen en güzel şeyi terk etmişti

ve Mallory'nin ahmaklara karşı ayakta durma gücü pek de kayda değer değildi.

Sonunda Washington'ın tepesinde dönerlerken, uçağın penceresinden baktı. Normalde, o aşamada önceliklerini gözden geçirirdi: İki gün uyumak, midesini güzel yemeklerle tıka basa doldurmak ve belki de cana yakın ve istekli bir kadın bulmak...

Uykusuz ve yemeksiz idare edebilirdi ama düşünebildiği tek bir kadın vardı. O kadın, tek istediği kadındı. Şanslı Liman'ı terk ederken, ömrünü adadığı göçebe hayat ve tehlikeli işin geleceği olduğundan emindi. Kendi kendine bunun yapılacak doğru şey olduğunu, birliğindeki kilerin ölümünün bir anlam ifade etmesi için, yapılması gereken en doğru şey olduğunu söyleyip durmuştu. Ayrıca o, Mallory'ye asla istediği hayatı sunamazdı. Bu hiç de ona göre bir şey değildi.

Bütün bu konularda yanılmıştı. Bunu şimdi anlıyordu. Brad, Tommy, Kelly ve Trevor'ın ölümleri, her zaman bir anlam ifade edecekti. Onun hayatı da bir anlam ifade ediyordu. Muhtemelen bunun da farkındaydı ama uzun zamandır aklı böylesine başından gitmemişti. Şu an, fena bir haldeydi.

Görevle ilgili bilgilendirme toplantısı çok uzun sürdü. Frances onu bekliyordu. Uzun, yapılı bir sarışın olan Frances'in upuzun bacakları, güzel bir takım elbise içinde çok hoş duruyordu. Frances, işe alım konusunda patronunun tek silahıydı. Bir zamanlar Ty'ı da işe almıştı; hem de nasıl almıştı. Şimdi aralarında sadece düşmanlıkla ilgi

karışımı tuhaf bir şey vardı. Frances, onu baştan ayağa şöylece bir süzdü. “Berbat görünüyorsun.”

“Ayy! Teşekkürler.”

Frances, ona gülümsemedi. Sadece uzun uzun baktı. Bakışlarından hiçbir şey okunmuyordu. “Burada kalmayacaksın,” diyerek bir tahmin yürüttü.

“Kalmayacağım.” Ty, güvenlik kartını ona atıp oradan uzaklaşmaya başladı. Frances arkasından, “Gerçekten Şanslı Liman gibi bir yerin sana bir şeyler vereceğini düşünüyor musun?” diye seslendi.

Ty zaten verdiğini biliyordu. Orada bağlar kurmuştu, hem de gerçek bağlar. Ty yürümeye devam edince, arkasından bağırdı. “Kahretsin, Ty! Kaçmaya son vermek zorunda kalacağın bir zaman da gelecek.”

“Ben de şu an aynen dediğini yapıyorum.”

Ty, Seattle’a bir gece uçuşu yakaladı. Uçaktan indiğinde, Şanslı Liman’ın Facebook sayfasına girdi. Bundan, şimdiye kadar bilerek uzak durmuştu ama sayfa açıldığında duvara yazılan son notu okuyunca, dudaklarında hafif bir gülümseme belirdi.

“Şimdiye kadar hepiniz Bayan Burland’ın kliniğe yaptığı 100.000 dolarlık bağışı ve onun kliniği nasıl tek başına kurtardığını, Mallory Quinn’i nasıl tekrar işe aldırdığını ve yeryüzünde barışı nasıl sağladığını duymusunuzdur.

Tamam. Belki de yeryüzünde barışı sağlamadı ama biz

onun yürüdüğü topraklara tapıyoruz. (İstediğin gibi yazmış mıyım Louisa?)

Neyse, geçen haftaki eşya piyangosu, sevgili Mallory Quinn'imizin çabaları sayesinde, hastane için 5.000 dolar topladı. Büyük ödül olan hastane kurulu başkanı Bill Lawson'la akşam yemeğini, başhemşire Jane Miller kazandı. Söylentilere göre, sonunda esaslı bir 'iyi geceler öpücüğü' varmış. Acaba Bill işi pişirdi mi? Kaynaklar öyle olduğunu söylüyorlar. Bir yaz düğünü bekleyebilirsiniz..."

Doğudaki gökyüzünde şafak sökerken, Ty kiralık arabasını Şanslı Liman'a sürdü. Mallory'nin hâlâ sıcak ve yumuşak bir halde yatağında uyuyup uyumadığını merak etti; elbette yalnız... Onun yalnız olmasını umdu. Aradan sadece iki hafta geçmişti ama Ty onu aniden ve zalimce terk etmişti. Geri dönmeye hakkı yoktu. Mallory'den kendini affetmesini istemeye hiç hakkı yoktu.

Ama tam da bunu yapacaktı. Okyanus hâlâ lacivert ve durgundu. Ty, iskeleyi geçerken frene bastı. Shelby, restoranın parkındaydı. Kalbi küt küt atarak arabayı park edip restorana girdi. İçerisi yeni boya kokuyordu. Yerler yeni ama fiskiye fiyaskosundan önceki kaplamayla döşenmişti. Amy, Grace ve Mallory'yi, tezgâhta oturmuş çikolata parçacıklı tatlı kreplerden yerken buldu.

Ya da o içeri girene kadar yiyorlardı. Üç tane çatal, öylece havada kaldı. Grace'le Amy'nin gözleri Mallory'ye kaydı ama Mallory onlara hiç dikkat etmiyordu. Ağzına götürdüğü çatalı havada kalmış bir halde Ty'a bakıyordu.

Ty, yangınların arasından bile şimdikinden daha az heyecanlanarak geçmişti ama Mallory'nin bileğinde ısıldayan tılsım bilekliğini görünce umuda kapıldı. Grace ona, "Bu, özel bir buluşma. Sadece yerliler katılabilir," dedi.

Mallory, alçak sesle, "Grace!" dedi. Gözlerini Ty'dan ayırmıyordu ama kendisine dair hiçbir şey de belli etmiyordu. Ty'ın, onun ne düşündüğüne dair hiçbir fikri yoktu. Mallory, özellikle ifadesiz bir surat takınmıştı. Muhtemelen bu, kendisinden öğrendiği bir dersti.

24. Bölüm

*Kurabiyelerle dolu bir hayatta,
arkadaşlar ve sevgililer
kurabiyelerin çikolata parçacıklarıdır.*

Mallory, Ty'a baktı ve sersemledi. Çünkü nefes alamıyordu. Ty, "Siz çikolatakoliklerin buluşmalarda pasta yediğinizi sanıyordum," dedi.

İki hafta... Mallory onu en son gördüğünden beri iki hafta geçmişti ve Ty pastadan bahsediyordu. Mallory, aç bakışlarla onu süzdü. Ty, taşlanmış bir Levi's kotla gömlek giymişti. Her zamanki gibi çok hoş görünüyordu. Ama biraz kilo vermişti; gözlerinde temkinli bir ifade vardı. Grace, "Mumlar yüzünden pasta bize yasaklandı," dedi.

Amy, çatalını Ty'a doğrulttu. "Yine onun hayatına girip sonra da çekip gitmeyi mi planlıyorsun?"

Ty, gözlerini Mallory'den hiç ayırmadı. "Daha yeni geldim. Konuşmamız gerek."

Grace, "O zaman, konuş," dedi.

Amy kafasını salladı. Mallory kalbi küt küt atarak ayağa kalkarak arkadaşlarına kafasıyla işaret etti. "Ne istediğini anladınız. Bize bir dakika verin."

Amy, “Tamam ama bu, buluşmamızı üçüncü kez yarıda kesişi,” dedi. “Ve...”

Mallory arkadaşlarına, “Lütfen,” dedi. Amy, Ty’a işaret ve orta parmağını doğrultup önce kendi gözlerini, sonra da onun gözlerini işaret ederek baktı. Ona bu şekilde, sessizce gözünün üstünde olduğunu, ters bir davranış yapmayı aklının ucundan bile geçirmemesi gerektiği mesajını veriyordu. Grace onu çekıştirdi.

Mallory, onlar duyma mesafesinden çıkana kadar bekleyip sonra Ty’a baktı. Onu incelerken, âdeta bütün benliği ısındı. Ty’ın neden geri geldiğine dair hiçbir fikri yoktu ama gelmesinin nedenlerinden birinin kendisi olmasını çok istedi. Ty alçak sesle, “Hâlâ beni kurtarmaya çalışıyor musun Mallory?” diye sordu.

Mallory’nin kalbi öyle hızlı çarpıyordu ki, kalp atışlarından neredeyse kendi sesini duyamıyordu. “Kendime hâkim olamıyorum.”

“Benim kurtarılmaya ihtiyacım yok.”

Hayır. Hayır. Kesinlikle yoktu. Ty güçlü ve becerikli biriydi. Kendi başının çaresine bakabilirdi.

“Peki, neye ihtiyacın var?”

“Sana. Sadece sana.”

Grace arkalarında, “Oh!” diyerek tuttuğu nefesi verdi. “Oh! Bu, çok iyi.”

Mallory de Ty da dönüp bakınca, Amy’yle Grace’in konuştuklarına kulak misafiri olacak kadar yaklaştıklarını fark ettiler. Grace, yüzünü ekşitip özür diler gibi elini kaldırdı. “Affedersiniz. Devam edin.”

Mallory, Ty’a geri döndü. Ty, elini kocaman eliyle tutup parmaklarını birbirine doladı ve göğsüne götürdü. Kalbi

güven verici, düzenli bir ritimle atıyordu. “Senin ‘Bay Doğru’yu aradığımı biliyorum. Sonra da ‘Bay Yanlışı’ aradın. Ben düşündüm de belki bir ‘Bay... Daimi’ de ilgini çekebilir?”

Mallory’nin boğazı düğümlendi. “Bu, harika olurdu,” diyebildi. “Ama ben karşımda hiç daimi bir erkek görmüyorum.”

Ty, dudağını tek tarafa kıvrarak gülümseyip Mallory’nin içini eritti ama Mallory, şu an onun seksiliğinin dikkatini dağıtmasına izin vermeyecekti.

“Ya işin?”

“Evet. Ben, işimin beni harekete geçiren güç olduğunu, bana ihtiyacım olanı verdiğini sanıyordum. Yanılmışım, Mallory. O güç sendin. Sen beni hiçbir işin ya da insanın yapamadığı kadar tatmin ediyorsun. Sen beni tamamlıyorsun.”

Arkalarından bir burun çekme sesi geldi. Sonra iki burun çekme sesi geldi. Kendisi bile burnunu çekmek istese de, Mallory onları duymazdan geldi.

“Burada aklını kaçırmayacak mısın?”

“Seattle’da, helikopterle kazalara acil müdahale edecek bir sağlık görevlisi açığı var. Ayrıca klinikteki gazilerle çalışmak istiyorum. Sanırım yardım edebilirim. Ayrıca sıkılırsam ve gerçek aksiyona ihtiyaç duyarsam, lunapark var.”

Mallory onun bu söylediklerini, içinde hızla çoğalan umutla hazmetmeye çalıştı. “Ben de varım,” diye fısıldadı. “Ben de sana biraz aksiyon yaşatabilirim. Hani, arada sırada...”

Ty çatallı ve titrek bir sesle, “Mallory,” dedi. Söyle-

dikleri derin anlamlar taşıyordu. “Tanrım! Çok aptaldım. Çok kaz kafalıydım. Sen söz konusu olduğunda nasıl davranacağımı bilemedim. Mesafemi korumaya çalıştım ama sen olmadığında, dünyam dönmüyor.”

Mallory âdeta eridi. Arkasından gelen iç geçirme seslerine bakılırsa, tek eriyen o değildi. “Ama acil müdahale görevlisi olmak senin için yeterli mi?”

“Benim için adrenalın hücumundan daha önemli şeyler var. Her işten daha önemli şeyler var. Ama senden daha önemli hiçbir şey yok. Mallory, ben seni se...”

Amy, “Dur!” diyip Mallory’ye baktı. “Özür dilerim ama o cümlesini bitirmeden önce, ona arabasından bahsetmen gerektiğini düşünmüyor musun?”

Mallory, Amy’ye korkutucu bakışlar attı. “Hayır!” Ty’ın cümlesinin geri kalanını duymak istiyordu. *Kahretsin!* Ty suratını astı.

“Shelby’ye ne oldu?”

Mallory hemen, “Hiçbir şey,” dedi. Amy de, “Hiçbir şey,” diyerek onu onayladı. “Tabii posta kutusunun çok yakınına park ettiğinde içine göçen kapı hariç...”

Mallory ona, “Aman Tanrım! Nesin sen? Arabacı başı mı?” dedi.

Amy, ukala ukala, “Klasik arabacı başıyım,” dedi.

Ty, inanamayarak Mallory’ye, “Shelby’yi sokağa mı park ettin?” diye sordu.

Mallory’nin kaşları yukarı kalktı. Ty, ellerini kaldırdı. “Tamam. Sorun değil. Arabayı boş ver.”

Grace, kolunu Amy’ye dolayarak ağzını da kapattı. “Bununla ben ilgilenirim.”

Mallory tekrar Ty’a döndü. Ty, onu oturduğu bar tabu-

resinden çekti. Yanağındaki küçük lekeye dokunup sonra da onu öptü. Çok alçak bir sesle ve büyük bir ciddiyetle, “Seni seviyorum, Mallory. Hem de inanılmaz çok,” dedi.

Mallory’nin içi sıcaklık, sevgi, arzu ve daha başka bir sürü duyguyla dolup taşı. “Biliyorum.”

“Biliyor musun?”

“Evet.”

“Şey... O zaman kahretsin!” Ty hafifçe gülümseyip kafasını salladı. “Bunu bana söyleyebilir, beni bu kadar zaman harcamaktan kurtarabilirdin.”

“Sana başka bir şey söylesem olur mu? Ben de seni seviyorum.”

Gelirken hissettiği ürkekliğin tamamı kayboldu. “Bana, ‘biz’ olmamız için ne istediğini söyle.”

Mallory’nin içinde bir umut ışığı belirdi. Kendini tamamlanmış hissetti. “Biz diye bir şey olmasını mı istiyorsun?”

“Evet, istiyorum. Söyle, Mallory.”

“Ben, aramızdaki şeyden gayet memnundum: Uzun bir günün ardından birlikte akşam yemeği yemekten, belki bazen dışarıda akşam yemeği yemekten... Her şey gayet güzeldi. Ama orkestra kısmını geçebiliriz.”

Ty hafifçe güldü. “Mallory. Bana, benden bundan daha fazlasını istediğini söyle.”

Mallory alt dudağını ısırды ama yine de muzip bir şekilde gülmeden edemedi. “Şey... Belki biraz daha fazlasını istiyordumdur.”

Ty güldü. Gözlerinde şehvet dolu bir ifade belirdi. Onu kendisine çekti ve ellerini saçına dolayarak iyice öptü. Dudakları dudaklarındayken, “Anlaşmayı bir yüzükle mühürlemeye ne dersin?” diye mırıldandı.

Üç kadının da nefesleri kesildi. Mallory, tiz bir sesle, “Ne? Nişan yüzüğü mü demek istiyorsun? Yani evlenmek için mi?” dedi.

“Evet. Sen benim için son noktasın, Mallory. Her şey-sin.”

Ty ciddiydi. Mallory de birden ciddileşti. Yumuşak bir tonda, “Çok isterim,” dedi.

“Güzel. Halledilecek başka bir mesele var mı?”

Sadece yüzlerce başka şey daha vardı. O nerede yaşıyacaktı? Mallory, sahiplenici bir tavırla, *‘benimle birlikte’* diye düşündü. Mallory onu yanında istiyordu. *Ama bir dakika!* Bu, yemek yapmayı öğreneceği anlamına mı geliyordu? Çünkü bu biraz zor olabilirdi. Ayrıca dolabında, onunla paylaşacağı kadar yer yoktu. Bir de kedi vardı. *Ya kedi onun botlarının içine kaka yaparsa?*

Ty, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. Mallory, onun gözlerinin içine baktı ve orada gerçeği buldu. Bütün bu endişeleri yersizdi. Hiçbirinin önemi yoktu. Aralarındaki şey dışında hiçbir şeyin önemi yoktu. Sadece Ty önemliydi. Ayrıca dolabında yer açacak kadar zamanı da vardı. Kedinin Ty’a alışması için de yeterince zaman vardı. Birlikte çok zamanları vardı; çünkü Ty Mallory’ye, ona ait olduğunu söylemişti. O, sözünü tutan bir adamdı. Mallory ona, “İhtiyacım olan her şeye sahibim,” dedi.

Ty eğilip onu tekrar öptü. Sonra parmağıyla şakağını okşayarak bir tutam saçını kulağının arkasına aldı. “Senin hayatta verdiğim en iyi karar olduğunu bilmeni istiyorum.”

“Hiçbir şeyden pişman değil misin?”

“Hiçbir şeyden pişman değilim.”

Mallory'nin kalbi sevgiyle dolup taşıyordu. Hayatının geriye kalanını birlikte geçireceği bu adamı kendine çekti ve öptü.

Çikolatakoliklerin İnaniılmaz Harika Çikolatalı Pastasının Tarifi

Pasta Hamuru

240 gramlık 1 paket bitter çikolata parçacıkları,
Yarım bardak + 3 yemek kaşığı tereyağı,
1 bardak + 1 bardağın 4'te 1'i kadar pasta unu,
Yarım bardak kakao,
1 kutu çikolatalı puding karışımı,
Yarım çay kaşığı tuz,
Yarım çay kaşığı kabartma tozu,
Bir çay kaşığının 4'te 1'i kadar karbonat,
4 büyük yumurta,
1 bardağın 4'te 1'i kadar bitkisel sıvı yağ,
Yarım bardak toz şeker,
1 bardağın 3'te 1'i kadar esmer şeker,
Yarım çay kaşığı vanilya ekstresi,
Bir bardağın 3'te 2'si kadar süt,

Çikolata parçacıklarını 3 yemek kaşığı tereyağı ile karıştırıp 3. modda 2 dakika çalıştırarak mikrodalgaya girebilen bir kâse de eritin. Kâseyi fırından çıkarıp karıştırın. 2 dakika daha fırına koyun. Bir daha çıkarıp karıştırın ve son kez 2 dakikalığına fırına koyun. Çikolata eriyip tereyağıyla bir bütün olana kadar karıştırın.

Orta boy bir kâsede kuru malzemeleri, yani pasta unu, kakao, puding karışımı, tuz, kabartma tozu ve karbonatı karıştırın.

Yumurtaları, yağı ve şekerleri geniş bir kâsede elektrikli mikser yardımıyla yaklaşık beş dakika çırpın. Mikseri düşük hıza indirin. Sonra vanilyayla sütü ekleyin. Kuru malzemeleri bu karışıma yavaşça ekleyip karıştırın.

Malzemeler tamamen karıştığında, hamuru yağlanmış 20 santimetrekare bir fırın kabına alın. 180 derecede pişirin. Ortasına kürdan batırdığınızda kürdan temiz çıkana kadar, tahminen 35- 45 dakika pişirin.

Krema

Yarım bardak toz şeker,
Bir bardağın 4'te 3'ü kadar kakao,
2 yemek kaşığı yumuşamış tereyağı,
240 gramlık 1 paket yumuşamış krem peynir,
1 çay kaşığı vanilya,
1 bardağın 4'te 1'i kadar süt.

Toz şeker ve kakaoyu karıştırın. Ayrı bir kâsede, tereyağıyla krem peyniri elektrikli mikserle karıştırın. Vanilya ekleyip karıştırın. Şeker-kakao karışımından yavaşça eklemeye başlayın. Katılaşmaya başladığında, yavaşça biraz süt ekleyin. Doğru krema kıvamını yakalayana kadar, gerektiği kadar şeker-kakao karışımı ve süt ekleyin.

Kremayla keki kaplayın. Sonra da lezzetin tadını çıkarın.

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100

Deniz Kabuğunun Evi

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

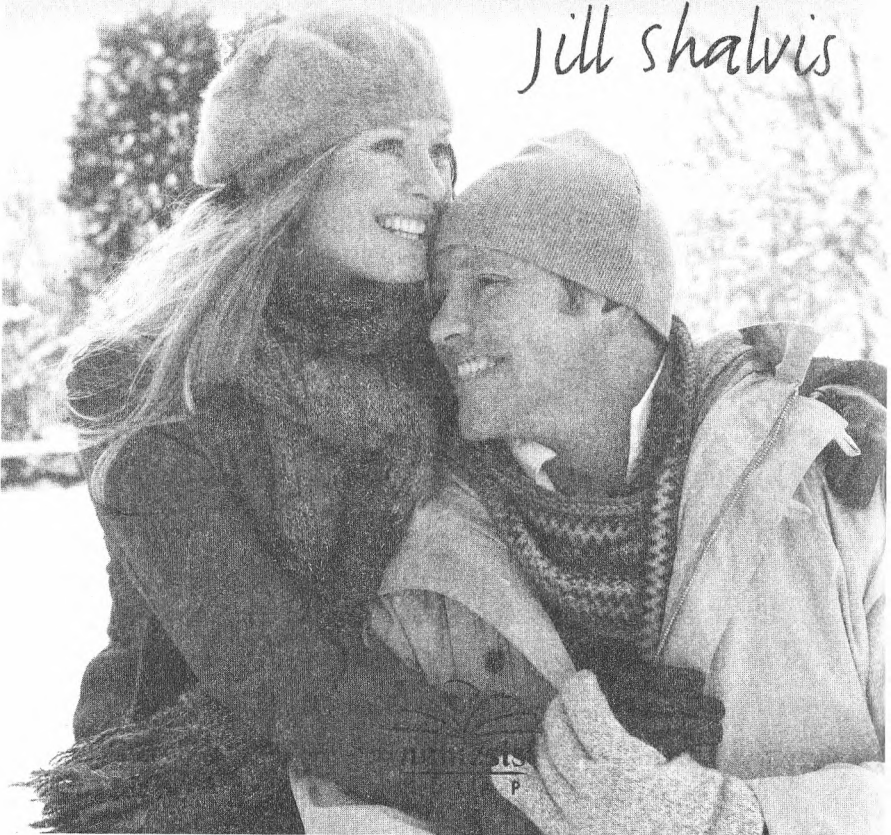
BESTSELLER YAZARI

Aşka Yolculuk

NEW YORK TIMES VE

USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES
BESTSELLER YAZARI

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanlı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanlı İnsan ve 10.100

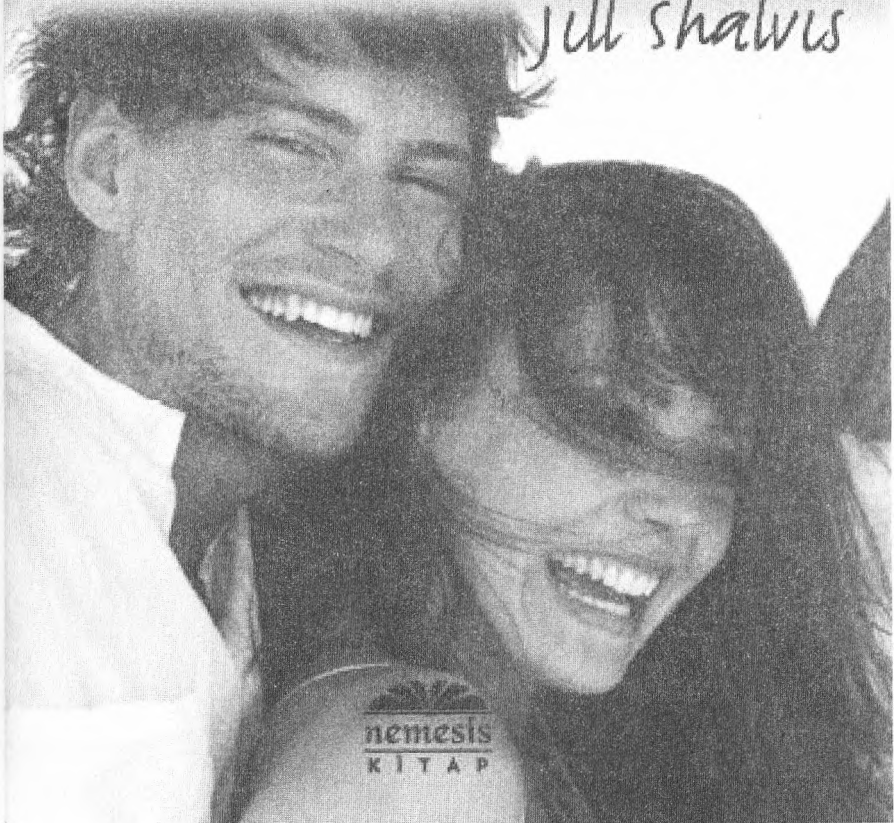
Deniz Kabuğünün Evi

Küçük

Tatlı Heyecan

NEW YORK TIMES VE
USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

nemesis
KİTAP

ŞANSLI LİMAN SERİSİ

Şanslı Liman'a
Hoş Geldiniz!

2.100 Şanslı İnsanın ve 10.100

Deniz Kabuğunun Evi

"Sıcak, tatlı, eğlenceli
ve romantik! Saf bir tutku!"

ROBYN CARR

NEW YORK TIMES

BESTSELLER YAZARI

Suratsızların Âşık

NEW YORK TIMES VE
USA TODAY BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

nemesis
KİTAP

USA TODAY ve NEW YORK TIMES BESTSELLER YAZARI

Jill Shalvis

Aşk Yağmuru

nemesis
KİTAP

New York Times ve USA
Today Bestseller yazarı Jill
Shalvis, çevresini sarmış
ilginç karakterlerle birlikte

Sierras'ın küçük bir
kasabasında yaşamaktadır.

Yine de romanlarında
anlattığı ilginç karakterlerle
komşuları arasındaki
benzerliğin tamamen...

TESADÜF olduğu
söylenbilir. Evet, sadece
tesadüf.